

Biblioteka
OTPOR

*Osvajanje još nije završeno,
a nije završen ni otpor osvajanju.*

Huan Adolfo Vaskez

Urednik:
Aleksandar Dramičanin

Mr Dragan M. Filipović

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

*Angažovanje nevladinih organizacija
na razbijanju političkog, vojnog i
bezbednosnog sistema Srbije i Jugoslavije*

drugo izdanje

METAPHYSICA
Beograd,
2011

Copyright © 2011. ovog izdanja Metaphysica, Beograd

PREDGOVOR

Kad čitalac pročita studiju Dragana Filipovića, pred njim se otvara iznenađujući ponor, pun spletaka, tajnih strateških i paukovih mreža moćnog globalističkog poretka, u koji je minucioznim skalpelom ušao ovaj magistar istorije – stručnjak za Daleki istok. Tek povezivanjem čvorova ovih naizgled sitnih i beznačajnih tragova, otkriva se monumentalnost mreže globalizma koja obuhvata gotovo čitavu planetu. Pomrčina jednog novog, utilitarnog i pragmatičnog sveta, potpuno liшенog duhovnosti, preti da obavije naše i onako sumorne živote, kao da „Vrli novi svet“ (Haksli), želi ponovo da sagradi Vavilonsku kulu i da njojme dotakne nebo. U ovom slučaju, nekoliko moćnih, lukavih i mudrih staraca žele unifikaciju sveta, oni ne grade Vavilonsku kulu, već grandiozni Vavilonski supermarket u kome će biti izbrisani svi identiteti sem marke i vrste roba. Tačno će se znati na kojim policama će da stoe francuska vina i sirevi, gde bugarski jogurt i deset istih vrsta hlebova, a gde pomorandže i urme iz Izraela... No, svet je nepredvidiv, a i život još više. Zemlja u kojoj su sahranjeni neosvešteni mrtvaci nadima se, diše i puca, ne dozvoljavajući da se na njoj podignu temelji nove Vavilonske samoposluge. I kao što se u Biblijci, u trenutku kada je dodirnula nebo, Vavilonska kula raspala u prah i pepeo, a ljudi izgubili zajednički jezik i počeli da govore svako svojim, tako se srušila i moderna kula Svetskog trgovinskog centra (*Word Trade Center*), simbol novog globalističkog doba, a ljudi koji su u njoj govorili samo engleski i kompjuterski jezik, počeli su da dozivaju Boga svako na svome jeziku.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Dragan Filipović, autor nekoliko zapaženih knjiga o budizmu, taoizmu i filozofiji borilačkih veština, inače bivši visoki funkcioner Državne bezbednosti i svojevremeno savetnik u kabinetu Radovana Karadžića, zahvaljujući svom zanatu, profesionalnom veštinom je ušao u sve tajne nevladinih organizacija, i to ne samo političkih, već i do krajnjeg rafirmana psiholoških motiva i razloga zbog kojih različite vrste i tipovi ljudi ulaze u ovakve organizacije. Zbog toga jedan od reczenzenata ove knjige kaže: „Sled događaja koji su se odigravali u poslednje dve godine nedvosmisleno ukazuje da je Filipovićeva knjiga, u adekvatnim svetskim krugovima, ozbiljno uzeta u razmatranje“.

Za čoveka koji se ne bavi politikom, kao što je pisac ovih redova, Filipovićeva knjiga je jedna vrsta sistematizacije zla koje nas okružuje i vreba sa svih strana, ali pogrešno bi bilo tvrditi da je to isključivo aktuelna knjiga. Ona će biti dragocen materijal za izučavanje vremena u kome živimo i mnogo decenija kasnije, kada će predstavljati građu za buduće istoričare, politikologe, sociologe i psihologe. Pisana krajnje jednostavnim stilom, dakle na najteži mogući način, ova knjiga se može čitati i kao triler o međunarodnoj kriminalnoj organizaciji koja već godinama pokušava da ovlada svetom. Raskrinkana do u tančine, čini se do poslednjeg detalja, svetska globalistička mreža u ovoj knjizi je otkrivena i ogoljena do srži.

Momo Kapor

UVOD

Poslednjih trideset godina, s kraja XX i početka XXI veka, međunarodnu političku scenu karakteriše širenje takozvanog, *Trećeg civilizacijskog talasa*, kao jednog potpuno novog vida oživljavanja neokolonijalističkih ambicija najnaprednijih zemalja sveta. Ideja globalne dominacije, oličena u konceptu „Novog svetskog poretka“, osmišljena u vodećim, strogo zatvorenim centrima ekonomске i političke moći, kao što su *Trilaterala*, *Bilderberg grupa* i *Komitet 300*,¹ sprovodi se u delo beskrupuloznim

---

¹ *Trilaterala* – jedna od vodećih globalističkih organizacija, strogo zatvorenog tipa, okosnica „Novog svetskog poretka“. Sačinjavaju je najuticajniji pojedinci iz Sjedinjenih Američkih Država, Evropske Unije i Japana. Da bi osmislili način dugoročne dominacije svetom, svojevremeno su angažovali više desetina hiljada naučnika sa zadatkom da otkriju uzroke propasti velikih imperija u istoriji čovečanstva. Naučni nalaz svodio se na konstataciju da je uzrok njihove propasti bio u veličini teritorije koju nisu mogli da kontrolišu, pa su ih stoga lokalne pobune slabile i dovele do raspada. Da bi otklonili ovaj uzrok, članovi *Trilaterale* podelili su svet na tri uticajne zone koje će imati svoje centre upravljanja: Evropska Unija – upravljачe Evropom, Amerika – Evroazijom, a Japan – Dalekim istokom i ostalim teritorijama Južnog Pacifika. Ova organizaciona šema, manje-više, funkcioniše poslednjih trideset godina.

Bilderberg grupa – globalistička organizacija zatvorenog tipa koja je prva istupila sa tezom „Novog svetskog poretka“. Cilj joj je formiranje „Jedinstvene svetske Vlade“ koja će kontrolisati celo čovečanstvo. Naziv je dobila po istoimenom hotelu u holandskom gradu Osterbrik, gde je prvi put, 1954. godine, održan neformalni tajni sastanak radi usaglašavanja stavova najuticajnijih ličnosti Evrope i Amerike. Danas broji oko 120 ljudi, među kojima su političari, članovi kraljevskih porodica, vodeće ličnosti katoličkog

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

i agresivnim nastupom trenutno najmoćnije svetske sile – Sjedjenih Američkih Država i njenih saveznika. Njihovi ciljevi predočeni su ostalom delu čovečanstva kao ultimatum: „Ili ćete biti sa nama – striktno se povinjući našim interesima uz dobrovoljno odricanje od sopstvenih nacionalnih nezavisnih političkih težnji, ili ćete biti protiv nas – kada ćemo vam primenom svih oblika političkih, ekonomskih i vojnih pritisaka nametnuti svoju ideologiju, uz uspostavljanje poslušničkih režima po našim kriterijumima.“ Ultimatum je primarno upućen, a dobrim delom i sproveden, prema malim i srednjim zemljama Istočne Evrope, Azije i Afrike², sa neskrivenom težnjom potčinjavanja i onih većih država, kao što su Rusija, Indija ili Kina.

Pretnja globalističke alijanse je realna i sasvim osnovana, a temelji se na činjenici da se, posle raspada SSSR-a i ukidanja istočnog vojnog saveza – Varšavskog pakta, severnoatlantski odbrambeni savez – NATO, transformisao u neprikosnovenu militantnu organizaciju čija je glavna namena osvajanje tuđih teritorija zarad jačanja sopstvenih interesa i ostvarivanja liderске pozicije svetskih razmera. Tako su: „Koristeći priliku što je nestala dotadašnja hladnoračavska ravnoteža straha, SAD odmah krenule u svoje osvajačke pohode radi preuređenja sveta i uspostavljanja novog svetskog poretku zasnovanog na dominaciji i pljački.“³ Posebno zabrinjava po-

---

vatikanskog klera, industrijalci, bankari i medijski magnati, koji koordiniraju interes američke i evropske elite.

Komitet 300 – globalistička evro-američka organizacija zatvorenog tipa. Figurira kao izvršni organ neformalne „Jedinstvene svetske vlade“ koji odlučuje, planira i koordinira konkretnim, dugoročnim aktivnostima u cilju uspostavljanja dominacije Zapadnog sveta nad ostalim delom čovečanstva, u okviru realizacije ideje „Novog svetskog poretku“.

2 Prema nalazu vodećih ekonomskih analitičara, samo u poslednjoj deceniji, 20% najbogatijih ljudi zagospodarilo je nad 90% vrednosti u globalnim razmerama, dok 90% najsiromašnijih raspolaže sa svega jednim procentom tih vrednosti. Zabrinjavajuće je što se ta tendencija sve više pojačava.

3 Mihailo Marković – srpski akademik.

datak da američko javno mnjenje, svojim najvećim delom, podržava pomenuti politički kurs. Kao obrazloženje, najčešće se citira stav aktuelnog američkog geopolitičkog stratega Bžežinskog da „Amerika kao najmoćnija svetska sila nema nikakvog razloga da tu svoju poziciju do kraja ne iskoristi obezbeđujući na prostoru cele planete svoje nacionalne interese“, čime je želja za dominacijom i spremnost da se na tom planu lično angažuje, a po potrebi i žrtvuje, nametnuta kao uzor u svesti prosečnog Amerikanca.

Po svojoj suštini, globalizacija podrazumeva svojevrstan rat novog tipa koji po pravilu započinje spoljašnjim političkim pritiscima, praćenim ekonomskim ucenama i sankcijama, zatim, po potrebi, sledi vojna intervencija niskog ili srednjeg intenziteta, uz permanentnu podršku snaga „unutrašnjeg političkog pritiska“, što podrazumeva iniciranje unutrašnjih sukoba i urušavanja državnih nacionalnih institucija napadnute strane, sve do njenog potpunog sloma. Poražavajuća je činjenica da se u sklopu spoljašnjih pritisaka najčešće koristi legitimitet organizacije Ujedinjenih nacija koja je, zbog direktnе zavisnosti od zapadnih finansijskih izvora, prinuđena da bespogovorno pristaje na tu vrstu zloupotreba. Mnogi svetski stručnjaci za međunarodnu politiku bezuspešno upozoravaju na to da će praksa pružanja neprincipijelne podrške američkom hegemonizmu, koja je, ne tako davno, posebno bila izražena pri izazivanju destabilizacije i raspada nekoliko evroazijskih država, diskreditovati sve međunarodne institucije kao što je OUN, čineći ih za veći deo čovečanstva neadekvatnim, pa čak i neprihvatljivim. A to je upravo dugoročni cilj globalista – zameniti Ujedinjene nacije sopstvenom „Svetskom Vladom“, stavljujući svet pod direktnu ličnu kontrolu nekolicine najuticajnijih zapadnih lidera.

S druge strane, na planu „unutrašnjih političkih pritisaka“, veoma značajnu, čak nezamenljivu ulogu imaju takozvane *nevlastine organizacije*. Ove, relativno nove političke tvorevine, osmišljene

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

su da za interesе туђих, западних vlada, destabilizuju, obore i po mogućnosti zamene nacionalne vlade svojih zemalja. Zato se i називају *nevladine*, jer se podrazumeva da lokalna vlast države u kojoj deluju neće imati nikakav uticaj i kontrolu nad njima. One predstavljaju osnovne целиje širenja globalističkog smrada, чiji se neprijatni politički zadah, nažalost, može osetiti na svim prostorima širom zemaljske kugle. Na primer, само na inicijativu američke administracije, osnovano je stotine hiljada takvih međunarodnih instituta, fondacija, asocijacija i foruma, koji se bave svim i svačim, od humanitarnih akcija do izučavanja folklora ili zaštitom prirodnih lepota. Svaka od njih ima svoje nacionalne ogranke uredno registrovane u gradovima zemalja domaćina. Zahvaljujući činjenici da ih finansiraju, Amerikanci postavljaju i kadrove, uz striktna uputstva o pravcima i načinima delovanja, pri čemu im status *nevladinih organizacija* obezbeđuje punu legalizaciju za boravak, kretanje i rad. Tako, s početka uvek nenametljivo i neprijetno, one pokreću određena pitanja u domaćoj i svetskoj javnosti, da bi se vremenom potpuno uključile, a zatim i nametnule lokalnim političkim tokovima, potencirajući informacije, poluinformacije i dezinformacije na teme i probleme koji su u skladu sa potrebama njihovih mentora i nalogodavaca.

Suštinski, po funkcionalnom konceptu, *nevladine organizacije* zasnovane su na staroj isprobanoj doktrini „specijalnog rata“⁴, sa svim obaveštajnim, subverzivno-propagandnim, a u nekim slučajevima i paravojnim karakteristikama, s tim što im je forma donekle ublažena i prilagođena sukobima niskog intenziteta, gde je prevashodni cilj da kao legalne institucije iniciraju unutrašnju krizu, koja će poslužiti kao povod za internacionalizaciju problema, odnosno kao opravdanje za spoljašnju međunarodnu intervenciju. Tu se, naravno, njihova funkcija ne završava, jer u zavisnosti od

---

⁴ Forma obaveštajno-subverzivnih aktivnosti koje su bile veoma zastupljene u vreme takozvanog „hladnog rata“ između zapadnog i istočnog bloka što je trajalo sve do raspada SSSR-a krajem osamdesetih godina.

nivoa eskalacije situacije i njihovi zadaci se preusmeravaju na kanalisanje kriznog žarišta u pravcu permanentnog urušavanja do mačih političkih, vojnih i bezbednosnih sistema, do pružanja obaveštajne podrške snagama intervencije i davanja formalnog legitimiteta okupacionom režimu.

Međutim, ma koliko tekući procesi nasilne globalizacije bili dobro osmišljeni i teško zaustavljeni, u mnogim sredinama, pre svih u potencijalno ugroženim zemljama, spontano dolazi do pojave antiglobalističkog samoorganizovanja. Kako primećuje bivši jugoslovenski predsednik Slobodan Milošević: „Ono što se događa, suprotno namerama kreatora novog svetskog poretka, iz dana u dan potvrđuje da u svetu jača svest o potrebi ujedinjavanja snaga otpora novim porobljivačima.“⁵ Sasvim je izvesno da strah od globalizacije i neophodnost pružanja otpora tom zlu takođe dobijaju globalni karakter. S tim u vezi, sve ono što se desilo jugoslovenskom i srpskom narodu može da posluži kao poučno iskustvo i opomena drugim narodima koji se zbog svog geopolitičkog položaja nalaze na meti velikih sila. Namena ove studije je da pruži skroman doprinos njihovim slobodarskim nastojanjima.

Studija koja je pred vama sadrži tri integralna dela. U prvom delu obrađena je geneza neprijateljskog delovanja globalističkih *nevladinih organizacija*, od njihovih korena, koji datiraju još iz vremena Titove Jugoslavije, njihove ekspanzije u poslittelovskom periodu, direktnog učešća u izazivanju krvavog građanskog rata i raspada jugoslovenske države, podrške koju su pružale snagama NATO-alijanse prilikom napada na Jugoslaviju 1999. godine, do aktivnog učešća u uspostavljanju globalističke okupacione vlasti na preostalom jugoslovenskom prostoru, odnosno na teritoriji Srbije i Crne Gore, a koje se još uvek odvija u punom jeku.

---

⁵ Konstatacija iz Miloševićevog predgovora za knjigu Majkla Parentija: *Ubijaciju – Napad na Jugoslaviju* (Printmedia, Beograd, 2003. godine).

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Drugi deo studije neposredno se bavi organizacionim i funkcionalnim ustrojstvom *nevladinih organizacija*, načinima regrutovanja kadrova, finansiranja, planiranja i rukovođenja, uz detaljni osvrt na njihovo konkretno delovanje na planu rušenja jugoslovenskog političkog, vojnog i bezbednosnog sistema.

Treći deo posvećen je načinima suprotstavljanja neprijateljskom delovanju *nevladinih organizacija*, sa konkretnim iskustvima koja je na tom polju imala Služba državne bezbednosti Srbije i Jugoslavije. U tom delu analizirani su rezultati pojedinih mera i radnji primenjivanih prema *nevladinim organizacijama*, kao i preporuke koje je Služba tim povodom upućivala političkom vrhu, uz dodatnu razradu nekih novih stručnih ideja i sugestija za koje verujem da mogu unaprediti rad svih antiglobalističkih institucija i pojedinaca usmeren ka ovoj problematici.

Nažalost, postoji i četvrti deo, koji s razlogom nije uvršćen u ovu studiju. On se odnosi na način organizovanja patriotskih snaga u zemljama gde je već zavedena *tiha ili otvorena okupacija* sa uspostavljenim *marijnetskim režimima*, a praktično se svodi na *Priručnik o urbanoj gerili*. Izostavio sam ga sa iskrenom nadom da čitaoci iz Slobodnog sveta nikada neće doći u situaciju da budu primorani da se organizuju po tim principima. Što se mog naroda tiče, Srbima ta vrsta literature nije ni potrebna imajući u vidu da nam je sklonost ka gerili duboko usađena kao deo nacionalnog identiteta.

Prilikom izrade ove studije oslanjao sam se na brojne izvore. Tu su analize i komentari najviđenijih srpskih političara, intelektualaca i publicista partotske antiglobalističke opcije, kao što su: akademik Mihailo Marković, prof. dr Kosta Čavoški, prof. dr Smilja Avramov, Dragoš Kalajić, Slobodan Milošević, prof. dr Vojislav Šešelj, general Milen Simić, Rade Drobac, Milovan Drecun i mnogi drugi. Potom, tu su studije koje su objavili vodeći svetski protivnici globalističke hegemonije, među kojima posebno izdvajam hrabrog američkog publicistu Majkla Parentija, koji se među

prvima otvoreno suprotstavio ovoj vrsti zla.⁶ Zatim, korišćeni su originalni javno objavljeni i tajno pribavljeni materijali *nevladinih organizacija*, kao i zvanični i nezvanični komentari njihovih zapadnih mentorâ. Najzad, primarno sam se oslanjao na svoja iskustva i saznanja koja sam stekao kao jedan od dugogodišnjih operativnih rukovodilaca i funkcionera jugoslovenske Službe državne bezbednosti. Kod izbora podataka koje ću izneti ili prečutati, pridržavao sam se isključivo etičkog odnosa prema profesiji koju sam, verujem, časno obavljao dvadeset pet godina. Naime, kao građanin države koja više ne postoji i pripadnik Službe koja, takođe, više ne postoji, moralne norme su mi preostale kao jedini relevantni parametri. To zasigurno neće biti po volji proameričkom režimu koji je trenutno nametnut mojoj zemlji, što nije ni važno, oni me još od ranije tretiraju kao svog neprijatelja, pa ni ova knjiga neće bitno uticati na moj *odmetnički status*. Uostalom, u ova zla vremena, kada se Srbi dele na izdajnike i odmetnike, čast je biti odmetnik⁷.

U Slobodnom svetu, novembra 2005. godine.

---

⁶ Parentijeva knjiga *Ubiti naciju – Napad na Jugoslaviju*, prevedena je na desetak svetskih jezika i spada među najpoznatija dela antiglobalističke literature. Kao recenzent jugoslovenskog izdanja Parentijeve knjige preporučujem je svima koji se bave ozbiljnim izučavanjem pomenute problematike.

⁷ Navršilo se šest godina od kada sam napisao ovu knjigu. Redosled događaja koji su se u međuvremenu odvijali dešavao se tako da ni sada, dok radim pripremu drugog izdanja, nemam šta da dodam niti da oduzmem.

PRVI DEO

GENEZA SMRADA

1

ZAČECI NEPRIJATELJSKOG DELOVANJA NEVLADINIH ORGANIZACIJA U TITOVOJ JUGOSLAVIJI

Periод državnog prosperiteta Jugoslavije za vreme četrdesetogodišnje vladavine Josipa Broza Tita (od 1945. do 1980. godine) остаће запамћен kao најстабилнија епоха u историји tog простора. Nesvrstana politika obezbedila je земљи ugled kakav nikada до тада nije имала, a mudro balansiranje izмеђу источног и западног војног блока донело је Југославији статус значајног фактора светског мира. Моћна Југословенска Народна Армија штитила је границе од спољашњих притисака, а ресpektиван безбедносни апарат гарантовао је пуну унутрашњу сигурност. Водећа политичка снага, Комунистичка партија Југославије, успешије је спроводила програм социјалистичких реформи, па је двадесетдва милиона становника живело спокојно, уз бесплатну здравствену заштиту, бесплатно школство, загарантовано право на приход и бројне друге социјалне олакшице. Свакако да није било расипништва и рaskoši као na prebogatom Zapadu, ali niјe bilo ni bede.⁸

Naravno, zbog svog geostrateškog položaja, земља је permanentno bila na udaru subverzivnog delovanja i sa Istoka i sa Zapadom, ali ne u meri koja bi se mogla okarakterisati kao alarmantno

---

⁸ Bedu će doneti zapadna *demokratija* par desetina godina kasnije.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

ugrožavajuća. Državne institucije bile su stabilne i za neprijateljsku stranu nedodirljive, pa se najviši domet ispoljavanja neprijateljske delatnosti svodio na propagandno kritizerske radio-emisije *Glasa Amerike* i *Slobodne Evrope*⁹, bez nekog bitnog učinka, jer narod na njih nije obraćao pažnju. Timovi zapadnih obaveštajnih analitičara godinama su istraživali koja je to najslabija karika jugoslovenskog društva na koju bi se efikasno moglo delovati, i od nekoliko opcija (višenacionalne sredine, suprotstavljenе verske zajednice, separatističke težnje pojedinih etničkih grupacija) zaključili su da za početak, osnovna ciljna grupa subverzivnog nastupa bude jugoslovenska studentska omladina. Plan je bio jednostavan: ponuditi tim mladim ljudima, do kojih su zapadni uticaji već uveliko stigli preko muzike, kinematografije i mode, mogućnost lične afirmacije i šansu za život u bogatijem svetu. Veoma obazrivo plan je počeo da se realizuje preko Informativnog centra Američke ambasade u Beogradu – USIC, Kulturnog centra pri Francuskoj ambasadi, i Britanskog saveta koji je delovao u okviru britanske DK misije. Uz saglasnost jugoslovenskih vlasti, kojoj je projekat prezentiran kao oblik međunarodne naučne saradnje, najboljim studentima, koji ispolje interesovanje da svoje obrazovanje dopune na stranim univerzitetima, ponuđena je mogućnost besplatnih seminara, simpozijuma, pa i stipendiranje. Finansijska sredstva za to su unapred bila obezbeđena iz privatnih fondacija koje smo naknadno upoznali kao *nevladine organizacije*. Po pravilu, odabrani kandidati mogli su se svrstati u dve kategorije. Prvu su činili zaista izvanredni studenti natprosečnih kvaliteta. Drugu, po zapadnim analitičarima značajniju kategoriju, sačinjavala su deca iz porodica jugoslovenskih političkih i vojnih rukovodilaca. Posebno je interesantno da tokom podnošenja molbi i razgovora kandidata sa diplomatskim osobljem nika-

---

⁹ Inače, obe pomenute radio-stanice funkcionalno su podređene propagandnoj mašineriji NATO pakta, pomoću čijih finansijskih sredstava se i danas održavaju.

da nije spominjan ni jedan uslov, obaveza ili nešto slično što bi se moglo okarakterisati kao sumnjivo. Naprotiv, konstantno je prevejavao stav da njihove zemlje pružaju punu podršku jugoslovenskoj socijalističkoj opciji, pa im je stoga i namera da nam, koliko mogu, *pomognu* da naš socijalizam bude još *lepši i napredniji*.

I tako dođe i 1968. godina. Masovni studentski protesti potresali su sve metropole zapadnog sveta. Pobuniše se i studenti u jugoslovenskim univerzitetskim centrima. I dok su američki studenti u ime pacifizma protestovali protiv rata u Vijetnamu, a francuski studenti iz neprecizno definisanih motiva demolirali Pariz, beogradski studenti digoše se sa zahtevom: „Za lepši i napredniji socijalizam“. Jedan od glavnih vođa pobune, u to vreme, mlađi profesor filozofije Dragoljub Mićunović, uputio je protestni ultimatum da se ime beogradskog univerziteta mora promeniti u *Crveni univerzitet Karl Marks*. Posle nekoliko žešćih okršaja sa policijom, u kojima su se, između ostalih, posebno istakla deca iz komunističkih porodica, studentima se obratio Tito. Njegova pojava bila je sasvim dovoljna da se protesti istoga dana obustave. Predsednik se zahvalio studentskoj omladini na podršci koju izražavaju prema socijalističkoj izgradnji zemlje, te se svi razidoše srećni i zadovoljni. Najviše su likovale zapadne diplome. Prevara je uspela. Iz jezgra organizatora studentskog bunta izrodila se nova jugoslovenska opozicija iz koje će mnogi, kao gore spomenuti marksista D. Mićunović i gro komunističkih potomaka, kasnije napraviti uspešne političke karijere u proameričkim *nevladinim organizacijama*.¹⁰

---

¹⁰ Značaj studentskih protesta 1968. godine za noviju istoriju Jugoslavije danas se tumači i tretira različito. Imajući u vidu da mnoge okolnosti po pitanju tih događaja nikada nisu zvanično objavljene, mogućnosti interpretacija su višestruke. Generalno, politički ideolozi, i levičari i desničari, pomenuti protest sagledavaju u pozitivnoj konotaciji. Levičari ga predstavljaju kao progresivnu reakciju na prevaziđeni komunistički dogmatizam, što je dugoročno rezultiralo afirmacijom nove garniture vodećih jugoslovenskih komunista, kao što su: Mihailo Marković, jedan od najpoznatijih evropskih

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Proces transformacije voda i učesnika studentskog bunda 1968. godine u pravu antikomunističku opoziciju odvijao se u fazama. Dugo godina, čak i posle Titove smrti, za stabilnu državu kakva je Jugoslavija još uvek bila, predstavljali su samo politički bezopasne marginalne grupe neformalno organizovanih intelektualaca. To je navelo državne organe da njihovu ulogu potcene, što se na dugoročnom planu pokazalo kao ozbiljna greška. Činjenica je da nekog organizovanog opozicionog delovanja nije ni bilo. Naime, njihovi pokušaji da se kao opozicija legalizuju uvek su bili direktno ili indirektno vezani za podršku koju su očekivali od američke i drugih ambasada, što od strane Državne bezbednosti nije tolerisano. Uz to, za izvestan broj ljudi iz njihovog društva postojala je osnovana sumnja da su regrutovani u obaveštajnu mrežu stranih Službi, što ih je, sve zajedno, dodatno kompromitovalo. Objektivno, aktivnost im se svodila na povremene kontakte sa evropskim levičarskim organizacijama i to više po privatnoj liniji, zatim na učešće u polutajnim zatvorenim simpozijumima, kakva je, na pri-

---

levičarskih ideologa, Milorad Vučelić, aktuelni lider Socijalističke partije Srbije, pa i poslednji predsednik socijalističke Jugoslavije, Slobodan Milošević. Istovremeno, desničari plasiraju tumačenje kako je to bio prvi posleratni masovni građanski bunt, motivisan idejom uspostavljanja demokratskog društva, sa prikrivenom antikomunističkom crtom.

Za razliku od njih, u teoriji i praksi jugoslovenskih bezbednosnih struktura i institucija, događaji iz 1968. godine, sagledavaju se isključivo u negativnom kontekstu. Naime, sva raspoloživa obaveštajna i kontraobaveštajna saznanja nedvosmisleno su ukazivala da u pozadini događaja stoji subverzivno delovanje zapadnih službi, a što se, inače, naredne trideset dve godine intenzivno izučavalо kao obavezni deo nastavnog programa na specijalizovanim kursevima Državne i Vojne bezbednosti. Shodno tome, prilikom izrade ove studije i ja sam se prevashodno držao profesionalnog stava, pa 1968. godinu predstavljam u negativnom svetu. Svakako da je u demonstracijama učestvovalo mnoštvo čestitih i naprednih mladih ljudi čiji motivi nikada nisu tretirani kao sporni, a da li su i do koje mere njihove pobude bile izmanipulisane od strane Zapada, ostaviću kao otvoreno pitanje autorima drugačijih profesionalnih profila.

mer, bila *Korčulanska škola*, na objavljivanje radova političke sadržine u stranim publikacijama, nekoliko pokušaja pokretanja sopstvenih opozicionih časopisa i na redovna okupljanja u neformalnim grupama po stanovima ili kafanama. S obzirom na to da su na društvenom planu delimično uspeli da se nametnu kao samozvana *prozapadna intelektualna elita* imali su simpatizere među mlađim intelektualcima i umetnicima, mada je i kod tih ljudi u pozadini simpatija provejavala prikrivena nada da će preko njihovih veza na zapadu eventualno uspeti da se domognu neke stipendije, sponzorstva, prilike za međunarodnu afirmaciju ili neke slične koristi.

PRISEĆANJE PRVO

Sredinom sedamdesetih godina, po završenoj srednjoj školi, kao i svi mlađi ljudi tog uzrasta, nalazio sam se na životnoj prekretnici kada sam morao da odlučim šta ću dalje sa samim sobom. Zanosio sam se pisanjem pozorišnih drama, što mi je kako-tako išlo od ruke, pa sam dobar deo vremena provodio po teatrima, s nadom da ću uspeti da upišem Pozorišnu akademiju. Tako sam, sasvim slučajno, upoznao jednu interesantnu, dobromernu ženu, stariju od mene desetak godina, koja se kao vrsni poznavalač modernih tendencija u pozorišnoj umetnosti svojski angažovala da mi u tim namerama pomogne. Posle nekoliko dana druženja započeli smo razgovor na temu politike. Malo se oneraspoložila kada sam joj rekao da sam komunista, ali je konstatovala da joj to ne smeta. Na pitanje odakle joj odbojnost prema komunistima ispričala mi je da je svojevremeno, kao vođa studentskih nemira '68. uhapšena i osuđena, da je provela izvesno vreme u zatvoru, ali da ni po isteku kazne nije promenila svoja antikomunistička uverenja, već ju je to, naprotiv, još više motivisalo da se posveti opozicionom radu. Da budem iskren, nisam je ozbiljno shvatio, što sam joj i rekao. Odgovorila je da je tako možda i najbolje.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Postali smo iskreni prijatelji. Posećujući je povremeno, zatimao sam u njenom stanu poveće mešovito društvo različitih godina starosti. Predstavila mi ih je kao intelektualce opozicionare. U svakoj od tih prilika, razgovori bi prestajali čim bih se ja pojavio, što mi je bilo neprijatno, međutim, na moju opasku da mi je žao što sam ih prekinuo i da će da navratim kasnije, ljubazno bi me zamolili da ostanem, jer je njihova greška što su se zadržali duže nego što su planirali. Kako je vreme prolazilo privikli su se na moje prisustvo, pa mi se jednom pružila mogućnost da prisustvujem takvom skupu, za koji mi rekoše da nije ni poverljiv ni preterano značajan.

Imao je formu klasičnog partijskog sastanka, s tim što je atmosfera bila prijatnija i intimnija. Na momente su mi delovali smešno zbog usiljenih pokušaja da se ponašaju kao zaverenici. Jedan od učesnika pročitao je presek vesti Bi-Bi-Sija (BBC), „Glasa Amerike“ i „Slobodne Evrope“, posle čega je izneo svoje komentare, veličajući ulogu zapadne demokratije u svetskim političkim procesima. Druga tema odnosila se na pomoć porodici jednog od njihovih prijatelja koji se nalazio na izdržavanju višegodišnje kazne zatvora zbog svog opozicionog delovanja. U okviru treće teme prepričano je par tračeva iz jugoslovenskog političkog vrha poteklih od dece političara, koju su držali na vezi. Četvrta tema, za koju sam procenio da ih je najviše zanimala, odnosila se na to kako „pljujući po Titu i državi“ obezbediti tezgu ili stipendiju za sebe i svoje bližnje na nekom od prestižnih zapadnih univerziteta. Sastanak je time završen i nastavljeno je sa privatnim druženjem.

Većinu ljudi koje sam tu sretao upoznao sam vrlo površno. Nama, procenili su da se verovatno neću duže zadržavati u njihovom društvu, pa se nisu ni trudili da se posebno zbližavamo. Između ostalih, upoznao sam, u tom periodu velikog zaljubljenika u pozorišnu umetnost, Zorana Đindića¹¹. Mladi, egocentrični, arogant-

¹¹ Kao eksponent zapadnih sila Đindić će, 2001. godine, postati premijer prve proameričke marionetske Vlade u Beogradu.

ni intelektualac, koji je stalno bio u žurbi zbog nekih važnih poslova kojima se trenutno bavi, svraćao je tako na desetak minuta i još užurbanije odlazio. Razgovarali smo kratko, dva ili tri puta, na temu filozofije Dalekog istoka, koja je zanimala obojicu.

Posle izvesnog vremena prestao sam da se srećem sa njima. Život me je odveo drugim putevima. Nije mi bilo suđeno da se bavim pozorištem. Još manje da postanem prozapadni opozicionar. Znam da se polovina njih politički pasivizirala, a među prvima moja draga priateljica, kojoj se izgleda dosta toga smučilo. Druga polovina daleko je dogurala. Trenutno je na vrhuncu političke moći. Za račun „Novog svetskog poretku“ aktivno truje Srbe globalističkim smradom.

Sa Zoranom Đindjićem sastao sam se dvadeset pet godina kasnije. Ja u svojstvu funkcionera Državne bezbednosti vlasti u rasslu, on u svojstvu lidera vlasti u usponu. Moj zadatak bio je da ga upozorim na to da u haosu političkih previranja ne pokušava nasilno preuzimanje objekata i dokumentacije Službe državne bezbednosti, jer ćemo, u tom slučaju, morati da pružimo oružani otpor, mada se trudimo da izbegnemo incidente koji bi narod uveli u građanski rat. Njegov zadatak bio je da mi predovi da nova politička garnitura veoma uvažava naš profesionalni sastav, ali da su zbog pritiska stranih moćnika, čiju podršku uživaju, prinuđeni da tu Službu rasformiraju, s tim što se to nikako neće činiti nasilnim putem. Razišli smo se uz obostrane garancije, s moje strane da Služba neće u tekućim političkim procesima koristiti kompromitujuću dokumentaciju protiv njegovih ljudi, s njegove strane da će se lično angažovati da ne dođe do pokušaja nasilnog preuzimanja Službe. Kako rečeno tako i učinjeno. Više se nismo sastajali. Nismo ni mogli. Nedugo zatim likvidirala ga je, prema zvaničnoj verziji događaja, grupa srpskih ratnih veterana, pripadnika nacionalnog patriotskog fronta. Uzgred rečeno, atentator-snajperista imao je veoma lak zadatak. Bez teškoća je odabrao zasedu,

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

locirao „objekat“ i neutralisao ga, a zatim se isto tako neometano udaljio sa lica mesta. Đindjićevi pratioci nisu mogli da preduzmu ništa zato što nije postojao spoljašnji prsten dubinskog obezbeđenja. Naime, organizaciona jedinica koja se profesionalno bavila tim nivoom zaštite državnih funkcionera među prvima je ukinuta Đindjićevom reorganizacijom Službe državne bezbednosti.

Neosporno je da su jugoslovenski organi bezbednosti pomno pratili sve što se dešavalo u krugovima političkih neistomišljenika, što, kao praksa, uostalom, nije ni sakrivano od naroda. Međutim, uvek je provejavao utisak da tu nešto nedostaje. U partijskoj, ali i u službenoj terminologiji, unutrašnji neprijatelj obično je označavan kao nedefinisani – *neko*. Kada su šiptarski¹² separatisti započinjali prve pobune, uz obavezno prisustvo anonimnog *zalatalog* američkog diplomata, vodio ih je *neko*; kada su radnici podstrekivani na bezrazložne štrajkove, uz obavezno prisustvo *slučajno zatečenih* stranih novinara, organizovao ih je *neko*; pa kada su se u studentskoj štampi pojavljivale precizne i tačne informacije o razmiricama unutar političkog vrha, odavao ih je *neko*; a što je najgore, na kraju je išla obavezna politička fraza da smo za to krivi *svi*. Postavljalo se logično pitanje: kako uz moćnu Službu, za koju se verovao da „sve vidi i sve zna“, taj *neko* nema ime i prezime? Ili možda ima, ali se to iz nepoznatih razloga sakrivalo od javnosti. Za politička krivična dela prozivani su i kažnjavani isključivo, već svima poznati, *dežurni krivci* iz redova pisaca nacionalista ili bivših agenata sovjetskog Informbiroa. Međutim, na tim sudskim procesima ni iz daleka nisu doticane teme koje su se ticalle ozbiljnih pojava unutrašnje destabilizacije države.

Dileme te vrste posebno su opterećivale pojedince iz moje generacije pripadnika Državne bezbednosti, koji su iz službenih

¹² Šiptari – naziv za građane albanske nacionalnosti, koji naseljavaju područje na jugu jugoslovenske Republike Srbije.

razloga bili u mogućnosti da pročitaju bar neki od dosjea o problematici prozapadnih opozicionih organizacija i njihovih aktivista. Imena najokorelijih zagovornika rušenja državnog sistema iz tog perioda se ili ne spominju ili su šifrovana. Pri tome, pažljivom analizom materijala moglo se zaključiti da su mnoga lica iz njihove okoline krivično procesuirana, dok protiv njih, kao glavnih, nikada nije vođen postupak. Na kraju, uz sve napore operative koja je pisala izveštaje da se neke činjenice „iz razloga konspirativnosti“ izostave ili prikriju, ostajalo je još dovoljno elemenata da se izvede zaključak da se radilo o deci iz porodica naših političkih i vojnih rukovodilaca. Socijalno raslojavanje unutar jugoslovenskog društva naplatilo je svoju cenu. Dela, kvalifikovana kao „rušenje ustavom utvrđenog poretku“, koja su jednima zapečatila sudbinu, drugima su pripisivana kao mladalački nestaošluk. Zbog ovakvih operativno bezbednosnih i političkih propusta danas u zemlji imamo situaciju da najekstremnije izdajničke globalističke nevladinne organizacije vode potomci perspektivnih komunističkih kadrova iz Titove epohe: Vesna Pešić, Nataša Kandić, Sonja Biserko, Biljana Kovačević i drugi.¹³

---

¹³ Tokom izrade ove studije permanentno sam se konsultovao sa nekoliko prijatelja, ratnih drugova i bivših kolega, čije sam mišljenje uvažavao kao kompetentno. Svi su mi, u vezi sa I poglavljem prvog dela studije, sugerisali da više prostora posvetim Titovim političkim propustima, verovatno polazeći od pretpostavke da su mi podaci o tim okolnostima poznati i da prilikom iznošenja kritičkog osvrta ne bih imao predrasuda, s obzirom na to da nikada nisam važio za zagriženog titoistu. To nisam učinio iz dva razloga. Prvi je činjenica da u Titovo vreme nisam bio aktivni učesnik zbivanja, što znači da bi se moje izlaganje svelo na parafraziranje drugih autora, uz neminovno udaljavanje od teme. Drugi razlog je lične prirode – kao i većini ljudi moje generacije Tito mi je omogućio bezbrižnu mladost (a kako mi se čini i dinamičnu starost). U svakom slučaju – hvala mu.

2

EKSPANZIJA NEVLADINIH ORGANIZACIJA U POSLEDNJOJ FAZI REALNOG SOCIJALIZMA

Samdesetih godina prošlog veka na političke prilike u Jugoslaviji presudno su se odrazila tri događaja: Titova smrt, talas političkih transformacija bivših istočnoevropskih socijalističkih zemalja koje su, što bi se reklo, *preko noći* promenile svoja društvena uređenja, i neposredno u vezi s tim, raspad Varšavskog pakta.

Tito je umro 1980. godine, ne ostavivši iza sebe adekvatnog političkog naslednika, što je veoma brzo dovelo do dezintegracije Komunističke partije Jugoslavije na njene republičke ogranke. Socijalističko društveno uređenje ostalo je na snazi, ali je faktička vlast prešla u nadležnost republika, sa kolektivnom federalnom Vladom, u kojoj su se, po svim pitanjima, odluke morale donositi konsenzusom. Jedini stvarni garant političke i teritorijalne celovitosti zemlje bila je Jugoslovenska Narodna Armija, koja je pod parolom „I posle TITA – TITO“, favorizujući kult ličnosti Josipa Broza, preuzeila ulogu osnovnog zaštitnika ideja samoupravnog socijalizma, bratstva i jedinstva, nezavisnosti i nesvrstanosti. Samo nekoliko dana posle Titove smrti, NATO se obratio Predsedništvu Jugoslavije sa zahtevom da se ratifikuje ugovor iz 1960. godine, koji je Grčka u ime Zapadne alijanse sklopila sa Jugoslavijom, a na osnovu kog je NATO trupama data mogućnost prolaska kroz našu zemlju ukoliko budu napadnuti sa Istoka, čime je Amerika dala do znanja da

priznaje kontinuitet nove vlasti. Međutim, diskretno je skrenuta pažnja da ni ova, posttitovska Jugoslavija, nikako nije po volji Zapada.

Prema strogo poverljivim američkim strateškim planovima, koji su dosta godina kasnije, delimično ili u celosti javno publikovani, administracija u Vašingtonu nije bila zainteresovana da se na Istoku, sa bilo kim i o bilo čemu dogovara. Cilj je bio potpuna vojna i politička potčinjenost. Što se naše zemlje tiče, planovi te vrste zacrtani su u *Studiji o omešavanju SFRJ*, iz 1978. godine, Zbignjeva Bžežinskog (u nekoliko mandata bio funkcioner u Vladi SAD), Direktivi 133 Nacionalne bezbednosti SAD – *Politika SAD prema Jugoslaviji* – koju je sačinio kabinet američkog predsednika Ronald Regan 1984. godine, *Studiji nastupa SAD prema SFRJ*, koju je napisao Dejvid Gompert, savetnik za bezbednost u Vladi Džordža Buša – starijeg i dr. U svim tim materijalima provlače se slični stavovi: da je na vojnem polju Istočni blok nepobediv bez velikih obostranih žrtava i razaranja, pa se stoga oružjem ne može rešiti sudbina odnosa Istoka i Zapada, već je neophodno preduzeti razbijanje komunističkih zemalja iznutra, informativnim kampanjama, iscrpljivanjem ekonomskim sankcijama i „tihim demokratskim revolucijama“. U vezi sa Jugoslavijom, kao višenacionalnom zajednicom, strategija je uglavnom obuhvatala planove o iniciranju ekstremnog nacionalizma i separatizma, uz istovremeno jačanje antikomunističkih grupacija unutar svih republika.

PRISEĆANJE DRUGO

Sredinom 1982. godine, upućen sam po zadatku na kontakt sa Johanesom Vajnrihom, operativnim komandantom internacionalne levičarske tajne revolucionarne organizacije „Karlos“¹⁴, koja je između sedamdesetih i osamdesetih godina, zbog pretežnog

---

¹⁴ Johanes Vajnrih i Ramirez Iljič Sančez – „Karlos“, trenutno izdržavaju doživotne kazne zatvora negde u Francuskoj.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

oslanjanja na terorističke metode delovanja, svrstavana među naj-opasnije neprijatelje kapitalističkog sveta. Posle službenog dela kontakta otišli smo na ručak i zadržali se nekoliko sati u neobaveznom razgovoru na političke teme. Između ostalog, Vajnrih je konstatovao da mnogo voli Jugoslaviju, pa mu „dođe da zaplače“ kada pomisli na to kakva ružna sudbina čeka moju zemlju. Zamolio sam ga da mi pojasni šta pod tim misli, što ga je malo začudilo, jer je očekivao da, s obzirom na posao kojim se bavim, imam bolja saznanja o strateškim namerama svojih neprijatelja. Ono što mi je ispričao odnosilo se na zapadni scenario izazivanja građanskog rata i raspada države, što će se završiti katastrofalnim bombardovanjem i ulaskom NATO snaga u sve jugoslovenske republike, a da uslove za to priprema grupa jugoslovenskih političara, generala i diplomata, koji su već duži niz godina na platnom spisku Amerikanaca. Rekao sam mu da za te planove znam, ali da ne mogu da poverujem u toliko visok nivo izdaje. Konstatovao je da mi neće biti teško da se u to sam uverim praćenjem jednog novog oblika američkog obaveštajnog nastupa, koji će se ubuduće sprovoditi isključivo izvan zvaničnih američkih institucija, prevashodno preko organizacija pod patronatom Ujedinjenih nacija.

Po povratku u Centralu, o tom delu razgovora, napisao sam posebnu informaciju. U to vreme sama pomisao da se Ujedinjene nacije okarakterišu kao potencijalni neprijatelj bila je jeres, a da ne spominjem šta je značilo izražavanje sumnje u ljude iz državnog rukovodstva. Moj neposredni starešina, čim je video o čemu se radi, slegnuo je ramenima i naložio mi da materijal lično odnesem na ruke načelniku Službe. Prvi čovek Službe, Obren Đorđević, operativac stare garde koga smo svi poštivali kao oca, pročitao je informaciju i naredio da je uništim. Nije mi rekao da izveštaj nije dobar. Konstatovao je da treba nastaviti istraživanja u tom pravcu i posavetovao me da ubuduće povedem više računa o formulacijama koje unosim u izveštaje „da se ne bih sapleo o rezultatima sopstvenog rada“.

Kako je vreme pokazalo, okolnosti na koje je Vajnrih upozorio u celosti su se potvrdile. Na primer, sve nevladine organizacije, koje su u funkciji stvaranja „Novog svetskog poretka“ bile angažovane na destrukciji jugoslovenske države, registrovane su u „Agendi za mir“ Ujedinjenih nacija. Što se tiče političara-izdajnika, dovoljno je pogledati prezimena osnivača, službenika i konsultanata tih organizacija na prostorima bivše Jugoslavije.

Nikada se neće saznati tačna cifra novca koji su SAD i Evropa uložile u *demokratizaciju* bivših socijalističkih zemalja, ali suma svakako prelazi stotine i stotine miliona dolara. Sredstva, obezbeđivana iz američke *Nacionalne donacije za demokratiju*, crnih fondova obaveštajne službe CIA, privatne fondacije američkog Jevrejina Džordža Soroša i ostalih sponzora, ulagana su u kampanje antikomunističkih grupa i pojedinaca. Što se globalističkih ciljeva tiče investicija se isplatila. Masovni društveni pokreti pružili su miran, ali istrajan otpor komunizmu i oborili ga s vlasti u Poljskoj, Istočnoj Nemačkoj, Mađarskoj, pa dalje, zaključno sa Sovjetskim Savezom, koga su Gorbačov i njegova perestrojka prestrojili iz moćne svetske velesile u zemlju političke dubioze. Kao isprobana praksa efikasnog *nenasilnog otpora* po pravilu je kopiran primer poljske nevladine organizacije – *Solidarnost*, bezazlenog sindikalnog udruženja radnika brodogradilišta u Gdansku i jedne fabrike ambalaže, koje je *bez borbi i krvoprolića* preuzelo vlast. U svim tim zemljama, po sistemu *ko plaća taj se pita*, uveden je NATO protektorat, što je neizostavno vodilo raspadu Istočnog vojnog saveza – Varšavskog pakta. Globalističkoj ekspanziji više nije imao ko stati na put.

Uticaj ovih procesa na jugoslovenske prilike zasigurno se nije mogao izbeći. Kod većeg dela političkog rukovodstva preovladavalo je pogrešno uverenje da će nas Zapad ostaviti na miru, jer se

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

procenjivalo da propašću SSSR-a geostrateški položaj naše zemlje više nikome nije bitan. Međutim, „upravo raspadom bipolarnog sveta naš prostor poprimio je vrhunski značaj.“¹⁵ Dalekosežni plan američke administracije nije bio da se na poništavanju Istočnog bloka zaustavi, već da se ide dalje u preuzimanju svetski značajnih energetskih resursa, da se zagospodari prostorima Bliskog istoka, Kaspijskog basena i što većeg dela Sibira, a za to je bila neophodna prethodna puna kontrola nad Balkanom. Tolerisanje Jugoslavije, koja je držala do svog suvereniteta i izričito se protivila izgradnji NATO baza na svojoj teritoriji, za njih nije dolazilo u obzir.

Podržavan silom autoriteta Jugoslovenske Narodne Armije, koja je opstala kao jedina ozbiljna multinacionalna federalna snaga, socijalizam niko nije mogao da obori, ali su korenite društvene promene bile neminovne. U još uvek aktuelnom hladnoratovskom maniru, Zapad je intenzivirao kampanju ekonomskih pritisaka preko Svetske banke i Međunarodnog monetarnog fonda po pitanju reprogramiranja jugoslovenskih dugova, to jest odlaganju davanja novih, ranije obećanih, kredita, što se manifestovalo naglim padom standarda stanovništva. Učinak propagande u takvim uslovima, uz veličanje rezultata uspešno izvedenih demokratskih promena u drugim socijalističkim zemljama, bitno je izmenio svest ljudi. Uz to, nekada jedinstvena Komunistička partija Jugoslavije, još je od Titove smrti bila podeljena na republičkim nivoima, što je umanjilo njenu moć sve do gubitka političkog monopolija. U Jugoslaviji je uveden politički pluralizam koji će narod, inače već razdeljen po republikama, politički svrstati u tri uslovne grupe: komuniste, nacionaliste i globaliste.

Komunističku ideju održavali su Vojska i stari ratni partijski kadrovi, ali među njihovim sledbenicima došlo je do idejnih skretanja. Tako je članstvo podeljeno na frakcije: ortodoksne komuniste protitovske doktrine; umerene komuniste – zagovornike poli-

---

¹⁵ Dragoš Kalajić – publicista.

tičkih korekcija u kursu socijalističkih reformi; i komuniste koji su se zalagali za transformacije po ugledu na evropsku levicu i prilagođavanje uslovima zapadne demokratije. Do sredine osamdesetih, Savez komunista Jugoslavije suštinski je prestao da postoji, jer se zvanično transformisao u šest republičkih partija, koje su nedugo zatim promenile i nazive i programe.

U međuvremenu, nacionalisti se pojavljuju kao pristalice pokreta nastalih reaktiviranjem ideja bivših profašističkih organizacija, oslonjenih na podršku klera, dotadašnju jugoslovensku ekstremnu emigraciju, a preko nje i na dobronamerne strane savetnike. Naravno, razlikovali su se po nacionalnoj i verskoj pripadnosti, mada je i u okviru tih razlika postojala dodatna podela na proamerički i antiamerički orijentisane. Veoma brzo, u svim republikama, zadržali su respektivan broj sledbenika.

Globalisti su imali najlakši posao oko organizovanja. Njih su u celosti organizovali i finansirali stranci. Okupljani su oko brojnih *nevladinih organizacija*, čija su se jezgra potom izdvajala u *građanske i demokratske političke partie*. Povezivala ih je ideja podređenosti „Novom svetskom poretku“, antikomunizam i pare koje su dobijali iz zapadnih izvora.

ANALIZA POLITIČKOG PRESTRUKTUIRANJA PO REPUBLIKAMA

Socijalistička Republika Slovenija

Severozapadna jugoslovenska Republika Slovenija uvek je u ostalom delu države, tj. kod ostalih naroda u SFRJ, bila tretirana kao regija bliska kapitalističkom svetu. U mnogim delovima zemlje, zbog različitog jezika¹⁶, Slovenci skoro da nisu ni doživljavani

---

¹⁶ Tri četvrtine stanovnika Jugoslavije govorilo je srpskim jezikom.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

kao sunarodnici. Njihovo prozapadno opredeljenje bilo je neskri-veno, a zbog kompaktnosti teritorije i čistog etničkog sastava samo se postavljalo pitanje vremena kada će se otcepitи. Osnovna politička snaga bile su *nevladine organizacije*, koje su tu formirane još u vreme kada se na drugim prostorima nije ni znalo da tako nešto postoji. Naime, u jugoslovenskom zakonodavstvu postojala je pravna klauzula naslovljena sa „udruženja građana“, kao najniži oblik formalnog udruživanja, a po pravilu se odnosila na sportska, kulturna, prosvetna i druga društva, kojima nije pridavan veliki značaj. Dovoljno je bilo da se deset punoletnih ljudi sastane, održi osnivačku skupštinu, sastavi statut čija se sadržina ne kosi sa državnim Ustavom i registruje kod nadležne opštinske stanice milicije. Koristeći tu zakonsku pogodnost u Sloveniji je registrovano na hiljade sličnih društava koja su se u datom trenutku proglašila *nevladinim organizacijama*. U početnoj fazi političkih promena nisu se ni trudili da uđu u vlast. Politički uticaj ostvarivali su preko komunista koji su istovremeno bili i članovi njihovih društava, a po partijskoj liniji zauzimali dobra mesta u državnoj hijerarhiji. Kada su se, drugom polovinom osamdesetih godina, mnoge *nevladine organizacije* transformisale u vodeće slovenačke globalističke političke stranke, već su imale stabilna članstva, iskusna rukovodstva i masovnu narodnu podršku, što im je omogućilo da na legalnim izborima osvoje apsolutnu vlast.

Slovenački komunisti pretežno su bili ljudi zaposleni u armijskim, policijskim i drugim republičkim strukturama. Kada je došlo do promena, većina je jednostavno napustila Socijalističku partiju Slovenije i pridružila se opoziciji. Ono što je ostalo od komunista ili se pasiviziralo ili je, da bi sačuvalo rukovodeće društvene pozicije koje su stekli dok su bili na vlasti, potražilo utočište u Srbiji, gde je bila smeštena savezna administracija.

Nacionalističkih organizacija u Sloveniji nije bilo niti su za njima imali potrebe, jer su im stranke i udruženja u svakom slučaju bili jednonacionalni. Jedini, ali ozbiljan faktor, koji je u takvim

uslovima sprečavao Sloveniju da se izdvoji iz Jugoslavije, bila je Jugoslovenska Narodna Armija, koja je, sa multinacionalnim kadrovskim sastavom, kontrolisala slovenačku teritoriju.

Socijalistička Republika Hrvatska

Hrvatsku je zahvatila euforija ekstremnog nacionalizma. Do tada strogo zabranjeni profašistički Ustaški pokret, udarna pesniča Hitlerovih¹⁷ snaga na Balkanu tokom Drugog svetskog rata, spontano je rehabilitovan i podržan od većine hrvatskog stanovništva. Da bi se, za svaki slučaj, izbegli eventualni problemi zbog njegove, pred Evropom iskompromitovane istorijske prošlosti, naziv je promenjen u Hrvatska demokratska zajednica. Na čelo pokreta stao je Franjo Tuđman, bivši general Jugoslovenske Narodne Armije i jedan od vodećih partijskih kadrova Titovog vremena. Osnovna ideja bila je obnavljanje Nezavisne države Hrvatske (NDH), koja je svojevremeno, 1941–1945. godine, funkcionisala pod pokroviteljstvom nacističke Nemačke, sa identičnim državnim atributima. Ovoga puta, trebalo je da ta država bude formirana pod pokroviteljstvom NATO snaga, koje su otvoreno pozivane da vojnom intervencijom pomognu hrvatskom narodu da se izbori za *demokratiju*. Apsolutnom većinom biračkog tela, Tuđman je ubrzo izabran za doživotnog predsednika Hrvatske.

Nevladine organizacije, u sadejstvu sa hrvatskom ekstremnom emigracijom iz Nemačke, Amerike, Kanade i Australije, obezbeđivale su neograničenu finansijsku i propagandnu podršku nacionalistima. Najveći broj *nevladinih organizacija* osnivan je pod patronatom Vatikana i katoličke crkve, koja je bila idejni oslonac hrvatskom separatizmu i glavni garant da će ta država biti podržana od Zapadnog sveta. S tim u vezi, katolički poglavatar papa

---

¹⁷ Adolf Hitler (1889–1945) – idejni, politički i vojni lider fašističke Nemačke, koji je započeo Drugi svetski rat.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Vojtila, još 1982. godine, uputio je pismeni apel američkom predsedniku Ronaldu Reganu da se Hrvatska (zajedno sa Slovenijom), kao katolička teritorija, izdvoji iz Jugoslavije. *Nevladine organizacije* praktično su imale ulogu da ispred hrvatskih nacionalista obezbeđuju permanentnu podršku globalističkih mentora, koja im nikada nije uskraćena.

Hrvatski komunisti, čak i kada su držali vlast, bili su u defanzivi. Deo članstva odmah se priključio nacionalistima, a oni koji su preostali reorganizovali su se u levičarske političke organizacije po evropskom modelu francuskih ili italijanskih komunista. Najduže su se na komunističkim pozicijama zadržali hrvatski kadrovi u Armiji, ali ne iz idejnih razloga, već da bi izvršavali zadatke špijunaže i sabotaže u korist nacionalista.

Međutim, NATO je procenio da se još uvek nisu stekli uslovi za otvorenu podršku hrvatskom separatizmu. Hrvatska je do daljnog mogla računati na svaku vrstu pomoći osim one direktnе – vojne. Osnovne prepreke koje su joj stajale na putu ka secesiji bilo je prisustvo jakih snaga federalne jugoslovenske Armije, kao i oko milion Srba koji su živeli na kompaktnoj teritoriji, uz granicu Hrvatske i Bosne. Ti Srbi imali su veoma loša istorijska iskustva sa hrvatskim nacionalistima, pa su se listom opredelili za podršku jugoslovenskoj opciji kao jedinom garantu fizičkog opstanka.

Socijalistička Republika Bosna i Hercegovina

Bosna je bila priča za sebe. Kao centralna jugoslovenska republika predstavljala je strateško čvorište sa najvećom koncentracijom snaga Jugoslovenske Narodne Armije. Preko osamdeset procenata stanovništva činili su Srbi, ali podeljeni na dve veroispovesti, hrišćansku-pravoslavnu i muhamedansku. Ovaj narod dobro je znao kakvo mu zlo preti od građanskog verskog rata, jer ga je u prošlosti iskusio nekoliko puta. Zato su bosanci činili sve

da do toga ne dođe, a kao što će se kasnije videti, do rata ne bi ni došlo da se nisu umešali stranci. Naime, svesni istog etničkog potekla i videvši u jugoslovenstvu jedinu nadu za miran život i pravoslavci i muslimani zdušno su podržavali federalnu opciju. Bosna je tako postala najstabilnije područje u regionu sa zamašnim potencijalima jugoslovenske vojske, čije je prisustvo narod doživljavao sa odobravanjem. S druge strane, to je dugoročno poremetilo NATO planove, pa su Amerikanci potražili pomoć od svojih saveznika na Bliskom i Srednjem istoku. Ideja je bila da se bosansko-hercegovačko područje iznutra destabilizuje iniciranjem verske mržnje preko nametanja ideja agresivnog islamskog fundamentalizma. U okviru tog plana započeta je i jedna od najpodlijih kampanja u istoriji propagandnog rata kojom su muslimanski Srbi proglašeni za ne-Srbe. Celom svetu nametnuta je iskonstruisana teza da u Bosni žive „dva naroda“, Srbi i Muslimani, s tim, što se ovi drugi tretiraju kao ljudi bez nacionalnih korena. Začuđeno, propagandna izmišljotina koja na prvi pogled deluje kao neozbiljna i neodrživa, bez otpora je prihvaćena kao istinita.¹⁸

Glavnu reč u bosanskoj politici vodili su komunisti. U njihovim redovima podjednako su bili zastupljeni Srbi iz pravoslavnih i muslimanskih porodica stoga što kao ateisti nisu ni marili koje je ko vere. Dodatnu podršku njihovoј snazi davala je, kod bosanskog naroda veoma popularna, Jugoslovenska Narodna Armija, čiji su širi komandni sastav činili isključivo komunisti.

U Bosni je organizovanje po nacionalističkoj, odnosno verskoj osnovi, dugo bilo sprečavano i zakonski zabranjivano, ali se na

---

¹⁸ Navedena teza nije plasirana prvi put. Isti propagandni nastup u Bosni iskoristio je svojevremeno i Tito, naravno iz svojih razloga, ali je tada, zbog ove konstrukcije napadan i kritikovan na Zapadu. Posebno ga je kritikovao francuski filozof Ž. P. Sartr nazvavši to „civilizacijskim intelektualnim zločinom“. Upravo zbog toga se Sartr nikada nije sastao sa Titom, mada ga je do tada, kao filozof levice, veoma uvažavao.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

kraju nije moglo izbeći usled činjenice da većinu građana, bez obzira na projugoslovensku orijentaciju, nisu činili komunisti. Pravoslavni Srbi pretežno su se organizovali oko Srpske demokratske stranke, umerenog nacionaliste, dr Radovana Karadžića, viđenog sarajevskog psihijatra. Dr Karadžić bio je poštovan od svih struktura, bez obzira na veroispovest i politička opredeljenja, tako da je održavao bliske, prijateljske veze i sa komunistima i sa muslimanima.¹⁹

Ni sa Srbima muslimanske vere nije bilo nikakvih problema sve dok se nisu pojavili fundamentalisti. Naime, dok su ih vodili domaći intelektualci tradicionalne umerene muslimanske opcije, konsultacije i druženja sa komunistima i pravoslavcima predstavljali su normalnu pojavu, što je trajalo gotovo do kraja osamdesetih.²⁰ Fundamentalizam je stigao u Bosnu, u prvom redu, zalađanjem američke nevladine organizacije *Rabita*. Ta organizacija, sa centralom u Njujorku, okuplja muslimane širom sveta na humanitarnoj

-
- 19 Ime Radovana Karadžića danas se nalazi na svim međunarodnim policijskim poternicama, jer ga globalistička pravna lakrdija, takozvani Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju, pod iskonstruisanom optužnicom tereti kao glavnog krivca za izazivanje rata u Bosni. (U međuvremenu Karadžić je, pod nepoznatim okolnostima, kidnapovan na teritoriji Srbije i isporučen Tribunalu u Hagu.)
  - 20 Ovde je prilika da stranom čitaocu koji nije upoznat sa balkanskom situacijom neke stvari pojasmim, posebno kada su u pitanju Bosna i muslimani, što je veoma važno za bolje razumevanje nastavka knjige. Jedan od vodećih umerenih muslimanskih lidera s kraja osamdesetih, bio je profesor Univerziteta u Sarajevu, dr Muhamed Filipović. Na osnovu njegovog imena može se zaključiti da se radi o čoveku koji pripada muslimanskoj tradiciji, ali na osnovu prezimena koje je isto kao moje, neosporno je da je po nacionalnosti Srbin, čak pripadamo istoj porodičnoj lozi. To što je njegov čukundeda pre par stotina godina primio islam, a moj ostao pravoslavni hrišćanin, ne čini ga ni manje ni više Srbinom od mene. Tek toliko da dočaram besmislenost teze o sukobu „dva posebna naroda“ u Bosni, srpskog i muslimanskog, što je tema kojom ćemo se baviti malo kasnije.

osnovi, sa ciljem zadobijanja podrške idejama globalizacije preko muslimanskog internacionalizma. U slučaju Bosne *Rabita* je uspostavila logističke baze zaklonjene iza humanitarnih misija, što je zatim korišćeno kao kanal za dovođenje ekstremnih fundamentalističkih propovednika iz Irana, Saudijske Arabije, Maroka i osnivanje mreže novih, militantnih, izrazito antisrpski i antijugoslovenski eksponiranih organizacija. Bosanski muslimani dugo su ih ignorisali, sve dok opšti pad standarda celog jugoslovenskog društva nije prouzrokovao osiromašenje stanovništva i njihovu potrebu da se ovim organizacijama obraćaju za materijalnu pomoć, što je s njihove strane uslovljavano podrškom ekstremističkim liderima. Tako se kao vođa bosanskih muslimana nametnuo Alija Izetbegović, glavni zagovornik velikoislamskog šovinizma. „Njegova knjiga *Islamska deklaracija*, postala je obavezno štivo za muslimansku mladež kao fundamentalistički apel u kojem se islam označava kao definitivna identifikaciona osnova za sve oblasti koje se tiču čoveka i države“.²¹ A ekstremizam rada ekstremizam. Bosna će ući u devedesete kao bomba sa upaljenim fitiljem. Aktiviraće je, naravno, stranci.

Socijalistička Republika Srbija

Politička situacija u jugoistočnoj jugoslovenskoj republici Srbiji bila je najkomplikovanija. Sa Beogradom kao glavnim gradom, koji je istovremeno bio i administrativni centar federalne države, osim sopstvenih unutrašnjih republičkih problema, na njoj su se prelamali problemi svih ostalih republika, saveznih državnih organa, armije i policije. Istovremeno, prva je bila na udaru međunarodnih pritisaka svih oblika jer se verovalo (i još uvek se veruje) da je Srbija glavna evropska prepreka u ostvarivanju globalističkih planova. Preko sedamdeset posto stanovnika činili

---

²¹ Citirano prema političkom komentatoru čije mi ime, nažalost, nije poznato.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

su Srbi, koji će se ubrzo razdeliti na konfrontirane političke općije. Uz to, postojalo je mnoštvo manjih etničkih grupa koje su svakodnevno menjale opcije i mentore. Na jugu Republike, u srpskoj autonomnoj pokrajini Kosovo, permanentno je tinjao problem oličen u težnji šiptarske nacionalne manjine ka secesiji.

Institucijama su vladali komunisti. Na republičkom nivou uglavnom Srbi, na saveznom nivou uglavnom ne-Srbi, a svi zajedno ni oko čega nisu mogli da se slože. Mada su se deklarisali kao tvrdokorni sledbenici Titovog puta, činjenice su ukazivale na suprotno. Drugom polovinom osamdesetih, glavnu reč u srpskoj politici vodila je upravo komunistička frakcija koja se zalagala za dodvovanje Zapadu. Njihova osnovna teza bila je da su Srbi, kao najmnogoljudniji narod u Jugoslaviji, krivi za sve, pa je primarni zadatak srpskih komunista bio da se prvo razračunaju sa „nepodobnim“ Srbima. Ova ideja začeta je u krugovima partijskih kadrova iz saveznih institucija, koji većinom nisu bili Srbi, tako da im je s te tačke gledišta bilo svejedno. Pod parolom – *Slaba Srbija jaka Jugoslavija*, plasiranom od strane zapadnih medija, započeta je kampanja „disciplinovanja“ Srba, koju je predvodio tadašnji republički predsednik Ivan Stambolić. Kao rođak jednog od najbližih Titovih saboraca, Petra Stambolića, napravio je brzu i uspešnu političku karijeru. Međutim, čim se dokopao vrha vlasti, revidirao je ideju komunizma i počeo da propoveda globalizam kao svoje viđenje „istorijske alternative moderne Srbije“, sa „poslušnim Srbima“ koji će biti baš po volji Zapada.

Stambolićev antisrpski politički kurs rezultirao je apsurdima. Dok su po Beogradu i drugim gradovima ljudi hapšeni samo zato što su glasno pevali pesmu o nekom junaku iz drevne srpske historije, pod optužbom da su učinili težak nacionalistički ispad, u južnoj pokrajini Kosovo odvijale su se demonstracije desetina hiljada šiptarskih secesionista, što se od ostalog dela javnosti prikrivalo. Pripadnicima Državne bezbednosti koji su upućivani na ispomoć u južnu oblast, pod pretnjom krivične odgovornosti za *odavanje*

državne tajne, zabranjivano da bilo kome, čak i najbližim kolegama, ispričaju šta se tamo dešava. Primoravani su da pišu lažne izveštaje kako je na Kosovu sve u redu, možda uz poneki manji incident ili studentski verbalni protest koji ne zaslužuje pažnju. U situacijama pogibije ili ranjavanja nekog srpskog policajca slučaj je ili prikrivan ili obrazlagan na takav način da se nije moglo zaključiti ko su bili napadači, dok se u slučaju pogibije srpskog civila vršilo hapšenje očevideća i njihovo držanje u pritvoru „dok ne zaborave šta su videli“. Na Srbe koji su živeli u južnoj pokrajini vršeni su konstantni pritisci i pretnje da se isele, i to su morali da trpe jer nije postojala institucija kojoj bi mogli da se požale. Državnim medijima strogo je nalagano da o progonu Srba ne smeju da pišu, dok zapadne medije navedeni problem nije ni zanimalo. Pored mnoštva zataškanih zverstava, vrhunac cinizma ogledao se u situaciji kada se jedna srpska majka, kojoj su šiptarski separatisti ubili dva sina, usudila da u pravnji rodbine i meštana njihovog sela dode da se javno žali Skupštini Srbije. Mada su grupu sačinjavali pretežno žene i starci, Služba državne bezbednosti dobila je nalog da ih tretira kao opasne neprijatelje, a policiji je naređeno da ih sačeka na prilazu Beogradu i uz primenu najgrublje sile rastera, što je i učinjeno. Sa pripadnicima Državne bezbednosti, inače biranim isključivo iz redova komunista, svakodnevno su održavani partijski sastanci na kojima je istican prioritet razračunavanja sa nacionalizmom, uz obavezno apostrofiranje srpskog nacionalizma kao, po državu, najopasnijeg.

Sve to nije moglo proći bez posledica. Na jugu je došlo do pobune, ovoga puta ne šiptarskih separatista, već srpskih seljaka. Onda se pobunila srpska policija koja je odbila naređenje da ih primenom sile rastera, pa deo komunista iz rukovodstva Srbije koji to više nisu mogli da podnesu, pa deo Državne bezbednosti koji je odbio da pohapsi pobunjene srpske političare, što je izazvalo napetu političku krizu. Tada se prvi put čulo za Slobodana Miloševića, jedinog komunistu koji se usudio da javno stane u odbranu

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

srpskih nacionalnih interesa. Srpski komunisti podelili su se na patriote i na izdajnike. Za dlaku je izbegnut oružani sukob između pripadnika Državne bezbednosti koji su dobili vanredni zadatak da obezbeđuju Miloševića i pripadnika Vojne bezbednosti koji su dobili zadatak da ga hapse.

Kriza je razrešena 1987. godine, na političkom skupu srpske socijalističke partije, na kojem su se direkno sučelili Stambolić i Milošević. Stambolić je istupio sa globalističkom tezom o potrebi prilagođavanja zahtevima Zapadnog sveta. Podržalo ga je nekoliko generala, na čija su vrata verovatno zakucali strani sponzori da naplate školovanje njihove dece, veći deo diplomacije, posebno onih koji su u više mandata službovali u naprednim zemljama gde su se poprilično združili sa zapadnom kulturom, Savezno Ministarstvo Unutrašnjih Poslova i druge federalne institucije u kojima su slovenački i hrvatski kadrovi već uveliko vukli svako na svoju stranu. Neskrivene hvalospeve upućivali su mu predstavnici zapadnog sveta, strani mediji, *nevladine organizacije*, kao i krugovi intelektualaca školovanih u inostranstvu. Miloševića su podržali srpski komunisti, policija, Služba državne bezbednosti i narod. Pobedio je Milošević. Masovna podrška naroda učiniće ga od tada neprikosnovenim liderom Srbije. On će se do kraja političke karijere dosledno boriti za ideju jugoslovenstva, ali ne na štetu srpskih nacionalnih interesa, ističući da je za Srbe, kao najmnogoljudniji narod koji je živeo u gotovo svim jugoslovenskim republikama, Jugoslavija jedino moguće rešenje za opstanak u istoj državi.

Druga po snazi, nacionalistička politička opcija, verovatno u Srbiji ne bi stekla veću popularnost da Stambolićeva kampanja *sabijanja srpstva* nije izazvala kontraefekat. Ovako, među nacionaliste su se svrstali i ljudi kojima to nikada nije postojalo u svesti kao moguća politička opcija. Karakterisala ih je tradicionalna istorijska vezanost za antikomuniste, pa su u startu protiv sebe imali, već uveliko popularnog Miloševića, što je, kako se pokazalo,

rezultiralo polarizacijom glasačkog tela na njihovu štetu. Ubrzo po osnivanju svojih organizacija nacionalisti su se podelili na dve struje. Prvu struju činili su tradicionalni nacionalisti oslojeni na ideje srpskih radikala, predvođeni Vojislavom Šešeljem, koji se zalagao za patriotizam, kapitalističko društveno uređenje i objedinjavanje svih teritorija na kojima su živeli Srbi u jednu nacionalnu državu. Njegovo zalaganje za srpsko jedinstvo bilo je suprotno interesima NATO-a pa je veoma brzo u svetskim medijima okarakterisan kao ekstremni nacionalista.²² Druga struja, koju je predvodio Vuk Drašković, zalagala se za potpuno oslanjanje nacionalista na Amerikance, uz aktivno uključivanje u njihove globalističke procese na Balkanu, što ga je učinilo miljenikom zapadnih medija.²³ Na posebnu podršku nailazio je Draškovićev stav da se komunisti samo nasilnim putem mogu zbaciti sa vlasti, po cenu izbjivanja unutarsrpskog građanskog rata, što je u planovima zapadnih straga, inače, razmatrano kao jedno od mogućih rešenja.

Što se tiče globalista, oni se do pred kraj osamdesetih godina nisu otvoreno eksponirali kao opcija koja pretenduje na vlast. Postojalo je uverenje da će američka agentura, duboko ugrađena u jugoslovenskim i srpskim državnim organima, uspeti da skrene politički kurs u pravcu „zapadnog građanskog društva“, pa su se orijentisali na blagovremenu pripremu *demokratskih snaga* koje tek naknadno treba da se nametnu kao realizatori društvenih promena. Najuticajnije *nevladine organizacije*, zaklonjene iza programa

-
- 22 Vojislav Šešelj trenutno se nalazi u zatvoru takozvanog „Tribunala u Haagu“, gde je protiv njega podignuta iskonstruisana optužnica za ratne zločine. Osnovni cilj ove optužnice bio je da se Šešelj, kao ozbiljan protivnik globalizma, do daljeg, ukloni sa srpske političke scene.
- 23 Za razliku od Šešelja, Vuk Drašković je u proameričkoj vlasti države koja je nasledila Jugoslaviju dobio funkciju ministra inostranih poslova. (U međuvremenu Draškovićeva stranka se raspala a on tavori na marginama srpske političke scene otvoreno prizivajući NATO okupaciju kao jedinu opciju koja bi ga, eventualno, vratila u vrh vlasti.)

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

medunarodne naučne saradnje, kao što su američki privatni fondovi za obrazovanje *Fulbrajt* i *Soroš*, okupljale su ljude iz krugova takozvane srpske intelektualne opozicione elite, uključujući i pobunjenu šiptarsku elitu sa Kosova. Njima je otvaran prostor za ličnu međunarodnu afirmaciju, a zatim su ih kao stručnjake svetskog glasa upućivali da se vrate u Srbiju, gde su ih čekala rukovodeća mesta u mnogim privrednim, naučnim i obrazovnim ustanovama.

Imajući u vidu da su pomenute strane institucije bile pod stalnim kontraobaveštajnim tretmanom Službe državne bezbednosti, podaci o njihovom delovanju bili su poznati. Državno rukovodstvo je nebrojeno puta upozoravano da se radi o „strateškoj agenci“ to jest, mreži „agenata od uticaja“, angažovanoj na zadacima sprege spoljašnjeg i unutrašnjeg neprijateljskog faktora sa ciljem rušenja vlasti, ali se na to niko nije obazirao. Naprotiv, insistiralo se da Služba tu ostane pasivna, jer je, navodno, stručno znanje koje su ti ljudi stekli od velikog značaja za modernizaciju Srbije i srpske privrede, bez obzira na njihova politička opredeljenja i namere. Činjenica je da u najvećem broju slučajeva, nije bilo elemenata klasične špijunaže, kao konkretnog krivičnog dela definisanog Krivičnim zakonom. Naime „strateška špijunaža“, u kontekstu inostrane agenturne mreže od uticaja na preusmeravanje političkih tokova u skladu sa strategijskim planovima neprijatelja²⁴, kao eventualno krivično delo, nije ni bila predviđena zakonom. I na to je državnom rukovodstvu u nekoliko navrata skretana pažnja, ali oni kao da nisu mogli ili nisu hteli to da shvate.

---

²⁴ Dužan sam da napomenem da se pojmovi strateška špijunaža i strateška agentura razlikuju u vojnoj i političkoj obaveštajnoj terminologiji, jer se u vojnoj pomenuti termini posmatraju znatno kompleksnije, mada ni vojna stručna literatura po tom pitanju nije usaglašena. U razmatranjima ove studije naglasak je stavljen isključivo na problem neadekvatne krivično-pravne zaštite od obaveštajnih aktivnosti koje prevazilaze opis kvalifikovanog dela klasične špijunaže, jer je u pitanju mnogo viši nivo izdaje, što je inače tema kojoj će više prostora biti posvećeno u drugom i trećem delu studije.

PRISEĆANJE TREĆE

Sredinom osamdesetih godina radio sam kao operativac kontraobaveštajne grupe zadužene za suprotstavljanje američkoj Službi. Rukovodilac cele kontraobaveštajne Uprave tada je bio Boško Orelj, dojen u svetu bezbednosti, principijelni i čestiti čovek sa osobinama pravog vođe, koji nam je svima služio za uzor. Desilo se da smo na jednom od prioritetsnih američkih „objekata“, usko vezanog za naučno-tehničku saradnju, ustanovili novo lice indicirano kao „potencijalni agent“. Rutinskom proverom utvrđeno je da se radi o licu koje je već pod tretmanom linije zadužene za problematiku unutrašnjeg neprijatelja, a uvidom u dosije bilo je jasno da je rad na obradi pasiviziran. Zaključivši da smo „nagazili“ dobar posao, Boško je inicirao radni dogovor sa nadležnim rukovodiocem Uprave koja je vodila unutrašnji slučaj. Međutim, čim je spomenuto o kome se radi, dogovor je prekinut, uz savet Bošku „da se ne petlja gde mu nije mesto“. Boška je to toliko naljutilo da je dotičnog izbacio iz kancelarije. Tako je zbog raspleta „operativnog nesporazuma“ sazvan partijski sastanak. Rukovodilac partijskog ogranka, inače, po prirodi, staložen čovek, učinio je sve da situaciju smiri i verovatno bi je i smirio da na kraju nije apelovao, rekavši da se od svih nas očekuje da radimo striktno ono sa čim smo, po pravilima Službe, zaduženi. Boško je upitao da li to znači da mi preuzimamo lice, jer je očigledno u pitanju kontraobaveštajni slučaj, što je izazvalo novu polemiku koja je kulminirala kada je Boško upotrebio termin „strateška agentura“, čije značenje bar polovina prisutnih nije razumela. Sastanak je prekinut sa obrazloženjem da se radi o veoma osetljivoj temi o kojoj se ne može raspravljati pred punim operativnim stavom, pa su se rukovodioci povukli na najuži kolegijum. Šta se tu raspravljalo ne znam, jedino znam da je Boško ubrzo izšao iz kancelarije glavnog načelnika crven od besa, dobacujući mu s vrata: „Nisam vam ja kriv što je dotična gospodica kćerka najvišeg partijskog funkcionera, pa iz straha ni ime ne smete da joj izgovorite.“

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Politički pad Stambolića poremetio je planove globalista, a pojava novog, po svoj prilici nepokornog, srpskog lidera Miloševića, iznenadila je čak i vodeće američke analitičare. Zapad je dao signal da demokratske snage krenu u političku ofanzivu. Ocenjeno je da će se dalji društveni procesi odvijati veoma brzo i da svi, do tada vešto prikriveni „američki politički igrači“ mogu izaći na videlo. Uz ogromnu i obilatu medijsku i finansijsku podršku američkog Jevrejina Džordža Soroša formiran je pokret koji je imao zadatak da objedini sve napredne strukture u Srbiji, nazvan *nevladina organizacija – Gradski savez*. Neposredno pre formiranja, njeni osnivači, budući lideri pokreta, pojedinačno su pozvani na konsultacije u Vašington.

Prva ličnost ove organizacije i jedan od glavnih ideologa, osnivač iz senke, Živorad Kovačević, bio je visoki državni i partijski funkcijonер komunističke Jugoslavije za vreme i posle Tita. Duži niz godina obavljao je dužnost jugoslovenskog ambasadora u SAD kada je zavrbovan da radi u korist američke obaveštajne službe. Početna saznanja o tim okolnostima jugoslovenskim organima bezbednosti dostavila je Služba jedne prijateljske zemlje.²⁵ Tadašnja Državna bezbednost Jugoslavije zavela mu je kontraobaveštajnu obradu, ali je ubrzo stiglo naređenje iz političkog vrha da se taj posao prekine, dok su operativci angažovani na slučaju udaljeni iz Službe. Slučaj je kasnije reaktiviran, kada je ustanovljeno da je imenovani uznapredovao do statusa rezidenta²⁶ i ponovo, bez obrazloženja zaustavljen, ovog puta, koliko se zna, od strane jugoslovenskog vojnog vrha.

Druga ličnost pomenute *nevladine organizacije*, bio je najperspektivniji komunistički partijski kadar toga doba i prethodni predsednik Srbije, Ivan Stambolić. Njega je, prema raspoloživim saznanjima, između ostalih na vezi držao i američki obaveštajni strateg Dejvid Gompert, kasnije savetnik za nacionalnu bezbednost u kabinetu Džordža Buša-starijeg. Interesantno je da Stambo-

²⁵ U dotičnoj zemlji slučaj „Kovačević“ se i danas izučava na operativnim obaveštajnim kursevima kao klasičan primer uspešnog nastupa američke Službe.

²⁶ Agent koji koordinira obaveštajnu mrežu i na vezi drži druge agente.

lić, posle pristupanja opoziciji, nije krio od svojih prijatelja da je imao bliske kontakte sa funkcionerima američke obaveštajne Službe, karakterišući to kao „normalne“ državničke i prijateljske veze.

Zatim slede vrle komunističke kćeri, Vesna Pešić, Nataša Kanđić i Biljana Kovačević-Vučo, kojima, kao *zaštićenim guskama*, Služba bezbednosti nije smela da se bavi, pa su do tada već imale bogato opoziciono i subverzivno iskustvo. Mada su se ubrzo, što zbog zle čudi što zbog gramzivosti, posvadale i osnovale svaku svoju *nevladinu organizaciju*, ostale su vezane na Građanski savez kao glavno koordinaciono telo. Uz njih, naravno, ide i Sonja Biserko, kojoj je kao perspektivnom komunističkom kadru, sa po-priličnim brojem godina rukovodećeg staža u partiji, Džordž Soroš finansirao studije u Engleskoj, posle čega se, po hitnom postupku, prekvalifikovala u opozicionog lidera.

Red je spomenuti i bivšeg kolegu, Slavku Ćuruviju, kao jednog od prvih pristalica Građanskog saveza. Za njega je bilo planirano da kao komunistički kadar napravi uspešnu karijeru u Saveznoj državnoj bezbednosti. Verovatno bi i uspeo da nije otkriven na kontaktu sa američkim obaveštajcem dok mu je predavao poverljive službene materijale. Nije mu suđeno zbog špijunaže, jer je tadašnji državni vrh procenio da bi to moglo „poljuljati poverenje naroda u Službu“, tako da je slučaj zataškan. No, Ćuruvija je i posle toga nastavio da održava obaveštajne veze sa Amerikan-cima, praktično do kraja života.²⁷

„Srbi su uvek imali u svojim redovima dovoljno onih koji nisu hteli da budu Srbi i koji su radili i borili se protiv Srba bolje od svih.“²⁸ Građanski savez i sve organizacije koje su iz tog saveza proizašle nastupili su kao veći globalisti od globalista. Svojim proklamacijama – *na Zapad po svaku cenu, reforme po svaku*

27 Slavko Ćuruvija likvidiran je 1999. godine. Izvršioci nikada nisu pronađeni ali je, naravno, za to delo osumnjičena Služba državne bezbednosti.

28 Konstatacija iznesena u jednoj političkoj analizi novijeg datuma.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

cenu – napadali su sve što je bilo u vezi sa srpskim nacionalnim interesima, predstavljajući u zapadnim medijima sopstveni narod kao „primitivce kod kojih postoji strah od promena“. Prvi na udaru bio je Slobodan Milošević. Svaki njihov proglaš obavezno se završavao apelom upućenim zapadnom svetu da pomognu u zbacivanju tog „komunističkog diktatora“. Okosnicu članstva činili su im građani Srbije nesrpske nacionalnosti kojima je podgrevana ideja separatizma. Mada u Srbiji, procentualno, takvih građana nije bilo mnogo, predstavljali su skupinu koja je Građanskom savezu mogla da obezbedi kakvu-takvu masovnost. Pored toga, finansijski i propagandni potencijali kojima je ova *nevladina organizacija* raspolažala navodili su i druge opozicione grupe da se priključuju njihovim akcijama, u čemu su prednjačili proamerički nacionalisti Vuka Draškovića.

Druga grupacija srpskih globalista bila je okupljena oko ideje demokratije zapadnog tipa. Nju su predvodili nekadašnji lideri studentskih protesta 1968. godine, Dragoljub Mićunović, Zoran Đinđić i Vojislav Koštunica. U početku su delovali kao jedinstvena *Demokratska partija*, ali su se ubrzo pocepali na tri nezavisne političke opcije: Mićunovićev *Demokratski centar*, koga su sponzorisi Amerikanci, Đinđićevu *Demokratsku stranku*, koju su finansirali Nemci, i Koštuničinu *Demokratsku Stranku Srbije*, koju, kao opciju umerenih nacionalista, niko nije finansirao.

Socijalističke Republike Crna Gora i Makedonija

Ove dve jugoslovenske republike, Crna Gora na jugozapadu i Makedonija na jugu, dosledno su podržavale opciju opstanka Jugoslavije. U obe, na vlasti su bili komunisti. Crna Gora, sa 70% srpskog življa, delila je sudbinu Beograda. Makedonija, sa stanovništvom srpsko-bugarskog etničkog porekla i pozamašnim brojem šiptara – takođe. Formiranje opozicionih globalističkih grupacija

kod njih je bilo tek u začetku, a zapadne *nevladine organizacije*, plasirane pod različitim vidovima, delovale su mimo svake državne kontrole. Međutim, većih političkih previranja nije bilo. Ostavljena su za kasnije.

Već 1989. godine, svima je bilo jasno da je takva Jugoslavija zemlja bez budućnosti. Za nezavisnost i teritorijalnu celovitost ozbiljno su se zalagale samo Srbija, Bosna, Makedonija i Crna Gora, dok su Slovenija i Hrvatska insistirale na izdvajajući. Država je veštački opstajala, zahvaljujući komunistima koji su u separatistički orijentisanim republikama još uvek delimično držali pozicije u vlasti, kao i vojsci, čiji je višenacionalni kadrovski sastav uglavnom bio jugoslovenski opredeljen. Proces raspada ubrzali su Amerikanci političkim ultimatumom da će se Jugoslaviji obustaviti ugovoreni krediti Međunarodnog monetarnog fonda ako se ne raspišu opšti parlamentarni izbori na svim nivoima. U jugoslovenskom političkom vrhu procenjeno je da bi obustavljanje kredita dokrajčilo već uzdrmanu ekonomiju, pa su, 1990. godine, ti iznuđeni izbori održani. Zapadne zemlje poslale su svoje timove za nadgledanje izbora, što je, inače, na insistiranje Ujedinjenih nacija nametnuto još tri godine ranije. U praksi, ako su izbori bili po volji Zapada proglašavani su za fer i demokratske, u suprotnom negirani su kao namešteni i neregularni. Tako su u svim republikama, osim u Srbiji i Crnoj Gori, pobedile prozapadne separatističke opcije. Polako, ali sigurno, zemlja je ulazila u građanski rat.

3

GRAĐANSKI RAT I RASPAD JUGOSLOVENSKE DRŽAVE

Narodi prave svoju politiku od svoje geografije! – reče Napoleon.²⁹ Krajem osamdesetih godina već su postojali politički uslovi da se zajednička država jugoslovenskih naroda geografski raspadne. Slovenska *demokratska vlada* zatvorila je republičke granice, hrvatska *demokratska vlada* uveliko se u inostranstvu predstavljala kao nezavisna država, *demokratska vlada* bosanskih muslimana u Sarajevu izdala je proglašenje kojim se narod poziva da bojkotuje državne akte federalnih organa. Sve to, javno su podržavale *nevladine organizacije* u Srbiji, što je preko zapadnih medija predstavljano kao saglasnost „naprednih reformskih snaga“ i u tom delu zemlje, uz žestoke optužbe na račun jugoslovenskih, a pre svega srpskih komunista, da samo oni, silom oružanih snaga koje drže pod svojom kontrolom, koče razvoj demokratskih procesa na Balkanu.

Međutim, globalistički centri moći još uvek su insistirali na strpljenju i potpunom uklapanju u njihove strateške planove. Nama, NATO je vršio poslednje pripreme za intervenciju na Irak³⁰ što je značilo da se balkanska kriza do daljeg morala odlagati, jer im nije bilo potrebno da rasipaju resurse na dva *fronta*. Ni vlastima separatističkih republika takođe nije odgovaralo da pokreću šire akcije u medijskoj i političkoj senci predstojećeg ame-

29 Napoleon Bonaparta (1769-1821), francuski vojskovođa i državnik.

30 Prva intervencija NATO snaga u Iraku 1990/1991. godine.

ričkog pohoda u Srednjoj Aziji i bile su spremne da se privremeno primire da ih na ubrzanu secesiju nije podstakla Nemačka. Evo o čemu se radilo. Nemačka je, posle sloma Varšavskog pakta i ponovnog ujedinjenja istočnog i zapadnog dela svoje teritorije, postala jedna od najmoćnijih država u Evropi, sa tendencijom da se, uz Francusku, nametne kao lider Evropskoj Uniji. Ono što joj je smetalo bilo je prisustvo brojnih američkih vojnih baza, kojima je pedesetogodišnji međunarodni ugovor o stacioniranju na nemačkom tlu isticao baš negde u to vreme. Po NATO planu, trebalo je da američke baze budu dislocirane na prostor zapadnog Balkana što je, opet, zavisilo od tempa kojim će se odvijati započeta kampanja raspada Jugoslavije. A Nemcima se žurilo. Nemačka obaveštajna služba od ranije je bila prisutna u Sloveniji i Hrvatskoj, posebno u Hrvatskoj zbog činjenice da je u prošlosti sponzorisala najveći broj njihovih ekstremnih emigrantskih organizacija, koje su sada već bile inkorporirane u hrvatsku vlast i svojim bivšim sponzorima u svakom slučaju stajale na raspolaganju. Ali to kao da im nije bilo dovoljno, pa su tokom 1989. i 1990. godine nemački savetnici i njihove *nevladine organizacije* naprsto preplavili Hrvatsku, što je sigurno doprinelo da prvi, po mišljenju zapadnih analitičara preuranjeni, oružani incidenti započnu baš tu.

Početkom devedesetih, nacionalna euforija u Hrvatskoj uzela je toliko maha da je čak i vlastima, koju su inače vodili ekstremni nacionalisti, bilo teško da je kontrolišu. U takvim uslovima, vođeća politička snaga, Hrvatska demokratska zajednica, odlučila je da se prečutno ogluši o sugestije Amerikanaca, to jest o njihov „apel na strpljenje“, pa je po nagovoru nemačkih savetnika raspisala opšti referendum o otcepljenju, koji su Hrvati stopostotno podržali. To je, naravno, navelo Srbe u Hrvatskoj da se samoorganizuju i da na delu teritorije nastanjene srpskim življem raspisu kontrareferendum, izjašnjavajući se, isto tako stopostotno, da će, u slučaju hrvatske secesije, ostati u sastavu Jugoslavije. Hrvatska

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

je poslala jake policijske snage da spreče taj referendum. Dolazi do sukoba. Nekoliko desetina Srba povlači se u šume i formira odmetničke grupe. Da bi se uspostavio red, Ministarstvo unutrašnjih poslova Hrvatske izdaje naređenje policijskoj stanici u Kninu, glavnom gradu te oblasti, da se bez pogovora razračuna sa organizatorima kontrareferenduma. Imajući u vidu da su ti policajci bili pretežno srpske nacionalnosti, naređenje odbijaju i pod komandom svog načelnika Milana Martića izvode pobunu. Ubrzo, Martić dolazi na čelo svih pobunjenih Srba. Proglašena je Srpska Autonomna Oblast Krajina. Rat je počeo.

U cilju zaustavljanja dalje eskalacije sukoba snage Jugoslovenske Narodne Armije raspoređuju se na granici između Hrvatske i Krajine. Hrvatski predsednik Franjo Tuđman zbog toga ulaze protest jugoslovenskim vlastima, nazivajući federalnu armiju agresorskom i apeluјe na Zapadni svet da se založi za vojnu NATO intervenciju, što Amerikanci odbijaju, otvoreno ga kritikujući zbog „političke brzopletosti“. Naime, američkim planom o razbijanju Jugoslavije bilo je zacrtano da se prvo izvede prevrat u Srbiji, koja je (uz Crnu Goru) bila jedina republika u kojoj su na vlasti ostali komunisti. Krajinska situacija u narednom periodu ostaće zamrzнутa na pozicijama gde se ko zatekao.

POKUŠAJ IZAZIVANJA GRAĐANSKOG RATA U SRBIJI

Analitičari američke obaveštajne službe CIA iz Instituta za Balkan procenili su da je Srbija u odnosu na sve druge republike po kadrovskim, industrijskim, sirovinskim i, povrh svega, vojnim potencijalima najjača, pa stoga ima ozbiljne šanse da opstane kao samostalna država, bez obzira na nivo političkih i ekonomskih pritisaka kojima bude izlagana. Uz to, rezultati anketa koje su njihovi agenti tajno sproveli među stanovništvom ukazivali su na mak-

simalno visok procenat otpora koji Srbi pokazuju prema zapadnim merilima vrednosti, naročito od kada je na vlast došao Slobodan Milošević, što ih je navelo na zaključak da će Srbija predstavljati dugoročnu prepreku ostvarivanju američkih interesa u tom delu sveta. Sugestija administraciji u Vašingtonu bila je da se sa procesom dezintegracije Jugoslavije ne započinje sve dok se prethodno ne obori režim u Beogradu. Kao najosetljivija tačka na koju se moglo delovati apostrofiran je nacionalizam kojim se, bar kada su Srbi u pitanju, moglo manipulisati na bezbroj načina.

Pobuna krajiških Srba u Hrvatskoj, 1990. godine, u samoj Srbiji komentarisana je različito. Na informacije o tome mesecima je držan embargo, a sve je ukazivalo da niko u stvari i ne zna šta se tamo zaista zbiva, jer je pomenuta srpska teritorija sa svih strana bila blokirana. Prvi su se oglasili nacionalisti oštro kritikujući srpskog predsednika Miloševića da ne preduzima ništa kako bi se srpski živalj u Hrvatskoj zaštitio. Pri tome, tradicionalni nacionalisti Vojislava Šešelja insistirali su da se Srbi u Hrvatskoj zaštite po cenu izbjivanja rata, dok se proamerička nacionalistička struja Vuka Draškovića zalagala za to da se od Amerikanaca izmole garancije da će prinuditi Hrvatsku na iznalaženje političkog rešenja nacionalnog pitanja za Srbe koji žive na *njihovoј* teritoriji. S druge strane, *nevladine organizacije* i prozapadne srpske političke partije direktno su optužile Miloševića da on stoji iza krajiške pobune, navodno sa ciljem da destabilizuje i zaustavi *demokratske procese* u Hrvatskoj. U tom kontekstu, Vesna Pešić i Nataša Kandić, ovoga puta iz svoje novoosnovane *nevladine organizacije* – *Centar za antiratnu akciju*, počinju u domaćim i stranim medijima da nameću tezu o „srpskom nacionalizmu kao odlučujućem faktoru koji će uništiti Jugoslaviju“. Milošević nije imao kud. Obraćajući se tim povodom domaćoj i svetskoj javnosti istakao je da su srpski komunisti uvek bili ti koji su se najoštije suprostavljali nacionalizmu u svim sredinama i za krizu u Hrvatskoj podjednako optužio i hrvatsko rukovodstvo i srpske nacionaliste,

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

nazivajući Krajišnike „pobunjenim odmetnicima“. Posle takve njegove izjave srpski komunisti i srpski globalisti našli su se na istoj političkoj platformi.

Odbijanjem da se, kao predsednik Srbije i dosledni borac za ideju jugoslovenstva, otvoreno solidariše sa Srbima iz hrvatskih oblasti, koji, uzgred rečeno, nisu tražili ništa više od toga da osstanu u Jugoslaviji, Miloševićeva popularnost kod naroda počinje da opada. I dok zapadnim medijima provejavaju pozitivni komentari o „principijelnosti srpskog predsednika“, nacionalisti, po instrukcijama tod istog Zapada, organizuju protestne mitinge sa pozivom na rušenje vlasti „komunističkih izdajnika“. Zavaravaјући se nadom da će Zapad možda promeniti stav prema „jugoslovenskom pitanju“ i podržavajući osnovnu parolu globalističkih *nevladinih organizacija* da su „srpski nacionalisti najveći neprijatelji jugoslovenstva“, srpski komunisti ulaze u bespoštenu borbu sa srpskim nacionalistima. U nedostatku boljih političkih argumenata u ovu borbu najčešće su uključivani policija i Služba državne bezbednosti, pa je po načinu progona nacionalista sve neodoljivo podsećalo na Stambolićeva vremena za koja smo verovali da se više nikada neće povratiti.

PRISEĆANJE ČETVRTO

Sredinom 1990-te godine za načelnika organizacione jedinice Državne bezbednosti za grad Beograd postavljen je političar i to komunista iz one kategorije partijskih funkcionera koji nikada nemaju svoj stav ni svoje mišljenje. Potpuno neupućen u tu vrstu poslova, čak nezainteresovan, dolazio je u kancelariju jednom-dvaput nedeljno, pa smo ga prozvali „Četvrtko“. U to vreme, tek sam počeo da rukovodim kontraobaveštajnom operativnom grupom za suprotstavljanje američkoj Službi. Kadrovi su nam bili podmlađeni zaista izvrsnim ljudima sa kojima je bilo zadovoljstvo raditi.

Bilo je to početkom leta, ne sećam se tačno kog meseca, kada sam u redovnoj službenoj pošti zatekao depešu Saveznog ministarstva unutrašnjih poslova, po problematici „unutrašnjeg neprijatelja“, sa oznakom najvišeg stepena poverljivosti. Mislio sam da je u pitanju greška, međutim, u gornjem ugлу stajala je napomena da je, iz nekih razloga, naslovljena baš na mene. U depeši je navedeno da se u narednih nekoliko dana očekuje tajni sastanak političkog lidera krajiških Srba, predsednika Srpske Demokratske Stranke SAO Krajine dr Jovana Raškovića, koji je okarakterisan kao „vođa terorističke bande“ (inače radi se o veoma uvažavanom psihijatru i sociologu koji je tada imao oko 70 godina) i srpskog satiričara Brane Crnčevića (omiljenog pisca naše generacije), okarakterisanog kao „dokazani neprijatelj i strani plaćenik“. Po navodima autora depeše, njih dvojica su pripremali zaveru sa ciljem izvođenja državnog udara. Traženo je da se njihov sastanak pokrije, tajno foto i fono dokumentuje, a nakon toga lica uhapse i zadrže do daljnog. Uz deo teksta koji se odnosio na njihovo lišavanje slobode stajala je šifrovana oznaka za postupak koji se primenjuje kod hapšenja opasnih naoružanih terorista. Depešu su potpisala dva najviša rukovodioca Državne bezbednosti federalnog nivoa, jedan Slovenac i jedan Hrvat, koji su se, u međuvremenu, u našim krugovima već bili pročuli po svojim separatističkim ispadima.

Procenio sam da bi postupak po depeši teško iskompromitovalo sve nas i da bi reakcija nacionalista, ali i šireg sloja stanovništva najverovatnije poprimila karakter nemira većih razmera za koje bi na kraju bila okrivljena Služba. Hteo sam da se konsultujem sa zamenikom glavnog načelnika – uputio me je na „Četvrtku“. Zvao sam „Četvrtku“, koji nije imao vremena da me primi. Odlučio sam da pozovem na kafu rukovodioce ostalih kontraobaveštajnih grupa i, mada je to bilo protivno pravilima Službe, pročitao sam im depešu. Konstatovali smo da se neko svojski trudi da nas gurne u prvi plan kao glavne krivce za sve buduće

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

srpsko-srpske sukobe. Okačili smo depešu na oglasnu tablu kako bi se i operativa upoznala sa tim šta joj se sprema.

Na spratu je nastalo komešanje. Ljudi su bili revoltirani. Tražili su da im se obrati neko iz rukovodstva. Jedan od nas (među Srbima se uvek nađe takav jedan) otišao je da prijavi načelniku da se „operativa pobunila“. „Četvrtko“ je odmah izašao iz kabimenta i ne pogledavši nas žurno napustio zgradu. Ubrzo se na hodniku pojavio i zamenik. Taj čovek i danas važi za jednog od najboljih operativaca koje je Služba ikada imala. Nije nam prilazio ali po načinu na koji nas je gledao mogli smo zaključiti da mu se sve to nimalo ne dopada, što nas nije čudilo jer smo znali da je oduvek bio okoreli komunista starog kova. Privatno, bili smo prijatelji. Pozvao me je specijalom da dođem. Bio je staložen, ali neraspoložen. Rekao mi je da se urazumim. Objasnio mi je da je zadatak svih komunista da se beskompromisno razračunaju sa nacionalistima u svojim sredinama, a to što hrvatski i slovenački komunisti nisu sposobni da izadu na kraj sa svojima ne znači da sad i mi Srbu moramo da pokleknemo. Rekao sam mu da potpuno razumem opasnost koju nacionalizam nosi sa sobom, ali da je van svake logike da me u borbu protiv srpskih nacionalista uvode Slovenac i Hrvat, za koje i on zna ko su i šta su. Konstatovao je da linija subordinacije ne sme biti narušena – ako mi se ne sviđa uvek mogu da podnesem otkaz. Ostali smo prijatelji, mada nepoverenje koje smo tada osetili jedan prema drugom više nikada nismo prevazišli. Prijateljski me je posavetovao da povedem računa da me ne izmanipulišu kao neprijatelja Jugoslavije. Posavetovao sam mu prijateljski da povede računa da ga ne izmanipulišu kao neprijatelja Srbije. Danas mi se čini da smo obojica bili izmanipulisani. Ni on ni ja nismo dočekali penziju u Službi.

Sačekali su me moji operativci nestrpljivi da saznaju šta im je činiti dalje. Izneo sam im zamenikov stav o „subordinaciji i ot-

kazu“. Najdrčniji među njima, Momir Gavrilović³¹, izvadio je službenu legitimaciju i bacio je u korpu za đubre. Rekao sam mu da nije cilj da mi pobacamo službene legitimacije nego da one druge nateramo to da urade. Smirio se. Otišli smo u salu za konferencije где su sedeli ostali. Najstariji po godinama, Zlatni, rukovodilac grupe po međunarodnom terorizmu, reče da će sledeća depeša verovatno biti da „svi povadimo pištolje i pucamo sebi u glavu zato što smo Srbi“. Kiselo smo se nasmejali. Zoran Vuković iz grupe po ekstremnoj emigraciji, onako iz šale, zapevao je „Sprem’te se, sprem’te“.³² Rekosmo mu u glas da učuti. Samo nam je još to trebalo. Otišli smo kućama.

Predveče, nenajavljeni me je posetio jedan od službenih vozača i preneo mi usmenu poruku da Jovica Stanišić³³ traži da se tajno sastanemo. Jovica je tada bio načelnik analitike, znali smo se samo iz viđenja. Sastali smo se u jednom od beogradskih par-kova. Rekao mi je da se brzo pročulo za današnji incident i da većina ljudi u Službi odobrava naš stav. On je lično preuzeo obavezu da takve ljude okupi i organizuje, jer tek dolazi vreme kada ćemo Službi biti preko potrebni. Konstatovao je da je naš osnovni problem u tome što je u srpskom političkom vrhu i u našoj Službi ostalo dosta Stambolićevih kadrova koji Miloševića „filuju“ pogrešnim informacijama. Tako mu, kao najopasnijeg, poturaju Šešelja i tradicionalne nacionaliste za koje je tačno da su zadrti antikomunisti i evidentno da u narodu zadobijaju sve više i više pristalica, ali nisu u sprezi sa zapadnim faktorom niti imaju ozbiljne šanse da preuzmu vlast. Lažu Miloševića da su se krajiški

³¹ Momir Gavrilović je ubijen po nalogu globalista 2001. godine, kada se saznalo da na svoju ruku pokušava da razotkrije umešanost nekoliko proameričkih srpskih političara u međunarodni kriminal.

³² Borbena, u to vreme strogo zabranjena, pesma srpskih nacionalista iz ranih ratova.

³³ Stanišić je kasnije postao načelnik Državne bezbednosti. Njegovom reorganizacijom Služba je uzdignuta među najcenjenije institucije te vrste u svetu.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Srbi pobunili u Hrvatskoj samo zato da bi destabilizovali Srbiju i Zapadu dali mogućnost da za to optuži njega, mada je svakoj budali jasno da su ti ljudi ustali protiv političkog programa hrvatske nacionalističke Vlade, koji im nedvosmisleno daje do znanja da Srbima u Hrvatskoj nije mesto. Istovremeno, udarni američki igrači, Vuk Drašković i „nevladine organizacije“, predstavljaju mu se maltene kao opozicija od sekundarnog značaja sa kojom u budućnosti čak može da se postigne i nekakav politički dogovor. Zato, da bi sačuvali Službu od mogućih zloupotreba, moramo sami da se organizujemo dok se Milošević i ovi „gore“ ne dozovu pameti. Naglasio mi je da sve informacije koje procenim važnim više ne prosleđujem Saveznom ministarstvu, jer je potpuno „izbušeno“ stranom agenturom, već da ih držim u sefу ili sklonim na sigurno mesto. Dogovorili smo se o daljem načinu održavanja veze.

Dan ili dva kasnije, za vikend, u Beograd je stigao Franko Simatović³⁴. Došao je sa Kosova, gde se već dugo nalazio na ispomoći u akcijama suzbijanja šiptarskog separatizma. Bili smo drugovi iz školskih dana, a u Službi, više godina mi je bio neposredni rukovodilac. Sastali smo se u jednom noćnom klubu.

Zaključio sam da je prethodno razgovarao sa Stanišićem, mada ga ni on ni ja nismo spomenuli po imenu. Rekao mi je da treba da mi da neka precizna usmerenja za dalji rad koja ne može da mi prosledi oficijelnim putem. Iz tašne je izvadio fajl od nekih dvadesetak stranica uz napomenu da moram da ga pročitam na licu mesta. Radilo se o tajno dokumentovanom kontaktu koji je održan između jedne grupacije šiptarskih ekstremista i delegacije srpskih proameričkih nacionalista Vuka Draškovića. Veza je ostvana posredstvom „nevladine organizacije – Helsinski komitet za ljudska prava“, koji ima svoje ogranke i u Beogradu i u Prištini. Beogradskim ogrankom rukovodila je, ranije spominjana, Sonja

³⁴ Franko je kasnije postao jedan od Stanišićevih pomoćnika i najbližih saradnika.

Biserko, koja je u međuvremenu imenovana za višeg savetnika američkog „Instituta za mir“ u Vašingtonu. Materijal je sadržao okvirni plan za izvođenje prevrata u Srbiji, osmišljen u Ambasadi SAD u Beogradu, a koji je trebalo da bude realizovan širokom koordiniranom akcijom „nevladinih organizacija“ i Draškovićevih pristalica u sadejstvu sa šiptarskim separatistima. Po američkom planu, Drašković je bio zadužen da pokrene talas mirnih građanskih protesta u Beogradu, koji bi se u kontinuitetu održavali iz dana u dan sve dok ne proceni da iza sebe ima kritičnu masu od 400 do 800 hiljada ljudi. Tada bi šiptarski separatisti započeli masovnu pobunu kako bi privukli glavninu srpskih policijskih snaga, što bi Draškoviću oslobodilo manevarski prostor da iz mirnih protesta pređe u agresivne demonstracije sa ciljem zauzimanja državnih institucija. Ukoliko bi uspeo, Amerikanci bi ga odmah proglašili novim predsednikom Srbije, sa legitimnim pravom pred međunarodnom zajednicom da se obrati NATO snagama za pomoć ako mu eventualno Jugoslovenska Narodna Armija bude osporila vlast.

Kao prethodni rukovodilac naše operativne grupe, Franko je dobro poznavao sve američke „objekte obrade“, tako da smo osatak vremena proveli u određivanju prioriteta u odnosu na podatke iz fajla koji sam pročitao. Na kraju me je upozorio na to da će narednih dana verovatno započeti vršenje pritisaka na nas da podnesemo otkaze zbog „odbijanja poslušnosti“, ali da to nikako ne prihvatamo, pa i po tu cenu da „priznamo da smo pogrešili“. Skrenuo mi je pažnju da ljude držim na okupu i povedem računa da se ne „izlećemo“ bez potrebe.

Sledeći put sam se sreo sa Frankom nekoliko meseci kasnije na obaveštajnom zadatku duboko u zoni ratnih dejstava.

Politička zbivanja u Srbiji do kraja 1990. godine odvijala su se u znaku mitinga i kontramitinga komunista i nacionalista.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Nevladine organizacije su se primirile, prepuštajući Draškoviću da se nametne kao lider cele srpske opozicije. Njihova aktivnost uglavnom je bila usmerena na pružanje pomoći *demokratskim snagama* da organizuju svoje partije i na osnivanje takozvanih nezavisnih medija. Prva i najjača medijska kuća te vrste bila je Nezavisna televizija Studio-B, finansirana preko *nevladinih organizacija* iz fondova Džordža Soroša, koja je veoma brzo nadmašila medijski uticaj državnih televizijskih stanica. Programska orijentacija pomenute TV kuće bila je potpuno podređena zapadnim interesima („*ko plaća taj se pita*“) i sistemski uklopljena u globalističku informativnu mrežu. Interesantno je da je njena legalizacija dobrim delom sprovedena i zaslugom srpskog predsednika Miloševića, koji je potcenio dugoročnu opasnost te vrste, smatrajući da mu upravo „nezavisni mediji“ daju mogućnost da se lično upozna sa planovima i aktivnostima svojih političkih protivnika. Doći će mu glave.

U međuvremenu, Draškovićevi sledbenici sve češće na svojim sastancima spominju temu „oružanog ustanka“. Većina njihovog članstva bila je „za“. Uspostavljen je kontakt sa jednom NATO bazom u Grčkoj preko koje je trebalo da nabave oružje i ilegalno ga ubace u Srbiju, ali je blagovremenom akcijom Službe državne bezbednosti taj kanal presečen. Manja količina oružja, koju su im ustupili šiptarski separatisti, ipak je ušla, a uz sva nastojanja Službe ovaj kontingenat nije otkriven. Takođe, unutar opozicije dolazi do povremenih trvanja oko podele vlasti koju još nisu osvojili. Drašković je izrazio sumnju da *nevladine organizacije* namejavaju da ga iskoriste kao *udarnu pesnicu* za obaranje Miloševića, a onda da ga istisnu sa političke scene, što je, inače, bilo tačno. Naime, Drašković je mogao da povede mase, ali ovi drugi su držali monopol na zapadnu podršku. Sukob je prevazidjen posredovanjem američke diplomatiјe. Da bi osigurao svoj status Drašković počinje gotovo svakodnevno da posećuje američku ambasadu, što je ovima zasmetalo, pa je uobičajena praksa američkih diplomatika

postala da službenicima na centrali izdaju naloge u smislu – *ako se javi Drašković kažite mu da nisam tu.*

Početkom 1991. godine Amerikanci su okončavali, inače neuspešnu, četvoromesečnu NATO kampanju na Irak. Srpska *napredna* opozicija počela je sa intenzivnijim mitinzima, apelujući na Zapadni svet da se sada malo više angažuje na zbacivanju „srpskog diktatora“, poredeći Miloševića sa iračkim predsednikom Sadamom Huseinom. Najverovatnije u dogovoru sa zapadnim savetnicima, specijalne snage hrvatske policije izvode opsežnu akciju nad Srbima u Krajini, koja je odbijena, ali se indirektno odrazila na političku klimu u Beogradu, što je izgleda i bio cilj, jer se tim povodom organizovao niz opozicionih skupova, jedni da podrže Krajišnike – predvođeni Šešeljevim radikalima, drugi da optuže Miloševića – predvođeni Vukom Draškovićem, treći tek onako, da se pojave, predvođeni *nevladinim organizacijama* – *Žene u crnom, Centar za antiratnu akciju* i sl.

Služba je procenila da se približava vreme planirano za pokušaj prevrata. Na sastanak, koji je organizovao ministar unutrašnjih poslova Republike Srbije Radmilo Bogdanović, pozvani su najviši rukovodioци policije, armije i Službe državne bezbednosti. Predloženo je nekoliko opcija, od najradikalnijih do najprofesionalnijih. Prisutnima su predočene namere opozicije i očekivani način njihovog konkretnog delovanja, pa je u skladu sa tim osmišljen plan: U vreme neposredno pred pobunu, vojska će preuzeti deo policijskih dužnosti na Kosovu da bi se glavnina snaga Javne bezbednosti stacionirala u blizini Beograda, po mogućnosti u što većoj tajnosti. Pojačće se kontrole na prilazima Beogradu da bi se sprečilo unošenje oružja, za koje je Služba imala podatak da će stići tek kada Vuk proceni da je situacija za to sazrela. Suprotstavljanje demonstrantima biće isključiva nadležnost policije, uz procenu da raspoložive snage mogu samostalno da iznesu kontrolu nad masom do 500 hiljada ljudi. Postupanje policije biće defanzivno, sa taktičkim uzmicanjem, ali permanentnim držanjem mase

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

u okruženju, uz izbegavanje upotrebe sredstava prinude koliko to situacija dopušta. Izričito je naglašeno da se vatreno oružje ne sme koristiti. Jugoslovenska Narodna Armija biće pripravna i umešaće se samo u slučaju da se situacija otme kontroli. Sve vreme Služba državne bezbednosti pokrivaće objekte iz svoje nadležnosti i o novim saznanjima izveštavati štab.

Marta navedene godine, *mirni* protestni skupovi održavali su se svakodnevno. Povišena tenzija kod opozicionih lidera i intenziviranje kontakata sa američkom diplomacijom ukazivali su na to da se dan prevrata približava. Služba je inicirala podizanje bezbednosnih institucija na prvi stepen gotovosti. Na dan 9. marta, na centralnom beogradskom trgu okupila se masa od oko 350–400 hiljada ljudi, koje je Vuk Drašković pozvao na nasilno obaranje vlasti. Demonstranti su nasrnuli na policiju koja se, po planu, taktički povlačila, uz izbegavanje žešćih sukoba. Međutim, u nekim delovima grada brojna nadmoć demonstranata bila je tolika da su uspeli da probiju kordon, a onda krenu sa brutalnim premlaćivanjem policajaca koji su se zatekli u masi. Pale su prve žrtve, dva demonstranta i jedan policajac. Strani mediji izveštavali su da je u Srbiji izbio građanski rat sa „velikim brojem žrtava“ na svim stranama, prenoсеći izjave Vuka Draškovića koji je apelovao na Zapadni svet da „pomogne srpskom narodu u borbi za slobodu“. U međuvremenu, policija je uvela u akciju oklopna vozila sa vodenim topovima, specijalno namenjena u svrhu suzbijanja demonstracija, ali se ispostavilo da je izvršena sabotaža na pumpama za pritisak vode, pa vodeni topovi nisu delovali. To je još više okurilo demonstrante, koji od tog trenutka preuzimaju punu inicijativu. Ni jedna od zgrada državnih institucija još nije bila zauzeta. Drašković je ocenio da mu je neophodna podrška još veće mase i insistirao da Nezavisna televizija Studio-B permanentno apeluje na Beograđane da izađu na ulice, a i na građane drugih gradova da pohrle prema prestonici. Kompletan program Studija-B stavljen je u tu funkciju. Neizmenično su puštani samo oni snimci gde

policija premlaćuje demonstrante, komentari stranih TV stanica u kojima je veličan Drašković, izjave zapadnih lidera o podršci „demokratskim promenama“ u Srbiji ispresecani Draškovićevim apelom da se ceo narod uključi u obaranje vlasti. Dodatno, preko njihovog programa vršena je koordinacija kretanja mase prema uputstvima koja je davao Drašković.

PRISEĆANJE PETO

Na dan pokušaja martovskog prevrata imao sam vanredno zaduženje da pokrivam aktivnost Nevladine televizijske stanice Studio-B. Preventivno, nekoliko dana pre početka prevrata, detaljno sam razradio plan nasilnog zauzimanja njihovih prostorija. Za tu akciju formirao sam tim od nekoliko operativaca, a pridodata mi je i jedna grupa pripadnika specijalne antiterorističke jedinice policije, zajedno 12 ljudi.

Danima smo bili u pripravnosti 24 časa. Tog devetog marta stigao mi je izveštaj tehnike o razgovoru koji je njihov odgovorni urednik Roganović vodio sa svojom TV ekipom na terenu. Na pitanje šta se dešava, odgovorili su mu da već satima traje zatišje. Prokomentarisao je da ga ne zanima zatišje već – krv. Rekao je da je u svet otišla informacija da Beogradom teku potoci krvi i sada tu informaciju treba opravdati. Tačno se sećam Roganovićevih reči: „Znači, nadite mi krv po svaku cenu, ako treba porazbijajte noseve između sebe i snimite mi krv, svet od nas očekuje krv i mi ćemo im to dati“. Zaboravio je da naglasi „srpsku krv“. Tražio sam od rukovodstva saglasnost za akciju i, naravno, dobio je.

Grupa je precizno bila upoznata sa planom akcije i konkretnim pojedinačnim zaduženjima svakog operativca i specijalca. Naime, direktor Studija-B Dragan Kojadinović je, i pored ubedljivosti u to da vlasti neće smeti da ga diraju zbog činjenice da je njegova televizija ušla u sastav svetske TV mreže, ipak preuzeo

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

mere opreza. Stanica je bila locirana na poslednjem dvadeset osmom spratu palate „Beograđanka“, pa su na prilaznim metalnim vratima protivpožarnog stepeništa zamenjene brave, a liftovi isključeni, osim jednog lifta kojeg je u pogon puštao Kojadinovićev čovek. Obezbeđenje na portirnici u prizemlju pod kontrolom su držali ljudi iz stranke Vuka Draškovića, a ceo prostor oko palate bio je prepun demonstranata koji su čuvali „svou televiziju“. Umetno brifinga koji se pred takve akcije obavezno drži sastavu, tražio sam da mi iz tehnike donešu traku Roganovićevog razgovora. Uvek mi je bilo značajno da ljudi koje vodim budu lično saglasni sa onim što čine. Pustio sam im snimak da čuju. Čak i oni koji su možda u sebi imali nekih dilema više nisu sumnjali u ispravnost toga što radimo.

Zgradi smo prišli pojedinačno, mešajući se sa demonstrantima. Oružje smo nosili u sportskim torbama ili sakriveno ispod vetrovki. Okupili smo se kod ulaza u palatu. Tri operativca, mašući lažnim novinarskim legitimacijama pozvali su obezbeđenje da im otvorи vrata. Pod pretnjom oružjem brzo su ih pasivizirali. Operativni tehničar iz tima znao je način da lift pusti u pogon, a za sva protivpožarna vrata već smo imali adaptirane ključeve. Ušli smo u objekat. Zatečeni ljudi bili su prestravljeni kada su videli automatske puške sa integralnim prigušivačima. Mislili su da smo došli da ih likvidiramo.

Ušao sam u Kojadinovićev kabinet u pratnji jednog specijalca. Zatekao sam ga u razgovoru sa, u to vreme poznatim policijskim rukovodiocem, Markom Nicovićem. Došao je da ga upozori. Kasno. Marka sam znao dugo godina. Pozdravili smo se. Odmah je Kojadinoviću skrenuo pažnju na to da bude maksimalno koperativan, jer tim koji je pristigao ima neograničena ovlašćenja. Pustili smo Marka da ode. Rekao sam direktoru da ćemo prvo isključiti televiziju iz programa, a zatim izvršiti pretres prostorija i dokumentacije. Nije protestovao. Zvao je Roganovića i naložio mu da sa našim tehničarom ode i isključi uredaje. Roganović je po-

čeo da psuje vredajući nas, na šta mu je Kojadinović oštro naredio da učuti. Dok sam se bavio Kojadinovićem jedan od operativaca je okupio zaposlene i saopštio im da svako ko hoće može da ide. Najpre su se svi izjasnili da žele da ostanu, ali kada im je zabranjeno da se kreću i međusobno razgovaraju postalo im je dosadno, te su otišli da se priključe demonstrantima.

Tokom pretresa kancelarije Kojadinović je neprestano ponavljao da „to tražimo sigurno nećemo naći“. Nisam komentarisaо njegovu tvrdnju. Dokaze da stranci finansiraju njegovu televiziju pronašli smo još ranije, na drugom mestu. Pitao je da li može da telefonira. Dozvolio sam mu. Ionako smo ga prisluškivali. Ne znam sa kim je razgovarao. Rekao je da su u televiziju upali ljudi iz Državne bezbednosti i pod pretnjom oružjem isključili program. Potvrdio je da sa naše strane nije bilo nasilja i da nema materijalne štete. Kada je spustio slušalicu činio mi se zadovoljan i samopouzdan. Pitao sam – šta ima novo? Odgovorio je da se još uvek ne zna „ko će iz ove zgrade izaći kao pobednik“.

Prišla nam je novinarka Lila Radonjić, tada prva dama globalističke propagande. Konstatovala je da smo „nezvani gosti ali ipak gosti“ i zatražila dozvolu da moje ljude ponudi kafom i sendvičima. Zahvalio sam joj se i za sebe poručio duplu kafu. Dao sam najbližem specijalcu nalog da je otprati do bifea i pomogne joj da sve to donese. Dok smo pili kafu pitala me je da li ćemo ih pobiti ako opozicija preuzme vlast. Rekoh joj da ću se u toj situaciji potruditi da izademo kao što smo ušli – bez puno buke. Ponudila se da je povedemo kao taoca. Nasmejao sam se. Već smo svi primetili da joj se jedan od operativaca mnogo dopao.

Situaciju u gradu pratio sam preko službenog radio-uređaja. Demonstranti su divljali. Desetine izloga je razbijeno. Iz provajljenih prodavnica uzimali su alkoholna pića, pa je bilo dosta grupe koje su pod uticajem alkohola postale dodatno agresivne. U nekim ulicama razbijali su parkirane automobile, što je dovelo do učestalijih incidenata između demonstranata i građana koji nisu

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

učestvovali u nemirima. Policija je potpuno bila potisnuta prema zgradama državnih institucija. Već se smrkavalo kada se u akciju uključila Armija. Duge kolone tenkova zaposele su trgove, što sam mogao da vidim i kroz prozor. Demonstranti su počeli da se razilaze.

Roganović, koji je u međuvremenu iskapio flašu-dve viskije, počeo je da plače i da besomučno udara pesnicama po astalu ispred sebe, proklinjući Srbe „koji nisu bili sposobni da puste ni jednu kap krvi“. Oko ponoći, Kojadinović je odlučio da krene kući. Zamolio sam ga za uslugu da već obeznanjenog Roganovića povede sa sobom. Prihvatio je. Otpratio sam ga do vrata njegove televizije. Pružio sam mu ruku u znak pozdrava. Odrečno je odmahnuo glavom i skrenuo pogled u stranu.

Izašao sam da prošetam. Beograd je ličio na prizor iz filmova strave i užasa. Na svakom koraku bilo je srće od stakla, iscepane garderobe i raznoraznog đubreta. Ali nije bilo smrada. Smrad se već sklonio u inostranstvo.

Prevrat u Srbiji nije uspeo. Građanski rat je izbegnut. Osim troje ljudi koji su poginuli na početku demonstracija ljudskih žrtava više nije bilo. Organizatori nemira izvukli su se sa simboličnim kaznama, takoreći nisu ni kažnjeni. Što je najinteresantnije, svi su ostali na svojim pozicijama, čvrsto uvereni da su samo oni u pravu. Globalistički plan o raspadu Jugoslavije morao je da se koriguje. Akcenat će nadalje stavljati na zapadni deo zemlje, gde su imali neuporedivo više pristalica.

RAT U SLOVENIJI

Secessionistička Vlada koja je u Sloveniji već tri godine čvrsto držala sve republičke institucije strpljivo je pratila razvoj martovskih dogadaja u Beogradu 1991. godine i čekala signal sa Zapada.

Njihovi napori bili su usmereni prema jedinoj smetnji na putu ka nezavisnosti – Jugoslovenskoj Narodnoj Armiji. *Nevladine organizacije* svakodnevno su organizovale mirne proteste ispred vojnih kasarni koji su se uvek završavali bez incidenata, što je, opet, pod izgovorom „postupanja u skladu sa opštenarodnom voljom“, slovenačkim vlastima služilo kao povod za neprestano ulaganje protesta i jugoslovenskim saveznim organima i međunarodnoj zajednici. Sve njihove inicijative koordinirano su podržavale *nevladine organizacije* u Beogradu – *Helsinski komitet za ljudska prava, Fond za humanitarno pravo, Žene u crnom i Centar za antiratnu akciju*, priređujući paralelne demonstracije solidarnosti sa slovenačkom omladinom.

Slovenci su, kako to samo oni znaju, delovali vrlo smisljeno i postupno. Pošto je federalna Armija bila sastavljena od pripadnika svih nacija, uključujući naravno i Slovence, nisu je mogli proglašiti tuđom, pa su najpre u parlamentu izglasali odluku da njihovi regruti mogu služiti vojni rok samo u svojoj republici, što je na federalnom nivou prihvaćeno. Neposredno pre nego što su proklamovali odluku o otcepljenju od Jugoslavije jednostavno su uputili proglašenje slovenačkim regrutima da dezertiraju i Jugoslovensku Armiju proglašili stranom i okupatorskom.

Iskoristivši kao povod nesuglasice oko saveznog budžeta, 26. juna 1991. godine, Slovenci (zajedno sa Hrvatima) napuštaju sve jugoslovenske političke institucije i istog dana u svom parlamentu apsolutnom većinom glasova (180 za, 2 protiv, 12 uzdržanih) izglasavaju odluku o nezavisnosti. Dva dana kasnije Vlada Slovenije izdaje naređenje svojoj Teritorijalnoj odbrani da blokira kasarne jugoslovenske vojske i preuzme kontrolu granice.

Predsedništvo Jugoslavije našlo se u čudu. Većali su, većali i ništa nisu odlučili. Generalstab Jugoslovenske Narodne Armije, u kome su još uvek sedeli i Slovenci i Hrvati, konstatovao je „da je situacija ozbiljna i da svakako nešto treba preduzeti“, ali нико nije htio da se izjasni šta treba preduzeti. Najkonkretniji predlog

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

dao je slovenački general, veliki i iskreni Jugosloven, Stane Brovet, koji je insistirao na tome da se secesija Slovenije spreči svim raspoloživim sredstvima, ali ga ostali generali nisu podržali. Odlučili su da postupe *fleksibilno*, uz slanje dodatnih vojnih jedinica koje će u formi „demonstracije sile“, po njihovom mišljenju, pozitivno uticati na smirivanje situacije. Međutim, 30 000 pripadnika slovenačke Teritorijalne odbrane pružilo im je odlučan otpor na terenu i posle dvadeset dana manjih okršaja, federalna Armija prinuđena je na povlačenje.

Ovde je neophodno reći nešto više o Teritorijalnoj odbrani Slovenije, jer će verovatno neko da se zapita: Kako je uopšte moglo da se desi da teritorijalci nadvladaju regularnu armiju? Lako. Naime, osim činjenice da je komanda Jugoslovenske Narodne Armije donela odluku da se prema Sloveniji ne nastupi „ognjem i mačem“, odnosno svim sredstvima koja su stajala na raspolaganju, treba imati u vidu veoma visok stepen osposobljenosti i kvaliteta slovenačkih teritorijalaca. Prema jugoslovenskom Ustavu i Zakonu o oružanim snagama, Teritorijalna odbrana potpadala je pod nadležnost republika, kao sekundarni faktor u strategiji odbrane zemlje. Desetinama godina unazad, najbolje organizovanu i opremljenu Teritorijalnu odbranu imala je Slovenija. Pri tome, kod njih je ovaj segment obuhvatao i vaspitanje mlađih i razvijanje sporta preko brojnih udruženja i klubova, finansiranih iz fondova Teritorijalne odbrane. Posebno su bili forsirani alpinizam (u čemu je Slovenija kao jedino alpsko područje u SFRJ imala apsolutni primat), planinarenje, padobranstvo, ronjenje i drugi specifični, za vojne potrebe značajni sportovi, iz kojih su regrutovani kadrovi za specijalne snage svih rodova vojske. Takvih je klubova u Sloveniji bilo više nego u svim ostalim delovima Jugoslavije zajedno, pa su sastavi najelitnijih jugoslovenskih vojnih jedinica, kao što su padobransko-desantna, podvodno-diverzantska, izviđačko-diverzantska i sl. u svakoj generaciji bile popunjavane bar četvrtinom do trećine regruta iz Slovenije. Po odsluženju vojnog roka

oni su se vraćali u svoju republiku i priključivali Teritorijalnoj odbrani, gde su se, kao veoma disciplinovani, vredni i sposobni ljudi, stavljali pod komandu nadležnog rezervnog sastava. Takva formacija, bez obzira na to što se radilo o teritorijalcima, nije bila za potcenjivanje. Vremenom, karakterističan način nastupa *nevladinih organizacija* u Sloveniji, dobrim delom je bio usmeren na sportske klubove, u kojima su se rezervisti-specijalci najradije okupljali, neprimetno ih pretvarajući u potencijalne paravojne formacije.

PRISEĆANJE ŠESTO

Naknadnim sagledavanjem nekih starih slučajeva kojima se Služba državne bezbednosti svojevremeno bavila, može se zaključiti da su NATO analitičari računali na mogućnost uključivanja Teritorijalne odbrane Slovenije u izazivanje jugoslovenske krize bar pet godina ranije. Kroz zagraničnu³⁵ operativnu obradu „Dim“³⁶ takve pojave su registrovane još 1985. godine, ali im nije pridavan značaj.

Nekih sedamdesetih godina, dok je bio na završnoj godini studija na Beogradskom univerzitetu, objekat pod kodnim nazivom „Dim“ eksponirao se kao homoseksualac, što je naišlo na žustro protivljenje njegovih kolega, zbog čega je izbačen iz studentskog doma. Zaštitu je potražio kod jednog zapadnog diplomata, sa kojim je od ranije bio u intimnim kontaktima, pa mu je ovaj omogućio

---

³⁵ Do formiranja posebnog obaveštajnog segmenta Službe državne bezbednosti, 1992. godine, obaveštajni poslovi kojima se Služba bavila nazivali su se „zagranični rad“.

³⁶ Zbog objektivne mogućnosti da neka od obaveštajnih pozicija Službe koja je bila angažovana na ovom slučaju još uvek radi kod Amerikanaca ili je u statusu američkih penzionera, držaću se zatvorenih podataka da te ljude ne bih ugrozio.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

da studije nastavi u inostranstvu. U vanrednom roku diplomirao je, zatim magistrirao i doktorirao, posle čega se, preko istih veza, zaposlio u jednoj bazi NATO pakta u tadašnjoj Zapadnoj Nemačkoj. Nakon desetak godina provedenih u inostranstvu, 1984. godine, privukao je pažnju Službe kada se angažovao na obnavljanju kontakta sa svojim bliskim rođakom, zaposlenim u štabu Teritorijalne odbrane Srbije. Počelo je tako što je preko posrednika, u nekoliko navrata slao skupe poklone rođakovoj supruzi i deci, a zatim im predložio da o njegovom trošku svi zajedno odu na letovanje u neko od luksuznih evropskih turističkih centara, što su ovi sa oduševljenjem prihvatali, s obzirom na to da im je takav provod finansijski bio nedostupan.

Sreli su se u Grčkoj. „Dim“ im je ispričao da se bavi naučnim radom, ne spominjući zaposlenje u američkoj vojnoj bazi, a kada mu se rođak pohvalio gde radi, konstatovao je da bi mogao da ga uključi u jedan dobro plaćen internacionalni naučni projekat. Rođak se zainteresovao za ponudu, pa mu je „Dim“ objasnio da za jednu nemačku privatnu instituciju (poznata „nevladina organizacija“) radi istraživanja iz oblasti državnih ulaganja u sport. Na rođakovo pitanje kako on tu može da se angažuje, odgovorio mu je da, prema njegovim saznanjima, naša Teritorijalna odbrana odvaja znatna sredstva za razvoj fizičke kulture, što bi se kroz projekat moglo iskoristiti i za širu afirmaciju jugoslovenske države u zapadnom svetu. Rođak je načelno pristao.

Naredne instrukcije „Dim“ je poslao preko posrednika. Sugerasao je rođaku da bi svi podaci na temu o kojoj su razgovarali bili preopširni i da je zato neophodno da se ograniče na ogledni uzorak. Predložio je Sloveniju kao najafirmativniji primer, što je rođak prihvatio. Od tada mu je redovno pripremao izvode iz biltena koje su razmenjivali štabovi TO sa informacijama o društvenim aktivnostima tih institucija, ali i statističke podatke o zastupljenosti Slovenaca u pojedinim rodovima Jugoslovenske Narodne Armije, zastupljenost u kategoriji rezervnih oficira, ocena-

ma o njihovom kasnijem angažovanju u republičkim štabovima itd. S obzirom na to da „Dim“ nije precizirao sportske aktivnosti na koje treba obratiti pažnju, obrađivao je praktično sve, apostrofajući klubove Streljačkog saveza Slovenije, jer su mu ti podaci bili najpotpuniji. Interesantno je da većina ovih podataka nije imala kategorizaciju poverljivosti, osim dela koji se odnosio na rezervne oficire, ali i te podatke „Dimov“ rođak je prikupio iz javno objavljenih armijskih glasila.

Prilikom zagranične akcije tajnog upada u „Dimov“ stan u Nemačkoj, pronađen je fajl sa adresama i vizit-kartama skoro svih alpinističkih, lovačkih, padobranksih, ronilačkih, streljačkih i radio-amaterskih klubova u Sloveniji. Fotografije slovenačkih padobranksih reprezentativaca prilikom posete američkoj vojnoj padobranskoj reprezentaciji u jednoj od baza. Iz drugog stranog pasoša koji je „Dim“ paralelno koristio moglo se na osnovu žigova videti da je nekoliko puta boravio u Sloveniji. Potom, korespondencija sa jednim slovenačkim lovačkim društvom, gde je „Dim“ predstavljen kao vođa grupe „američkih sportskih lovac“ koja je po osnovu lovnog turizma deset dana provela u Sloveniji, kao i drugi striktno obaveštajni materijali koji nisu vezani za ovu temu.

Slučaj nije presecan jer se kroz njega dolazilo do kvalitetnih saznanja o aktivnostima NATO pakta, za koje je naša Vojna obaveštajna služba bila posebno zainteresovana. Odliv podataka koji je išao preko „Dimovog“ rođaka okarakterisan je kao nebitan.

Kratkotrajan oružani sukob između TO Slovenije i Jugoslovenske Narodne Armije slovenačko rukovodstvo je maksimalno iskoristilo i za propagandne ciljeve. Naime, nekoliko nedelja pre sukoba, slovenačka republička Vlada zatražila je od *nevladinih organizacija* da formiraju moderni medija-centar iz kojeg su slati „životpisni izveštaji o nepostojećim bitkama, preuveličanim brojevima

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

žrtava i navodnim zverstvima jugoslovenske, tj. srpske armije, opisujući kratkotrajan i ograničeni konflikt najkrvavijim rečima, s ciljem da prozapadnim demokratama prikažu sebe kao one koji se bore protiv komunističkih agresora.³⁷ Iste te vesti prenosila su i potvrđivala kao tačne glasila beogradskih nevladinih organizacija, što je u stranim medijima korišćeno da se uz vest doda tvrdnja „potvrđeno iz srpskih izvora“. Slovenci su tako pridobili opštu međunarodnu podršku, a njihov propagandni model kasnije su koristili Hrvati i muslimani.

Prvih dana po izbijanju sukoba u Beograd je doputovala delegacija KEBS-a³⁸ da „izrazi svoju zabrinutost i apeluje na uzdržanost“. Međutim, vođa delegacije, francuski ministar spoljnih poslova Žak Pos, nije krio zadovoljstvo razvojem situacije, otvoreno izjavivši: „Ovo je trenutak Evrope“. Slovenačku nezavisnu državu prvi su priznali Nemci (kojima se najviše žurilo) i Vatikan, a nemачki ministar spoljnih poslova Hans Ditrich Genšer pozvao je sve članice Evropske Unije da to isto što pre učine. Interesantan je bio postupak Velike Britanije koja je imala čvrst stav da nikako neće priznati secesiju Slovenije, a onda naglo promenila odluku i priznala je među prvima. Kasnije je javno obrazloženo da je tako postupljeno u skladu sa ustupcima koje joj je Nemačka ponudila po pitanju poljoprivrednog budžeta Evropske Unije. Zvanično, Slovenija je od strane međunarodne zajednice priznata na konferenciji u Maastrichtu, decembra 1991. / januara 1992. godine, o čemu će više reći biti u nastavku teksta.

---

37 Majkl Parenti, *Ubiti naciju – Napad na Jugoslaviju*.

38 *Konferencija o evropskoj bezbednosti i saradnji*.

RAT U HRVATSKOJ

U početnoj fazi secesije hrvatski nacionalisti su se primarno oslonili na svoju etnički pročišćenu policiju i njen relativno brojni rezervni sastav. Međutim, bilo je jasno da u sučeljavanju sa Jugoslovenskom Narodnom Armijom policija neće moći da se izbori sama. Federalne snage bile su izuzetno jake i praktično već uključene u sukobe od trenutka kada je uspostavljena tampon-zona prema pobunjenim Krajišnicima. Zbog toga je tokom prve polovine 1991. godine nacionalistička vlada u Zagrebu intenzivno krenula sa reorganizacijom i tajnim naoružavanjem svoje Teritorijalne odbrane koja je promenila naziv u Zbor narodne garde. Računali su na to da će u datom trenutku svi hrvatski kadrovi u federalnoj armiji preći na njihovu stranu, a zatim u sadejstvu sa Zborom narodne garde ostvariti premoć na terenu. U međuvremenu, posle neuspešne intervencije u Kninskoj Krajini, hrvatske snage bezbednosti sprovode opsežne akcije pritisaka i na svim ostalim područjima u kojima je živilo stanovništvo srpske nacionalnosti, što dovodi do novih međunacionalnih sukoba. Počinje i samoorganizovanje Srba i u severoistočnom delu Hrvatske, na granici sa Republikom Srbijom, gde pobunjeni Srbi osnivaju drugu Autonomnu Oblast – Slavonija, Baranja, Zapadni Srem.

Kada su Slovenci 26. juna 1991. godine samovoljno napustili jugoslovenske federalne institucije, odmah su im se priključili i Hrvati, povukavši svoje ljude sa svih funkcija. Dotadašnji predsednik predsedništva SFR Jugoslavije Stipe Mesić, Hrvat, vratio se u Zagreb i u nacionalnom parlamentu pobedonosno izjavio: „Ja sam svoj zadatak obavio. Jugoslavije više nema.“ Hrvatski parlament apsolutnom većinom glasova izglasava odluku o samostalnosti i poziva narod, Teritorijalnu odbranu, policiju i svoje kadrove u federalnoj vojsci da se suprotstave „okupacionim“ snagama Jugoslovenske Narodne Armije.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Gotovo istovremeno napadnute su sve jugoslovenske vojne kasarne. Zbor narodne garde blokirao ih je spolja a, od ranije organizovani, hrvatski oficiri i vojnici napadali su ih iznutra. U kasarnama u kojima su hrvatski vojni kadrovi imali brojčanu nadmoć, kompletne jedinice, pod oružjem i opremom, prelazile su na stranu nacionalista. U federalnoj armiji nastala je konfuzija najvećim delom zbog toga što nesposobni vojni vrh u Beogradu nije znao da se snađe. Praktično, vrhovne komande nije ni bilo. Do novembra meseca skoro sve preostale federalne snage izvukle su se prema područjima nastanjenim Srbima i tu se ukopale.

Zapadni svet pružio je punu podršku hrvatskoj secesiji. Nemačka i Vatikan priznale su ih prvog dana, apelujući na ostale evropske zemlje da i one to učine. Dok je hrvatski predsednik Franjo Tuđman bodrio narod agresivnim izjavama tipa: „Rata ne bi bilo da ga Hrvatska nije htela“, a njihove TV stanice prenosile direktnе snimke napada na jugoslovenske vojne kasarne, zapadna propaganda trudila se da sve predstavi kao demokratske napore hrvatskog naroda da se suprotstavi „nečuvenoj komunističko-srpskoj pretnji po Evropu“.

Do kraja godine, ratna dejstva su se primirila. *Status quo* situacija svima je išla u prilog. Hrvatskoj je pre svega bilo stalo do međunarodnog priznavanja nezavisnosti, ostaci JNA raspoređeni u srpskim oblastima našli su mesto gde će moći da opstanu, Srbi u Krajinama mogli su da predahnu. Takva situacija ostaće na snazi još dugo i posle međunarodnog priznavanja Hrvatske na konferenciji u Maastrichtu decembra 1991. / januara 1992. godine.

PRISEĆANJE SEDMO

Mada je prošlo nekoliko meseci od referendumu krajiskih Srbija i proglašenja SAO Krajine, situacija u tom kraju zemlje bila

je nejasna i početkom 1991. godine. Predsedniku Srbije Slobodanu Miloševiću stizale su kontradiktorne, neprecizne informacije, politički obojene konstatacijama koje su isle u prilog donosiocima tih podataka. Izveštaji federalne armije koja je držala tampon-zonu između sukobljenih strana, tretirali su i Hrvate i Srbe kao neprijateljske nacionalističke paravojne formacije, optužujući krajške Srbe da su antikomunisti na vezi sa ekstremnim nacionalistima u Beogradu, što su Miloševiću potvrđivali i njegovi partizanski savetnici. S druge strane, izveštaji Službe državne bezbednosti negirali su tačnost tih podataka, jer prema saznanjima Službe nije bilo registrovanih kontakata Krajišnika ni sa radikalima ni sa sledbenicima Vuka Draškovića, mada su se ovi trudili da zarad svojih ciljeva te kontakte uspostave. Krajiško rukovodstvo ih je odbijalo iz straha da ne bude politički zloupotrebljeno. Miloševiću, koga su i Zapad i domaće „nevladine organizacije“ optuživali da stoji iza krajške pobune, a istovremeno nacionalisti napadali što uskraćuje podršku tom delu svog naroda, precizna informacija svakako je bila preko potrebna. Tu informaciju tražio je od Službe.

Tim povodom me je sredinom marta pozvao Jovica Stanišić, tada već na funkciji zamenika načelnika Službe, i rekao mi da sam odabran za sastav obaveštajne misije koja će tajno biti upućena u Krajinu, sa zadatkom uspostavljanja isturenog obaveštajnog Centra. Misija je bila sastavljena od tri člana – Franko Simatović, koji je u međuvremenu već oputovao za Knin, ja i Milan Randonjić, koji nam se priključio ubrzo. Skrenuo mi je pažnju da ne zna šta nas tamo čeka i da ćemo biti prepušteni sami sebi. Od nas očekuje da uradimo koliko možemo na planu obaveštajnog pokrivanja ukupne situacije na širim prostorima zapadnog kraja države, a šta ćemo i kako raditi potpuno prepušta našoj profesionalnoj proceni, u zavisnosti od razvoja događaja i konkretnih problema sa kojima ćemo se suočiti na terenu. Rukovođenje misijom povereno je Franku.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Krenuo sam narednog dana. Sa sobom sam nosio uobičajenu opremu za zadatke te vrste: nekoliko kompleta isprava, dosta novca, kratko prigušeno naoružanje, adaptirana prislušna sredstva za terenski rad i kratkotalasnu radio-stanicu za dvosmernu vezu sa Centralom. Data su mi precizna uputstva za uspostavljanje kontakta sa lokalnim ljudima koji treba da me provedu kroz hrvatsku policijsku blokadu.

Vrlo brzo sam stigao u Knin. Franko je iznajmio jednu neu-padljivu zasebnu kuću, gde će biti smešten Centar. Počeli smo sa radom. On je držao operativne kontakte sa pozicijama u obaveštajno značajnim krajiškim sredinama, a ja sam se bavio obukom trojice Martićevih ljudi koji su predstavljali jezgro buduće krajiške kontraobaveštajne i obaveštajne Službe. Tokom dana usmeravao sam ih u radu na konkretnim poslovima, a uveče im držao predavanja. Najteže mi je bilo da im održim pažnju, jer su bili hro-nično premorenici.

Kroz par nedelja stigao je i Radonjić. Franko nas je okupio i rekao da prelazimo na sledeću fazu. On će ostati da rukovodi kninskim Centrom, Radonjić ostaje sa njim, sa zadatkom da obaveštajno pokrije jugozapadno područje po pravcu hrvatska jadranska obala – Slovenija – Italija, a ja prelazim u severozapadno područje da formiram istureni obaveštajni Centar u Korenici, odakle ću pokriva-ti teritoriju Like, Banije i Korduna, sa obaveštajnim prodorima ka unutrašnjosti Hrvatske, po pravcu – Zagreb. Razdvojili smo se.

U koreničkom hotelu „Plješevica“ čekale su me rezervisane dve spojene sobe. Došao sam sa legendom³⁹ prosvetnog radnika iz „Zavoda za izdavanje udžbenika“. Nije prošlo. Mala sredina, svi sve znaju. Lokalna pozicija sa terena upozorila me je da se već priča kako je stigao neki „sumnjiv tip“ iz Beograda. Meštani misle da sam komunistički provokator, a vojna Služba bezbednosti

³⁹ Legenda – u obaveštajnoj terminologiji osmišljeni, objektivno održivi, lažni identitet iza koga se zaklanja operativac ili agent na terenu..

već me je okarakterisala kao četnika⁴⁰. Dao sam mu novac da mi negde u blizini iznajmi stan i možda za kasnije nađe neku kuću na liniji razdvajanja sa Hrvatima. Savetovao mi je da se ne krećem previše. Među stanovništvom nisam dobrodošao, vojska samo traži razlog da me uhapsi, pri čemu ovaj kraj nije bio kontrolisan, pa su se svakodnevno ubacivale hrvatske paravojne grupe, koje bi sigurno pokazale zanimanje za mene čim saznaju za sumnjivog „gospodina sa kravatom“. Nekoliko dana nisam ni izlazio iz hotela. Učio sam napamet kartu područja, nazine mesta i putne pravce. Za vreme ručka i večere upuštao sam se u razgovor sa „dežurnim“ besposličarima. Ubrzo mi je bilo jasno da Ličani, koji su tradicionalno bili naklonjeni srpskom nacionalizmu, pokazuju veliku netrpeljivost prema jugoslovenskoj vojsci zbog njihovih nastojanja da po svaku cenu nametnu komunističku političku opciju. Istovremeno, vojska, u čijim je redovima još uvek bilo dosta oficira hrvatske nacionalnosti, otvoreno je pretila izjavama da je samo pitanje dana kada će se oružano razračunati sa Martićevom „paravojnom formacijom“ – Milicijom Krajine, koju su uveliko doživljavali kao konkurenциju na terenu. Telefonirao sam Franku iz obližnje govornice i izneo mu prve utiske, uz konstataciju da sam zasad, što se tiče ozbiljnijeg rada, blokiran. Rekao mi je da će me narednih dana posetiti Dušan Orlović, načelnik bezbednosti SAO Krajine, koji treba da mi pomogne, i sugerisao da se do daljeg potpuno orijentišem na izučavanje problematičnih unutrašnjih odnosa. Za sve to vreme „nevladine organizacije“ u Beogradu i zapadna propaganda uporno su plasirali tezu o zajedničkom delovanju srpskih paravojnih snaga i JNA. Ne znam samo kako i gde su to uočili.

Orlović je došao sa celom ekipom. Sastali smo se u jednoj kafani na prilazu Korenici. Predstavio mi je trojicu mladih žešćih

---

40 Naziv za pripadnika srpskih paravojnih formacija.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Ličana koji će mi ubuduće biti obezbeđenje, vodići i vozači. Stigao je i tehničar, zadužen da mi postavi antenu za radio-uredaj. Jednom od „mojih“ Ličana dao sam ključ od hotelske sobe i rekao mu da od momenta kada se stanica stavi u pogon niko osim nas ne sme da uđe u prostoriju. Shvatio je bukvalno. Zamalo da strada spremačica.

Sa njima je već bilo znatno lakše. Krenuo sam u obilazak područja. Svugde gde sam se zadesio zaticao sam identičnu napetu situaciju između vojske i vođa lokalnih srpskih naoružanih grupa, o čemu sam redovno izveštavao Beograd. Prema povratnim komentarima koji su mi stizali ponekad mi se činilo kao da su ževeli da o tome više ne izveštavam.

Pri povratku sa jednog od obilazaka presrela me je jedinica vojne policije. Prišli su našem džipu sa uperenim oružjem, opkolivši nas sa svih strana. Komandir je tražio da mu pokažem isprave. Izvadio sam vojnu legitimaciju i predstavio se kao major bezbednosti Jugoslovenske Narodne Armije. Salutirao je. Baš je izgledao srećno. Zato je „moj“ Ličanin bio tužan. Verovatno je razmišljao da li da me prikolje odmah ili posle. Za svaki slučaj, rekoh mu da je legitimacija lažna. Nepoverljivo je odmahnuo glavom. Tek toliko o poverenju koje su ti ljudi osećali prema Beogradu i svemu što je bilo vezano za Beograd.

Kasno uveče, za večerom, prišla su mi dva oficira, jedan kapetan I klase i jedan potpukovnik. Predstavili su mi se kao pripadnici Vojne obaveštajne službe. Rekli su da imaju informaciju da sam obaveštajac srpske Službe i da njihov prepostavljeni želi da se sastanemo i popričamo, kako bismo izbegli eventualne sudare i nesporazume na terenu. Prihvatio sam. Pošto nisam znao da li me „navlače“ da me ubiju ili stvarno žele kontakt sa mnom, o ovome sam izvestio Centralu. Rečeno mi je da sam donesem odluku o tome kako će se postaviti.

Sutradan, odveli su me u jedan od svojih konspirativnih stanova. Njihov načelnik, vrlo prijatan i smiren čovek, po činu pu-

kovnik, već nas je čekao. Rekao je da su kontraobaveštajci iz vojne baze aerodroma Bihać, koja je inače bila na par kilometara od nas, digli paniku zbog mog prisustva, pa je on preuzeo obavezu na sebe da tu situaciju razreši. Konstatovao je da smo, po prirodi posla, verovatno angažovani na različitim zadacima, ali da postoji mnogo zajedničkih tačaka po kojima možemo saradivati. Izvadio je iz tašne najnoviji obaveštajni izveštaj o situaciji na terenu. Hrvati su uveliko gomilali snage oko vojnih garnizona u obližnjim gradovima. Rekao sam mu da mene više brine napetost između vojske i srpskih civilnih oružanih formacija. Potpuno se složio s tim i najiskrenije me zamolio da utičem koliko mogu da se takvi eventualni sukobi izbegnu. I on je, koliko sam shvatio, bio ubedjen u to da Beograd ima uticaj na krajško rukovodstvo. Nisam mu rekao da Beograd ne može ni da smisli krajško rukovodstvo.

Pitao me je da li mi nešto konkretno treba. Rekao sam mu da mi treba informacija o lokaciji glavnog telefonskog međurazdelnika, za kojeg znam da se nalazi na teritoriji koreničke opštine, ali ne znam tačno gde. Odgovorio mi je da se čvorište zemaljskih vodova nalazi na dva mesta, od kojih je glavno u prizemlju koreničke stanice milicije, ali da nije od nekog značaja. Naime, još pre izbijanja neprijateljstava u Hrvatskoj, Evropska Unija, uz angažovanje privatnih „nevladinih fondova“, finansirala je montiranje najsavremeniјe linkovske centrale koja ima funkciju ne samo hrvatskog, već i evropskog telefonskog čvorišta, a locirana je u tehničkom centru civilnog TV repetitora na vrhu planine Plješevice. Na pitanje ko to kontroliše, odgovorio je da na centrali naizmenično rade hrvatske i muslimanske posade, koje se smenjuju na svake dve nedelje, a pratnju do objekta obezbeđuje im JNA, ne zna se precizno po čijem na-ređenju. Nažalost, i pored očiglednog bezbednosnog značaja tog objekta vojska nije smela da ga zaposeda, jer je pod zaštitom međunarodnih konvencija. Zamolio sam ga da mi pribavi podatke o zaposlenima, terminima smena tehničkih posada, rasporedu prostora i načinu unutrašnjeg obezbeđenja repetitora, a da će ja, sa svoje

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

strane, „izučiti međunarodne konvencije“. Potpuno smo se razumeli. Od tada pa nadalje, redovno smo se vidjali i sarađivali.

Već je bio jun mesec. Hrvati su proglašili otcepljenje. Krajišnici su proglašili Republiku. Žestoke bitke vodile su se u gotovo svim okolnim hrvatskim gradovima. Međutim, u Republici Srpskoj Krajini bilo je mirno, ako izuzmem sporadična puškaranja na liniji razdvajanja. Naime, Srbi nisu bili zainteresovani da okupiraju nove teritorije, već samo da zadrže ono što je njihovo. Ali, od dana proglašenja krajiške republike eskalirao je tinjajući unutrašnji problem. Krajišnici su tražili promenu vojnih oznaka na uniformama, tačnije zamenu petokrake, tradicionalnog obeležja komunista, kokardom⁴¹, tradicionalnim simbolom nacionalista, za šta vojska nije htela ni da čuje, po cenu sukoba sa Srbima. U kninskom području preovladavao je fleksibilniji stav – da to tek treba da bude predmet dogovora, ali je narod u Lici insistirao da se promena oznaka izvrši odmah. Održan je zatvoreni sastanak SO Korenica, kome nisam prisustvovao, ali sam ga pratio tehnikom, s obzirom na to da sam u njihovoj sali za konferencije još od ranije imao instalirano prislušno sredstvo. Doneli su jednoglasnu odluku da budu prvi koji će staviti stari srpski znak i da su ljudi voljni i spremni da se sukobe sa vojskom ako bude pokušala da ih spreči u tome. Sastao sam se sa vojnim obaveštajcima. Upozorili su me da su sve jedinice spremne da intervenišu ako dođe do promene oznaka. Hitno sam izvestio Centralu. Rečeno mi je da je naređenje jugoslovenskog državnog vrha da se Krajišnicima ne dozvoli promena oznaka. Čuo sam se i sa Frankom, rekao je da izvršim pritisak na sve ljude koje znam da od takvih ideja odustanu, jer će u suprotnom biti „gadnih“ problema. Naglasio je da lično Milošević na tome insistira. Nisam mu rekao da ovde malo koga zanima na čemu Milošević insistira.

---

⁴¹ Dvoglavi orao, tradicionalni znak Srbije iz njene ranije istorije.

Narednog dana ujutru probudio me je „moj“ dežurni Ličanin, rekavši da će „napolju biti zla“. Na glavnom koreničkom trgu okupljali su se pripadnici ličkog sastava Milicije Krajine da održe svečanu smotru, mada je atmosfera više ličila na protestni skup naoružanih ljudi. Niko nije imao oznake na uniformi, a uzgred, primetio sam da to važi i za „moje“ Ličane. Na krovovima su stražarili snajperisti, što je nedvosmisleno ukazivalo na to da će sigurno ući u sukob sa vojskom ukoliko se ovi pojave. Lokalni komandanti počeli su sa postrojavanjem kada mi je na vrata sobe zakucao najžešći od „mojih“ Ličana. Došao je da me „zamoli za savet“ – šta da radi, stavivši ispred mene kokardu i petokraku da ja odlučim koju oznaku da stavi. Pozvao sam telefonom Franka da mi definitivno potvrди šta je prioritet, uključivanje u politička prepucavanja ili obaveštajni Centar? Odgovorio je da je Centar apsolutni prioritet. Zahvalio sam mu se. Rekao sam „svom“ Ličaninu da stavi kokardu. Kada se momak pojavio pred strojem prołomio se aplauz. Ljudi su to shvatili maltene kao prećutnu Miloševićevu saglasnost. Komentar u vezi sa Miloševićem doslovno je glasio: „Jes‘da nije od naših, ali je ipak Srbin.“ Po obavljenoj smotri, njihov komandni sastav me je pozvao na piće. Rekoše mi da nadalje svi stoje na raspolaganju ako mi bilo šta zatreba. Tražio sam da mi daju reč da neće napadati jugoslovensku Armiju. Obećali su. Što je još bitnije i ispunili su obećanje. Sad je samo bilo pitanje kako sastaviti izveštaj o tome da je sve u redu upravo zato što insistiranje Beograda nije ispoštovano. Vojska je malo gundala i na tome se sve završilo. Imali su preča posla. Uveče sam se čuo sa Frankom. Konstatovao je da će morati da izvesti Centralu o tome da sam izgubio kontrolu nad situacijom. Prokomentarisao sam da mi se čini da sam tek sad uspostavio kontrolu nad situacijom. Saglasili smo se da će vreme pokazati ko je bio u pravu i opkladili se u pečeno jagnje. Izgubio je. Posle samo dva meseca sve oružane formacije u Krajini nosile su te oznake. Milošević se i dalje protivio, „nevladine organizacije“ u Srbiji i dalje su tvrdile

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

da srpski predsednik ima odlučujući uticaj na Krajšnike, hrvatska televizija i dalje je to prenosila kao udarnu vest.

Potpuno sam se posvetio planiranju kako da upadnem u plješevički repetitor. Centralu nisam smeо ni da pitam za sa-glasnost, prepostavljao sam da mi ne bi dozvolili. Onda se setim Stanišićevog brifinga da smo na terenu prepušteni sami sebi. Sve podatke koji su mi bili potreбni imao sam. Sastavio sam tim: tri „moja“ Ličana, dva krajška policajca i jedan inženjer iz Knina koji je nekada i sam radio na tom repetitoru. Prema rasporedu, smenu je preuzimala posada iz TV Sarajevo. Vojna pratinja preuzimala ih je na policijskom punktu kod Ličkog Petrovog Sela. Na dan smene krenuli smo u akciju. Na kilometar ispred policijskog punkta, na ničijoj zemlji, dočekali smo vozilo sa sменom, izbacili ljudе i ostavili jednog policajca sa njima da ne bi telefonom alarmirali obezbeđenje repetitora. Vojska nas je preuzela na punktu i ne pogledavši nas. Do vrha Plješevice nismo se zaustavlјali. Neposredno ispred repetitora vojno vozilo je stalo i propustilo nas da sami uđemo u krug ogrаđen žicom. Inženjer iz Knina pokazao je gde se nalazi uobičajeno mesto za parking. Zvonio je. Službenik obezbeđenja, Hrvat, otvorio je vrata. U momentu je shvatio o čemu se radi i slegnuo ramenima. Razoružali smo ga. Tvrđio je da, osim njega, unutra nema naoružanih ljudi. Repetitor je bio naš.

Zatekli smo pet ili šest službenika. Tehničko osoblje i dežurni rukovodilac. Nisu pravili probleme. Krenuli smo redom. Inženjer iz Knina prvo je isključio hrvatski TV program i priključio beogradski, koji se dotle, naravno, u tom delu zemlje nije video. Za samo trenutak ili dva zazvonio je telefon. Inženjer iz Knina podigao je slušalicu. Na vezi je bio dežurni iz TV Zagreb i tražio informaciju o tome šta se dešava. Ovaj mu je odgovorio da je „stotinak“ Martićevih policajaca zauzelo repetitor i da se od danas menja programska Šema. Veza se prekinula.

Tražio sam da pogledam gde je telekomunikacioni deo. Odveli su me. Ono što me je zanimalo bila je bočna prostorija sa teškim metalnim vratima. Rekoše da je u tu prostoriju strogog zabranjen ulaz. Samo dvojica od prisutnih imali su prilike da privire unutra, jer kada su dolazili ljudi ovlašćeni za taj deo svi su morali da izađu napolje. Nisu znali ni gde se nalazi ključ. Kninski inženjer je očigledno znao, rekao je rukovodiocu repetitora da otvari službenu kasu. Ključ je bio unutra, u zapečaćenoj koverti. Prostorija je zaista izgledala impozantno. Primetio sam jedan orman na kom je na engleskom jeziku pisalo da ga može otvarati samo ovlašćeno lice NATO snaga. Pitao sam šta je to, ali niko nije znao da mi objasni. Pogledao sam upitno inženjera iz Knina. Odvojili smo se u stranu. Ispričao mi je da je zbog tog uređaja par puta dolazio sa našim vojnim elektroničarima, ali da ni oni nisu mogli da ustaneove za šta služi, jer se radi o tehnologiji koja prevazilazi znanja naših stručnjaka. Upozorio me je da, kako je jednom prilikom čuo, to što je unutra vredi par miliona dolara i da će Amerikanci preko diplomatskih kanala sigurno insistirati na tome da im se dotični uređaj vrati, uz komentar da je bolje da se time ne zamajavamo. Nasilno sam otvorio orman. Naložio sam da se uređaj isključi. Pokušavali su desetak minuta, bez uspeha. Samo se Ličanin iz mog obezbeđenja snašao. Taj ga je, vala, isključio za sva vremena – uz par kratkih rafala.

Uveče sam izvestio Centralu. Spomenuo sam da je međunarodni telefonski link postao dostupan i zatražio da mi pošalju obaveštajno-prislušni tim. Uskoro mi je stigla veoma iskusna radio-izviđačka ekipa „Potkrovље“. Naredne četiri godine prislušni centar na Plješevici biće neiscrpan izvor obaveštajnih podataka. A u Beogradu, Zagrebu, Sarajevu i Ljubljani „nevladine organizacije“ organizovale su seriju protestnih mitinga zbog „nasilnog isključivanja programa demokratskih televizija i gušenja slobodnih medija“. To sam pročitao u novinama. Piše da je bilo i na TV-u, ali nisam mogao, tj. nisam bio u prilici da gledam.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Krajem leta 1991. god. Republika Srpska Krajina prerasla je u ozbiljnu državnu tvorevinu sa svim atributima koje prema međunarodnom pravu karakterišu jednu nezavisnu zemlju: teritorija, stanovništvo, supremacija državne vlasti. Između ostalih institucija, formirano je Ministarstvo unutrašnjih poslova na čelu sa Milom Martićem, Služba državne bezbednosti na čelu sa Dušanom Orlovićem i Ministarstvo oružanih snaga koje je preuzele nadležnost nad teritorijalnim resursima federalne vojske. Starešinama i pripadnicima Jugoslovenske Narodne Armije, koji su dotle bili stacionirani na području Krajine, data je mogućnost da se stave pod komandu novog Ministarstva, što su mnogi i učinili.

U rejonu koji sam obaveštajno pokrivaо formiran je Zonski štab za Liku, Baniju i Kordun. Nadležne policijske stanice, sada u sastavu novog Ministarstva, posvetile su se svojim redovnim aktivnostima. U Korenici je osnovano Odeljenje državne bezbednosti koјim su rukovodila trojica „mojih“ Ličana. Iz Centrale mi je stiglo naređenje da polako počnem da im prepustam poslove koje sam započeo.

Na političkom planu sve se više osećala državna podrška Srbije ovoj novoformiranoj Republici. Srpski predsednik Milošević prvi put počinje da se izjašnjava pozitivno u odnosu na krajiška zbivanja i lično inicira uklapanje tog dela zemlje u privredne i ekonomske tokove preostalog dela Jugoslavije. Ta Miloševićeva nastojanja odražavaju se na veliki porast njegove popularnosti kako u samoj Srbiji tako i u Krajini, što je, s druge strane, prisilo „demokratsku opoziciju“ na prilagođavanje. Krajina je nadalje delila mnoge beogradske političke probleme.

Septembra meseca, Franko me je pozvao na hitan sastanak u Knin. Pokazao mi je depešu u kojoj nas Centrala upozorava da je u Krajini upućena grupa od oko 300 pripadnika paravojne formacije Vuka Draškovića. Prema saznanjima Službe, Drašković je došao na ideju da iskoristi mogućnost za formiranje i slanje do-

brovoljačkih odreda na krajinsko ratište i na taj način legalizuje svoju partijsku vojsku, koju bi kasnije koristio kao udarnu snagu za nasilno preuzimanje vlasti u Srbiji. Opremanje i obuka te jedinice sponzorisani su iz fondova „nevladinih organizacija“ preko računa privatnih lica iz inostranstva. Vukovim planom, u ovom konkretnom slučaju, bilo je zacrtano nekoliko ciljeva: da u relativno mirnoj situaciji, kakva je inače bila, provociraju hrvatske snage u graničnim područjima, što bi se u zapadnim medijima predstavilo kao da Srbi kreću u osvajanje novih teritorija; da permanentno izazivaju sukobe sa lokalnim stanovništvom u cilju kompromitacije svih dobrovoljaca koji se u Srbiji u regularnim regrutnim centrima masovno prijavljuju za odlazak u ratna područja; da provociraju političke sukobe sa starešinskim kadrom iz sastava Jugoslovenske Narodne Armije, uz potenciranje ideje o neophodnosti oružanog razračunavanja između nacionalista i komunista. Franjo je rekao da je već upozorio ministra Martića na te okolnosti, ali je ovaj odbio da njihov dolazak spreči, uz obrazloženje da ne može da deli dobrovoljce na ove i one. Prema Frankovoj proceni, prisustvo takve formacije u Kninu, kao glavnom administrativnom sedištu, bilo bi vrlo opasno, pa je odlučio da ih preusmeri ka međi, u Liku.

Sastao sam se sa komandantom Zonskog štaba, pukovnikom Savom Jurasovićem. I on je, iz vojnih izvora, imao istu informaciju. Po njegovom mišljenju, dolazak Draškovićeve paravojne formacije nije predstavljaо veliki problem, jer će ti ljudi morati da se uklope u regularne snage Krajine ako uopšte misle da opstanu na terenu. Dogovorili smo se da ih za početak pustimo i propratimo kako će se ponašati.

Stigli su raspoređeni u nekoliko autobusa. Prvo što su uradili bilo je organizovanje političkog mitinga u Korenici. Narod ko narod, okupio se, aplaudirao govornicima i razišao se kućama. Pripao im je jedan od policijaca i rekao da moraju da se prijave Zonskom štabu. Odbili su, uz komentar da „neće da sarađuju sa

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

komunistima“. Uskoro se pojavila grupa seljaka, rođaka jednog od prispeleih Draškovićevih aktivista i povela ih prema svom selu. Tu su se ulogorili, u dvorištu lokalne crkve.

Kroz par dana, njihov komandant je naredio pokret – na Gospić. Sedeo sam u Zonskom štabu kada nam je stigla informacija o njihovim namerama. Pukovnik Jurasović pokazao mi je aktuelnu situaciju na karti, uz komentar da su oko Gospića stacionirane toliko jake hrvatske snage da je pitanje da li bi i on, sa svim svojim vojnim potencijalima mogao da osvoji taj grad, koji inače nije bio ni obuhvaćen teritorijom Krajine. Pozvao je komandu svoje jedinice na tom pravcu i naložio nadležnom starešini da pokuša da ih spreči, na šta mu je ovaj odgovorio da je već pokušao, ali da su dobrovoljci pripretili da će zapucati na njegove ljudе ako im se približe. Konstatovali su da sa njima više ne treba komunicirati, uz obostranu primedbu „kad hoće sami nek idu sami“.

Tokom noći, deo Draškovićeve formacije zašao je iza hrvatskih linija. Tu su ih hrvatske snage opkolile i masakrirale. Između ostalih, poginuo je i njihov komandant. Samo nekoliko ljudi iz te grupe uspelo je da se izvuče. Svi su se uspaničeno vratili u selo где su prethodno bili stacionirani. Istog dana, hrvatski i strani mediji objavili su vest da „srpsko-komunističke snage započinju novi osvajački pohod prema Hrvatskoj“. Istovremeno, Vuk Drašković je u Beogradu održao konferenciju za štampu na kojoj je izjavio da u Krajini „komunistička Armija ubija srpske dobrovoljce“.

Zonski štab je doneo odluku da to više ne može da se toleriše. Pripadnicima Draškovićeve paravojne formacije naređeno je da dođu u Korenicu gde im je dat izbor – ili će se uklopiti u neku od regularnih krajiških jedinica ili će biti razoružani i vraćeni za Beograd. Dve trećine izjasnilo se da hoće da se vrati kući. Njima je obezbeđen transport i pod policijskom pratnjom poslati su put Beograda. Nešto više od 80 dobrovoljaca, koji su odlučili da ostanu, stavljeni su pod komandu jedne od ličkih teritorijalnih jedinica i sa njima više nije bilo problema.

Poslednja dva meseca boravka u Krajini pretežno sam bio angažovan oko držanja operativnog kursa novim pripadnicima krajinske Službe. Obaveštajni centar Korenica uveliko je funkcionisao u njihovoj nadležnosti. Oko Nove godine, Franko Simatović, Milan Radonjić i ja, ponovo smo se okupili u Kninu. Ministar Martić i načelnik Službe Dušan Orlović priredili su nam oproštajni ručak. Naša obaveštajna misija bila je okončana.

Tokom devetomesecnog boravka na obaveštajnim zadacima u Krajini, dva puta sam dolazio u Beograd na usmene konsultacije. Oba puta Stanišić me je vodio da lično referišem predsedniku Miloševiću o situaciji u tom delu zemlje. Jedina tema o kojoj smo razgovarali odnosila se na unutrašnja politička previranja koja su se odražavala na srpsko-srpske odnose. Jedino naređenje koje je predsednik izdao odnosilo se na sprečavanje srpsko-srpskih sukoba, po svaku cenu. Ratna dejstva prema Hrvatskoj nisu spominjana niti ga je to zanimalo. Danas, takozvani „Tribunal za ratne zločine u Hagu“, na osnovu iskonstruisanih informacija „nevladinih organizacija“, sudi Miloševiću pod optužbom da je organizovao pobunu krajiskih Srba i time izazvao građanski rat. On to nije mogao, čak i da je htio.

Deset godina kasnije, kada je u javnost procurila informacija o obaveštajnoj misiji koju je Služba državne bezbednosti imala u krajinskom području, „nevladine organizacije“ – „Helsinki komitet za ljudska prava“, „Fond za humanitarno pravo“ i još neke, u svojim međunarodnim glasilima optužile su Stanišića, Simatovića, Radonjića i mene da smo bili glavnici etničkih sukoba u Hrvatskoj, a početkom 2003. godine, takozvani „Tribunal u Hagu“, čak je protiv Stanišića i Simatovića pokrenuo krivični proces. Pri tome, značajno je napomenuti da ovu iskonstruisanu kampanju nisu inicirale hrvatske vlasti već isključivo marionetski proamerički režim u Srbiji.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

SPREČAVANJE RATA U BOSNI

Ako je igde narod bio protiv rata bio je u Bosni. Najočigledniji dokaz za to je činjenica da su sve kasnije sukobljene strane rat dočekale nespremne. Javno eksponiranih ekstremista bilo je relativno malo, sa zanemarljivim brojem sledbenika. Po tom pitanju pažnja je najčešće bila usmeravana prema zapadnoj Hercegovini, nastanjenoj pretežno narodom hrvatske nacionalnosti, koji su pod uticajem nacionalističke euforije prenete iz Republike Hrvatske prvi započeli paravojno organizovanje, što je oštro osuđivano i od strane Srba muslimanske vere i od strane Srba pravoslavaca. Političke nesuglasice o kojima se polemisalo u glavnom gradu – Sarajevu, odnosile su se pre svega na problem kako sačuvati mir. Preovladavale su tri opcije: komunistička pro-jugoslovenska, o unitarnoj Bosni u sastavu Jugoslavije, potencirana od strane rukovodećeg kadra Jugoslovenske Narodne Armije; građanska – pro-zapadna, o unitarnoj Bosni kao samostalnoj državi izvan Jugoslavije, koju su zastupali intelektualci i *nevladine organizacije*; i umerena nacionalistička o neophodnosti mirne podele Bosne na tri entiteta – srpski, muslimanski i hrvatski, od kojih će svaki posle moći da odabere da li će se ili neće spajati sa nekom od susednih republika. Treća opcija imala je najveći broj pristalica, a da je sprovedena u delo rat bi najverovatnije bio izbegnut.

PRISEĆANJE OSMO

Negde na samom početku naše obaveštajne misije u Krajini, aprila 1991. godine, stigao nam je nalog iz Centrale u Beogradu da se mimo redovnog plana angažujemo na pokrivanju jednog tajnog političkog skupa u Bosni. Naime, tom skupu je, kao gost, trebalo da prisustvuje i Milan Martić, pa smo Franjo Simatović i ja bili u prilici da se priključimo njegovoj delegaciji. Skup se

održavao u stanu Radovana Karadžića u Sarajevu. Kao dodatno obezbeđenje Karadžić nam je u susret poslao dva službena vozila bosanske policije u kojima su se nalazili pripadnici njegove stranke, tako da smo na odredište stigli veoma brzo.

U stanu se već okupilo petnaestak ljudi, većinom iz vrha Srpske Demokratske Stranke. Martić nas je predstavio ko smo i šta smo. Svi su nam poželeti dobrodošlicu, uz opasku da to što ćemo tu večeras čuti i videti, predsednik Milošević i jugoslovenski komunisti nikako ne odobravaju. Karadžić nam je objasnio da je obavio konsultacije sa muslimanskim političkim vrhom, i da je obostrano zaključeno da pravoslavci i muslimani više ne mogu živeti zajedno, ali da će, u svakom slučaju, morati da žive jedni pored drugih. Zato, kako bi se razišli bez nepotrebnih sukoba, sada prave dogovor o podeli bosanske teritorije. Karadžićevi ucrtavaju na mapi Bosne svoj predlog, Izetbegovićevi muslimani, u drugom stanu, nekoliko ulica niže, ucrtavaju svoje viđenje podele. Kad završe, sešće opet zajedno da se usaglase.

Ucrtavanje mape trajalo je satima, uz dosta predloga i polemike. U međuvremenu, došao je jedan čovek iz muslimanskog rukovodstva. Svi su ustali i pozdravili ga sa poštovanjem. On i Radovan su se nakratko izdvojili i razgovarali u četiri oka. Kada ga je otpratio, Radovan je prokomentarisao da i muslimani imaju isti problem oko četiri sporne opštine, a pri tome imaju problem i sa hrvatskom stranom, gde su pregovori zapeli oko Mostara.

Mapa je završena kasno uveče. Karadžić, u pratnji trojice najbližih saradnika, otišao je na sastanak sa muslimanskim liderima. Vratili su se posle ponoći. Zadovoljni. Karadžić nam je saopštio da je dogovor postignut, jer su i jedni i drugi izašli sa predlogom granica kao da su ih zajedno ucrtavali na karti. Dogovorili su se i o uslovima zajedničkog korišćenja jadranske luke Ploče. Sporne su ostale četiri opštine, o čemu će se usaglasiti naknadno po principu zamene teritorija, kao i problem podele Sarajeva, što će

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

najverovatnije morati da se reši po kiparskom modelu Nikozije. Svima je su posluženo piće. Karadžić je nazdravio za sreću nove srpske države. Nazdravio je i za sreću muslimanima.

Dok nas je pratio, rekao nam je da svi Srbi u Bosni, a i on lično, veoma cene Miloševića, ali da Milošević živi u „iluziji o Tito-voj Jugoslaviji“ koja je već sada stvar prošlosti. Stoga, kao lider bosanskih Srba ne može da dopusti da ih Miloševićeva pogrešna politika dovede pred svršen čin. Spomenuo je da je od Alije Izetbegovića čuo da su se Hrvati i Slovenci dogovorili da napuste Skupštinu Jugoslavije kad dođe do izglasavanja budžeta, posle čega će verovatno proglašiti nezavisnost. Pozvali su i Aliju da im se priključi, ali je on odbio zato što zna da ga vatikanska opcija nikada neće podržati kao što podržava njih. O tome je poslata poruka Miloševiću, pa ako mu je zaista stalo do dobrobiti naroda, neka pusti da se ljudi u Bosni mirno razidu. A posle čemo im dati referendum. Srbi će se sigurno svi izjasniti da žele da ostanu u Jugoslaviji, kao što će se muslimani izjasniti da hoće džamahiriju. To je u ovoj zemlji izgleda jasno svima osim Miloševiću.

Izveštaj koji smo poslali centrali bio je kratak: Relevantni podaci sa terena ukazuju na to da će ratni sukobi u Bosni biti izbegnuti. Svi potencijalni akteri neprijateljstava izuzetno su zainteresovani za iznalaženje mirnog rešenja.

Zaista, mirna situacija je nadalje funkcionsala zahvaljujući na prvom mestu „vrućoj liniji“ koju su permanentno održavali Radovan Karadžić i muslimanski lideri. Provokacija i manjih incidenata bilo je na obe strane, ali se svako u svojoj sredini trudio da spreči da ne dođe do eskalacije. Od proglašenja secesije Slovenije i Hrvatske u junu 1991. godine, tenzije u Bosni postepeno rastu, naročito u hercegovačkom hrvatskom delu, ali ne toliko da bi se okarakterisale kao zabrinjavajuće. Dolazi do spontanog pregrupisavanja u policijskim strukturama, koje, mada još pod istim

oznakama i zajedničkim Ministarstvom, uglavnom raspoređuju kadrove tako da svako brine o svom entitetu.

Jugoslovenska Narodna Armija i dalje je stacionirana na teritoriji cele Bosne. Međutim, tu nastaju problemi jer su komunisti iz armijskog vrha ignorisali savete srpske i muslimanske strane da i oni blagovremeno započnu podelu resursa prema entitetima. Naprotiv, od strane vojnog i političkog vrha iz Beograda, kao razbijači Jugoslavije optužuju se Karadžićevi nacionalisti i Izetbegovićevi fundamentalisti, što ovi odbijaju, tvrdeći da je posle otcepljenja zapadnih Republika, jugoslovenska ideja, onako kako su je zagovarali komunisti, postala neodrživa. Situacija se naročito usložava kada je, u oktobru 1991. godine, u bosanskom parlamentu stavljena na dnevni red predlog o secesiji. Za nezavisnu Bosnu glasali su muslimanski i hrvatski poslanici, dok su predstavnici Srba napustili skupštinu, uz obrazloženje da je predlog preuranjen. Ubrzo zatim, muslimanska vlada proglašava mobilizaciju, na šta je kao srpski odgovor usledio referendum na kome su se Srbijani opredelili da ostaju u sastavu Jugoslavije. U međuvremenom, dislociranjem federalne Armije veliki deo snaga izvučenih iz Slovenije i Hrvatske stacioniran je u Bosni. Među Srbima pravoslavcima, projugoslovenski orientisanim, primljeni su dobro, ali među muslimanima više ne. Ipak, svim stranama odgovarao je mir, pa će Bosna tako u miru dočekati i raspad jugoslovenske države.

MEĐUNARODNA VERIFIKACIJA SECESIJE

Jugoslovenska država formirana je 1918. godine na inicijativu Kraljevine Srbije, kao zajednica naroda: Srba, Hrvata i Slovenaca. Pri tome, u osnivačkom aktu jasno je naznačeno da to nije zajednica država, jer Hrvati i Slovenci, za razliku od Srba, nikada u istoriji nisu imali svoje države. Novokomponovani, problematično

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

izvedeni entiteti kao što su bosanski muslimani i makedonci, još su pod većim znakom pitanja. Međutim, globalizam sledi isključivo logiku svojih interesa, te je njihovim *nevladinim organizacijama* stavljeno u zadatku i to da prekroje, pa čak i eliminišu sve one istorijske činjenice koje ne idu u prilog *Novom svetskom poretku*. U konkretnom jugoslovenskom slučaju izvršena je otvorena zloupotreba međunarodnih institucija i pravnih akata da bi se nametnjem neprincipijelnih tumačenja bivšim jugoslovenskim republikama omogućilo ono što, na primer, nikada nije bilo dopušteno Škotima u Velikoj Britaniji, Korzikancima u Francuskoj, Baskima u Španiji, odnosno mnogim drugim narodima zapadnih zemalja koji vekovima teže ka separaciji. I dan-danas *nevladine organizacije* bivših jugoslovenskih republika sprovode informativnu kampanju ne bi li, po cenu prezentiranja najbezobzičnijih laži, sve to nekako obrazložile, u čemu prednjače glasnogovornici globalizma u Srbiji.

Proces međunarodne *legalizacije* razbijanja jugoslovenske države otpočeo je evropskim samitom u Hagu 18. oktobra 1991. godine, kada je jugoslovenskoj delegaciji predložen *Karingtonov plan*, nedugo zatim verifikovan *Brionskom deklaracijom*, po kojoj će se Evropska Unija angažovati kao posrednik u cilju zaštite teritorijalnog integriteta Jugoslavije. Ali umesto toga, na dan 16. decembra 1991. godine, dvanaestorica ministara inostranih poslova zemalja članica Evropske Unije, kojima je predsedavao nemački ministar Hans Ditrih Genšer, inače glavni i otvoreni zagovornik nasilnog otcepljenja Slovenije i Hrvatske, sastali su se u Mastrihtru i doneli dva dokumenta: *Kriterijum za priznavanje novih država u Istočnoj Evropi i Sovjetskom Savezu* i, direktno u vezi sa tim, *Deklaraciju o Jugoslaviji*. U deklaraciji doslovno se konstataju: „Ovim aktom sve jugoslovenske republike pozivaju se da se do 23. decembra izjasne da li žele da budu priznate za nezavisne države.“

Legitimno jugoslovensko rukovodstvo u vezi sa pomenutim okolnostima nije ni konsultovano. Time je prekršena osnovna evropska uredba doneta posle II svetskog rata – *Sporazum iz Helsinkija*, kojim se posleratne granice u Evropi utvrđuju kao nedodirljive, tj. nepromenljive, a uslovno je određeno da se one eventualno mogu menjati isključivo uz odobrenje i prihvatanje država koje su tim promenama oštećene. Mnogi svetski eksperti za međunarodno pravo takav stav Evropske Unije okarakterisali su kao „nezakonito mešanje u unutrašnje stvari Jugoslavije zbog koga je Vlada u Beogradu imala pravo da se žali“⁴². Ali kome da se žali? Sve relevantne međunarodne institucije uveliko su bile pod patronatom upravo onih koji su pomenuti nezakoniti akt sproveli u delo. Prečutno je u celom svetu prihvaćena teza engleskog političara Lorda Karingtona da se Socijalistička Federativna Republika Jugoslavija „sama od sebe raspala“, sa čim se na kraju saglasila i Jugoslavija kada je prinuđena da potpiše *Sporazum o secesiji*.

Slovenija, koju su još od ranije priznale Nemačka, Velika Britanija i Vatikan, podnela je zahtev za secesiju pre nego što je *Declaracija o Jugoslaviji* bila donesena. Ostalo joj je samo da sačeka formalno priznavanje nezavisnosti. Hrvatska, koja je takođe već bila priznata od strane Nemačke i Vatikana, prepustila je Nemcima da umesto nje podnesu zahtev o secesiji. Za njih je situacija bila malo komplikovanija zbog statusa krajiških Srba, pa su morali da sačekaju donošenje takozvanog *Vens-Ovenovog plana* po kome se Hrvatskoj priznaje nezavisnost, ali uz, do daljeg, nedefinisan status Republike Srpske Krajine, na čije su granice sa Hrvatskom postavljene snage Ujedinjenih nacija. Bosna je podnela zahtev na osnovu kojeg je teritorija Republike podeljena na dva dela: Muslimansko-hrvatsku Federaciju, koja se izjasnila za secesiju i Republiku Srpsku koja je odlučila da ostane u Jugoslaviji.

⁴² Na primer, takve komentare su davali američki eksperti Robert Talk i Deivid Henderson.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Iznenadenje je predstavljala odluka Makedonije da i ona istupi iz Jugoslavije. Naime, Makedoncima je Amerika u međuvremenu ponudila izdašnu ekonomsku pomoć pod uslovom da pristanu na vojnu NATO okupaciju, usled čega su se ovi na prečac opredelili za američki protektorat. Tako se i Amerika neposedno uključila u razbijanje Jugoslavije.

Sve u svemu, početkom 1992. godine sve otcepljene republike priznate su kao nezavisne države i ravnopravne članice Ujedinjenih nacija. U Jugoslaviji su ostali samo Srbi sa brojnim problemima oko sebe i između sebe.

OKRNJENA JUGOSLAVIJA ALI IPAK JUGOSLAVIJA

Jugoslavija je nastavila da funkcioniše kako bi to Srbi rekli „za inat“. Sačinjavale su je četiri srpske republike: Republika Srbija – kao matična država srpskog naroda, Republika Crna Gora – kao jedina iz sastava bivše Jugoslavije koja nije želela otcepljenje, Republika Srpska – kao deo Bosne čije se stanovništvo plebiscitom izjasnilo za ostanak u Jugoslaviji i Republika Srpska Krajina – sa stanovništvom koje ni po cenu građanskog rata nije htelo da se odvoji od matične države. Svi srpski lideri prihvatali su Miloševića za vođu. Crnogorski predsednik Momir Bulatović, komunista, ostao mu je odan do današnjih dana, krajiski predsednik Milan Martić, nacionalista, podelio je Miloševićevu političku sudbinu do kraja, lider bosanskih Srba Radovan Karadžić, nacionalista, kao veoma jaka ličnost i antikomunista bio je Miloševićev glavni oponent, ali će ga, zarad srpskog jedinstva, podržati, pa i na štetu sopstvenih političkih ubedjenja.

Milošević je formirao snažan državni aparat, okruživši se respektivnim kadrovima iz svih društvenih oblasti. Unutrašnju stabilnost zemlje bazirao je na moćnoj, sposobnoj i naciji odanoj Službi državne bezbednosti, na čelu sa Jovicom Stanišićem, kao i na isto tako moćnoj policiji čiji je sastav znatno uvećan. Vojsku Jugoslavije, kako se od tada nazivala Jugoslovenska Narodna Armija, držao je pod nadzorom, ali se ne bi moglo reći da je nad njom imao punu kontrolu, jer posle haosa koji je u vojsci nastao raspadom

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

bivše Jugoslavije ni vojska samu sebe više nije držala pod kontrolom. Najvažnije od svega je to da je Milošević uživao punu podršku naroda, što će i njemu, a i državi u celini, omogućiti da istraju u pružanju otpora nesmanjenim pritiscima Zapadne alijanse. Kao narod, bili smo siromašni i ponosni, spremni da zaratimo ako treba i sa celim svetom da bismo sačuvali slobodu i nezavisnost. Ono malo globalističkih izdajnika među nama, okupljenih u takozvanoj građanskoj opoziciji i *nevladinim organizacijama* mogli su samo da laju, tek toliko da opravdaju pare koje su dobijali od Amerikanaca.

Kreatorima *Novog svetskog poretku*, predvođenim Amerikan-cima koji od 1992. godine otvoreno nastupaju kao „sila koja će preuređiti Balkan“, ni ova druga Jugoslavija nije bila po volji. Na širem vojnom planu Jugoslavija je posmatrana kao glavna pre-preka geostrateškog zaokruživanja Rusije, imajući u vidu da je Zapad oduvek Srbe smatrao „produženom rukom ruske politike na Balkanu“. Na drugom mestu bila je procena Zapada o jugoslovenskim vojnim potencijalima, koji su, bez obzira na raspad prethodne države, i dalje bili respektivni. Posebno ih je iritirala namenska industrija proizvodnje oružja, koja je po kapacitetima još uvek među prvima u Evropi, uveliko bila prisutna na tržištu zemalja Trećeg sveta. Naime, mnoge Nesvrstane zemlje kupovale su jugoslovensko naoružanje, jer u tim poslovima nisu bile ucenjivane i politički uslovljavane, pa je jugoslovensko oružje imalo značajnu ulogu u oslobođanju tih zemalja od kolonijalnog ropoljstva. Na kraju, otpor koji su Srbi generalno pokazivali prema zapadnoj politici predstavljaо je loš primer drugim zemljama, te je stoga zauzet stav da svim raspoloživim sredstvima, srpski narod, državno, teritorijalno i brojčano, treba svesti na nivo marginalnog političkog činioca u Jugoistočnoj Evropi. Tako je započeta nova globalistička medijska kampanja koja je imala za cilj da predstavi Srbe kao „opasnost po svetski mir“.

INICIJATIVE NA PLANU AMERIKANIZACIJE JUGOSLOVENSKE POLITIKE

Istovremeno sa američkim direktnim zaloganjem za uništavanje jugoslovenske države, intenzivno se odvijala srpska politička inicijativa da se sa Amerikancima eventualno postigne nekakav politički kompromis, uz ustupke, koji su se često graničili sa kapitulacijom. Inače, pokušaji amerikanizacije jugoslovenske politike predstavljaju staru pojavu i praktično nikada nisu ni prestajali. Međutim, od 1992. godine pa skoro do kraja 1997. godine dobijaju nešto drugačije tokove. S jedne strane tu su bila permanentna nastojanja Amerikanaca da na jugoslovensku političku scenu izbace svog kandidata, kao što im je to nekoliko godina ranije, sa Stambolićem, skoro i uspelo. S druge strane, pomenuti period karakterišu i Miloševićevi pokušaji da se prilagodi zahtevima američke administracije u meri koja bi bila prihvatljiva za obe strane.

Amerikanci su se primarno oslanjali na globaliste i *demokratsku* opoziciju u Srbiji, koje su, uostalom, iz tog razloga i stvorili i finansirali, ali od njih je bila mala vajda. Miloševićeva podrška u narodu došla je do nivoa da na unutrašnjem planu nije imao doстојnog protivkandidata. *Nevladine organizacije* upinjale su se do iznemoglosti ne bi li iznedrile dovoljno moćnog i sposobnog izdajnika koji bi se suprotstavio Miloševiću. I nađoše ga nekako, pred parlamentarne izbore početkom devedesetih. Bio je to zreli beogradski intelektualac Ivan Đurić. Visoke inteligencije, svetskog obrazovanja, elokventan, markantan čovek, koji je plenio svojom pojavom, što rekoše njegovi politički protivnici – „da ga poželiš među svojima“. Pre nego što su ga *nevladine organizacije* kandidovale kao svog zajedničkog favorita, na parlamentarnim izborima 1990-te i 1992. godine, Đurić je proveo dva meseca u američkom obaveštajnom centru Monterej u Kaliforniji, na „specijalizovanom kursu za predsednike država“. Izborne kampanje

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

za njega bile su glamurozne, skupe i besprekorne. Verovatno bi se visoko kotirao u bilo kojoj zapadnoj zemlji, ali ne kod Srba. Katastrofalni izborni rezultati deprimirali su i Đurića i predlagачe iz *nevladinih organizacija*, zbog čega su ih Amerikanci tešili konstatacijom da stvari treba posmatrati dugoročno i da će se za sledeće izbore svi zajedno pripremiti mnogo bolje. U međuvremenu, Ivan Đurić je naprasno umro, negde u inostranstvu. Njegovi prijatelji iskreno su žalili zbog gubitka dragog im čoveka. Žalili su ga i Amerikanci, ali krajnje cinično, opisujući ga kao „promašenu investiciju“. Tako je ostao okarakterisan u dokumentaciji Američke ambasade u Beogradu.

Neuporedivo su interesantniji bili Miloševićevi, što javni što tajni, pokušaji zbližavanja sa Amerikancima. Posle višegodišnjih upornih odbijanja ponuda srpske dijaspore u Americi da se i ona uključi u jugoslovenske političke tokove, komunista je pristao na pomoć dojučerašnje „neprijateljske emigracije“. U narodu to je komentarisano kao mudar potez u skladu sa izrekom: „Ako ne možeš da ih pobediš pridruži im se“. Formiran je srpski *lobi* u Americi, koji je predvodila američka senatorka srpskog porekla Helen Delić-Bentli. Nema sumnje da su ti ljudi iskreno pokušali da zaštite srpske interese, međutim, što su se više trudili Srbi su se sve lošije kotirali. Njihov skrušeni odgovor svodio se na to da muslimani u Americi imaju mnogo bolji lobi, jer iz arapskih zemalja dobijaju ogromne donacije, tako da im nije problem da novcem utiču na senatore i kongresmene prilikom izglasavanja odluka.

Vrhunac je svakako bio kada je na mesto premijera Jugoslavije doveden Amerikanac. Taj stari srpski emigrant po imenu Milan Panić odavno je zaboravio maternji jezik, pa se delegatima jugoslovenskog parlamenta, usred Beograda, obraćao na engleskom. Pri tome, ponašao se kao poslednja budalačina, te je cela Služba državne bezbednosti morala da bude angažovana ne bi li mu nekako „pripomogla“ da pobedi na parlamentarnim izborima 1992.

godine. Na kraju je dao ostavku na tu funkciju, revoltiran što Srbi nisu hteli da ga slede kada im je ponudio prijateljski zahtev Amerikanaca da kolektivno prihvate dobrovoljno ropstvo.

Tajni kontakti sa američkom administracijom već zadiru u sferu visoke politike. Bilo ih je na nekoliko nivoa, diplomatskih, partijskih, obaveštajnih, uz relativno slabu ili nikakvu koordinaciju sa srpske strane. Po pravilu, svodili su se na to – ko koga prevari.

PRISEĆANJE DEVETO

Jedan od tajnih kontakata sa američkom administracijom bio je čovek iz najužeg kruga američkog predsednika, koga sam u svojoj dokumentaciji vodio pod kodnim nazivom „Glavonja“. Njegov identitet neću otkrivati iz dva razloga. Prvi je što pretpostavljam da neko od Srba kojima se sudi pred takozvanim „Tribunalom u Hagu“ te podatke može dobro iskoristiti u svojoj odbrani. Drugi razlog je operativno-subverzivni: neka se malo američka Služba pomuči oko toga da otkrije ko je bio srpska „krtica“ u Ovalnom kabinetu⁴³.

„Glavonja“ je bio čovek od „uticaja“ koji se zalagao da se u istočnoevropskim političkim preraspodelama Srbiji obezbedi uloga „balkanskog policajca“. Preko njega se dugo pariralo muslimanskom lobiju, sve dok u američkoj administraciji nije potpuno preovladala proislamska struja. Tada se i on distancirao od nas i nadalje ponašao u skladu sa antisrpskim političkim trendom. Odnosi sa njim bili su definisani – radio je iz ličnih materijalnih pozbuda, pa nije isključeno da mu je neko kasnije ponudio koji dolar više. Takvi su Amerikanci.

---

⁴³ Ovalni kabinet – popularni naziv za kabinet američkog predsednika.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Nikada nisam imao priliku da neposredno upoznam „Glavonju“, niti sam prisustvovao nekom od sastanaka sa njim. Moje zaduženje bilo je sekundarno. Naime, „Glavonja“ je kao protivuslugu tražio da mu se obezbede koncesije na jedan značajan i vredan privredni objekat u Srbiji, a moj posao bio je da izučim kako da mu se to omogući. U svakom slučaju, dok smo ga imali, bio je koristan.

Ustupci Amerikancima činjeni su u najvažnijim segmentima državne uprave. Jugoslovensko rukovodstvo stvarno se zalagalo da i pored evidentnih neprijateljstava iznađe dodirne tačke u kojima bi se poklopili interesi sa američkom stranom. Služba državne bezbednosti prihvatile je blisku saradnju sa američkom obaveštajnom službom CIA i pored toga što je njihovo neprijateljsko delovanje prema našoj zemlji ustanovljeno nebrojeno puta. Čak je i jugoslovenski vojni vrh razmatrao mogućnost pristupanja NATO paktu. Naš jedini uslov bio je zadržavanje državnog suvereniteta, što Amerikanci nisu prihvatili. Ako je za vajdu, kroz tu saradnju smo ih dobro upoznali. Ima puno istine u konstataciji koju je svojevremeno izrekao američki političar Henri Kisindžer: „Biti neprijatelj Amerike je opasno, biti prijatelj Amerike je pogubno.“

IZAZIVANJE RATA U BOSNI

Period od 1992. do 1995. godine odvijao se u jeku intenzivnih američkih nastojanja da razbiju i tu drugu Jugoslaviju, a najosetljivije područje gde se ona mogla destabilizovati bila je Bosna. Mada su postojali svi uslovi da narod u tom delu zemlje nastavi da živi mirno Amerika to nije dopuštala. Naime, početkom 1992. godine, portugalski ministar inostranih poslova Kutiljero inicirao je mirovnu misiju poznatu kao *Lisabonski plan – mirnog razrešenja*

nja bosanskog pitanja, ali je američki ambasador u Beogradu, Voren Zimerman, preduzeo sve mere da se takav ishod spreči⁴⁴. Nezavisno od Lisabonskog plana i Zimermanove diplomatske sabotaže, Muslimansko-hrvatska Federacija i Republika Srpska bile su uglavnom obostrano zadovoljne podelom teritorija. Između Srba i muslimana intenzivno se pregovaralo o međusobnim ustupcima oko spornih opština i statusa Sarajeva. Ozbiljan problem predstavljalo im je prisustvo ostataka Jugoslovenske Narodne Armije u garnizonima na muslimanskom delu Bosne, ali i tu je postojala dobra volja da se sačeka postepeno dislociranje pomenutih snaga. Strpljenje je bilo neophodno, jer je prethodno trebalo rešiti sudbine nekoliko hiljada jugoslovenskih oficira muslimana koji su ili bili komunisti ili živeli u mešovitim brakovima i još uvek se zalagali za unitarnu jugoslovensku opciju, tako da, objektivno, nisu bili dobrodošli ni među Srbima ni među muslimanima, a Beograd još uvek nije imao uslova da ih primi. Drugi razlog bila je potreba jugoslovenskog vojnog prisustva u spornim opštinama i u Sarajevu dok se ne postigne konačni dogovor.

Srpski i muslimanski lideri, koliko su mogli, držali su pod kontrolom svoje ekstremiste, a incidenti koji su se u nekoliko navrata desili efikasno su prevaziđeni. Međutim, u maju mesecu dolazi do dva koordinirana brutalna oružana napada muslimanskih ekstremista na pripadnike Jugoslovenske Narodne Armije u Sarajevu i Tuzli, što je pokrenulo lavinu. Muslimanski lideri tvrdili su da iza toga stoje neke *nevladine organizacije* sa kojima oni nemaju veze, ali im se nije verovalo. Odmah zatim dolazi do masakra nad muslimanskim civilima u Sarajevu za koji su optuženi sledbenici Radovana Karadžića i sukob je postao neizbežan. Deset godina kasnije otkriveno je da je taj masakr nad muslimanskim civilima bio iskonstruisani propagandni trik iza kojeg su stajali Amerikanci, ali u vreme kada se to dešavalo niko nije ni pokušao da ustanovi

⁴⁴ Muslimanski lider Alija Izetbegović prvo je potpisao ovaj dokument, a onda je, na insistiranje američke diplomatiјe, povukao svoj potpis.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

pozadinu pomenutog incidenta.⁴⁵ Muslimani su stihjski žestoko pripucali po jugoslovenskoj Armiji, Armija je nekontrolisano i još žeće uzvratila. U spornim mešovitim opštinama masovno je pucao svako na svakog.

PRISEĆANJE DESETO

U junu 1992. godine Bosnom je besneo građanski rat. Načelnik Službe Jovica Stanišić naredio mi je da se hitno probijem do štaba Radovana Karadžića, jer je Karadžić imao veoma važnu usmenu poruku za jugoslovensko rukovodstvo.

Do štaba na Palama putovao sam dva dana. Od mesta do mesta preuzimali su me Karadžićevi ljudi i vodili dalje. Kada sam stigao u toku je bila skupština Republike Srpske, ali nisam dugo čekao, jer je Karadžić, čim je obavešten o mom dolasku, izdao nalog da me uvedu u salu za sastanke. Bilo je prisutno kompletno njihovo rukovodstvo. Karadžića sam zatekao kako se sa nekim žučno raspravlja preko telefona. Čim je završio, pokazao mi je telefonsku slušalicu i objasnio da drži stalnu „vruću liniju“ sa muslimanskim liderima. Doslovno mi je rekao: „Još uvek postoje šanse da se rat izbegne. Idi i poruči svojima da će nas komunistički generali ovde u Bosni, svojim katastrofalnim odlukama uvaliti u veće zlo od onoga u koje su nas uvalili 1941. godine⁴⁶. Ako Milošević hoće mir u Bosni neka komunističke generale hitno vrati za Beograd.“

Ne znam kako je jugoslovensko rukovodstvo reagovalo na Karadžićevu poruku. Ali znam nešto drugo. Glavnokomandujući jugoslovenske Armije u to vreme bio je komunistički general Veljko Kadijević koga Milošević nije držao pod kontrolom, naprotiv, pre-

---

⁴⁵ Radi se o incidentu u ulici Vase Miskina u Sarajevu.

⁴⁶ 1941. godine u Bosni je takođe izbio građanski rat između komunista, srpskih nacionalista i muslimana, sa ogromnim žrtvama na sve tri strane.

sudni uticaj na Kadijevića imala je američka diplomacija. Naime, prema podacima Službe vojne bezbednosti, ustanovljeni su brojni obaveštajno indikativni kontakti generala Kadijevića sa stranim, pre svega američkim diplomatskim predstavnicima, čija pozadina nikada nije razjašnjena. Zbog toga ostaje otvoreno pitanje da li je iza negativnih poteza po srpsku stranu, koje je 1992. godine povlačio Kadijević, stajala njegova vojnička nesposobnost ili sve-sna izdaja.

Kriza je izazvana. Globalistička propagandna mašinerija iskoristila je do maksimuma da bi kompletну krivicu prebacila na Srbe i jugoslovenske državne institucije. Počinju da se plasiraju priče o tobоžnjim srpskim zverstvima nad nedužnim muslimanskim stanovništvom. Iniciraju ih muslimanske *nevladine organizacije*, bez provere potvđuju ih srpske *nevladine organizacije*, svetski mediji ih prenose kao tačne i „potvrđene iz više izvora“. U tome naročito prednjači beogradска *nevladina organizacija* – *Fond za humanitarno pravo*. „To sve izaziva bes međunarodne zajednice, takav i toliki bes da su hitno preduzete mere protiv Beograda, uvođenjem surovih sankcija.“⁴⁷ Na insistiranje Amerike, Savet bezbednosti Ujedinjenih nacija optužio je za rat samo Jugoslaviju i zaveo opštu obavezujuću blokadu na diplomatske, trgovinske, naučne, kulturne i sve druge oblasti, kao najteži vid sankcija koje je to telo ikada donelo. Jugoslavija će biti suspendovana iz OEBS-a⁴⁸ i izbačena iz Ujedinjenih nacija. Pri tome, na dan uvođenja embarga Jugoslavija više nije imala nijednog pripadnika svoje armije na teritoriji Muslimansko-hrvatske Federacije, što Ujedinjene nacije nije sprečavalo da uporno tvrde kako Jugoslavija taj prostor drži pod okupacijom. Naredne tri godine, vojske sukobljenih

⁴⁷ Iz jednog obraćanja S. Miloševića takozvanom *Međunarodnom sudu u Hagu*.

⁴⁸ Organizacija za evropsku bezbednost i saradnju – *bivši KEBS*.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

strana svakodnevno su se ubijale među sobom, ali u svetskim medijima okriviljavani su samo Srbi.

GLOBALISTIČKA ANTISRPSKA KAMPAŃJA KAO UVOD U AMERIČKO UVLAČENJE U BOSNU

Do 1993. godine NATO snage su se već uveliko stacionirale na teritorijama otcepljenih jugoslovenskih republika, Hrvatske, Slovenije i Makedonije, i to legalno, na poziv njihovih vlada. Izazivanjem ratne krize u Bosni stvoreni su preduslovi za legalizaciju njihovog ulaska i u centralni deo jugoslovenskog prostora. Na tom planu sprovedena je opsežna, uvodna informativna kampanja sa tezama o „ekspanzionističkoj politici Slobodana Miloševića koji pokušava da formira Veliku Srbiju“ i „zlim Srbima koji ubijaju na stotine hiljada nedužnih muslimana“. Te teze plasirane su i neprestano ponavljanje kao udarne vesti u svim svetskim medijima uz apele međunarodnoj zajednici da se „srpski zločinački pohod mora zaustaviti“. A ko će Srbe bolje zaustaviti nego NATO?

Tezu o Miloševiću kao zagovorniku ideje o *Velikoj Srbiji* bilo je teško plasirati i još teže dokazati. Naime, na toj ideji je izgrađena politička platforma tradicionalnih srpskih nacionalista, Miloševićevih najogorčenijih protivnika. Višedecenijska politička sukobljavanja i panični strah koji su komunisti ispoljavali prema nacionalistima, činili su nespojivim Miloševića i *Veliku Srbiju*. Globalistički sponzori zahtevali su da ta kampanja otpočne baš u Srbiji, tako da su beogradske *nevladine organizacije* bile prve koje su se angažovale na dokazivanju nedokazivog. Suštinski, prema Miloševiću su nastupile isto onako kako se on odnosio prema srpskim nacionalistima, jer je i Milošević imao običaj da za nacionaliste proglašava sve one koji su na razložan način dokazivali da Srbi moraju imati prava koliko i drugi narodi. Saopštenja koja su tim povodom stizala iz *nevladinih organizacija* bila su, za srpsko

javno mnjenje, najblaže rečeno neozbiljna, međutim, Srbi nisu bili bitni, cilj je bio da u priču poveruje svet. I svet je poverovao.

PRISEĆANJE JEDANAESTO

Drugom polovinom 1993. godine, koliko se sećam tada sam bio na dužnosti zamenika načelnika Obaveštajne uprave DB Republike Srbije, pozvao me je Jovica Stanišić i naložio mi da se pripremim za put u Republiku Srpsku, sa zadatkom da pokrijem jedan zatvoreni politički skup. Prokomentarisao je i to da se, prema njegovom mišljenju, tamo neće desiti ništa značajno, ali da je dobro da neko od nas bar protokolarno bude prisutan.

Priklučen sam delegaciji Republike Srbije koju je predvodio književnik Brana Crnčević, koji se u međuvremenu politički angažovao u samom vrhu srpske vlasti. Na izlazu iz Beograda kolona vozila se zaustavila a Brana me je pozvao da pređem u njegov automobil kako bi mi objasnio o čemu se radi. Po njegovim rečima, nekoliko vodećih političara pokrenulo je pitanje da se Jugoslavija, kao država koju sada čine samo četiri srpske teritorije, proglaši za Zajednicu Srpskih Republika. Milošević se tome, naravno, suprotstavio, ali je obećao da će ispoštovati volju naroda. Cilj skupa na koji smo se uputili bio je da se inicira referendum, a preduslov je bio da inicijativu potvrde predstavnici sve četiri srpske republike. Dogovoren je da se skup održi u tajnosti, mada je već bilo zakazano nekoliko masovnih zborova na kojima će se narodu saopštiti radosna vest. Ispred Srbije, inicijativu treba da podrži Crnčević, ispred Republike Srpske Karadžić, ispred Krajine Martić, dok je crnogorski predstavnik ostao u Beogradu. On se, kako reče Crnčević, mnogo plašio Miloševića, pa je poručio da će, ako se inicijativa izglosa bez njega, doći da je potvrdi, a ako se dogovor ne postigne ponašaće se kao da za skup nije ni znao. Rekao sam Crnčeviću za Stanišićev komentar da „ne očekuje ništa

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

značajno“, na šta je Crnčević odgovorio da se i on pribjava toga da je Milošević izlobirao Martića da sabotira inicijativu.

Na Palama se narod spremao za miting, mada niko nije ni slutio kojim je povodom zakazano okupljanje. Karadžićeva sala za konferencije bila je svečano ukrašena. Stigli su svi osim Martića. Čekali smo ga više od jednog sata. Karadžić je prokomentarisao da mu se čini da nešto nije u redu. Crnčević se nagnuo prema meni i polušapatom mi se obratio: „Ipak ga je Milošević izlobirao“. Karadžić, koji je to čuo, shvatio je da znam o čemu se radi, pa nas je samo pogledao i zabrinuto uzdahnuo. Stigao je i Martić, neraspoložen, oborenog pogleda. Nije se pozdravljaо ni sa kim. Vrlo ljutito, Karadžić je naredio da svi osim najužeg rukovodstva izđu iz prostorije. Pogledao sam Crnčevića. Dao mi je znak rukom da ostanem.

U prostoriji nas je bilo sedmoro. Jedan od Karadžićevih zamenika iznervirano je pokazao prstom prema meni i rekao da ne dozvoljava da se dalja rasprava vodi pred „Miloševićevim špijunom“. Presekaо ga je Crnčević, izjavivši da on lično garantuje za mene. Karadžić je upitao Martića šta se desilo. Oborenog pogleda, Martić je odgovorio da je Milošević od njega tražio da spreči inicijativu za formiranje Zajednice Srpskih Republika, jer bi to izazvalo nova negodovanja međunarodnih institucija i ugrozilo opstanak Republike Srpske Krajine. Na kraju je dodao: „Razumi me Radovane, ja sam Miloševićev večiti dužnik i jednostavno nisam mogao da ga odbijem.“ Na to je Karadžić konstatovao da Miloševića ne zanima budućnost Krajine već samo vlast, pa se sada uplašio političke konkurenциje nacionalista. Dodao je telefonsku slušalicu Martiću i naložio mu: „Zovi Miloševića i reci mu da će se sada javno pred narodom zakleti da se nikada neću kandidovati protiv njega niti mu ugroziti lidersku poziciju na bilo koji način, samo neka nas ne sabotira. Imamo istorijsku šansu, iskoristimo je. Neka ostane naziv Jugoslavija, nemam ništa protiv, ali neka se zna za buduća pokolenja da su samo Srbi održali tu

Jugoslaviju. „Pošto Martić nije reagovao, Karadžić je pozvao sekretaricu i naredio joj da ga poveže sa Miloševićevim kabinetom. Ubrzo je dobio odgovor da je Milošević negde van Beograda, što je prokomentarisao: „Zna i on da će biti problema oko ovoga, pa se na vreme sklonio.“ Napetu situaciju prekinuo je Crnčević predlogom da okončaju sastanak, da se na uobičajeni način obrate okupljenom narodu i da svako ide na svoju stranu. Upitno mu se obratio Karadžić: „Šta da im kažem, da su Milošević i Martić izdali njihova očekivanja?“ Martić samo što nije zaplakao. Crnčević je upozorio: „Sada ne smete nikako napadati Miloševića, jer bi od toga svi imali štete.“ Radovan je procedio: „Ma, neću ga napadati neka se nosi u... (i sočno opsovao)“.

Miting je trajao kratko. Karadžić je obraćanje narodu prepustio svojim potpredsednicima. Martić je podsetio Crnčevića da po programu treba da nastavimo put za Knin, gde je, takođe, bio zakazan narodni zbor, što je Crnčević odbio. Krenuli smo nazad za Beograd. Na povratku, svratili smo do jedne od usputnih kafana da večeramo. Između dva zalogaja, Brana me je pogledao u oči i rekao da „ako sam nekim slučajem tajno snimao protekli sastanak uništim tragove srpske bruke“. Traku sam izbrisao pred njim.

Danas bi ta traka sigurno pomogla Miloševićevoj odbrani pred takozvanim „Tribunalom za ratne zločine“. Haški lakrdijaši sude mu između ostalog i pod optužbom da je htio da napravi Veliku Srbiju. Da su mu nekim slučajem Srbi sudili što to nije učinio kad je zaista mogao, davno bi mu presudili. U svakom slučaju, biće mi drago ako ovo moje javno objavljeni prisećanje pripomogne nje-govoj odbrani. Na istoj smo strani⁴⁹.

---

49 Nažalost, u toku priprema za publikovanje ove studije, stigla mi je vest da je Slobodan Milošević, pod sumnjivim okolnostima, preminuo u pritvorskoj jedinici takozvanog „Tribunala u Hagu“ (11. 03. 2006. godine). Sve ukazuje na to da je ubijen sistematskom i osmišljenom primenom pogrešne zdravstvene terapije kojoj je bio podvrgnut od strane osoblja zatvorske bolnice. Ovu tezu među prvima je potvrdio dugogodišnji Miloševićev lekar dr

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Što se tiče plasiranja teze o „genocidnim Srbima“ ona nikada nije ni dokazivana. Bez trunke obzira, u svet ode informacija da je ubijeno 700 000 bosanskih muslimana, što je maltene polovina njihovog stanovništva, svi se na to zgražavaju, a da se pri tome niko ne zapita da li je to istina. Ubijanja je neosporno bilo na obe strane, kao što se dešava u svakom ratu, ali ni približno po obimu i intenzitetu kako su to predstavljali zapadni mediji. Vlade pojedinih zemalja dovode su u pitanje validnost takvih informacija, ali nisu preduzimale ništa na sprečavanju antisrpske kampanje. Na primer, nemačko Ministarstvo inostranih poslova zvanično je priznalo da su svi izveštaji te vrste dolazili iz nepouzdanih muslimanskih izvora ili od vrlo pristrasnih, katoličkih *nevladinih organizacija*, bez minimalnih potvrda o verodostojnosti, što im opet nije smetalo da u svojim, isto tako zvaničnim saopštenjima, izraze veliku zabrinutost zbog „genocida“ nad muslimanima u Bosni. Američki politički analitičar Majkl Parenti u svojoj studiji na tu temu primećuje: „Godine 1993. zapadni lideri i liberalni novinski komentatori u Americi i Velikoj Britaniji su apelovali na vojnu intervenciju kako bi se spasili bosanski muslimani od navodno zlih Srba. U isto vreme, više od hiljadu ljudi je umrlo u Angoli u ratu koji je sponzorisala američka CIA, a što je bilo daleko više nego u Bosni. U Avganistanu, i to samo u Kabulu, oko hiljadu ljudi ubijeno je za samo nedelju dana, maja 1993. godine. Jula, iste godine, američki saveznici Izraelci zasuli su granatama Južni Liban, pretvarajući oko tri stotine hiljada muslimana u izbeglice. Zašto su sada zapadni kreatori politike i novinski komentatori bili toliko zabrinuti za muslimane u Bosni, a toliko nezainteresovani za libanske ili avganistanske muslimane?“⁵⁰ Odgovor je jasan, trebalo im je formalno opravdanje za NATO intervenciju.

Vukašin Andrić konstatacijom: „Haški tribunal manipulisao je Miloševićevim zdravljem. Lideri Novog svetskog poretku želeli su da bivši srpski predsednik nestane, jer su se upleli u sudski proces iz kojeg nisu mogli da izadu.“

⁵⁰ Majkl Parenti, *Ubiti naciju – Napad na Jugoslaviju*.

Na planu zaštite integriteta bosanskih muslimana najveću *bri-gu* ispoljile su američke obaveštajne službe DIA i CIA. U skladu sa Pravilima oružanih snaga SAD, dokumentu od 14. jula 1993. godine, započeta je primena takozvane „strategije puzećih rato-vaca“, u konkretnom slučaju „Strategije posrednog nastupanja u Bosni“, za čiju su realizaciju u potpunosti bili zaduženi američki obaveštajci. Timovi sastavljeni od profesionalaca i penzionisanih oficira pod ugovorom sa Pentagonom, angažovani su da reorgani-zuju i obuče muslimanske vojne jedinice. Iz povremenih javnih saopštenja američkih vladinih izvora vidi se da nisu ni pokušavali da sakriju to da CIA stimuliše bosanski front. Dovoljno je izana-lizirati tekstove zapadne štampe koji su objavljivani pod sledećim naslovima: *Agenti CIA obučavaju bosansku vojsku* – (mančester-ski *Gardijan* od 17. 09. 1994. godine), *Američki tajni bosanski plan* – (londonski *Obzerver* od 20. 10. 1994. godine), *Kako CIA pomaže Bosni da odgovori* – (*Juopian* od 25. 09. 1994. godine), do, na primer, *Los Andeles Tajmsa* od 11. 09. 1997. godine, koji, pozivajući se na vladine izvore, konstataju da je „*stacioniranje CIA u Bosni bilo jedno od najvećih u regionu*“.

A kako su to američki obaveštajci radili? Onako kao sve „hu-manitarne misije“ te vrste – preko *nevladinih organizacija*, pod pokroviteljstvom Ujedinjenih nacija. Mada će to biti tema drugog dela ove studije, spomenuću samo neke: Saudijska humanitarna organizacija *Igasa*, preko koje je ilegalno ubacivano oružje u Bosnu još pre nego što je rat počeo, *Bosanska idealna futura* koju je osnovao Amerikanac Enam Arnaut ili *Global Rilif Fondajšn* (*Global Relief Foundation*), obe direktno oslonjene na terorističku mrežu Al Kaide. Ova uspešna saradnja američkih i islamskih *human-i-tarnih radnika* odvija se nesmanjenim intenzitetom do današnjih dana, ali o tome nešto više u drugom delu.

OKUPACIJA ZAPADNIH SRPSKIH REPUBLIKA

Uz sve napore Zapadnog sveta da Srbe „disciplinuje“ i privoli na „dobrovoljno ropstvo“, efekti su bili minimalni, ako ne i potpuno suprotni. Svi napori srpskog rukovodstva da samo sebe amerikanizuje i, koliko je moguće, dostojanstveno se pokloni pred jačim, ignorisani su iz jednostavnog razloga što Amerikanci i ne znaju šta je to dostojanstvo. Tokom 1995. godine, započeta propagandno-subverzivna antisrpska kampanja pretvorila se u vojnu, ne bi li se „okrnjena“ Jugoslavija još više smanjila.

Prva na udaru bila je Republika Srpska Krajina. Vens-Ovenovim planom iz 1992. godine, državni status tog dela srpske zemlje ostao je otvoren, jer je za njegovu punu realizaciju u korist Jugoslavije bila neophodna podrška Rusije, a ta podrška je izostala. Sigurnost da Krajina neće biti napadnuta od hrvatskih oružanih snaga garantovali su Jugoslavija, kao potpisnik plana, i Ujedinjene nacije, čije su trupe obezbeđivale tampon-zonu između Krajine i Hrvatske. Takva situacija je odgovarala i Hrvatskoj koja, osim nekoliko manjih oružanih provokacija, nije preuzimala ništa pune četiri godine, dok se nisu neposredno umešali Amerikanci. Prema zapadnim izvorima⁵¹ kompletну pripremu, naoružavanje, opremanje, planiranje i komandovanje hrvatskim oružanim snagama preuzeila je američka obaveštajna služba CIA, a ratna kampanja koja je usledila okarakterisana je kao „jedna od najambicioznijih operacija koju je CIA preduzela od vremena Vijetnamskog rata“. Da bi se umešanost američke državne administracije prikrila, formirano je na desetine privatnih međunarodnih asocijacija, registrovanih u Hrvatskoj kao savetodavne *nevladine organizacije*.

Na insistiranje američkog predsednika Bila Klintonu, uz obrazloženje da su „Srbi izveli oružanu pobunu protiv hrvatske države i da ona ima puno pravo da se zaštitи od pobunjenika“, Ujedinjene nacije, 31. marta 1995. godine, izglasavaju Rezolu-

---

⁵¹ Između ostalih londonski *Independent*.

ciju br. 981 u kojoj se Republika Srpska Krajina proglašava za „okupirani deo države Hrvatske“. Nije čak ni spomenuto da u vreme formiranja Krajine hrvatska država još nije postojala, a to što su se Srbi na referendumu izjasnili za ostanak u Jugoslaviji ignorisano je prećutnim stavom da se „pravo na samoopredeljenje na Srbe ne odnosi“.

Avgusta iste godine, hrvatske oružane snage u sadejstvu sa NATO avijacijom sprovele su invaziju na Krajinu. Odobrenje za akciju dao im je američki državni sekretar Voren Kristofer, a plan akcije potvrdio je američki ambasador u Hrvatskoj Piter Galbrajt. Prethodno je na Jugoslaviju, kao prvog garanta bezbednosti Krajine po Vens-Ovenovom planu, izvršen strahovit politički i vojni pritisak. NATO trupe stacionirane u Mađarskoj i Makedoniji stavljene su u stanje pune borbene gotovosti kako bi intervenisale ukoliko se Vojska Jugoslavije bude umešala. Jugoslovenski predsednik Slobodan Milošević podlegao je tom pritisku i to je bio prvi put da su Amerikanci uspeli da ga politički „slome“⁵². Drugi međunarodni garant bezbednosti Krajine, snage Ujedinjenih nacija – UNPROFOR, jednostavno su dobole naređenje da se povuku i ne učestvuju u sukobima, tj. da se ne mešaju.

Američko-hrvatska vojna akcija bila je kratka i žestoka. Jedan od vodećih svetskih političkih analitičara opisuje je ovako: „Američka NATO avijacija uništila je srpske radare i protivavionske sisteme odbrane, ostavljajući otvoreno nebo hrvatskom vazduhoplovstvu, obučenom i opremljenom od strane Zapada, da bombarduju srpsku odbranu i da u niskom letu mitraljiraju kolone izbeglica. Uhvaćeni u klopku, bežeći u Bosnu, srpski civili su izmasakrirani od hrvatske i muslimanske artiljerije“⁵² Neću se baviti ciframa koliko Krajišnika je izbeglo i koliko ih je poginulo da se ne bi protumačilo kao pristrasnost. Uglavnom, na teritoriji Srpske Krajine nije ostao nijedan Srbin.

---

⁵² Gregory Elich: *The Invasion of Serbian Kraina, New York 1998.*

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Padom Krajine nije završena NATO ofanziva. Otvarajući novu medejsku senzaciju o postojanju takozvanih „logora smrti“ i „masovnih grobnica“ sa muslimanskim žrtvama koje su navodno pobili Srbi u Bosni, novembra te iste 1995. godine, Zapadne sile same sebe proglašavaju posrednikom za obustavu vatre između Republike Srpske i Muslimansko-hrvatske Federacije. Srpskom narodu nametnuti su uslovi takozvanog *Dejtonskog sporazuma*, kojima je Republika Srpska bez otpora okupirana od strane NATO snaga, zaklonjenih iza fiktivne zastave Ujedinjenih nacija. Sve srpske političke institucije su suspendovane, uveden je prinudni NATO protektorat, a granica prema matičnoj državi Jugoslaviji vojno blokirana i zatvorena. Tragično je to što je i u ovu nepravdu prema srpskom narodu aktivno bio uključen srpski predsednik Slobodan Milošević, koga su Amerikanci, prelomivši ga prethodno po pitanju Krajine, tretirali kao „trenutno korisnog“ političkog partnera, pa su ga u tom svojstvu pozvali da u ime srpske strane bude potpisnik *Dejtonskog sporazuma*.

Ono što je sa aspekta ove studije posebno interesantno su aktivnosti i zadaci koje su, posle okupacije zapadnih srpskih republika, na sebe preuzele *nevladine organizacije*. Naime, one su preduzele vrlo široku koordiniranu propagandnu akciju predstavljanja činjeničnog stanja na način koji se poklapa sa globalističkim interesima, što se svodilo na sledeće: predstavljanje secesije Hrvatske, odnosno ukupnog raspada jugoslovenske države, kao legalnog spontanog političkog čina, uz izostavljanje ili čak negiranje okolnosti i činjenica da je to bilo sprovedeno nasilnim putem i propraćeno građanskim ratom; negiranje četvorogodišnjeg postojanja Republike Srpske Krajine i brisanje svih podataka u kojima se taj deo srpske teritorije naziva ili tretira kao Republika; napadno afirmativno predstavljanje Slobodana Miloševića kao „kooperativnog prozapadnog mirotvorca“ uz otvorenu aluziju da se iz borca za srpska prava preorijentisao u „srpskog izdajnika“. Najzad, i ono

što je za zapadni svet bilo najvažnije – iznalaženje iskonstruisanih, lažnih „dokaza“ o postojanju „logora smrti i masovnih grobnica“ u Bosni, što je bio osnovni povod za NATO intervenciju nad Srbima. Naime, posle uspostavljanja okupacionog NATO režima, brojni ekspertske timovi Ujedinjenih nacija obilazili su „sumnjiće“ lokacije, ali dokazi o spomenutim „srpskim zločinima nad civilima“ nigde nisu pronađeni.⁵³

PRISEĆANJE DVANAESTO

Sredinom 1996. godine, američka administracija je zatražila od predsednika Slobodana Miloševića da pruži pomoć njihovoj stručnoj državnoj delegaciji koja će doći da istraži neke okolnosti vezane za navodne srpske zločine nad muslimanima u Bosni. Milošević je prihvatio i dalju koordinaciju sa Amerikancima pre-pustio Službi državne bezbednosti. Ispred Službe, za rad sa ovom delegacijom bio sam zadužen ja.

U okviru priprema neophodnih uslova otpotovao sam u Bosnu. U to vreme NATO još uvek nije uspostavio svoj režim, mada su njihove snage bile raspoređene na celom terenu. Prvo sam se obratio Radovanu Karadžiću. Karadžić se, u međuvremenu, po zah-tetu međunarodne zajednice formalno povukao sa funkcije pred-sednika, ali je i dalje vodio glavnu reč u Republici. Sastali smo se u kući njegove majke, gde je tada najčešće boravio. Rekao sam mu o čemu se radi, pa je i on konstatovao da je baš dobro da se Amerikanci na licu mesta uvere u laži koje su sami sebi plasirali. Pozvao je Biljanu Plavšić, zvaničnog predsednika Republike, i

---

⁵³ Potpuno ista situacija desiće se osam godina kasnije kada su izmišljeni po-daci o navodnim „postrojenjima za proizvodnju oružja za masovno uniš-tenje“ iskorišćeni kao povod za NATO intervenciju na Irak. Ni tu, posle uspostavljanja okupacionog NATO režima, dokazi za navedene optužbe ni-kada nisu pronađeni.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

naložio joj da mi stavi na raspolaganje nekog iz rukovodstva njihove Službe državne bezbednosti ko će mi pružiti potrebnu asistenciju.

Američku delegaciju predvodio je Džon Šetak, pomoćnik državnog sekretara za humanitarno pravo, inače osnivač i počasni predsednik bar dvadesetak „nevladinih organizacija“ širom sveta. Već pri prvom susretu mogao sam da se uverim u njihovu „stručnost“. Jedna žena iz Šetakovog tima rasprostrila je ispred mene mapu centralne Rusije i zamolila me da joj ucrtam administrativnu granicu između Srbije i Bosne. Rekao sam joj da je „malo“ pogrešila, za nekih tri do četiri hiljade kilometara, a kada sam je, u šali, upitao da li je išla u osnovnu školu i da li se kod njih uopšte izučavaju osnovi geografije toliko se naljutila da do kraja njihove posete nismo progovorili ni reč.

U Bosni nas je sačekao njihov čovek. Terenski operativac obaveštajne službe CIA, koga sam inače, u tom svojstvu, lično upoznao prilikom jednog ranijeg zajedničkog posla. Delegaciji se predstavio kao direktor fiktivne američke „nevladine organizacije“ koja je u Republici Srpskoj funkcionala u okviru humanitarne misije UNHCR-a. Sa njim su bila dva zapadna novinara, Britanac i Francuz. Šetak je izrazio želju da sa njima porazgovara bez mog prisustva, pa su se udaljili, što sam ja iskoristio da operativca lokalnog odeljenja Državne bezbednosti, koji je takođe u međuvremenu pristigao, upitam da li su mu poznati ovi novinari i da li može da prepostavi o čemu se radi. Kroz smeh mi je odgovorio da je pre izvesnog vremena jedan srpski seljak prodao novinari ma lažnu informaciju o „masovnim grobnicama“ za 10 000 dolara. Ovi su „naseli“ i o tim glupostima izveštavaju već danima. Šetakova ekipa zaista se kretala isključivo po lokacijama koje su im saopštili novinari. Tri dana su obilazili livade i napuštene poljoprivredne magacine na kojima stvarno nije bilo ničega, fotografisali, merili, uzimali uzorke tla.

Zadnjeg dana, na povratku za Beograd, Šetak nas je sve pozvao na zajednički oproštajni ručak. Preporučili smo mu jednu

kafanu u Zvorniku, što je prihvatio. Negde na početku ručka u kafani je nastalo komešanje. Na Šetakovo pitanje šta se dešava, dobio je odgovor da će se baš za jednim od susednih stolova, kroz desetak minuta, sastati Radovan Karadžić i lider srpskih nacionalista Vojislav Šešelj. Pojava Karadžića potpuno je zaokupila pažnju Amerikanaca, što smo iskoristili da iz tašne Šetakove sekretarice neprimetno izvučemo notes sa njegovim službenim beleškama, na brzinu fotografišemo sadržaj u susednoj prostoriji i isto tako neprimetno ga vratimo tamo gde je bio. U Beogradu smo se razišli kao „prijatelji i saveznici“.

Kada sam narednog dana pročitao tajno dokumentovane Šetakove beleške, nisam mogao da verujem. Njegov „kompetentni nalaz“ glasio je da su na svim obrađenim lokacijama pronađeni tragovi koji neosporno potvrđuju postojanje „koncentracionih logora“ i „masovnih grobnica“. Šetak se više nije pojavljivao na našem terenu, ali se njegov „stručni nalaz“ pojavljuje kao jedan od važnih „dokaza“ na suđenjima Srbima pred takozvanim „Tribunalom za ratne zločine u Hagu“.

NATO AGRESIJA NA JUGOSLAVIJU

Jugoslavija je održala državni kontinuitet. Cena je bila odričanje od zapadnih srpskih teritorija. Od *Dejtonskog sporazuma* sačinjavaju je samo dve preostale republike, Srbija i Crna Gora. U uslovima potpunog okruženja NATO snagama, totalne ekonomske blokade, dodatnog opterećenja sa oko pet stotina hiljada nezbrinutih izbeglica iz Krajine i vrlo zategnutom situacijom u južnoj srpskoj pokrajini Kosovo, političko rukovodstvo, na čelu sa Slobodanom Miloševićem, ipak je iznalazilo optimalne načine za opstanak zemlje. „Srbija je našla srednji put između realnog socijalizma i liberalnog kapitalizma koji je naturen Istočnoj Evropi. Bio je to put razvoja jednog mešovitog društva, kakvo je inače postojalo u severozapadnoj Evropi⁵⁴, dakle društvo tržišne privrede, ali državne regulacije, pluraliteta oblika svojine, demokratskog političkog pluralizma.“⁵⁵ Ali ni to nije nailazilo na odobravanje Zapada. Zamerano je jugoslovenskom rukovodstvu da ni posle propasti komunizma u svim istočnoevropskim zemljama, nije htelo da se odrekne formalnog nasleđa komunističke ideje. Mada je svima bilo dobro poznato da je komunistički ideoološki dogmatizam već odavno bio napušten i u društvenoj teoriji, a još

⁵⁴ Društveno-politički sistem koji je karakterističan za zemlje Skandinavije.

⁵⁵ Izvod iz jednog govora srpskog akademika Mihaila Markovića.

više u društvenoj praksi⁵⁶, Jugoslavija je od strane Zapada okarakterisana kao „poslednji bastion komunizma u Evropi“.

Na unutrašnjem političkom planu, Milošević se održavao na čelnoj poziciji, mada se više nije mogao smatrati neprikosnovenim „vođom nacije“. Njegova popularnost u širokim narodnim masa-ma drastično je opala 1995. godine, zbog neosporne činjenice da je Krajišnike izdao, a da se Srba u Bosni odrekao, što mu niko nije oprostio. Posebno je bio uočljiv pad Miloševićeve popularnosti u vojnim i bezbednosnim strukturama u kojima se veliki broj njegovih pristalica opredelio za tvrdu patriotsku nacionalističku liniju lidera srpskih radikala, Vojislava Šešelja. To je direktno dovelo do Šešeljevog naglog uspona na političkoj sceni Srbije, naravno ne u meri koja bi mogla ugroziti Miloševića, ali sasvim dovoljno da od parlamentarnih izbora 1996. godine radikali uđu u strukture vlasti. Na nesreću globalista, radikali i Miloševićevi socijalisti našli su se na istoj patriotskoj platformi i po tom osnovu formirali komunističko-nacionalističku koaliciju koja će nadalje figurirati kao nova ozbiljna nepremostiva prepreka zapadnim interesima na Balkanu.

Što se tiče prozapadne *demokratske opozicije* njihov kredibilitet kod naroda bio je tragičan. I pored poljuljanog ugleda zbog gubitka srpskih teritorija u Bosni i Hrvatskoj, Milošević je na izborima 1996. godine odneo ubedljivu pobedu, osvojivši po drugi put zaredom više glasova nego svi kandidati opozicije zajedno. Prema procenama zapadnih analitičara ti izbori su pokazali da lideri opozicije u Srbiji nemaju ni minimalnu potporu u narodu, niti sposobnost da ikada preuzmu vlast bez direktnog inostranog mešanja. Ono što je posebno zabrinjavalo lidera NATO zemalja

---

⁵⁶ Devedesetih godina Komunistička partija Srbije transformisala se u Socijalističku partiju sa političkom platformom koja je bila bliža idejama evropske levice nego realnom socijalizmu. Ono što je ostalo kao prava Komunistička partija, svelo se na skup od par stotina ljudi, pretežno penzionisanih oficira, na margini političkih zbivanja, bez ikakve vlasti i uticaja.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

bila je činjenica da Srbi, kao narod, generalno odbijaju da promene svoja antiglobalistička ubeđenja. U skladu sa tim, dalja aktivnost Zapadne alijanse na planu pokoravanja Srbije odvijaće se u četiri koordinirana pravca: prvi je bio pružanje neograničene političke i materijalne pomoći *demokratskoj opoziciji* da po svaku cenu preuzme vlast; drugi se odnosio na destabilizaciju Srbije izazivanjem eskalacije međunarodnih sukoba u južnoj srpskoj pokrajini Kosovo uz punu organizacionu, propagandnu i vojnu podršku šiptarskim separatistima; treći pravac delovanja bio je usmeren na intenziviranje ultimativnih pritisaka na predsednika Miloševića i njegove najbliže saradnike da se dobrovoljno povuku sa političke scene; četvrti pravac se direktno odnosio na pripremu vojne intervencije NATO pakta na Jugoslaviju.

Pomoć koja je pružana takozvanoj *srpskoj demokratskoj opoziciji* stvarno je bila izdašna. Američki državni sekretar Medlin Olbrajt izdejstvovala je da se planirana finansijska sredstva namenjena „naprednim snagama“ u Srbiji povećaju sa 12 na 25 miliona američkih dolara. Uz to, na međunarodnom planu, Srbiji je nametnut jedan nelegalni paralelizam vlasti tako što su, posebno od 1998. godine, na značajne međunarodne skupove pozivani isključivo opozicioni lideri koji objektivno nisu predstavljali nikoga. Kako primećuje američki politički analitičar Majkl Parenti: „Nikada se do tada nije desilo u istoriji Amerike i Evrope da se sa opozicijom jedne zemlje formira zajednička međunarodna komisija i da se opozicija prihvati kao zvanični partner“.⁵⁷ Na primer, te godine, u ime Jugoslavije, opozicioni lideri su pozvani na sastanak Evropske Unije u Luksemburgu i na konferenciju OEBS-a u Istanbulu, pa su u svojstvu parlamentarne delegacije *Saveza za promene*, na predlog američke nevladine organizacije *Freedom haus* (*Freedom House*) boravili na „zvaničnim“ konsultacijama sa ad-

---

⁵⁷ Majkl Parenti, *Ubiti naciju – Napad na Jugoslaviju*.

ministracijom u Vašingtonu, a u Berlinu su se „zvanično“ sastali sa najvišim predstavnicima Sjedinjenih Američkih Država i Evropske Unije. Istovremeno, srpski ogranak *nevladine organizacije – Medunarodna krizna grupa (International Crisis Group – ICG)* plasirao je studiju pod nazivom *Spoljašnji zid sankcija*, u kojoj se apelovalo da se spoljašnje sankcije, kao sredstvo pritiska na legalno izabranu jugoslovensku vlast, moraju pooštiti sve dok narod u zemlji ne shvati da samo opozicija može posredovati i do prineti njihovom uklanjanju.

Sve je to kod srpskog naroda izazivalo kontraefekat, tako da su „politički miljenici Zapada“ u Srbiji redovno dočekivani kao izdajnici. Uvidevši to, doajen američke diplomatiјe Džordž Kamend konstatovao je da problem na Balkanu nije samo u Miloševiću i njegovoj politici već u celom srpskom narodu koji pokazuje prezir prema zapadnim merilima vrednosti i da će taj trend ostati prisutan čak i ako se Milošević prinudi da ode sa vlasti. Zato, po njegovim rečima: „Srbiju treba tretirati kao virus koji lako može inficirati i druge zemlje pa je stoga svakako treba svim raspoloživim sredstvima neutralisati“. Potporu ovom stavu pružile su *nevladine organizacije* u samoj Srbiji. Između ostalih, Sonja Biserko iz *Helsinškog komiteta za ljudska prava* i Sonja Liht predsednik *Soroš fondacije za Jugoslaviju*, koje su, podržavajući tezu o Srbima kao „potencijalnoj opasnosti po čitav svet“, upućivale sugestije Zapadu da se „denacifikacija Srba može ostvariti samo vojnim putem“. Njima to i nije bilo posebno teško imajući u vidu da je prvospomenuta po nacionalnosti Hrvatica, a ova druga Jevrejka, pa emotivno o srpskom nacionalnom integritetu nisu ni morale da vode računa. Od onih pravih, čisto srpskih izdajnika, najviše je do izražaja dolazio ranije spominjani Slavko Ćuruvija, koji je prilikom „konsultativnih sastanaka“ sa američkom diplomatiјom u Beogradu insistirao na tome da se demokratizacija Srbije mora realizovati isključivo vojnom NATO intervencijom.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Aktivnosti na destabilizaciji južne srpske pokrajine Kosovo kontinuirano su se odvijale još od početka osamdesetih godina. Tajne službe zapadnih zemalja tamo su imale stabilna uporišta u brojnim *nevladinim organizacijama*, tako da je politička kriza na Kosovu već bila uveliko izazvana, s tim što su intenzitet te krize i njen obim sistematski kanalisani u skladu sa NATO planovima. Od 1997. godine kriza je planski eskalirala, manjeviše po istom scenariju koji je nekoliko godina ranije primenjen u Bosni. Zapad je šiptarima priznao samoproklamovano pravo na samoopredeljenje do otcepljenja, bez obzira na činjenicu što je u pitanju bila samo nacionalna manjina, tako da su i oni počeli sve više da se ponašaju kao nezavisna država. Na kosovsku teritoriju tajno je ubaćeno nekoliko instruktorskih timova CIA, sa kadrovima iz sastava penzionisanih američkih oficira pod ugovorom sa Pentagonom, koji su sprovodili specijalnu obuku šiptarske gerile. Nastupa period učestalih napada na pripadnike jugoslovenske vojske i policije koje čak i američka administracija javno karakteriše kao terorističke akte, ali ne prestaje da ih tajno podstiče i politički podržava. Komandu nad glavnim štabom paravojnih formacija šiptarskih separatista preuzima penzionisani oficir CIA Vilijem Voker, iskusni veteran, koji je rukovodio izazivanjem krize u Salvadoru 1992. godine. Logistička podrška obezbeđuje im se preko *nevladine organizacije – Fond za otvoreno društvo*, koordinacija akcija sprovodi se preko *nevladine organizacije – Lekari bez granica*, čiji je osnivač, inače jedan od vodećih evropskih političara, Bernar Kušner održavao stalni kontakt sa šiptarskim komandantom Hašimom Tačijem, dok im je propagandna podrška stizala sa svih strana. Po bosanskom muslimanskom scenariju, svaki odgovor jugoslovenske vojske i policije na oružane provokacije u zapadnim medijima je predstavljan kao „masakr nad nedužnim civilima“, uz naglašene procene političkih komentatora da je na Kosovu na pomolu nova „humanitarna katastrofa“.

PRISEĆANJE TRINAESTO

Sredinom 1994. godine Služba državne bezbednosti raspolažala je operativnim saznanjima da šiptarski separatisti pripremaju atentat na jugoslovenskog predsednika Slobodana Miloševića. Atenat je trebalo da izvede tajna rumunska teroristička organizacija koja se predstavlja kao „Gvozdena kolona“, a za taj posao separatisti su im unapred uplatili polovicu ugovorene sume na račun filijale jedne evropske banke. Proverom je ustanovaljeno da organizacija „Gvozdena kolona“ od ranije figurira kao deo mreže „Karlosove“ tajne revolucionarne armije, čije su cilje delovale u Rumuniji i Mađarskoj, pa mi je načelnik Službe Jovica Stanišić naložio da reaktiviram „vezu“ koju sam držao prema „Karlu“ i neposredno utvrdim o čemu se radi.

Mada se jezgro „Karlosove“ organizacije, zbog intenzivne međunarodne potrage, krilo u dubokoj ilegalnosti na sasvim drugom kraju sveta, njihov odgovor stigao je za samo nekoliko dana. „Karlos“ i operativni komandant organizacije Johannes Vajnrih eksplicitno su tvrdili da njihova organizacija nikada ne bi pristala da preduzme bilo kakvu akciju prema nekom komunističkom lideru, ponajmanje prema Miloševiću. Problem manipulacije oko imena njihove organizacije nastao je zato što su od propasti Istočnog bloka mnoge njihove ciljeve u bivšim socijalističkim zemljama razotkrivene, a članovi ciljeva likvidirani, pozatvarani ili preverbani. To se posebno odnosi na njihov rumunsko-mađarski ogrank „Gvozdenu kolonu“, koja se pretvorila u klasičnu kriminalnu organizaciju i stavila, gotovo u kompletnom sastavu, na raspolaženje obaveštajnim službama zapadnih zemalja. Imajući to u vidu, „Karlos“ im je uputio upozorenje da se ne upliče u jugoslovensku situaciju, ali pošto nije mogao biti siguran da će njegova poruka biti ispoštovana, dostavio nam je spisak lica, sa pravim i lažnim imenima pripadnika te organizacije, na koje treba posebno obrati pažnju. Takođe nam je dostavio i podatke o proveri bankovnog

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

računa preko kojega su angažovani atentatori isplaćeni. Vlasnik računa bila je fiktivna rumunska savetodavna firma, a transakcija uplate avansa izvršena je sa jednog od računa nevladine organizacije „Lekari bez granica“.

Od planiranog atentata na Miloševića izvršiocu su definitivno odustali. Da li zbog „Karlosovog“ upozorenja? Da li zbog saznanja da su imena potencijalnih izvršilaca našoj Službi već poznata? Ili zbog toga što je nevladinoj organizaciji „Lekari bez granica“ upućena diskretna poruka o postojanju sumnji da su umešani u terorizam? Na kraju krajeva, nije ni važno. Ipak, čitaocu moram da skrenem pažnju: „Lekari bez granica“ deluju pod patronatom Ujedinjenih nacija. Na čast i lekarima i mirotvorcima.

Krajem 1998. godine, odluka o vojnoj intervenciji na Jugoslaviju već je doneta, što se i konkretno moglo zaključiti na osnovu svakodnevnog nagomilavanja NATO potencijala u regionu. Saglasnost za oružano „disciplinovanje Srbije“ izdejstvovao je lično najveći zagovornik američke militantne politike, Majkl Pot, od tadašnjeg državnog sekretara Kolina Pauela, uz obostranu konstataciju da će na taj način NATO istaći svu oštrinu svoje poruke upućene ostalim zemljama Evroazije. Bio je potreban još samo minimalan konkretni povod koji bi pred svetskom javnošću mogao da posluži kao opravdanje.

Svesno toga, jugoslovensko rukovodstvo preduzimalo je sve što je bilo u njihovoј moći da situaciju nekako promene, ali bez uspeha. Amerikanci je zanimalo samo rat. Evo nekoliko odlomaka iz svedočenja tadašnjeg jugoslovenskog potpredsednika Moma Bulatovića: „U oktobru 1998. godine, već je postalo jasno da je naša sudska zapečaćena. Počelo je da se govori o ‘humanitarnoj katastrofi’ na Kosovu i takozvanom ‘kredibilitetu’ NATO pakta. A to je značilo da ukoliko NATO nije u stanju da spreči pomenutu ‘humanitarnu katastrofu’ onda ne treba ni da postoji. Da bismo

izbegli njihov vojni udar bili smo spremni na ustupke koji su bili na samom donjem pragu državnog dostojanstva i nacionalnog integriteta. Njih je interesovalo rudno bogatstvo Kosova⁵⁸. Ponuđeno je da, uz simboličnu koncesiju – jedan dolar, koju bi platili Srbiji, američke i britanske kompanije dođu i preuzmu upravljanje. Predlog je ocenjen interesantnim, ali i neprihvatljivim. Nадаље, NATO je је зелео базу на Косову. Понудили smo да, уз исту simboličnu cenu – jedan dolar, добију војну базу. Били су pozitivno iznenađeni, али су odbili. Коначно, не је зелео sukob, предложили smo да Југославija буде примљена у NATO, чиме би истовремено bio rešen i problem Kosova. Одговор је bio NE. Нашим prijemom u NATO bio bi rešen problem Kosova, али не bi bio rešen nijedan problem zbog koјег је NATO кренуо у ofanzivnu akciju protiv jedne male земље. NATO је одлуčio да дође на Kosovo и то silom, bez ikakve наше кооперativnosti. Jer, kada ne буде питао нас, неће имати сличну обавезу ни према некој другој држави. То су они назвали – Novim svetskim poretkom.⁵⁹

PRISEĆANJE ČETRNAESTO

Krajem 1998. godine nalazio sam se na dužnosti načelnika Obaveštajne Uprave RDB Republike Srbije. Sa ukupnom situacijom u kojoj se zemlja nalazila bio sam temeljno upoznat, međutim, moje viđenje razlikovalo se od stava koji je preovladavao i u politici i u vrhu Službe državne bezbednosti. Argumentovano sam tvrdio da će Jugoslavija biti sigurno napadnuta, a na to su me većina kolega iz rukovodstva, kao i političari sa kojima sam

⁵⁸ To se posebno odnosilo na rudarski basen „Trepča“ sa neiscrpnim rezervama olova, cinka, srebra, zlata i uranijuma, чија је вредност проценјена на преко 5 milijardi dolara. Kasnije су Американци тајrudnik okarakterисали као свој „победнички пехар“ у рату против Југославије.

⁵⁹ Momir Bulatović – intervjuji.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

kontaktirao, ubedivali da se radi samo o američkoj demonstraciji sile u cilju zastrašivanja i političkog pritiska, odnosno, da do rata neće doći. Držao sam se svoje procene i blagovremeno započeo sa pripremama ljudstva i resursa za funkcionisanje u ratnim uslovima. Rat sam dočekao spremam.

Negde sredinom oktobra, najavio mi se predstavnik američke obaveštajne Službe CIA, moj stari poznanik Vilijem Džejmison, izražavajući želju da me poseti. Sastali smo se u mom kabinetu. Sa Džejmisonom je došao i Čarli, terenski operativac CIA-e koga sam takođe dobro poznavao, a koji je inače operisao na relaciji Srbija – Bosna – Kosovo, zaklonjen iza paravana službenika Ujedinjenih nacija i funkcionera nevladine organizacije „Lekari bez granica“. Džejmison mi je saopštio da je povučen u Lengli⁶⁰, jer je njegova višegodišnja misija u Jugoslaviji okončana. Sa žaljenjem je konstatovao da je rat između naše dve zemlje neizbežan, pa je zato došao da doneše jednu flašu viskija, da poslednji put popijemo piće kao prijatelji, jer je pitanje dana kada će naši ljudi početi da se ubijaju. Takođe je naglasio da ne može da komentariše odluke svoje Vlade, ali da je iskreno nesrećan što je uopšte došlo do ovakve situacije. Poznavajući Džejmisona imao sam utisak da govori iskreno. Za razliku od njega, Čarli je zlurado prokomentarisao da smo svi profesionalci pa moramo da se ponašamo u skladu sa političkim odlukama svojih država, i da u svemu tome ne vidi mesta „emotivnom reagovanju“.

Dok smo pili piće, Čarli je izvadio Dži-Pi-Es (GPS)⁶¹ uređaj i proveravao koordinate. Na moje pitanje šta to radi, odgovorio je da će u predstojećem NATO napadu zgrada u kojoj se nalazimo verovatno biti među prvima na udaru, te zato proverava maksimalno precizne parametre zbog činjenice da se u neposrednom

---

⁶⁰ Glavna centrala američke obaveštajne službe CIA u Virdžiniji.

⁶¹ Elektronski satelitski lokator.

susedstvu nalazi Gradska bolnica koju ne bi žeeli da pogode eventualnom greškom. Upitno sam pogledao Džejmisona – slegnuo je ramenima.

Otpratio sam ih do ulaza. Čarli se udaljio prvi, bez pozdrava. Sa Džejmisonom sam se rukovao. Preporučio mi je da blagovremeno evakuišem ljudе i opremu i poželeo puno sreće meni i mojoj porodici.

O sastanku sa Džejmisonom izvestio sam rukovodstvo. Potvrdili su mi raniji stav da je u pitanju zastrašivanje i da ne nasedam na provokacije. Pet meseci kasnije zgrada Obaveštajne uprave srušena je do temelja. U seriji dokumentarnih materijala koje je nedugo zatim objavio NATO nalazi se i snimak kamere instalirane u vrhu krstareće rakete koja je savršeno precizno pogodila moј kabinet. Danas se na tom mestu nalazi parking za automobile.

Džejmison više nije dolazio u Jugoslaviju. Što se Čarlija tiče, negde u jeku ratne NATO kampanje, stigao mi je izveštaj jedne grupe srpskih obaveštajaca da su na povratku sa tajnog zadatka u Makedoniji, u samom graničnom pojasu sa Jugoslavijom, uočili karakteristični Čarlijev džip. Pošto na njih niko nije obraćao pažnju, obzirom na to da su se kretali u vozilu Ujedinjenih nacija, iskoristili su priliku i pri mimoilaženju, iz neposredne blizine, otvorili rafalnu vatru iz automatskih pušaka. Izrešetani Čarlijev džip je skrenuo sa puta, međutim, ne zna se da li su Čarli i njegovi saputnici preživeli, jer nije bilo uslova za proveru efekta pogodaka. Nisam „reagovao emotivno“, što bi Čarli rekao „tako nešto ne priliči profesionalcu“.

Do kraja 1998. godine Amerikanci su očekivali da će šiptarske paravojne formacije uspeti da ostvare stratešku prednost na Kosovu, što bi NATO snagama znatno olakšalo posao, jer je postojala ideja da se te formacije kasnije iskoriste kao NATO pešadija pri

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

napadu na Jugoslaviju. Međutim, položaj šiptarskih secesionista sve se više pogoršavao, pa su američki lideri proglašili „humanitarnu katastrofu“ i insistirali da Beograd povuče vojne i policijske snage iz južne pokrajine. Jugoslavija, naravno, nije odustajala od suprotstavljanja terorističkim i paravojnim formacijama na svojoj teritoriji, obaveštavajući svetsku javnost da su teze o „humanitarnej katastrofi“ izmišljotine koje lansiraju zapadni mediji, pozivajući se pri tome i na zvanične izveštaje Verifikacione komisije OEBS-a u kojima se doslovno tvrdilo da na Kosovu ima oružanih sukoba, ali da je humanitarna situacija stabilna.⁶²

Januara 1999. godine srpske policijske snage potisnule su šiptarske paravojne formacije, nateravši ih na povlačenje u planinske oblasti. Jedan od žešćih sukoba odvijao se u selu Račak, u kome se bila utvrdila veoma jaka i brojna šiptarska teroristička formacija. Pošto je stranim novinarima bilo dopušteno da prate ovu akciju, TV ekipa *Asošijeted Pres* u potpunosti je dokumentovala policijsku akciju zauzimanja sela. Tom prilikom, ubijeno je oko 145 šiptarskih terorista, opremljenih američkim uniformama i modernim pešadijskim naoružanjem zapadne proizvodnje. Među poginulima bila su i tri komandanta šiptarskih paravojnih snaga, sva trojica američki državlјani, čiji je boravak na Kosovu bio legalizovan preko *nevladine organizacije „Lekari bez granica“*. Posle intervencije policije, izbegli meštani su se neometano vratili u selo. Civilnih žrtava nije bilo. Ali, dan nakon smirivanja situacije, u selo je došao koordinator CIA Vilijem Voker sa grupom američkih novinara koji su izvestili da su u Račku pobijeni samo civili, među kojima ima mnoštvo žena i dece. Vokerov izveštaj plasiran je kao senzacionalna vest u američkim medijima, dok su istovre-

---

62 Na primer, Roli Kit, jedan od 1380 predstavnika Verifikacione misije OEBS-a na Kosovu, izveštava da nije bilo masovnog iseljavanja stanovništva od novembra 1998. do aprila 1999. godine i da je šiptarsko stanovništvo započelo sa iseljavanjem tek neposredno pre i za vreme NATO bombardovanja.

meno, filmski materijali o stvarnom toku događaja, snimljeni kamерama drugih medijskih agencija koje su se zadesile na licu mesta, skinuti sa programa. Lažni izveštaj o Račku bio je presudan.⁶³ Tri dana po objavlјivanju Vokerovih „nalaza“ američki državni sekretar Medlin Olbrajt izjavila je da se zbog „masakra civila“ u tom kosovskom selu pod hitno mora preduzeti drastična vojna akcija protiv Jugoslavije. Ubrzo zatim zapadna propaganda sprovođi kampanju sa tezom: „Bombardovati Jugoslaviju da bi se sprečila humanitarna katastrofa milion šiptara koje je srpski predsednik Milošević proterao sa njihovih imanja.“

Dok je američka javnost već bila pripremljena za vojnu intervenciju na Balkanu to se još nije moglo reći za evropske NATO saveznike, koji su, preko svojih predstavnika u Verifikacionoj misiji OEBS-a na Kosovu, dobijali drugačije izveštaje.⁶⁴ Zato je odlučeno da se kao poslednja „mirovna inicijativa“ održi još jedna, ultimativna, međunarodna konferencija, kojoj bi prisustvovali najviši politički predstavnici Amerike, Evropske Unije i Jugoslavije. Konferencija je održana u francuskom gradu Rambujeu, već na rednog meseca, februara. Da bi za svaki slučaj bili sigurni da se rat ne može izbeći, Amerikanci su istupili sa takvim uslovima koje je jugoslovenska strana morala da odbije. Evo šta o tome kaže Momir Bulatović, jedan od pregovarača jugoslovenske strane: „Traženo je u Rambujeu da se prihvati raspoređivanje NATO snaga na Kosovu, a da im se pri tome na raspolaganje stavi ukupna teritorija Jugoslavije. Sve naše puteve, železnice, vazdušni prostor i kapacitete koji su izgrađeni, prema papiru koji je izložen kao ultimatum, koristio bi NATO, bez ikakve naplate, ograničenja i sa apsolutnim prioritetom. Ni za jednog od njihovih pripadnika

⁶³ Poslednjih godina objavljene su širom sveta stotine publikacija o Vokerovoj prevari.

⁶⁴ Upravo iz tih razloga, Amerikanci su stalno insistirali na povlačenju misije OEBS-a sa Kosova.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

ne bi važili zakoni naše zemlje, i ni za jedno krivično delo ne bi odgovarali. O svemu bi odlučivao komandant NATO kontingenta. Sve je napisano upravo onako da nijedan normalan čovek nikada to ne bi mogao potpisati.⁶⁵ Kao što se očekivalo, jugoslovenski predstavnici su odbili da dobровoljno pristanu na okupaciju zemlje. Neuspeh mirovne konferencije u Rambujeu, i tada a i kasnije, u zapadnoj štampi komentarisan je različito. Većina zapadnih analitičara, koji inače nisu simpatisali Srbiju i Jugoslaviju, američki predlog ocenili su kao „jedan od najpklenijih ultimatuma u istoriji postavljen nekoj državi, koji nijedna Vlada na svetu ne bi prihvatile“. Komentator Džon Pilger konstatuje: „Svakome ko proči dokument iz Rambuja ostaje sumnja da su izgovori za bombardovanje Jugoslavije, koje je usledilo, bili isfabrikovani. Srbima je rečeno: „Ako prihvate bitce okupirani, ako ne prihvate bitce uništeni.“⁶⁶ Ili, na primer, Ronald Hečet: „To je bila objava rata zakamuflirana mirovnim sporazumom“.⁶⁷ Za razliku od političkih komentatora, američki zvaničnici čvrsto su se držali nadmernog stava po kome je – „Srbe svakako trebalo malo bombardovati da bi shvatili suštinu“, a državni sekretar Medlin Olbrajt rezignirano je izjavila: „Veoma sam frustrirana što smo ovo rešavali mernim putem. Trebalo je da odmah stupimo u vojnu akciju.“

NATO agresija na Jugoslaviju započela je 24. marta 1999. godine. To je bio prvi put u istoriji da je jedna institucija stupila u rat protiv jedne države. Mada je intervencija sprovedena u ime „međunarodne zajednice“ napad je izvršen bez saglasnosti Ujedinjenih nacija, jer je na sastanku Saveta bezbednosti američki zahtev za legalizaciju intervencije odbačen zbog veta Kine i Rusije.⁶⁸

⁶⁵ Momir Bulatović – intervju.

⁶⁶ John Pigler: *Nenj Statesman*, 17.05.1999.

⁶⁷ Hatchett: *The Road to War*.

⁶⁸ Treba imati u vidu i to da NATO nije ispoštovao ni sopstvenu povelju u kojoj se doslovno naglašava da se: „Vojna akcija može sprovesti samo kao

NATO komandanti ubedivali su svoje političare i javnost da će otpor jugoslovenske vojske biti slomljen u roku od 72 časa. Prevarili su se. Otpor na koji su naišli bio je takav da su posle 78 dana besomučnog, danonoćnog bombardovanja i to tek kada su sa vojnih ciljeva prešli na neselektivno uništavanje civilnih objekata, uspeli da prisile jugoslovensko rukovodstvo na prihvatanje uslova obustave neprijateljstava. Tokom ta tri meseca, na Jugoslaviju je bačeno preko 20 000 tona bombi i ispaljeno oko 600 krstarećih raketa, kojima je ubijeno više od 3000 ljudi, žena i dece. Mada je politički NATO lider Havijer Solana neprestano tvrdio da Alijansa vodi „čist rat“, bez civilnih žrtava, jer precizno napada samo vojne ciljeve, to se eventualno moglo odnositi samo na prvih nekoliko dana intervencije. Veoma brzo, vođeći NATO generali Vesli Klark i Majkl Šort⁶⁹, uvidevši da se kampanja ne odvija onako kako su planirali, donose odluku da, bez konsultacija sa političkim vrhom, sami biraju ciljeve. Tako su osim objekata jugoslovenske armije i policije, koji su bukvalno sravnjeni sa zemljom, istim intenzitetom razarane fabrike, mostovi, bolnice, škole, postrojenja elektroprivrede, vodovodna mreža i civilna naselja. Koliko su bili neselektivni govor i činjenica da je među civilnim žrtvama NATO bombardovanja bio i veliki broj njihovih pristalica, šiptara sa Kosova. Suštinski, „humanitarna katastrofa“, koja je poslužila kao povod za intervenciju, izazvana je upravo tom istom intervencijom, jer je šiptarsko stanovništvo masovno napušтало svoje domove bežeći od NATO

---

odgovor na agresiju na neku od zemalja članica“. To se na Jugoslaviju nije moglo odnositi ni po jednom osnovu.

⁶⁹ Majkl Šort je, inače, od ranije bio poznat po svojoj svireposti prema civilnom stanovništu, tako da je posle besomučnog bombardovanja civilnih objekata u Iraku, 1991. godine, dobio nadimak „Bučer“ – „Kasapin“. Prilikom intervencije na Jugoslaviju lično je predvodio nekoliko napada koji su rezultirali civilnim žrtvama, između ostalih i razaranjem ambasade NR Kine u Beogradu.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

bombi. I pored svega toga, NATO je, jednostranom odlukom, sam sebe proglašio organizacijom van jurisdikcije međunarodnih suda. U njihovim izveštajima civilne žrtve se konstatuju kao nesrećan slučaj ili kao „kolateralna šteta“, koja se, bez obzira na ogroman broj stradalih, nikako nije mogla kvalifikovati kao ratni zločin.

Kao što se moglo očekivati, unutrašnju podršku NATO intervenciji davale su *nevladine organizacije*, njihovi mediji i globalistički zatrovani pojedinci koji su sa tim organizacijama bili na vezi. Njihovi rukovodeći kadrovi pretežno su izbegli u inostranstvo ne-posredno pred agresiju i odatle održavali vezu sa svojim članstvom, primali od njih izveštaje i prenosili im instrukcije. Osnovni zadatak svodio im se na propagandno delovanje: pravdanje NATO agresije, širenje konfuzije među stanovništvom, sabotiranje odbrambene moći i tome slično. Mladi ljudi su pozivani da dezertiraju iz Jugoslovenske Armije, uz ubeđivanje da to „nije njihov rat već Miloševićev“ i uputstvima da je najbolje da odu u inostranstvo, gde im je obezbeđeno organizovano zbrinjavanje o trošku „demokratskih snaga“. Sonja Biserto likovala je iz Washingtona, zahvaljujući se Americi što se napokon odlučila na konkretnu akciju svrgavanja „diktatorskog Miloševićevog režima“, a po potrebi, bez obzira na to što se uobičajeno deklariše kao Hrvatica, nije se libila da se predstavlja i kao Srpska koja podržava NATO intervenciju. U pružanju podrške NATO intervenciji prednjačio je globalistički publicista Slavko Ćuruvija, vlasnik privatnog časopisa „Evropljanin“, jednog od najpoznatijih glasila *nevladinih organizacija*. On je javno podržavao američko bombardovanje, nazivajući ga „demokratskim činom“. To je najverovatnije bio razlog zbog kojeg je likvidiran negde na početku rata, u pauzi između dva „demokratska bombardovanja“. Za njegovu smrt globalisti okrivljuju isključivo Službu državne bezbednosti, mada je, objektivno, to mogla organizovati i izvršiti bilo koja od patriotskih grupacija

kojih je tada u Srbiji bilo na desetine.⁷⁰ Posebno složen zadatak imale su *nevladine organizacije* na Kosovu, jer je trebalo da „objasne“ šiptarima, izbeglim od NATO bombardovanja, da su njih u stvari proterali Srbi, a ne Amerikanci. Na falsifikovanju podataka o takozvanoj „humanitarnoj katastrofi“ sa srpske strane najviše je bila angažovana Nataša Kandić iz *Fonda za humanitarno pravo*.

Propagandni rat, kao nezaobilazni prateći faktor svakog oružanog sukoba, vođen je svim sredstvima. NATO se trudio da ubedi svetsku javnost u humani karakter svoje misije i nepogrešivu preciznost modernog naoružanja, a srpsku javnost u neophodnost povinovanja zahtevima Zapada. Kao protivmeru, srpska strana je prikazivala samo dokumentarne filmske materijale sa terena o konkretnim učincima NATO armade, bez komentara, prepuštajući auditorijumu da sam donosi zaključke. Materijali koje su strane informativne agencije preuzimale od Radio-televizije Srbije (RTS) bili su toliko diskreditujući po NATO da je centralna zgrada srpske televizije u jednom od borbenih naleta avijacije agresora bila raketirana i potpuno uništena, a tehničko osoblje koje je dežuralo te noći pobijeno. Naravno, Soroševa TV kuća u Beogradu, Nezavisna televizija Studio-B ostala je netaknuta.

U vezi sa klasičnom obaveštajnom podrškom koju su *nevladine organizacije* za vreme agresije pružale NATO-u, može se reći da je bila sekundarna, ali ipak nezanemarljiva. U nekoliko slučajeva njihovi članovi su zaticani na licu mesta kako postavljaju radio-lokatore za navođenje američke avijacije, bilo je i pojava davanja svetlosnih laserskih signala, međutim ukupno obaveštajno delovanje najviše se ispoljavalo u podnošenju izveštaja o učinku vazdušnih napada. Na primer, Sonja Liht, direktorka *Soroš fondacije*, koja je sve vreme rata bila u Beogradu, obavljala je desetine telefonskih razgovora dnevno sa svojim priateljima u inostranstvu,

⁷⁰ Lično nisam imao dodirnih tačaka sa likvidacijom Ćuruvije niti mi je poznato ko je to izvršio, mada se i moje ime verovatno nalazi na listi osumnjičenih. Ali, ko je da je, znao je i šta radi i zašto to radi.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

u kojima je, u formi „izkaza zabrinute žene“, detaljno referisala o vrsti štete nanesene bombardovanim objektima, angažovanju lokalnih vlasti na otklanjanju štete, postotku oštećenja elektro i vodovodne mreže u napadnutim srpskim gradovima, o moralu stanovništva i spremnosti da se u ratu istraje, do procena koliko će još srpsko stanovništvo moći da izdrži, čega se građani Srbije najviše plaše i u kom pravcu treba preusmeravati dalje globalističko propagandno delovanje.

PRISEĆANJE PETNAESTO

Početak NATO agresije na Jugoslaviju zatekao me je na funkciji Specijalnog savetnika načelnika Službe državne bezbednosti – za izvođenje tajnih operacija u inostranstvu. Načelnik Službe bio je Radomir Marković, koga je predsednik Milošević na to mesto postavio nekoliko meseci ranije umesto smenjenog Jovice Stanišića.⁷¹ Kao dugogodišnji pripadnik Javne bezbednosti, Marković nije poznavao obaveštajnu i kontraobaveštajnu problematiku kojom se Služba primarno bavila, pa se stoga okružio proverenim kadrovima nasleđenim od Stanišića, uglavnom prihvatajući savete i sugestije koje je dobijao od zatečenog stručnog rukovodećeg sastava.

Služba se, u celini, sa relativnim zakašnjenjem prilagodila načinu funkcionisanja u ratnim uslovima. U okviru toga, moja zaduženja odnosila su se na planiranje, organizovanje i izvođenje specijalnih obaveštajnih i subverzivnih akcija prema zemljama članicama NATO pakta, kao i državama koje su im pri napadu na Jugoslaviju pružile podršku, sa ciljem ugrožavanja njihove političke stabilnosti i borbene gotovosti. Zadacima su posebno bile obuhvaćene tajne akcije odmazde po dubini neprijateljske terito-

⁷¹ Stanišić je smenjen krajem 1998. godine zbog političkog sukoba sa Miloševićem.

rije. Načelnik Marković dao mi je punu samostalnost u odlučivanju i postupanju po svim pitanjima, stavivši mi na raspolaganje ljude koje sam odabrao, neophodna tehnička sredstva i dovoljnu količinu novca. Viđali smo se veoma retko, jer me je zbog neop hodnosti permanentnog boravka na terenu oslobođio obaveze prisustva i referisanja na kolegijumima rukovodstva. Od nekoliko desetina planiranih, započetih i realizovanih specijalnih akcija, u kontekstu ove studije interesantna je samo jedna: pokušaj atentata na najpoznatijeg svetskog finansijera „nevladinih organizacija“ američkog Jevrejina Džordža Soroša.

Soroš je oduvek važio za okorelog i fanatičnog neprijatelja srpskog naroda. Njegovi zahtevi američkoj i svetskoj javnosti da se Jugoslavija mora razoriti vojnom silom upućivani su deset godina pre nego što su se ostvarili. U međuvremenu, finansirao je gotovo sve aktivnosti koje su sprovođene na planu uništavanja jugoslovenske države i srpskih interesa. Procena je bila da bi se Soroševim uklanjanjem destabilizovala najjača globalistička mreža na Balkanu, a time značajno umanjila moć političkog i propagandnog uticaja zapadne alijanse u tom delu sveta. U situaciji kada se intenzivno odvijala NATO agresija, čiji je Soroš bio inicijator, opravdanost radikalnog nastupa prema njemu nije dovođena u pitanje.

Prema raspoloživim saznanjima Službe o Soroševom kretanju, navikama i tekućim planovima, pažnju je privukao podatak da se upravo priprema da poseti malo atraktivno turističko mesto u jednoj od evropskih zemalja, gde je inače povremeno svraćao. Primenom operativne tehnike ustanovaljeno je da su se njegovi domaćini intenzivno angažovali u priređivanju svečanog dočeka, spominjući uzgred restorane u koje je najviše voleo da zalazi, jela koje je najčešće poručivao, šetališta i rekreacione objekte koje će verovatno posetiti. Za realizaciju akcije odabran je jedan iskusni pripadnik rezervnog sastava naših specijalnih snaga, registrovan

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

pod kodnim nazivom „Mungos“. Savršeno je poznavao jezik i kulturu doticne evropske zemlje, a tamo je od ranije imao i dosta prijateljskih veza. Pri tome, bio je sposoban za korišćenje nekonvencionalnih sredstava pogodnih za izvršenje ovog zadatka, što je bilo značajno, jer je zbog intenziviranih policijskih kontrola, kretanje po Evropi sa nekim standardnim oružjem, bilo gotovo nemoguće.

Granicu naše zemlje prešao je ilegalno i čim je stigao do prvoj naseljenog mesta usputne susedne države prijavio se vlastima kao „vojni dezterter“. Taj status legalizovao mu je dalje kretanje, a dobio je i formular sa listom adresa „nevladinih humanitarnih organizacija“ kojima se u slučaju potrebe mogao obratiti za pomoć. Ubrzo je stigao na odredište. Turistička sezona već je počela, a samim tim i prispeće izvesnog broja sezonskih radnika, tako da njegov dolazak nije predstavlja ništa neuobičajeno. Iznajmio je stan sa pogledom na objekat gde se očekivao Sorošev dolazak, kao i jednu garažu, odmah iza objekta, koja je trebalo da mu posluži za sklanjanje i evakuaciju posle izvršene akcije. Da ne bi izazivao sumnju, upatio je kiriju dve godine unapred, uz obrazloženje da namerava da tu započne privatni posao. Do planirane Soroševe posete tom mestu ostalo je više od mesec dana, što je „Mungos“ iskoristio da se zblizi sa lokalnim stanovništvom. Zbližio se ubrzo i sa jednim od Soroševih domaćina.

Međutim, zbog nagomilanih obaveza Soroš je odlagao dolazak prvo za mesec dana, a onda još za dva. Kontaktirao sam „Mungosa“, odlučio je da ga sačeka po svaku cenu. Vreme je prolazilo. NATO agresija, za koju smo procenjivali da će trajati znatno duže, zaustavljena je posle tri meseca potpisivanjem fiktivnog mirovnog sporazuma. Tim povodom, pozvao me je načelnik Marković i rekao da poslove koje sam započeo ili storniram ili preusmerim na klasično obaveštajno delovanje, jer bi svaka radikalna akcija u novonastalim uslovima mogla biti politički kontraproduktivna. Odgovorio sam mu da je u toku nekoliko kvalitetnih poslova u

koje je uloženo mnogo novca i da bi bilo šteta zaustavljati ih. Konstatovao je da moramo biti svesni da Služba ne može stajati iza „našeg privatnog rata sa Amerikancima“ i upozorio me da će se država sigurno distancirati od bilo kakve akcije koju budemo preduzeli „na svoju ruku“. Načelno sam se složio sa njim. Dogovorili smo se da sam donesem odluku kako će nadalje postupiti. Na tu temu više nikada nismo razgovarali.

Sastao sam se sa „Mungosom“ na teritoriji treće zemlje. Odlučio je da se nadalje finansira sam i akciju sproveđe do kraja. Podržao sam ga. U međuvremenu, jedna od ranije započetih akcija, mada sa popriličnim zakašnjenjem, uspešno je realizovana, što je izazvalo veliku pometnju u Evropi. Kao potencijalni izvršioci, između ostalih, osumnjičeni su i Srbi, što je rezultiralo hajkom i pojačanom kontrolom jugoslovenskih državljanima. Timovi, angažovani na drugim akcijama, morali su da se evakuišu pod hitno. Mada me je „Mungos“ ubedljivao da se, bez obzira što primičuje izvesno podozrenje kod lokalnog stanovništva, i dalje oseća bezbedno, naredio sam mu da se vrati. Šteta.

Kada pogledam tekuće aktivnosti Džordža Soroša ne mogu a da ne primetim da bi bilo sebično nazvati ga „srbomrzcem“, jer on zaista podjednako mrzi i Ruse, Arape, Kineze i Afrikance. Stvarno bi bila velika nepravda dopustiti mu da nadživi svoje mnogobrojne žrtve. Uveren sam da će neki drugi ljudi, iz neke druge patriotske Službe, kad-tad odlučiti da mu presude. Želim im više uspeha nego što smo mi imali. A i „Mungos“ je još uvek u top-formi, trenutno je bez posla, stoji na raspolaganju.

Najmoćnija vojna sila u istoriji izvela je najobimniju ratnu kampanju posle Drugog svetskog rata na jednu malu evropsku državu, koja na mapi sveta jedva da se može i uočiti, sa konačnim rezultatom koji se može okarakterisati kao politički fijasko. Tim

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

više budalasto zvuči izjava tadašnjeg američkog predsednika Bila Klintona: „Jugoslavija je bila najveći vojni izazov u pedesetogodišnjoj istoriji NATO-a“. NATO nije vojno pokorio Srbiju, niti je silom svrgnuo sa vlasti jugoslovenskog predsednika, što im je bio strateški cilj zacrtan u ultimatumu iz Rambujea. Uspeli su da razore zemlju, ubiju nekoliko hiljada njenih stanovnika i kod Srbija za dugo vremena učvrste mržnju prema Amerikancima i sve-mu što se može svrstati pod pojmom „zapadne demokratije“.

Početkom juna 1999. godine u Beograd je upućena međunarodna delegacija koju su predvodili Marti Ahtisari i Viktor Černomirdin sa zločinačkom pretnjom da će, ako se Jugoslavija ne saglasi sa ugovorom koji NATO predlaže za obustavu neprijateljstava, svi srpski gradovi biti bukvalno zbrisani sa zemlje. Jugoslovensko rukovodstvo je prihvatile. Potpisani je *Beogradski sporazum* koji je formalno označio kraj tromesečnog rata. Ubrzo, tačnije 10. juna iste godine, Ujedinjene nacije se uključuju u taj sramotni čin i donose Rezoluciju 1244, kojom se legalizuje NATO agresija i njihovim trupama daje pravo da se stacioniraju na Kosovu.⁷²

Zvuči paradoksalno, ali Jugoslavija vojno nije izgubila rat, čak ni jednu bitku, jer se Amerikanci nisu usuđivali da se upuste u kopnena dejstva. Zbog zastarele vojne opreme, njihovi vazduhoplovi su nam bili pretežno nedostupni, ali po šumama i planinama čekali smo ih ozbiljno pripremljeni i motivisani da im nanesemo znatne gubitke u živoj sili. To su znali i od toga su strahovali. Na kraju, iz analize podataka vezanih za NATO intervenciju na Jugoslaviju mogu se izvesti dva bitna zaključka značajna za razumevanje mnogih budućih događaja koji će se dešavati na međunarodnom planu. Prvi je da se cela situacija mora posmatrati kao: „Inauguracija i legalizacija prava jačeg na zločin i agresiju, čime se gla-veštine NATO-a uveliko hvališu, ohrabreni činjenicom da ostatak

⁷² Sličnu Rezoluciju broj 1483, Ujedinjene nacije će doneti 2003. godine da bi se legalizovalo bombardovanje i okupacija Iraka od strane američkih i britanskih trupa.

sveta na kraju počinje da se miri sa tim, uljuljkujući se nadom da se zlo neće njima dogoditi, da se događa samo drugima“.⁷³ Drugi, još značajniji zaključak, je taj da je Jugoslavija svojim otporom pokazala slobodnom svetu da se protiv NATO-a može, i to i te kako može.

---

⁷³ Akademik Mihailo Marković.

GLOBALISTIČKI UDAR I USPOSTAVLJANJE MARIONETSKOG REŽIMA U SRBIJI

Po okončanju oružane intervencije protiv Jugoslavije juna 1999. godine, lideri Zapadne alijanse konstatovali su da NATO agresija nije postigla svoj finalni rezultat i da će u cilju potpune realizacije zacrtanih interesa na Balkanu morati da pribegnu drugim metodama i sredstvima. Na tom planu, nastavljena je subverzivna kampanja produbljivanja već uveliko naraslih ekonomskih i političkih problema do konačnog sloma srpskog naroda i jugoslovenske države. Do kraja navedene godine čelni general NATO pakta Vesli Klark zatražio je od Pentagona⁷⁴ sa-glasnost za pripremu nove vojne intervencije na Jugoslaviju, što će nadalje figurirati kao permanentna ozbiljna politička pretinja. Izmišljeno je i novo „krizno žarište“, kao formalni osnov nagomilavanja američkih trupa na jugoslovenskoj južnoj granici. Naime, NATO-u je, posle okupacije Kosova, bio potreban novi izgovor za eventualnu intervenciju, pa je pažnja svetske javnosti usmerena na tri šiptarska sela, ovog puta unutar uže srpske administrativne teritorije, za koja je procenjeno da i njima „možda“ može zapretiti „humanitarna katastrofa“, mada je situacija u tom delu Republike bila mirna.

Ukupna antijugoslovenska propaganda podignuta je na nivo koji je prevazilazio i onu sprovođenu tokom NATO agresije, a

---

⁷⁴ Pentagon – Ministarstvo oružanih snaga SAD.

koja će vrhunac dostići uspostavljanjem – Međunarodnog suda za ratne zločine počinjene na teritoriji bivše Jugoslavije (ICTY). Formiranjem pomenutog, nazovi „suda“, Amerikanci su name-ravali, a u velikoj meri i uspeli, da postignu dva cilja: potpunu međunarodnu legalizaciju svog vojnog angažovanja na jugoslovenskim prostorima i dugoročnu eliminaciju vodećih ličnosti političkih, vojnih i bezbednosnih struktura Republike Srbije koji su pružili najveći otpor realizaciji osvajačkog pohoda Zapadne alijanse. I ovoga puta, Organizacija Ujedinjenih Nacija odigrala je neslavnu ulogu bespogovornog poslušnika američkog političkog diktata. Rezolucijom Saveta bezbednosti broj 827 ozvaničena je moćna institucija selektivne pravde, takozvani *Tribunal u Hagu*.

U skladu sa prvim ciljem – legalizacijom vojnog mešanja u unutrašnje prilike u Jugoslaviji, *Haški tribunal* je dobio zadatak da iznađe način kako pred međunarodnom javnošću dokazati teze o „srpskim zločinima“ i „humanitarnoj katastrofi“ koje su plasirane i verifikovane kao osnovni povodi oružane intervencije, kada se zna da od stacioniranja NATO trupa i snaga Ujedinjenih nacija u Bosni, a zatim i na Kosovu, nikakvi dokazi za takve okolnosti nisu pronađeni. Rešenje je osmišljeno u beskrupuloznom nastupu *Haškog tužilaštva*, koje će na osnovu nepotvrđenih i montiranih podataka prikupljenih od raznih *nevladinih organizacija*, podizati optužnice, a tek onda, u dugogodišnjim „maratonskim“ procesima pokušati da te optužbe dokaže. Pretpostavljalо se da će snažna propagandna potpora u međuvremenu stvoriti pogodnu atmosferu u javnom mnjenju da se Zapadni krivci, Amerika i njeni saveznici, aboliraju i ukupna istorijska krivica prebací isključivo na Srbe. Paralelno s prvim realizovao bi se drugi cilj i to pokretanjem montiranih procesa protiv istaknutih srpskih lidera, koji ne bi imali karakter dokazivanja ili opovrgavanja činjenica, već isključivo ruiniranja njihovih rejtinga, to jest uklanjanja sa političke scene svih potencijalno jakih ličnosti nacionalne

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

opcije. S tim u vezi, srpski akademik Mihailo Marković zaključuje: „Haški tribunal nije nikakav sud. To je politička a ne krivična institucija, napravljena za jednokratnu upotrebu. Njegova jedina svrha je da kazni rukovodioce i vojne starešine nepokorenog srpskog naroda i da tako utera strah u kosti svim drugim liderima svih drugih naroda, koji bi kao Srbi, mogli preuzeti ulogu – virusa u svetskoj zajednici.“

Na unutrašnjem političkom planu dolaze do izražaja veoma nesmotreni, pa i nerazumno potezi jugoslovenskog predsednika Slobodana Miloševića vezani za oslabljivanje moći državnih institucija od kojih mu je zavisila vlast. Najverovatniji motiv tog samoosućećenja bio je u njegovoj pogrešnoj proceni da će totalnom partijskom kontrolom nad državnim aparatom učvrstiti svoju poziciju, ali desilo se suprotno. Konkretno, sa političke scene udaljio je sve umne ljude patriotske državotvorne opcije, zamenivši ih nekompetentnim kadrovima najužeg kruga svoje stranke i, što je još gore, kadrovima političke organizacije njegove supruge, koja je inače u narodu bila veoma nepopularna. Takvu situaciju je Dragoš Kalajić, jedan od vodećih srpskih intelektualaca nacionalne orijentacije, okarakterisao ovako: „Posebnu dimenziju tragičnosti Miloševićeve figure, a i naše sudsbine čini činjenica da se on okružio gomilom kretena, izdajnika i sabotera, koje je zatekao kao posledicu višedecenijske negativne selekcije.“ Mnogi čelni ljudi koje je postavio da rukovode privredom utopiće se u korupciji i kriminalnim aferama, da bi na kraju izdali i samog Miloševića. Armiju su potresale neadekvatne kadrovske promene u vezi sa zamenom autoritativne generacije ratnih oficira, etiketiranih da naginju nacionalizmu, ispolitizovanim poltronima u generalskim uniformama koji su mu okrenuli leđa kada su mu bili najpotrebniji. Ubedljivo najveće greške napravio je prema Službi državne bezbednosti, gde su ljudi bukvalno prisiljavani, pod pretnjom udaljavanja sa radnih mesta, da se učlanjuju u njegovu po-

litičku partiju ili partiju njegove supruge.⁷⁵ Povrh svega, Služba je podređena tadašnjem ministru unutrašnjih poslova Vlajku Stojiljkoviću, čoveku bez imalo ugleda i autoriteta, za koga se od ranije znalo da patološki mrzi Službu zbog sukoba koje je imao sa njenim prethodnim načelnikom Jovicom Stanišićem. Ali, i pored pomenutih političkih propusta, gotovo svi odbačeni vojni i bezbednosni kadrovi остаće odani državnom sistemu, ne zbog svoje privrženosti Miloševiću, već zbog svesti o opasnosti koja preti državi od izdaje prozapadne opozicije.

Dok je Miloševićeva politička situacija, u svakom slučaju, bila loša, stanje u *demokratskoj opoziciji* bilo je još gore. Praktično, Miloševića je na vlasti više održavala nesposobnost i razjedinjenost njegovih političkih protivnika nego režim kojim je, još koliko-toliko, upravljaо. Svesni svoje slabosti, prozapadni srpski lideri uzalud su apelovali na NATO da nastavi sa bombardovanjem dok se Miloševićev režim na silu ne ukloni, znajući da dugoročno, kao osvedočeni narodni izdajnici, neće moći da se osalone na podršku građana Srbije. Takvo stanje trajalo je mesecima. Posebno je zvučajuće što Milošević, mada mu je to u više navrata savetovano, protiv izdajnika, dezterera i domaćih zagovornika NATO intervencije nije preduzimao nikakve zakonske mere ni za vreme tro-mesečnog ratnog stanja, niti posle toga, kada su se pomenuti ratni begunci vratili u zemlju. Njegova nedoslednost prema otpadnicima, čini se, više je iritirala narod nego sami otpadnici.

Kod zapadnih političkih stratega takođe je preovladavalo mišljenje da, bez obzira na Miloševićevu poljuljanu poziciju, sa „tvrdoglavim“ Srbima neće ići lako, pa su stoga blagovremeno preduzeli potrebne mere da ojačaju pozicije svojih pristalica do predstojećih parlamentarnih izbora. Zapadni svet je te i naredne

---

⁷⁵ Pre toga, u Službi se odvijao proces depolitizacije kadrova uz potenciranje primarne odanosti državi i naciji, sa striktnom zabranom partijskog delovanja, što je sa odobravanjem prihvaćeno od strane svih zaposlenih.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

godine uložio između 60 i 74 miliona dolara u rušenje Miloševićevog režima. Američki državni sekretar Medlin Olbrajt lično se angažovala da pojedinačnim i grupnim ubedljivanjima privoli lide-re demokratskih stranaka da se ujedine, a gotovo svakodnevno, stizala je pomoć u novcu i opremi mreži Soroševih *nevladinih organizacija* i nezavisnim elektronskim medijima na čelu sa televizijom Studio-B. Formirana je i nova, prozapadna studentska organizacija *Otpor*, u koju su Amerikanci polagali najviše nade, jer su verovali da će preko nje uspeti da animiraju mlade ljude u dovolnjem broju tako da u datom trenutku odigraju ulogu *kritične mase*. Iza *Otpora* finansijski i organizaciono stajala je američka *nevladina institucija – IRI*, u kojoj je radio izvestan broj bivših vladinih činovnika, pretežno iz obaveštajnih i vojnih struktura. Čelni ljudi pomenute studentske organizacije u više navrata su se tajno okupljali u gradovima susedne Mađarske, gde im je američki vojni ekspert za subverzivne operacije Robert Helvi držao seriju seminara o „nenašilnim metodama“ rušenja vlasti, načinu izazivanja i upravljanja masovnim protestima, komunikaciji između podstrelkačkih grupa, animiranju javnosti, oblicima suprotstavljanja policiji, itd.

Pred parlamentarne izbore 2000. godine, Amerikanci su odobrili sredstva za finansiranje izborne kampanje zajedničkog predstavnika svih srpskih opozicionih grupacija, a angažovana je i američka *nevladina organizacija* usko specijalizovana za politički marketing⁷⁶ koja će koordinirati kampanjom. Međutim, tu su našli i na najveći problem – koga kandidovati? Lidera proameričkih srpskih nacionalista Vuka Draškovića i Amerikanci i Srbi tretirali su kao budalu, pa je u startu ispaо iz užeg izbora. Lidera demokrata Zorana Đindjića, koga je, inače, Zapad najviše uvažavao, nisu mogli da kandiduju zbog njegove otvorene podrške NATO intervenciji i procene da mu Srbi to još uvek nisu zaboravili. Naj-

⁷⁶ Radi se o jednoj od najefikasnijih organizacija te vrste – *Mark Penn, Doug Schoen and Michael Berland Associates*.

veće šanse davane su starom, proverenom američkom političkom igraču, bivšem srpskom predsedniku Ivanu Stamboliću, koji je ispred opozicije održavao vezu sa Međunarodnim monetarnim fondom. Očekivalo se da će Stambolić, uz dobro vođenu predizbornu kampanju, privući na svoju stranu veliki broj kolebljivih Miloševićevih pristalica, što je zaista bila ispravna procena. Tim povodom, čelnici Američke ambasade u Beogradu izražavali su izvesnu rezervu samo zbog njegove neodlučnosti da se upusti u političku trku, ali je dilema otklonjena kada im je administracija iz Vašingtona naglasila da oni „imaju način“ da Stambolića na to privole. Sasvim nepredviđeno i ovaj plan je propao s obzirom na to da je Ivan Stambolić likvidiran avgusta 2000. godine, mesec dana pred predsedničke izbore, od strane nepoznatih lica.⁷⁷ Na kraju, Amerikanci su morali da se zadovolje kompromisom i da za kandidata opozicije prihvate i podrže umerenog nacionalistu Vojislava Koštuniku. Mada su znali da on nije posebno naklonjen američkoj opciji, zadovoljila ih je činjenica da se radi o antikomunisti sa dovoljno visokim rejtingom u narodu da se može suprotstaviti Miloševiću.

Neposredno uoči izbora, Služba državne bezbednosti i Služba vojne bezbednosti raspolagali su svim podacima o aktivnostima i planovima opozicije. Većina kontakata opozicionih lidera i predstavnika *nevladinih organizacija* koje su Amerikanci pripremali u Mađarskoj bila je pokrivena, a dobrom delom i operativno dokumentovana. Milošević i državno rukovodstvo o tome su blagovremeno izveštavani, ali je zvanični stav glasio da se prema tim licima ne preduzima ništa. Glavni problemi, koji su opterećivali ju-

---

⁷⁷ Za Stambolićevu likvidaciju optužena je Služba državne bezbednosti, a protiv nekoliko njenih pripadnika pokrenut je krivični postupak. U međuvremenu sudski proces u slučaju Stambolić je okončan. Optuženi pripadnici Službe su osuđeni na doživotne kazne zatvora mada optužnica koja ih je teretila nije dokazana.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

goslovensko rukovodstvo, odnosili su se na ozbiljnu pretnju NATO pakta da će vojno intervenisati ukoliko septembarski izbori budu rezultirali porazom opozicije, kao i neverovatan globalistički međijski pritisak kojem su sa svih strana bili izloženi građani Srbije. Zaista, najmoćnije svetske medijske institucije iz sata u sat plasirale su srpskoj javnosti sve i svašta, od svaljivanja ukupne krivice za stradanje jugoslovenskog naroda na Srbe i aktuelnog predsednika Miloševića, zastrašivanja novom NATO intervencijom ili poziva na građanski rat, do obećanja svakolike ekonomске pomoći ukoliko građani budu glasali protiv Miloševića. Da bi se tom pritisku bar delimično pariralo Služba državne bezbednosti sprovela je opsežnu akciju elektronskog ometanja stranih medija.

PRISEĆANJE ŠESNAESTO

Imajući u vidu veoma napetu situaciju u Srbiji i njenom okruženju, kao i procene da septembarski izbori 2000. godine mogu prerasti u krizu sa nesagledivim posledicama, održan je vanredni sastanak Saveta nacionalne bezbednosti Jugoslavije kome su prisustvovali najviši politički, vojni i policijski funkcioneri. Ispred Službe državne bezbednosti prisustvovali smo načelnik Službe Rade Marković, i ja, u svojstvu njegovog specijalnog savetnika. Opoštla procena je bila da se snage NATO pakta neće mešati bez obzira na rezultate izbora, ukoliko ne dođe do masovnih nereda. Mada raspoloživi podaci o planovima opozicije nisu ukazivali na njihove ozbiljne pripreme za građanski rat, ipak je preovladavao strah od eventualne eskalacije sukoba sa demonstrantima, koja bi Zapadnoj alijansi poslužila kao povod za intervenciju pod izgovorom „zaštite demokratskih procesa“. Zaključak je bio jednoglasan: pripremiti oružane i bezbednosne strukture za održavanje stabilne situacije u zemlji uz striktno uzdržavanje od primene mera i radnji koje bi narod mogao uvući u sukobe širih razmara.

Druga tema odnosila se na suzbijanje neprijateljske propagande preko elektronskih medija iz inostranstva, čije su emisije permanentno bile usmerene na produbljivanje krize, stalnog održavanja ratne tenzije i otvorenog pozivanja stanovništva na oružani sukob sa organima vlasti. Na tu temu, kao rukovodiocu akcije elektronskog ometanja ispred Službe državne bezbednosti, referisanje je bilo prepušteno meni. Izvestio sam prisutne da efikasno pokrivamo sve ključne repetitore iz pravaca Mađarske, Rumunije, Makedonije i Bosne, što znači da se na oko osamdeset procenata teritorije Srbije strani programi ne mogu više pratiti. Takođe sam konstatovao da su pripremljeni i neophodni tehnički uslovi za ometanje medijskih kuća „nevladinih organizacija“, za slučaj da se odluče na reemitovanje problematičnih stranih emisija na svojim frekvencijama, što je značilo da će i sa te strane opasnost od subverzivno-propagandnih nasrtaja biti suzbijena.

Tri godine kasnije, zapisnik sa ovog Saveta odbrane izašao je u javnost. Tada već uspostavljena, proamerička vlast, okarakterisala je pomenutu akciju elektronskog ometanja kao „najgrublji primer gušenja slobodnih medija“ a vodeća „nevladina organizacija“ nezavisnih novinarainicirala je kampanju krivičnog progona nalogodavaca, organizatora i izvršilaca akcije. Interesantan je njihov apel da se u kampanju uključe i „oštećene“ inostrane informativne kuće, čije podstrekivanje na međusrpsko oružano razračunavanje „iz tehničkih razloga“ nije bilo dostupno auditorijumu.

Atmosfera na septembarskim izborima za predsednika Jugoslavije ukazivala je da Milošević sigurno gubi. Mada je imao još uvek dovoljan broj pristalica da zadrži vlast, toliko je radio u korist svoje štete da je to za nevericu. Naime, profil kandidata koji su Miloševićevu stranku predstavljali po izbornim jedinicama bio je katastrofalno loš da ni njegovi najvatreniji obožavaoci nisu hteli da glasaju za njih. Na kolegijumima Službe, koji su inače

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

održavani iz dana u dan, te okolnosti je operativa sa terena spominjala nekoliko puta, ali su ih načelnik i ministar uporno ignorisali, uz kvalifikaciju da se radi o „malicioznim komentarima“ na račun predsednika. Milošević je izgubio. Za protivkandidata Vojislava Koštunicu nisu se opredelile samo pristalice „demokratske opozicije“ i građani nesrpske nacionalnosti, kako se to u Miloševićevom izbornom štabu očekivalo, već i mnoštvo Srba dovedenih do egzistencijalnog dna, penzionera koji nisu bili u stanju ni da se prehrane, seljaka pogodenih katastrofalnom sušom i uopšte ljudi razočaranih korupcijom i bahatošću političke kvazielite okupljene oko Miloševića i njegove supruge.

Dok su pristalice opozicije slavile, pristalice dotadašnje stranke na vlasti ili žalile ili tražile način kako da se što bolje preporuče novoj političkoj garnituri, a narod sve to pratio prilično rezervisano, Milošević pravi još jednu kardinalnu grešku – proglašava izbore neregularnim i nevažećim. U vojsci, policiji i Službi državne bezbednosti svima je bilo jasno kuda to vodi osim, naravno, nekolicini ministara i načelnika, kojima nikada ništa nije bilo jasno. Svaki razuman pokušaj ukazivanja na to da se vlast prigrabljena na takav način ne može održavati dugo, uz sasvim izvesnu opasnost od građanskih nereda, proglašavan je „nacionalnom izdajom“. Najumniji srpski intelektualci koji su ostali lojalni Miloševiću iako ih se ovaj, po nagovoru svojih partijskih poltrola svojevremeno odrekao, savetovali su mu da prizna Koštuničinu pobedu i da na republičkom nivou dozvoli lideru radikalne Vojislavu Šešelju da izbije u prvi plan, jer će samo tako sačuvati i stabilnost države i kontinuitet nacionalne opcije. Nije vredelo.

Nezadovoljstvo građana kulminiralo je 5. oktobra. Dok se desetine hiljada građana okupljalo u centru Beograda na mirne proteste, a *nevladina organizacija – Otpor* i Soroševi medijski centri, dočekavši svoj trenutak, pozivali na nasilno preuzimanje vlasti, održan je ko zna koji po redu sastanak predstavnika vojske, policije i Službe državne bezbednosti. Ovoga puta nije bilo mesta

politiziranju. Služba je istupila sa procenom da se na građanskom protestu neće okupiti *kritična masa*, jer je dobar deo stanovništva nezainteresovan, ali ako protesti pređu u nemire širih razmera i taj deo građana će se pridružiti demonstrantima. Predstavnici vojske izneli su svoj stav da je za sprečavanje građanskih nemira nadležna policija i da se oni neće mešati ukoliko demonstranti ne nasrnu na vojne objekte. Predstavnici policije konstatovali su da svojim snagama mogu držati demonstrante pod kontrolom, ali da u oružane incidente koji bi pretili da se pretvore u građanski rat neće ulaziti bez otvorene podrške vojske. Jedino je ministar policije Vlajko Stojiljković insistirao da se vlast mora očuvati po svaku cenu, međutim, tada ga niko nije uzimao za ozbiljno.

Do večeri, mirni protesti, praćeni relativno slabim policijskim obezbeđenjem, po *otporaškom* principu dirigovane spontanosti prerasli su u nasilni bunt. Vojska je pratila kako će se ponašati policija, policija je pratila kako reaguje vojska, Služba državne bezbednosti pratila je i jedne i druge i treće. Policija, koja je obezbeđivala zgradu Savezne skupštine, nije želela da upotrebljava vatreno oružje, pa se pred demonstrantima brzo povukla. Skupština je zauzeta i demolirana. U jednom trenutku, na ulicama su se pojavila oklopna vozila Jedinice za specijalne operacije Državne bezbednosti, ali ni njeni pripadnici, takođe, nisu hteli da pucaju na narod. Košturnica je ušao u Skupštinu. O njegovom predsedničkom mandatu na kraju je ipak odlučila *ulica*. Ubrzo, sa kardinalno bitnim zakašnjenjem, Milošević je priznao izborne rezultate. Uz malo političkog sluha sve se to moglo elegantno izbeći.

Peti oktobar prošao je bez krvi zahvaljujući vojsci i policiji koje su se do krajnijih granica trudile da izbegnu građanski rat. Naime, bojazan od izbijanja unutarnacionalnog oružanog sukoba, kao najvećeg zla koje može zadesiti srpski narod, do te mere je opterećivala svest svakog pripadnika vojnobezbednosnog sastava da se odustajanje od upotrebe oružja prema sopstvenom

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

stanovništvu učvrstilo kao apriorni individualni stav, bez upuštanja u procene relevantnih parametara o tome kolike su objektivne mogućnosti da do takvog razvoja situacije zaista dođe. Naknadne analize nedvosmisleno ukazuju na to da u petooktobarskim događajima uslovi za eskalaciju građanskog rata nisu ni postojali. Činjenica je da demonstranti nisu napadali niti provocirali vojne i policijske institucije. Najekstremniji pripadnici *Otpora* zagovarali su ideju nasilnog zauzimanja objekata i tih državnih institucija, ali nisu naišli ni na minimalnu podršku u narodnim masama. Što je najinteresantnije, za unutrašnju ratnu opciju nisu bile zainteresovane ni opozicione vođe.⁷⁸ Naime, kada je Služba državne bezbednosti, za svaki slučaj, stupila su u kontakt sa njima i obavila upozoravajuće razgovore sa najuticajnijim liderima „demokratskog bloka“, sa njihove strane je to shvaćeno najozbiljnije, pa se nadalje nije dogodio nijedan incident. Neosporna je činjenica da su zahvaljujući, pre svega, pasivnom stavu, vojnobezbednosne institucije do daljeg ostale daleko od političkih previranja, mada će vreme pokazati da je baš ta pasivnost, iznuđena samoobmanom o izbegavanju građanskog rata, označila i njihov ulazak u zonu neminovnog raspada.⁷⁹

Novoustoličeni jugoslovenski predsednik Vojislav Koštunica praktično se od momenta stupanja na vlast primarno oslonio na Armiju i Službu državne bezbednosti koje su mu, kao nosioci kontinuiteta državnih institucija, izrazile lojalnost. S tim u vezi Koštunica je javno izjavio: „Bilo je jako važno u jednom vremenu vrlo nestabilnom obezbediti kontinuitet državnih institucija, pre svega, vojske i policije. Dakle, bilo je potpuno legalno da se u tom trenutku ništa ne menja.“ Međutim, to je podstaklo lidere proameričkih političkih stranaka da, što bi se reklo *na prečac*,

⁷⁸ Operativni podaci o navodnim tajnim skladištima oružja opozicionih grupacija, nikada nisu ni provereni ni potvrđeni.

⁷⁹ Tema kojom će se opširnije baviti u drugom delu studije.

Koštunicu proglaše za „nastavljača komunističkog režima“ i da antimiloševičevsku globalističku kampanju preusmere na novoizabranog predsednika koga su, uzgred, upravo oni i kandidovali. Zapad ih je u tome otvoreno podržao.

Osvrućući se na ovakav sled događaja jedan od viđenijih srpskih političkih komentatora navodi: „Mnogi su očekivali da će Novi svetski poredak prihvati novu vlast prijateljski, da će joj pomoći da politički, ekonomski i vojno stabilizuje državu i posebno da će pomoći podizanju životnog standarda. Te nade su bile osnovane s obzirom da je nova demokratska vlast bila po volji Velikih sila.“⁸⁰ Očekivanja su bila neosnovana, jer je Zapadni svet insistirao na uništavanju jugoslovenske države, a ne na njenom kontinuitetu. Na tom planu, *nevladine organizacije* sprovele su oštru kampanju obaranja Koštunice, čak intenzivniju od one koja je bila usmerena ka Miloševiću, u čemu je prednjačila *Međunarodna krizna grupa* insistiranjem na daljem pojačavanju spoljašnjih ekonomskih i političkih pritisaka.

S druge strane, ocenjujući Koštunicu kao predsednika koji se dosledno bori za očuvanje državnih i nacionalnih interesa, jugoslovenski armijski vrh i Služba državne bezbednosti mu nude soluciju da ga zadrže na vlasti po cenu državnog udara, što Koštunica, inače poznat kao principijelni legalista, izričito odbija. Zato je, za samo nekoliko meseci, sklonjen sa vlasti, iz istih razloga zbog kojih je skinut Milošević – zalagao se za nezavisnost i patriotizam, što nisu kategorije koje bi agresivni mondijalizam tolerisao. Za razliku od Miloševića, sa vlasti se povukao sam. U narednih nekoliko godina Koštunica ponovo izbija u politički vrh, ali je njegova funkcija formalnog karaktera jer više nije imao ni državu ni instrumente vlasti koji bi tu funkciju činili iole ozbiljnom.⁸¹

---

80 Dr Momčilo Radosavljević.

81 Dok ovo pišem Vojislav Koštunica je ponovo izabran za premijera, ali ovo-ga puta jedne nemoćne kvazidržavne tvorevine (SCG), stvorene na os-tatku prostora koji se nekada zvao Jugoslavija.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Od 2001. godine najuticajnija ličnost jugoslovenske politike postaje demokrata Zoran Đinđić, premijer Srbije. Ostaće zapamćen kao najveći zagovornik povinovanja interesima Zapada, čime će, što zbog političke nesposobnosti što zbog izostanka očekivane podrške stranih mentorâ, naneti veliku štetu državi. Svoj neuspeh je u početku pravdao prebacivanjem odgovornosti na prethodni režim, ali vreme je prolazilo a on nikako nije mogao da objasni zašto se ni dve godine posle pada Miloševića na međunarodnom planu nije baš ništa promenilo. Niti su Jugoslaviji skinute sankcije, što je bilo obećano, niti su pristizali obećani krediti, niti je reaktiviran položaj države u međunarodnim institucijama. Naprotiv, pritisci su se povećavali. Američki predsednik Džordž V. Buš odlučio je da sankcije i zamrzavanje jugoslovenskih fondova u američkim bankama ostaju na snazi do daljeg, tačnije dok se Zapadni svet potpuno ne uveri da će nova jugoslovenska vlast uspeti da izađe u susret dodatnim zahtevima takozvane „međunarodne zajednice“, što je podrazumevalo sledeće: potpunu destrukciju nacionalnog vojnog i bezbednosnog sistema, odricanje od južne srpske pokrajine – Kosovo, hapšenje i isporuku nepokornih srpskih lidera *Tribunalu u Hagu*, aboliciju zločina NATO pakta počinjenih tokom bombardovanja 1999. godine i još mnogo toga.

U međuvremenu, Đinđić je toliko preterao u svojoj servilnosti da su mu se i Amerikanci podsmevali. Američkog ambasadora u Beogradu Vilijama Montgomerija tretirao je kao „srpskog predsednika“, što je ovaj, našavši se u neugodnoj situaciji pred novinariima, nekoliko puta morao da to demantuje. Bez ikakvih skrupula, mimo važećih državnih i međunarodnih pravnih akata, isporučio je stranom судu prethodnog jugoslovenskog predsednika Miloševića i nekoliko armijskih generala. Napokon, potpuno je uništio ono što je preostalo od jugoslovenske privrede, sprovodeći takozvanu „ekonomsku tranziciju“, što se svodilo na nekontrolisano stavljanje nacionalnih resursa na raspolaganje zapadnom *slobodnom*

tržištu⁸², pod uslovima koji su samo njima odgovarali. Sve to bilo je više nego dovoljno da 2003. godine Đindić bude za sva vremena uklonjen sa vlasti – atentatom.

Jugoslavija je kao država zvanično ukinuta 2004. godine. Umetsto nje, formirana je nedefinisana polukolonijalna državna zajednica Srbije i Crne Gore nesposobna da zacrti i održi kurs samostalnog razvoja i stoga stavljena pod potpuni patronat Amerike i Evropske Unije. Upravljanje tom kvazidržavom nadalje se prepusta slabim, neautoritativnim i lako uslovljavanim liderima. O njihovom naimenovanju odlučuje se na fiktivnim *demokratskim izborima*, koje narod redovno bojkotuje, jer je doveden u situaciju da se opredeljuje za „veće ili manje izdajnike“, pa su se na mnogim ministarskim mestima zadesili kandidati čiji su izborni rezultati toliko slabi da se jedva mogu izraziti u procentima.

Dok ovo pišem, na delu je sistematsko uništavanje Srbije kao poslednje jugoslovenske republike, i Srba, kao poslednjeg evropskog naroda koji se suprotstavio globalističkoj ekspanziji. Egzekucija je poverena *nevladinim organizacijama*, toj proameričkoj kvazieliti, koja sada praktično kontroliše vlast kroz formu „međunarodnog monitoringa“ ili „vlade u senci“, kako obično sebe nazivaju. Njihova moć zasnovana je na pretnji: „Svi koji imaju drugačije mišljenje od našeg kršioci su ljudskih prava i biće prijavljeni međunarodnoj zajednici.“ Za lidere demokratski orijentisanih partija to znači zadobijanje ili gubitak finansijske i političke podrške Zapada, zbog čega su prinuđeni da se trude da sa *nevladinim organizacijama* održavaju što prisnije odnose.

---

82 Po Majklu Parentiju *slobodno tržište* se uspostavlja eliminacijom državnih institucija i ostalog državnog vlasništva, smanjenjem javnih službi, ukidanjem zagarantovanog prava na zaposlenje i zaradu, uz ukidanje svih socijalnih beneficija.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Danas je osnovni zadatak *nevladinih organizacija* da, kao glavni oslonac „tihe okupacije“, iz društvenog života Srbije potisnu sve pojedince i organizacije koje zastupaju antiglobalističke stavae. U toku je kampanja zakonske zabrane rada većine nacionalističkih partija i ograničavanja delovanja institucija za koje je ocenjeno da istupaju sa pozicija srpskog patriotizma. Posebnom udaru izloženi su pojedinci iz vojnih i bezbednosnih struktura koji se suprotstavljuju bezuslovnom potčinjavanju komandama marionetskog režima. Njihova diskreditacija sprovodi se aktiviranjem starih ili izmišljanjem novih afera, pretnjama da će biti izručeni takozvanom *Tribunalu u Hagu* ili pokretanjem nameštenih sudskih procesa u kojima se kvalifikuju kao obični kriminalci. Naime, prema zapadnim procenama, srpska Armija i Služba državne bezbednosti još uvek se smatraju aktuelnim preprekama koje koće društveno prilagođavanje globalističkim interesima, te su im zato silom nametnuti brojni „strani eksperti“ i konsultanti iz *nevladinih organizacija*, zaduženi za njihovu definitivnu razgradnju.

Patriotizam je proglašen najvećim porokom. U školama, srpska deca uče da su njihovi preci zločinci i da stoga ni ona nemaju pravo na nacionalni identitet, da je konferencija u Rambujeu bila oličenje miroljubivog dobronamernog političkog predloga Zapada i da je NATO agresija kao značajan doprinos uspostavljanju demokratije bila apsolutno opravdana. Zgađena nad svim što se dešava u njenoj postojbini, američka profesorka srpskog porekla dr Radmila Milentijević u jednom intervjuu rezignirano je izjavila: „Šta je Srbija dobila kada je pred Washingtonom počela da puzi? Prezir. Zapad ništa Srbiju manje ne mrzi, samo je sada još više prezire!“

Dok Srbi tako proživljavaju sudbinu poraženog, prezrenog naroda, globalisti smrde li smrde. Navićiće se Srbi, ako već nisu, i na poraz i na prezir, ali na smrad nikako. Pitanje je trenutka kada

će konstatovati da je prevazišao granicu koju fizički i duhovno mogu da izdrže i kada će će neodoljivo poželeti da ga eliminišu iz svoje sredine. Zalažem se da ta eliminacija bude totalna, brutalna i neselektivna. Zapadni svet i proameričke gnjide unapred su nas proglašili za ratne zločince, pa je red, valjda, da im pomognemo da ovoga puta zaista budu u pravu.

DRUGI DEO

KAKO SMRDI SMRAD

1

GLOBALISTIČKA POZADINA NEVLAĐINIH ORGANIZACIJA

istorija čovečanstva uglavnom je zasnovana na brojnim pokusuđajima nasilnog uspostavljanja globalne dominacije, što je proces koji se nesmanjenim intenzitetom odvija i danas. Svi pojavnici oblici koje beleži prošlost imali su isti cilj, mada su se razlikovali po inicijatorima i nosiocima tih nastojanja, tehničkim mogućnostima njihovog vremena, idejnim obrazloženjima i efektima koje su postizali. To su bili ili pojedinačni nacionalni lideri koji su za života poveli svoje narode u osvajačke pohode, kao starogrčki vojskovođa Aleksandar Veliki, francuski vojskovođa Napoleon Bonaparta, nemacki nacistički lider Adolf Hitler, zatim, imperijalna carstva koja su u kontinuitetu od više stotina godina preduzimala akcije osvajanja sveta, poput antičkog Rima, turskog Otomanskog carstva, mongolske carevine, ili kolonijalnih sila čiji je prosperitet počivao na pokoravanju i eksploataciji tudihih teritorija, sile kao što su Španija, Portugalija, Velika Britanija i Japan. U ime osvajanja i preraspodele teritorija sveta vođena su u novijoj istoriji dva svetska rata, a osvajačke tendencije zaklonjene iza nasilnog idejnog širenja islamskog fundamentalizma, katoličke vatikanske dominacije ili borbe za demokratiju i „američki način života“ nanele su čovečanstvu zlo koje još uvek nije izbledelo iz sećanja mnogih potlačenih naroda.

Danas se pokoravanje čovečanstva sprovodi u vrlo perfidnoj formi uspostavljanja takozvanog *Novog svetskog poretku*. Ova

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

ideja suštinski predstavlja kontinuitet ranijih, relativno uspešnih, ali privremenih i osujećenih intervencija vodećih zemalja Zapadnog sveta na narode Evroazije, Afrike i Južne Amerike, s tim što je sada osmišljena dugoročnije i temeljnije. Naime, vodeće zapadne sile, kao isključivi inicijatori osvajačkih ratova u poslednjih nekoliko stotina godina, izvukle su pouku iz prošlosti koja se svodi na to da su ih uski pojedinačni interesi uvek dovodili do situacije da zbog preraspodele sveta na kraju moraju da ratuju između sebe. Tako, dok su u prethodnom svetskom ratu Amerikanci i Britanci s jedne a Nemci i Japanci s druge strane vodili besporedne sukobe sa razarajućim efektima po sopstvene privrede i stanovništvo, u Aziji su se, na štetu zapadne dominacije, stabilizovale dve nove moćne države, Rusija i Kina, a na svim ostalim prostorima, mali narodi, takođe koristeći neslogu između kolonijalnih sila, uspešno su sprovodili oslobođilačke ratove i sticali nezavisnost. Da im se ovakve greške više ne bi ponovile najuticajnije ličnosti zapadnih zemalja napravile su *istorijski kompromis* i, usaglašavanjem svojih dugoročnih kolonijalnih interesa, precizno podelile uticajne sfere buduće globalne dominacije, definisane idejom *Novog svetskog poretku*.

Interesantno je da začetke te ideje nalazimo u programima mnogih drevnih evropskih tajnih društava i organizacija, na primer *Iluminata*, *Templara*, *Masona* i ostalih,⁸³ ali u praksi to nikada nije moglo biti realizovano pre svega zbog zatvorenosti, sebičnosti i isključivosti njihovih propovednika, imajući u vidu da se svaka od ovih i sličnih grupacija predstavljala kao Bogom dana da baš ona i samo ona zagospodari svetom. Iz tih krugova potiče i prvo pisano delo u kojem se do tančina iznosi projekat *Novog svetskog*

---

⁸³ Radi se o organizacijama koje su nastale u kasnom srednjem veku u krovima evropske aristokratije da bi negde od XVIII i XIX veka postale okosnica tajnog okupljanja novouspostavljene buržoazije kao novog vida kvaziplemstva, sa ciljem formiranja nezavisnih centara moći za zaštitu sopstvenih uskih interesa. Formalno su zasnovane na idejnoj mešavini tradicija ranog hrišćanstva i judeizma.

poretka, najzagonetnija knjiga XX veka, *Protokol sionskih mudraca*.⁸⁴ Mada se smatra da je nastala znatno ranije, prvi put je objavljena u Evropi, 1905. godine, kao razotkrivajuće upozorenje na podli tajni plan jevrejske populacije, raseljene po čitavom svetu, kako da zagospodari čovečanstvom. Što zbog sadržaja same knjige koja sve druge narode tretira kao „nižu rasu“, što zbog pojedinačnih i kolektivnih nastojanja nekih jevrejskih grupacija da ideje *protokola* zaista sprovedu u delo, jevrejska populacija je imala dosta problema u mnogim evropskim zemljama, zbog čega još uvek permanentno vrše intenzivne propagandne pritiske na osporavanju autentičnosti i autorstva te publikacije mada im činjenično stanje baš i ne ide u prilog. Naime, mnogo toga se u realizaciji *Novog svetskog poretka* odvija u skladu sa pomenutim *protokolom*, a glavni zagovornici i nosioci te ideje su u najvećem broju slučajeva upravo ljudi jevrejskog porekla.⁸⁵

Vodeći aktuelni globalistički ideolog Zbignjev Bžežinski, nezaobilazni savetnik za bezbednost američke administracije u nekoliko mandata, slučajno ili ne, po poreklu je poljski Jevrejin. On i ne krije da se pri osmišljavanju svoje političke doktrine umnogome oslanjao na ideje *Protokola sionskih mudraca*, što potvrđuje osnovna teza iznesena u njegovoj studiji *Tehnološka civilizacija*: „Amerika, kao vodeća zemlja zapadnog sveta, kreće ka jednoj eri različitoj od bilo koje prethodne, kreće ka tehnološkoj eri koja

⁸⁴ Knjiga je inače prevedena na mnoge svetske jezike i takođe spada u građu koja je nezaobilazna za sve one koji se bave problematikom globalizma.

⁸⁵ Napominjem da sebe ne smaram antisemitom. Naprotiv, imam nekoliko dragih prijatelja Jevreja sa kojima sam često raspravljaо o navedenoj knjizi koja je, inače, nanela veliku sramotu, pa i opasnost po jevrejsku populaciju u širem smislu. Međutim, problem je u tome što, dok se jedan deo Jevreja izričito suprotstavlja idejama iznesenim u *Protokolu sionskih mudraca*, drugi deo, u okviru internih komentara to smatra svojom nacionalnom afirmacijom, računajući i Jevreje koji u realizaciji tih ideja aktivno učestvuju, što je lako zaključiti na osnovu imena i prezimena vodećih zagovornika globalizma.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

se veoma lako da transformisati u globalnu diktaturu“. Na planu realizacije te „globalne diktature“, kao dugoročnog zapadnog strateškog opredeljenja, uz Bžežinskog, angažovano je još na hiljade najbriljantnijih umova iz svih društvenih oblasti, zaduženih da osmisle jedno totalitarno, potpuno kontrolisano društvo sa sledećim okvirnim karakteristikama: Jedinstvena „Svetska Vlada“ pod upravom nasledne oligarhije, sastavljene od vodećih ličnosti Zапада, koju bi u budućnosti birali isključivo između sebe. U takvom režimu postojali bi samo vladari i poslušnici. Svi zakoni bili bi uniformni, sa jednim pravnim sistemom svetskih sudova, koji bi poštovali isti jednoobrazni zakonik. Jedinstvena vojska i jedinstvena policija nametali bi ovakav režim na svim delovima kugle zemaljske, na kojoj više ne bi postojale nacionalne granice. Permanentno bi se odvijao proces poništavanja svakog oblika nacionalnog identiteta. Jedinstveni monetarni fond i centralizovana dirigovana privreda bili bi obavezni za sve zemlje sveta. Egzistencijalni opstanak stanovništva temeljio bi se na opštoj socijalnoj pomoći. Rast stanovništva bio bi zakonom ograničen, a zatećeno brojno stanje populacije na zemlji bilo bi drastično smanjeno na silnim metodama – veštačkim izazivanjem smrtonosnih epidemija, istrebljivanjem kroz ratove, uz kontrolisanu upotrebu sredstava za masovno uništenje, glađu i namerno izazvanim katastrofama – kako bi se ukupan broj stanovnika, orientaciono do 2050. godine, sveo i održavao na optimalnom nivou do dve milijarde stanovnika.

Sve što se dešava i što će se nadalje dešavati na svetskoj političkoj sceni striktno je zacrtano planovima zavođenja „globalne diktature“. Prema uputstvima američkih doktrinologa inicijativa koja se trenutno odvija zasnovana je na stavu: „Samostalnost u novom planetarnom poretku nedopustiva je za male zemlje, jer je za njih predvidena isključivo uloga uslužne delatnosti u nadopunjavanju privrede Zapada“⁸⁶. S tim u vezi, na delu je intenzivno

---

⁸⁶ Dr Džon Koulman, *Hijerarhija zavere*.

brutalno potčinjavanje malih država, dok su istovremeno one velike, koje predstavljaju smetnju zapadnom viđenju planetarnog poretku, kao što su Rusija, Indija i Kina, konstantno izložene najrazličitijim oblicima pritisaka, čiji je cilj izazivanje unutrašnjih kriza i njihova teritorijalna dezintegracija do nivoa skupine malih nemoćnih državnih tvorevina koje će kasnije biti lako potčinjene.

Proces uspostavljanja *Novog svetskog porekta*, u svojoj početnoj fazi, intenziviran je u poslednjih trideset godina i praktično se od tada na političkoj sceni sve otvorenije eksponiraju globalistički centri moći koji upravljaju tim procesom. Uslovno ih možemo podeliti na četiri nivoa: prvi nivo – neformalna „Svetska Vlada“, koja direktno upravlja globalnim procesima; drugi nivo – državna rukovodstva najrazvijenijih zemalja sveta – Amerike, zemalja-članica Evropske Unije i Japana, koje po neformalnim preporukama „Svetske Vlade“ usklađuju konkretne pravce svog delovanja; treći nivo – nadnacionalne međunarodne institucije – NATO, Međunarodni monetarni fond i Ujedinjene nacije – zadužene za neposrednu realizaciju globalističkih planova; četvrti nivo – široka svetska mreža *nevladinih organizacija*, kao najniži segment sprovođenja precizno zacrtanih globalističkih zadataka.

PRVI NIVO GLOBALISTIČKE DOMINACIJE: „JEDINSTVENA SVETSKA VLADA“

Do pre dvadesetak godina u široj svetskoj javnosti pojavljivala su se samo nagađanja o postojanju nekog nadnacionalnog organa upravljanja koji je nadređen čak i zapadnim vladama. Priče te vrste po pravilu su bile zaognute okultnim i tajnovitim, pa stoga najčešće, u javno publikovanim stručnim analizama i studijama, nisu ni tretirane ozbiljno. Tek povremeno, prilikom obelodanjivanja neke špijunske afere ili u retkim knjigama koje su objavljivali

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

odmetnuti pripadnici tajnih službi, nailazimo na konkretnije podatke o neformalnim privilegovanim tajnim grupacijama političkih moćnika koji iz duboke senke upravljaju našim sudbinama. Danas se uglavnom zna i ko su ti ljudi, i gde su se i kada sastajali, a dobrom delom i o čemu su se dogovarali, kao što je to slučaj sa članovima zatvorenih globalističkih oligarhija: *Trilaterale*, koja deluje pod dominantnim uticajem Amerikanaca, *Bilderberg grupe*, pod dominantnim uticajem Evropske Unije ili *Komiteta 300*, koji funkcioniše pod uticajem Velike Britanije. Članstvo ovih organizacija je isprepletano, a čine ga, okvirno, od 200 do 800 imena, programi su im komplementarni, a ciljevi isti – uspostavljanje „Jedinstvene svetske Vlade“. Vodeće političke ličnosti Zapada, pripadnici evropskih kraljevskih porodica, najmoćniji industrijalci, bankari, vlasnici korporacija i medijski magnati po pravilu su članovi bar jednog, ako ne i sva tri spomenuta globalistička centra moći. Njihovi uzajamni dogovori, mada su po karakteru i dalje tajni i neformalni, imaju veću težinu i značaj od proklamacija koje pojedinačno donose vlade njihovih zemalja. Objektivni uticaj koji imaju nad svetskim tokovima u prvom redu je zasnovan na činjenici da samo oni imaju sposobnost procenjivanja i blagovremenog efikasnog razrešavanja problema koji se mogu pretvoriti u potencijalne sukobe interesa unutar zapadnog sveta, dok je šira vizija budućnosti čovečanstva u ostvarenju uspostavljanja „globalne diktature“, za koju su inače dugoročno zainteresovani, još uvek u drugom planu.

Mada američki politički stratezi već otvoreno tvrde da je došlo vreme za oficijelno uspostavljanje „Jedinstvene svetske Vlade“, činjenica je da *Novi svetski poredak* još nije došao do faze kada bi to bilo lako ostvarljivo. Prvu objektivnu prepreku predstavljaju aktuelni međusobni odnosi zapadnih saveznika koji još uvek obiluju „nesporazumima“, najčešće zbog američkog insistiranja na neprikosnovenom liderstvu, što se direktno odražava na tendenciju polarizacije u vodećim krugovima globalista. Drugi

problem je jednako ozbiljan a tiče se nekoliko zemalja čija vojna moć nije za potcenjivanje, pre svih Rusije i Kine, kojima, prema globalističkim planovima, u „Svetskoj Vladi“ neće biti mesta, pa se postavlja pitanje kako ih prisiliti na povinovanje takvim zahtevima. Do daljeg, javna proklamacija „Jedinstvene svetske Vlade“ ostaće najverovatnije na nivou dugoročnih planova, tako da će njenu funkciju, kao i do sada, obavljati spomenuti neformalni centri moći.

Neformalni karakter oligarhije, koja pretenduje da preraste u „Svetsku Vladu“ i njen prikriveni oblik političkog delovanja, odražavaju se na karakterističan način i na niže hijerarhijske nivoe globalističke dominacije. Kako primećuje istraživač Džon Koulman, koji je inače među prvima javnosti predočio konkretne podatke o tajnim globalističkim planovima: „Mnogo toga dešava se u skladu sa Protokolom sionskih mudraca. Na primer, na značajne društvene položaje, prema stavovima iz protokola, postavljaju se dve vrste ljudi – nepošteni a pametni, i pošteni a priglupi. Prvi uvek upravljaju drugima. Prvima vladaju upravljači iz ‘senke’ i menjaju ih kada im se prohete, jer mogu da ih ucenjuju.“⁸⁷ Kao što ćemo videti u nastavku teksta, takav kadrovski i organizacioni sistem pokazao se kao veoma delotvoran.

DRUGI NIVO GLOBALISTIČKE DOMINACIJE: VLADE VODEĆIH ZAPADNIH ZEMALJA

Prema globalističkim planovima, preporuke, uputstva i naredjenja „Svetske Vlade“ sprovode se u obliku proklamacija i zvaničnih stavova najrazvijenijih zemalja sveta, vodećih zagovornika i nosilaca politike *Novog svetskog poretku*, kao što su Sjedinjene Američke Države, države Evropske Unije i Japan. Zato je u funkcionalnom smislu sasvim nebitno da li „Svetska Vlada“ deluje

---

⁸⁷ Dr Džon Koulman, *Hijerarhija zavere*.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

kao neformalno telo kako se, inače, upravo dogada, ili kao javno promovisani nadnacionalni organ, što će jednoga dana zasigurno biti.

Liderska pozicija prećutno je prepuštena Americi i njenoj državnoj administraciji, koja je, kao ubedljivo najmoćnija globalna sila, strategiju svoje spoljašnje politike poistovetila sa idejom uspostavljanja *Novog svetskog porekta*. Tu činjenicu politički analitičari širom sveta tumače različito. Prema brojnim evropskim komentatorima, ali i analitičarima iz socijalističkih i drugih zemalja ugroženih globalizmom, američka administracija sebe praktično izjednačava sa „Svetskom Vladom“, tačnije, Amerika se karakteriše kao pretendent na preuzimanje globalnih ingerencija te vrste. Nasuprot njima, najpoznatiji američki antiglobalistički teoretičari tvrde da su, pre svih, Amerikanci najveće žrtve političkih manipulacija neformalne „Svetske Vlade“, jer im je unutrašnja finansijska oligarhija nametnula državnu strategiju koja je suprotna američkim nacionalnim interesima. Ovi autori u svojim delima iznose niz argumenata o pogubnim efektima globalističkih procesa na američko stanovništvo i privredu⁸⁸, upućujući oštре kritike na račun vodećih ličnosti iz krugova Amerikanaca jevrejskog porekla, između ostalih, Henrika Kisindžera i Zbignjeva Bžežinskog, koji su na visoke političke položaje u toj zemlji dolazili isključivo na osnovu pripadnosti globalističkoj eliti pod pokroviteljstvom

---

88 Džon Koulman, u ranije navedenom delu, slikovito opisuje kako su se efekti politike nametnute globalizacije odrazili na američko stanovništvo: „Da bismo kao nacija bili obuzdani više nisu potrebni lanci i konopci. Naš strah pred nepoznatim obavlja posao efikasnije od bilo kog fizičkog sredstva. Mozgovi su nam isprani da bismo odustali od svojih elementarnih ustavnih prava, da bismo odustali od samog Ustava, da bismo dozvolili Organizaciji Ujedinjenih Nacija da preuzme kontrolu nad našom spoljnom politikom, da bismo dozvolili Međunarodnom monetarnom fondu da preuzme kontrolu nad našom fiskalnom i monetarnom politikom. Jednom rečju mozgovi su nam isprani do te mere da ćemo kao nacija, bez pitanja, pristati na svaki akt bezakonja.“ Cilj globalizacije je da se takav efekat nametne celom čovečanstvu.

organizacije *Komitet 300*.⁸⁹ U svakom slučaju, niko ne spori činjenicu da je Amerika neprikosnoveni vodeći zagovornik i realizator politike „globalne diktature“ i da se njeni nacionalni lideri sve otvoreniјe postavljaju kao gospodari sveta.

Što se tiče zemalja Evropske Unije, njihova privrženost neformalnim globalističkim centrima moći još je više izražena. Uostalom, Evropska Unija je kao regionalna državna zajednica stvorena na inicijativu *Bilderberg grupe*, tako da je njen visok stepen političke zavisnosti od te organizacije sasvim razumljiv. Državnici vodećih evropskih zemalja pokazuju izvesne rezerve samo u pogledu podređenosti u odnosu na američke liderske aspiracije, osim Velike Britanije koja bez pogovora poštuje američki diktat, mada su u principu zadovoljni ulogom koja im je dodeljena u *Novom svetskom poretku*. Afirmacija Evropske Unije na međunarodnoj političkoj sceni, iako nižerazredna u poređenju sa Amerikom, ipak je od velikog značaja, posebno kada je u pitanju prostor Evrope, a delimično i Evroazije za koje je, prema dugoročnim globalističkim planovima, prevashodno zadužena.

Japan, kao treća povlašćena država, svoj status u dugoročnoj globalističkoj viziji ostvario je zahvaljujući strateškim opredeljeњima *Trilaterale* i političkoj podršci Amerike. Uloga Japana u ostvarivanju *Novog svetskog poretka* tek treba da dođe do izražaja kada se proceni da su se stekli uslovi za pokušaj političkog potčinjavanja NR Kine, prema čijoj teritoriji Japan od ranije ima neskrivene kolonijalne aspiracije.

---

89 Henri Kisindžer je poznat kao politička ličnost koja je nekoliko puta, na neobjašnjiv način, postavljana na funkciju državnog sekretara administracije u Vašingtonu i to samo u situacijama kada je američke predsednike trebalo dovesti u red ili ih smeniti sa funkcije, kao što je to bio slučaj sa Ričardom Niksonom. Inače, Kisindžer nikada nije pokazao želju da lično zauzme položaj predsednika Amerike, jer mu je status *sive eminencije* obezbedivao neuporedivo veću političku moć. Slične okolnosti i nepoznanice vezane su i za naimenovanja Zbignjeva Bžežinskog.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Konkretno, zadatak vodećih državnih administracija je da iniciraju političko delovanje u određenom pravcu, što se sprovodi po isprobanoj spoljnopoličkom klišeu – u određenom delu sveta, nad kojim treba uspostaviti dominaciju, locira se stvarni ili još češće isprovocirani *problem*, koji se dalje, bez ikakvih obrazloženja, proglašava za pojavu koja ugrožava nacionalne interese neke od globalističkih supersila i pred međunarodnom zajednicom insistira na neophodnosti neoružane ili oružane intervencije. Od tog trenutka, operativna realizacija globalističkih planova počinje da se odvija u ime „međunarodne zajednice“, pod obrazloženjem „zaštite ljudskih prava, sloboda, humanosti i demokratije“. Međunarodne institucije nadalje preuzimaju svu odgovornost za posledice koje iskrstaju, dok se državna administracija velesile koja je inicirala problem povlači u drugi plan, zadržavajući ulogu podstrelka, kontrolora i finansijera. Kao što se na primeru Jugoslavije, Iraka i brojnih zemalja Afrike i Južne Amerike moglo videti, problemi koje su pred međunarodnom zajednicom potencirale globalističke zapadne vlade bili su fiktivni i izmišljeni. Pri tome, niko nije uzimao u razmatranje opravdanost nekih absurdnih stavova, kao što je, na primer, stav administracije u Vašingtonu da su: „Promenom vlasti u Ruandi ili zauzimanjem bosanske varošice Bihać od strane srpskih snaga, ozbiljno narušeni interesi američke nacionalne bezbednosti“.

TREĆI NIVO GLOBALISTIČKE DOMINACIJE: NADNACIONALNE MEĐUNARODNE ORGANIZACIJE

Operativna realizacija uspostavljanja *Novog svetskog poretku* u potpunosti je prepustena nadležnosti trećeg nivoa globalističke dominacije, tj. velikim međunarodnim organizacijama kao što su, na vojnom planu NATO, na finansijskom Međunarodni monetarni fond, a na političkom Organizacija Ujedinjenih Nacija. Njihov ne-

osporni internacionalni karakter dao im je mogućnost da u svakom pojedinačnom slučaju zvanično istupaju kao da deluju u ime i za dobrobit čitavog čovečanstva, mada se zbog presudne finansijske i organizacione zavisnosti od zapadnih moćnika angažuju isključivo pri zaštiti njihovih interesa. Zadatak im je da, u skladu sa globalističkim planovima, samostalno ili u koordiniranom sa-dejstvu, izazivaju krize u određenim regionima sveta, da te krize kanališu do potpune eskalacije, a zatim se direktnom intervencijom uključe u razrešavanje problema koje su same izazvale i to iskoriste za stalno stacioniranje u konkretnom regionu, obezbeđujući dalji razvoj lokalnih političkih tokova u skladu sa voljom zapadnih nalogodavaca.

O NATO-u, kao oružanom, nasilnom instrumentu za uvođenje *Novog svetskog poretku*, već je dosta toga rečeno u prethodnom delu ove studije. Činjenica da je to za sada jedina, a samim tim i neprikosnovena, globalna vojna formacija, dovoljno govori koliki je njen značaj u ostvarivanju ciljeva zapadnih velesila. Treba imati u vidu to da se pod ovom organizacijom ne podrazumevaju samo armijski potencijali njenih zemalja članica, već i ukupni obaveštajno-bezbednosni i logistički kapaciteti na svim nivoima, što je čini ratnim mehanizmom kome je gotovo nemoguće pari-rati, bar kada su u pitanju male i srednjerasljivjene zemlje sa skromnim odbrambenim mogućnostima.

Angažovanje NATO-a u dosadašnjim globalističkim operacijama odvijalo se različitim intenzitetom. Na primer, u početnim fazama zapadne kampanje u Evropi i Evroaziji, konkretno u slučajevima Poljske, Mađarske ili Bugarske, kao i po pitanju otцепljenja nekoliko republika bivšeg SSSR-a, gde su društvene krize, a zatim i političke promene ostvarivane neoružanim sredstvima, NATO je imao bitnu, ali ipak sekundarnu ulogu ozbiljne oružane pretnje lokalnim armijama da se u unutrašnje procese ne mešaju, kao i ulogu demonstracije sile prema tada još postojećem Sovjetskom

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Savezu da pasivno prihvati činjenicu gubitka geostrateškog pre-
imućstva u Istočnoj Evropi, uz istovremeni gubitak i delova sop-
stvene državne teritorije. Prva situacija u kojoj se NATO direktno
eksponirao kao agresivna sila bila je jugoslovenska kriza. NATO
se tu neposredno angažovao u svim fazama – od izazivanja krize,
preko ubačenih obaveštajno-subverzivnih timova koji su delovali
u sadejstvu sa drugim faktorima neoružane intervencije, do direk-
tognog provociranja eskalacije problema u Bosni, a potom i u srp-
skoj pokrajini Kosovu, što je poslužilo kao izgovor za opsežnu
oružanu intervenciju 1999. godine i okupaciju dela jugoslovenske
teritorije. Pri tome, ostali deo čovečanstva reagovao je rezignira-
no, pasivno, pa čak i zastrašeno, iz čega su Zapadne sile izvele
zaključak da ubuduće ne moraju gubiti previše vremena na poli-
tička natezanja sa *neposlušnim* režimima. Već sledeća globalisti-
čka kampanja, usmerena protiv Iraka 2003. godine, odvijala se
isključivo u duhu vojne NATO akcije, do potpunog razaranja i
okupacije te zemlje. Sve ukazuje na to da će se buduće globalisti-
čke težnje prema nezavisnim zemljama, kao i do sada, u izvesnoj
meri oslanjati na neoružane oblike ekonomskih i političkih priti-
saka, ali uz tendenciju sve učestalijeg davanja prioriteta oružanim
metodama, to jest NATO-u, koji je u međuvremenu sebe već pro-
glasio institucijom izvan jurisdikcije svetskog zakonodavstva.

Oružana intervencija nije jedina globalistička pretnja sa ko-
jom se sučeljavaju nezavisne zemlje, posebno ne one veće koje
poseduju dovoljno respektivan vojni arsenal, dovoljan za odbram-
beno suprotstavljanje NATO-u. Zato su zapadni stratezi blagovre-
meno razradili i alternativne planove veoma efikasnog neoružanog
delovanja, a u prilog im je išla činjenica da su savremeni pojavnii
oblici međudržavnih konflikata bitno promenili svoju suštinu.
Prema aktuelnim teoretičarima ratne doktrine: „Rat je u najvećem
obimu prešao iz vojne u civilnu sferu. Nekada je država gubila
rat, teritoriju i tekovine u fizičkoj sferi – u sukobu dve vojske, a

sada se rat može izgubiti i u drugim dimenzijama koje prevašodno pripadaju civilima – ekonomski, tehnološka, informativna, kulturološka.⁹⁰ Na ovom rezonu zasnovana je moć druge velike globalističke organizacije u službi *Novog svetskog poretku* – Međunarodnog monetarnog fonda.

Ova nadnacionalna ekonomski *velesila*, u čijem okrilju funkcionišu sve ostale značajne finansijske institucije (Svetska banka, Evropska banka i dr.), na svoj način sprovodi planove „globalne diktature“ sa političkim rezultatima koji gotovo da prevazilaze učinke oružane ratne kampanje. Naime, svetski finansijski tokovi podležu zakonitostima po kojima nijedna zemlja, ma koliko bila moćna i bogata, ne može ekonomski opstati samostalno. Naravno, nerazvijene i srednjerasvijene zemlje, direktno zavisne od strane pomoći i kredita, bez prilagođavanja zahtevima svetskih finansijskih institucija uopšte ne mogu opstati. Ovo je osnov ekonomskog neokolonijalizma koji sprovodi Međunarodni monetarni fond: ako jedna nezavisna država prihvati njihovu finansijsku pomoć dovodi u pitanje sopstveni ekonomski suverenitet i kontrolu nad nacionalnim resursima, ako to ne prihvati, prete joj sankcije i ekonomski blokada sa razarajućim posledicama po privredu. U oba slučaja, dolazi do izazivanja ekonomski, a zatim, socijalne i političke krize, što globalistima daje otvoren prostor za uspostavljanje kontrole nad tom zemljom do nivoa potpunog preuzimanja vlasti. Navedeni princip primenjivan je kod nenasilnog preuzimanja vlasti u gotovo svim istočnoevropskim socijalističkim zemljama kojima je nametnut proces ekonomskih tranzicija, jer: „Globalizam, kao vladavina transnacionalnog kapitala, direktno uslovjava temeljno i strukturalno politizovanje ekonomije (ekonomski opstanak i razvoj zavise od ispunjavanja političkih uslova koji pogoduju investitorima) i ekonomski politike (politička stabilnost i političke strukture u zavisnosti su od ekonomskih ustupaka

---

90 Svetozar Radišić – *Rat svih protiv svih*.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

investitorima). Tako je gubitak političke i ekonomske moći lokalnih aktera nacionalnih država strahovito ubrzan.^{“91}

Mada, kao ključni faktor globalne dominacije, Međunarodni monetarni fond može delovati potpuno samostalno u izazivanju, vođenju i razrešavanju kriza širom sveta, to se planski izbegava i njegov se nastup gotovo uvek odvija u sadejstvu sa NATO-om. Tako je kod neoružanih kampanja, NATO redovno obavljao funkciju činioca koji obezbeđuje sprovođenje ekonomskih tranzicija nametnutih od strane Međunarodnog monetarnog fonda, dok se Fond pojavljivao u uvodnim fazama svih oružanih NATO intervencija kao činilac koji će, ekonomskom blokadom, bitno oslabiti odbrambenu moć napadnute zemlje, što je, inače, bio slučaj prilikom agresija na Jugoslaviju i Irak.

Treća velika međunarodna organizacija u službi *Novog svetskog poretku*, čiji je osnovna namena da legalizuje aktivnost prethodne dve je, na sramotu mnogih nezavisnih zemalja, Organizacija Ujedinjenih Nacija. Stvorena je svojevremeno kao multilateralno internacionalno telo, sa ciljem da obezbedi mir u svetu, da bi danas figurirala kao jedan od ključnih nadnacionalnih faktora zavodenja „globalne diktature“ u korist vodećih zemalja Zapada. Kakvu su funkciju Amerikanci namenili Ujedinjenim nacijama najbolje je definisao Ričard Gardner, savetnik američke administracije za spoljne poslove, u svom obraćanju Kongresu još 1974. godine: „Ako odmah ne stvorimo ‘Svetsku Vladu’, ne izvršimo reviziju Rezolucije Ujedinjenih nacija i ne opunomoćimo ‘Svetski sud’ da ima najvišu vlast, neće biti progres. Neophodno je proširiti domen oružanih snaga OUN na sve sektore globalnih ratnih žarišta.“^{“92} Gardner je bez okolišanja izneo tezu o stavljajuju Ujedinjenih nacija u funkciju „Jedinstvene svetske Vlade“. Jedino nije

91 Dr Bogoljub Šijaković

92 Citirano prema: S. Radišić – *Rat svih protiv svih*.

rekao to da pod njenom oružanom silom podrazumeva NATO, što verovatno nije ni mogao u vreme kada je pomenuto izlaganje prezentovano.

Postupak podređivanja Organizacije Ujedinjenih nacija sproveden je jednostavno, uspostavljanjem potpune finansijske zavisnosti od zapadnog kapitala. A ko plaća taj se pita – zato već desetinu godina zaredom ova organizacija nema ni snage ni hrabrosti da se tokom svog rada pridržava jedinstvenih kriterijuma, već se upravlja isključivo prema željama svojih finansijera. Po dodvoravanju Amerikancima, predsedavajući Ujedinjenih nacija bili bi smešni da nisu jadni. Setimo se samo korumpiranog Peresa De Ku-eljara ili trenutno aktuelne političke karikature Butrosa Galija.

Ujedinjene nacije svele su se na organ koji služi samo za to da obezbedi međunarodni politički legitimitet ekonomskim sankcijama MMF-a ili NATO intervenciji. Kada Zapadne sile žele da izbegnu konkretnu odgovornost zbog bahatog nastupa prema nekoj nezavisnoj državi na scenu stupa Savet bezbednosti sa svojim rezolucijama koje se proglašavaju važećim, čak i onda (što je najčešći slučaj) kada neke od stalnih članica, Rusija ili Kina, ulože veto. U globalističkoj strategiji izazivanja kriza Ujedinjene nacije uključene su u sve segmente. U njihovo ime, NATO snage sprovode *humanitarne* misije smirivanja smisljeno izazvanih kriznih žarišta, da bi potom u formi *mirotvoraca* zavodile legalnu okupaciju osvojenih teritorija. Prema nalazima francuskog publiciste Žerara Bodsona: „Novi svetski poređak je poslednjih godina izradio više oružanih sukoba i intervencija OUN nego za 40 godina ‘hladnog rata’: 22 oružane intervencije OUN u periodu 1988–1994 naspram 13 između 1948–1988 godine.“⁹³

Na slučaju Jugoslavije, Ujedinjene nacije dovedene su do besmisla. Evo šta o tome kaže beogradski politički analitičar dr Milan Tepavac: „Način na koji su se UN ponele i još uvek se odnose

---

⁹³ Citirano prema: S. Radišić – *Rat svih protiv svih*.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

prema Jugoslaviji govori sve o toj instituciji. Ona se potpuno srozala u svakom pogledu, i političkom i moralnom, postavši puko slepo oruđe SAD-a. Jer kako se drukčije može objasniti da se do danas ni jedna članica UN nije usuđivala suprotstaviti politici SAD prema jugoslovenskom i srpskom narodu? Kako objasniti da nijedna država članica nije bila protiv prijema secesionističkih republika u UN koje su protivustavno i uz primenu nasilja proglašile otcepljenje od Jugoslavije kada se zna da su UN od svog postanka bile kategorično protiv secesionističkog rasturanja država članica? Kako objasniti da su ruku podigli i oni kojima secesionizam već uveliko kuca na vrata, kao što su Kanada, Rusija, Indija i drugi? Jednim velikim strahom od suprotstavljanja politici SAD. Ujedinjene nacije su prestale da postoje od kada su odibile da zaštite teritorijalni integritet Jugoslavije. To potvrđuje i kasnija agresija na Irak. Za većinu naroda Ujedinjene nacije su organizacija koja ne samo da je postala nepotrebna nego je i štetna.“

ČETVRTI NIVO GLOBALISTIČKE DOMINACIJE: SVETSKA MREŽA NEVLADINIH ORGANIZACIJA

Sredinom osamdesetih godina prošlog veka, Zbignjev Bžežinski, u to vreme na funkciji savetnika za bezbednost američkog predsednika Kartera, zalagao se za realizaciju jednog opsežnog naučnog projekta iz društvene sfere na planu obezbeđivanja dugoročne masovne podrške američkoj globalnoj dominaciji. S tim u vezi, Bžežinski kaže: „Naše postojeće državne institucije biće dopunjene institucijama za upravljanje predvidljivim situacijama, čiji će zadatak biti da unapred upozore na moguće društvene krize i da razviju programe pomoću kojih bi se one mogle kanalizati i suzbijati.“ Tako su nastale moderne američke *nevladine organizacije*, među prvima *Atlantski savet SAD* i *Aspenov institut za humanitarne studije*, koje ćemo pod različitim formama i nazi-

vima kasnije sretati na svim kriznim žarištima sveta. Timovi, sa-stavljeni od vrhunskih psihologa, sociologa, kulturologa i stručnjaka iz drugih društvenih oblasti, osmislili su nekoliko modela „mentalne dominacije“ i načina njihovog efikasnog nametanja u pojedinim sredinama, čime su kategoriju psihološkog rata zaista doveli do savršenstva. Osnovna funkcija tih mentalnih modela je da na masovnom planu prikriju ono što se događa u stvarnosti, navodeći populaciju da bez puno kritičkog razmišljanja, spontano primi i usvoji samo određene (probrane) stavove, što u kontekstu *Novog svetskog poretka* ima za cilj da legitimizuje sve ono što sa sobom nosi globalna politička moć.

Prepoznatljiva odrednica tih institucija koja ih karakteriše kao *nevladine* krije u sebi celu suštinu njihovog delovanja. Naime, sa tom odrednicom unapred im je obezbeđen monopol na političku nepristrasnost, što ih formalno čini nepolitičkim a praktično napolitičkim, te kao takve imaju uslove za neometani prodror u sve sredine. Nastupaju isključivo sa pozicija humanitarnog mirovračkog globalizma, uz predočavanje različitih vidova koristi za lokalnu populaciju, zbog čega su u masama dočekivane sa dobrodošlicom. I nacionalne vlade u zemljama u kojima deluju uglavnom ih doživljavaju kao potencijalni izvor materijalnih sredstava za dodatno socijalno zbrinjavanje naroda, a kada se, jednoga dana, spozna njihova stvarna politička pozadina obično biva već kasno.

Prvi i najčešći oblik legalizacije delovanja *nevladinih organizacija* na terenu je pokroviteljstvo Organizacije Ujedinjenih Nacija. U *Agendi za mir OUN* konstatovano je sledeće: „Koliko god je bitno da svaki organ UN koristi svoje mogućnosti na uravnotežen i skladan način, kakav predviđa Povelja, mir se u najširem smislu ne može postići ni samo sistemom UN ni samo uticajem Vlada zemalja članica. U tome moraju učestvovati svi: nevladine organizacije, akademske ustanove, parlamentarci, poslovne i profesionalne zajednice, mediji i cela javnost.“ Stavljujući ih ovim

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

aktom na prvo mesto po značaju, Ujedinjene nacije su im stvorile uslove da ni u jednoj zemlji članici, bez obzira na to kakav stav njeno rukovodstvo imalo prema *nevladinim organizacijama*, ni pod kakvim obrazloženjem ne može biti sprečeno ili odbijeno njihovo prisustvo.

Drugi oblik legalizacije *nevladinih organizacija* su fondacije, obično zaklonjene iza humanitarnih, socijalnih, naučnih i drugih ideja. Imajući u vidu to da ih predvode konkretne ličnosti koje figuriraju kao stvarni ili formalni nosioci krupnog kapitala, kao recimo vlasnici fondacija *Ford*, *Fulbrajt* i *Soroš* iz Amerike, *Humboldt* iz Nemačke ili *Sosokava* iz Japana, rukovodstva država, posebno onih siromašnjih, rado izlaze u susret njihovim zahtevima, mada je, po pravilu, u poslove sa takvim fondacijama pod obavezno umešan i neki od korumpiranih vladinih činovnika dotične države. Nastupaju drugačije i neuporedivo dugoročnije od „humanitaraca“, sa strateškom globalističkom idejom izdvajanja, školovanja i vaspitanja kadrova iz određene zemlje koji će, posle izvesnog broja godina, u datom trenutku biti vraćeni u tu zemlju kako bi preusmerili političke tokove ili u ime svojih zapadnih mentorova preuzeli vlast.

Struktura i način funkcionisanja *nevladinih organizacija* detaljno će biti razrađeni u poglavlju koje sledi, a ono što sada želim da naglasim jeste njihova korelacija sa ostalim nivoima globalističke dominacije. Kao prvo, osnivači i finansijeri najpoznatijih *nevladinih organizacija*, prevashodno onih iz grupe *fondacija*, po svom društvenom i finansijskom statusu nalaze se u samom vrhu zapadne hijerarhije, pa kao takvi pripadaju upravo onoj globalističkoj eliti koja pretenduje da sebe proglaši „Jedinstvenom svetskom Vladom“. Kao drugo, najviši savetnički položaji u američkoj Vladi, istovetno i u vladama njenih zapadnih saveznika, dodeljuju se upravo ljudima koji dolaze sa ključnih rukovodećih mesta u *nevladinim organizacijama*, a po pravilu se po isteku mandata na

ta mesta i vraćaju. I kao treće, *nevladine organizacije* su obavezno uključene u sve faze globalističkih procesa u pojedinim državama, u direktnom sadejstvu sa nosećim međunarodnim organizacijama, tj. sa NATO-om, MMF-om i Ujedinjenim nacijama, kojima na terenu služe kao obaveštajna, subverzivna i propagandna baza. Pogledajmo kako to izgleda na uobičajenom primeru nastupa „Novog svetskog poretk“:

- a) Globalistička oligarhija daje uputstvo o regionu u svetu, kao i o državi na koju treba delovati. Na teren izlazi neka od *nevladinih organizacija*, zaklonjena iza humanitarne – zdravstvene misije, odnosno naučne, kulturne ili slične međunarodne saradnje.
- b) Samostalno ili u sadejstvu sa obaveštajnim NATO stručnjacima *nevladina organizacija* locira problem koji bi se mogao okarakterisati kao „kriza“, ili se, uz male intervencije, može kanalizati tako da preraste u pravu krizu. Takvih problema u nerazvijenim i srednjerasvijenim zemljama obično ima na pretek, pa je samo stvar procene za koju vrstu problema se opredeliti: međuetnički incident, neka policijska akcija razbijanja protestnog mitinga, neregularnosti oko lokalnih parlamentarnih izbora, obračun konkurenckih narko-mafija, slučaj proterivanja zapadnih novinara i sl. Iako navedeni primeri u suštini predstavljaju unutrašnje stvari jedne zemlje, angažovanja *nevladina organizacija*, u svojstvu „dobronamernog nepristrasnog faktora“, oglašava se u ime zaštite „ljudskih prava“ i „demokratskih sloboda“, apelujući na međunarodnu zajednicu da nešto preduzme, optužujući za problem isljučivo lokalni politički režim.
- c) Posle kraće ali intenzivne propagandne kampanje na tu temu, u koju se uključuju još desetine drugih *nevladinih organizacija* širom sveta, na scenu stupa administracija u Vašingtonu i taj unutrašnji problem dotične zemlje proglašava za akt koji

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

„ugrožava interes američke nacionalne bezbednosti“. Ceo problem podiže se na nivo međunarodnih institucija.

- d) Ujedinjene nacije apeluju na „mir i uzdržanost“ i razvlače situaciju ne čineći ništa, da bi za to vreme MMF uveo ekonomsku blokadu prema toj zemlji, a NATO započeo nagomilavanje trupa u regionu. Sve vreme *nevladine organizacije* podgrevaju situaciju alarmantnim, najčešće lažnim ili preuveličanim izveštajima „sa lica mesta“.
- e) Informativna kampanja se naglo usredsređuje na neki pojedinačni fiktivni događaj koji se, po pravilu, odvija u režiji zadužene *nevladine organizacije*, a za koji se proceni da će zbog svoje brutalnosti izazvati burne reakcije u svetskom javnom mnjenju. Američka administracija insistira na akciji. Ujedinjene nacije šalju emisare da ponude rukovodstvu dolične zemlje dobrovoljno povlačenje sa vlasti, jer je to uslov da se „izbegne rat i spasi svetski mir“. Ukoliko prihvate, NATO snage pod zastavom UN, uz izgovor da je neophodno stabilizovati situaciju, vrše okupaciju njihove državne teritorije. Ukoliko odbiju, NATO armada bez najave izvodi agresiju i nasilno zauzima tu državu, a u međuvremenu, Savet bezbednosti donosi Rezoluciju kojom se intervencija proglašava međunarodno opravdanom.
- f) *Nevladine organizacije* tada nastupaju u većem broju da bi se angažovale oko pomoći prilikom uspostavljanja i ubrzavanja „demokratskih procesa“. Među svojim lokalnim simpatizerima vrše odabir nekog marginalca, obično iz kategorije bivših stranih stipendista i dovode ga na vlast. Okružuju ga savetnicima iz svojih redova koji forsiraju političku platformu potpune bespogovorne podređenosti globalnoj dominaciji. Na toj teritoriji NATO ostaje stacioniran za sva vremena. MMF otvara prostor zapadnim kapitalistima koji u bescenje preuzimaju vlasništvo nad nacionalnim privrednim resursima. Lokalno stanovništvo se u sopstvenoj zemlji transformiše u građane drugog reda – došla im demokratija.

Interesantno je da se već skoro tri decenije, kao otvoreni protagonisti zavođenja globalne diktature, na različitim krajevima sveta pojavljuju gotovo isti ljudi. Evo skraćenog spiska onih koji su neposredno organizovali razbijanje Jugoslavije, mada sam uveren da će mnoga od tih imena, u sličnim političkim, savetodavnim ili finansijskim svojstvima i funkcijama, naći i na listama vaših domaćih *nevladinih organizacija*. Još je interesantnija činjenica da su skoro svi poreklom Jevreji. Ako se neko slučajno zapita zašto toliko insistiram na njihovom poreklu, neka pročita *Protokol si-onskih mudraca*. A sada, evo spiska⁹⁴:

Al Gor (ALBERT ARNOLD „AL“ GOR, Jr.) – američki političar, potpredsednik SAD (1993–2001).

Alen Finkelkraut (ALAIN FINKIELKRAUT) – francuski filozof, globalistički aktivista.

Aleksandar Ruckoj (ALEXANDER RUTSKOY) – ruski političar.

Aleksandar Smolenski (ALEXANDER SMOLENSKY) – ruski finansijski magnat.

Alfred Koh (ALFRED KOCH) – Letonac, svojevremeno zamjenik ruskog premijera.

Anatolij Sobčak (ANTOLY SOBCHAK) – ruski političar demokratske opcije.

Andre Gluksman (ANDRÉ GLUCKSMANN) – francuski filozof i pisac, globalistički aktivista.

Andrej Kozirev (ANDRI KOZYREV) – ruski političar, bivši ruski ministar inostranih poslova od 1990. do 1996. godine.

Bernar-Anri Levi (BERNARD-HENRI LÉVY) – francuski filozof i publicista, globalistički aktivista.

⁹⁴ Prvu verziju ovog spiska svojevremeno je sastavila jugoslovenska vojna obaveštajna Služba a puštena je u javnost „poprečnim“ medijskim kanalima za vreme NATO agresije 1999. godine. Danas je u opticaju nekoliko verzija koje se uglavnom poklapaju po navedenim imenima.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

- Bernar Kušner** (BERNARD KOUCHNER) – Francuz, političar, specijalni predstavnik UN za Kosovo (1999–2001).
- Boris Berezovski** (BORIS BEREZOVSKY) – ruski milijarder, medijski magnat.
- Boris Jeljin** (BORIS YELTSIN) – ruski političar, bivši predsednik Rusije.
- Boris Njemtsov** (BORIS NIEMTSOV) – ruski medijski magnat.
- Bronislav Geremek** (BRONISLAW GEREMEK) – Poljak, predsedavajući OEBS-a.
- Česlav Miloš** (CZESLAW MILOSZ) – poljski pisac, nobelovac, globalistički aktivista.
- Danijel Kon-Bendit** (DANIEL COHN-BENDIT) – francusko-britanski državljanin, vođa studentskog protesta u Francuskoj 1968. godine, globalistički aktivista.
- Dejvid Kaleb** (DAVID KALEFF) – Amerikanac, humanitarac i biznismen, svojevremeno savetnik u Vladi jugoslovenskog premijera Milana Panića.
- Dejvid Kaplan** (DAVID KAPLAN) – američki dopisnik TV mreže Ej-Bi-Si (ABC) iz BiH.
- Dejvid Hant** (DAVID HUNT) – Britanac, član Međunarodne komisije za borbu protiv antisemitizma, zagovornik cionizma.
- Dejvid Hanej** (DAVID HANNEY) – Britanac, bivši britanski ambasador pri UN.
- Dani de Mikelis** (GIANNI De MICHELIS) – Italijan, bivši ministar inostranih poslova Italije.
- Derde Konrad** (GYÖRGY KONRÁD) – bivši mađarski disident, zagovornik građanskih prava i sloboda, i predsednik Svetskog PEN kluba.
- Džejms Volfenson** (JAMES D. WOLFENSOHN) – Australijanac, predsednik Svetske banke (1995–2005).
- Džejms Rubin** (JAMES RUBIN) – Amerikanac, portparol Stejt Departmenta (1997–2000).

Džerald Kaufman (GERALD KAUFMAN) – Britanac, član Laborističke partije.

Džefri Saks (JEFFRY SAX) – Amerikanac, tvorac ekonomskog programa za Istočnu Evropu.

Džon Dojč (JOHN DEUTSCH) – Amerikanac, bivši direktor CIA (1995–96).

Džon Kornblum (JOHN KORNBLUM) – američki političar, izašlanik SAD za bivšu Jugoslaviju.

Džon Šetak (JOHN SHATTUCK) – pomoćnik državnog sekretara SAD za humanitarno pravo i demokratiju (1993–98).

Džordž Soroš (GEORGE SOROS) – Amerikanac, finansijski magnat.

Edgar Bronfman (EDGAR BRONFMAN) – Kanadjanin, cionista, predsednik Svetskog Jevrejskog kongresa.

Eli Vajsel (ELIE WIESEL) – Amerikanac, borac za ljudska prava i dobitnik Nobelove nagrade za mir 1986 godine, zagovornik „Novog svetskog poretku“.

Entoni Lejk (ANTHONY LAKE) – američki političar – bivši glavni savetnik za nacionalnu bezbednost SAD (1993–97).

Freimut Duve (FREIMUT DUVE) – Nemac, prvi predstavnik OEBS-a za slobodu štampe.

Gabi Glihman (GABI GLEICHMANN) – Švedanka, bivša predsednica švedskog PEN kluba.

Grigori Javlinski (GRIGORY YAVLINSKY) – ruski političar demokratske opcije.

Helmut Kol (HELMUTH KOHL) – nemački političar, bivši kancler Nemačke (1982–98).

Henri Kisindžer (HENRY KISSINGER) – američki političar, bivši državni sekretar SAD (1973–1977).

Horhe Sampajo (JORGE SAMPAIO) – Portugalac, predsednik Portugalije.

Izrael Kelman (ISRAEL KELMAN) – Austrijanac, finansijski meštar.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

- Ira Magaziner (IRA MAGAZINER)** – Amerikanac, bivši savetnik u Vladi Bila Klintona.
- Jegor Gajdar (YEGOR GAIDAR)** – ruski političar, bivši premijer Rusije.
- Jefin Zvigilski (YEFIM ZVIAGILSKY)** – bivši premijer Ukrajine.
- Jozef Joška Fišer (JOSEPH JOSCHKA FISCHER)** – Nemac, bivši ministar spoljnih poslova Nemačke i član borda Međunarodne krizne grupe (ICG).
- Julij Vorontsov (YULLY VORONTSOV)** – bivši ambasador Rusije pri UN.
- Karlos Vestendorp (CARLOS WESTENDORP)** – Španac, visoki predstavnik međunarodne zajednice za BiH.
- Leri King (LARRY KING)** – Amerikanac, poznati voditelj i politički komentator TV mreže Si-En-En (CNN). Zagovornik NATO intervencije na Jugoslaviju.
- Loren Fabiju (LAURENT FABIUS)** – francuski političar, bivši premijer Francuske.
- Lorens Iglberger (LAWRENCE EAGLEBURGER)** – američki političar, bivši ambasador SAD u Jugoslaviji i bivši državni sekretar (1992–93).
- Luk Levi (LUC LEVY)** – Francuz, direktor Francuskog kulturnog centra u Beogradu.
- Malkom Rifkin (MALCOM RIFKIND)** – Škotlandjanin, bivši ministar odbrane Velike Britanije.
- Marak Goulding (MARAK GOULDING)** – Amerikanac, podsekretar Ujedinjenih Nacija do 1997.
- Medlin Olbrajt (MADLEINE ALBRIGHT)** – američki političar, bivši državni sekretar SAD (1997–2000).
- Mihael Fridman (MIHAEL FRIDMAN)** – ruski finansijski magnat.
- Mihail Zadornov (MICHAEL ZADORNOV)** – ruski finansijski magnat.

Mihail Hodorkovski (MICHAEL KHODORKOVSKY) – ruski finansijski magnat.

Moris Goldstin (MAURICE GOLDSTEEN) – Amerikanac, eks-pert za međunarodne ekonomskе odnose.

Moris Sači (MAURICE SAATCHI) – Britanac, osnivač agencije za marketing Saatchi & Saatchi, organizator globalističkih studentskih buntova u socijalističkim zemljama.

Najdžel Loson (NIGEL LAWSON) – Britanac, bivši ministar finansija Velike Britanije.

Nora Belof (NORA BELOFF) – britanska novinarka, dopisnik Obzervera.

Peter Aven (PETER AVEN) – ruski biznismen i političar.

Petre Roman (PETRE ROMAN) – rumunski političar, lider partije Demokratske snage, bivši premijer Rumunije.

Piter Galbrajt (PETER GALBRIGHT) – bivši ambasador SAD u Hrvatskoj (1993–98).

Piter Justinov (PETER USTINOV) – Britanac, poznati holivudski glumac i aktivista UN, zagovornik „Novog svetskog poretka“

Piter Mendelson (PETER MENDELSON) – Britanac, komesar EU za trgovinu.

Piter Tarnof (PETER TARNOFF) – američki političar, pomoćnik državnog sekretara SAD.

Redžinald Bartolomju (REGINALD BARTHOLOMEW) – američki političar, specijalni izaslanik SAD za bivšu Jugoslaviju.

Rik Salutin (RICK SALUTIN) – kanadski pisac, organizator globalističkih studentskih buntova u socijalističkim zemljama.

Ričard Goldstoun (RICHARD GOLDSTONE) – Južnoafrička Republika, bivši predsednik takozvanog „Haškog tribunala“.

Ričard Kauzlarič (RICHARD KAUZLARICH) – ambasador SAD u BiH (1997–1999).

Ričard Holbruk (RICHARD HOLBROOKE) – američki političar, izaslanik SAD za bivšu Jugoslaviju.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Ričard Šifer (RICHARD SHIFFER) – američki diplomata.

Robert Badenter (ROBERT BADINTEUR) – Francuz, predsednik čuvene „Badenterove komisije“ koja je legalizovala raspad Jugoslavije.

Robert Gelbard (ROBERT GELBARD) – američki političar, specijalni izaslanik SAD za Balkan i pomoćnik državnog sekretara.

Robert Frovik (ROBERT Holmes FROWICK) – Amerikanac, prvi šef misije OEBS-a u BiH (1995–1996).

Roj Gatman (ROY GUTMAN) – američki novinar, zastupnik ideja „Novog svetskog poretka“.

Rupert Merdok (RUPERT MURDOCH) – Amerikanac australijskog porekla – medijski magnat.

Sendi Berger (SAMUEL R. „SANDY“ BERGER) – američki političar, savetnik za nacionalnu bezbednost (1997–2001).

Ser Alfred Šerman (SIR ALFRED SHERMAN) – Britanac, bivši savetnik premijera u Vladi Margaret Tačer.

Ser Lion Britan (SIR LEON BRITTAN) – Britanac, bivši Komesar EU za spoljna pitanja (1995–99).

Sergej Kirijenko (SERGEY KIRIYENKO) – ruski političar, bivši premijer Rusije (1998).

Simon Vil (SIMONE VEIL) – Francuskinja, bivša predsednica Evropskog Parlamenta.

Stiven Oksman (STEPHEN OXMAN) – američki političar, bivši pomoćnik Državnog sekretara SAD za Evropu.

Stiven Spilberg (STEVEN SPIELBERG) – Amerikanac, čuveni filmski reditelj, zagovornik „Novog svetskog poterka“.

Stjuart Ajzenštat (STUART EINSENSTAT) – američki političar, bivši pomoćnik državnog sekretara za bezbednost i bivši američki ambasador pri EU (1993–96).

Tedi Kolek (TEDDY KOLEK) – Izraelac, gradonačelnik Jerusalima, zagovornik ideja globalizma.

- Tim Guldiman** (TIM GULDIMANN) – Švajcarac, šef Misije OEBS u Hrvatskoj (1997–1999).
- Tom Lantoš** (TOM LANTOS) – američki političar, kongresmen.
- Vesli Klark** (WESLEY KANNE CLARK) – američki general, bivši Vrhovni komandant NATO snaga (1997–2000).
- Vilijem Koen** (WILLIAM COHEN) – američki političar, sekretar odbrane SAD (1997–2001).
- Vitalij Malkin** (VITALY MALKIN) – ruski političar i finansijski magnat.
- Vladimir Gusinski** (VLADIMIR GUSINSKY) – ruski medijski magnat, prvi predsednik Rusko-jevrejskog Kongresa.
- Wolf Blicer** (WOLFF BLITZER) – američki novinar, izvešttač Si-En-Ena (CNN).
- Voren Kristofer** (WARREN CHRISTOPHER) – američki političar, bivši državni sekretar (1993–97).
- Voren Zimerman** (WARREN ZIMMERMAN) – bivši ambasador SAD u Jugoslaviji (1989–92).
- Zbignjev Bžežinski** (ZBIGNIEW BRZEZINSKI) – američki političar, bivši savetnik za nacionalnu bezbednost SAD (1977–81), ideolog globalizma.
- Žak Atali** (JACQUES ATALLI) – Francuz, prvi predsednik Evropske banke za obnovu i razvoj (EBRD) i nekadašnji specijalni savetnik bivšeg predsednika Francuske F. Miterana.
- Žak Derida** (JACQUES DERRIDA) – francuski filozof, zagovornik ideja globalizma.
- Žak Klajn** (JACQUES KLEIN) – Amerikanac, bivši izaslanik UN u RS Krajini a zatim šef Misije za Bosnu i Hercegovinu.
- Žak Lang** (JACQUES LANG) – Francuz, bivši ministar kulture Francuske.

FUNKCIONALNO USTROJSTVO NEVLAĐINIH ORGANIZACIJA

Kao poseban oblik institucionalnog delovanja *nevladine organizacije* su osmišljene u prvim godinama nakon Drugog svetskog rata u Velikoj Britaniji, državi sa ubedljivo najvećim kolonijalnim iskustvom. Naime, Britancima je polovinom XX veka postalo jasno da silu oružja, na kojoj je počivala njihova dotadašnja kolonijalna uprava u mnogim zemljama, treba zameniti nekim drugim vidom ostvarivanja dominacije, pa se na planu iznalaženja najoptimalnijeg rešenja postavilo pitanje: Kako jedan narod za čiju su teritoriju kolonizatori zainteresovani – zbog prirodnih resursa, geostrateškog položaja ili nekog trećeg razloga, dovesti u poziciju da dobrovoljno prihvati stranu dominaciju, doživljavajući vlast stranaca kao poželjnu soluciju za ostvarivanje sopstvenih nacionalnih interesa? Taj zadatak poveren je eminentnim zapadnim stručnjacima iz oblasti sociologije i psihologije, koji se nadalje prioritetno angažuju na osmišljavanju naučnih metoda i tehnika uobličavanja masovnog javnog mišljenja.

U samom startu, iskristalisalo se nekoliko generalnih preduslova koje će ubuduće morati da ispunjavaju institucije angažovane na izradi i realizaciji ovakve vrste projekata. Prvi preduslov bio je obavezna formalna nezavisnost od državne administracije, to jest, instituti i projekti moraju biti *nevladini*. Naime, njihov rad je podrazumevao niz aktivnosti koje su bile u suprotnosti sa osnovnim etičkim i međunarodnim pravnim normama, pa, iako su

ti poslovi bili okarakterisani kao „tajni“, nijedna zainteresovana administracija, prvenstveno britanska a zatim i američka, nije želela da ulazi u rizike eventualne kompromitacije. Istovremeno, „nezavisnost“ od državne administracije pokazala se kao dodatno poželjna zbog toga što je nosiocima projekata davala mogućnost istupanja sa pozicija *nepričasnog* faktora, koji će na prostorima delovanja biti lakše primljen, jer neće imati prepoznatljiva obeležja koja definišu neokolonijalizam. Iz toga je proizašao i drugi preduslov, a to je finansijska nezavisnost projekata od državne administracije, tako da su u tu svrhu angažovani privatni fondovi pojedinaca i korporacija koji su, uostalom, iz kolonijalističkih poduhvata izvlačili i najveću materijalnu dobit. Mada će se u takve poslove, u velikom broju slučajeva, kao poručilac i finansijer pojavljivati državne institucije, to uglavnom neće ići direktno već preko jednog ili više posrednika koji će preventivno prikriti tragedije u slučaju da realizacija nekog od projekata krene nepoželjnim tokom. Kako je vreme pokazalo, nezavisnost, koja je inicirana kao *nevlastina*, veoma brzo se manifestuje kao *nadvlastina* – globalistička inicijativa, koja će svojom sveobuhvatnošću umnogome prevazilaziti i interes i potrebe država usled kojih je početna inicijativa potekla.

Prva organizacija te vrste bio je *Tavistok Institut* iz Londona, sa nekoliko svojih naučnih ogranačaka na najčuvenijim britanskim univerzitetima. Osnovno polje njihovog delovanja bile su socijalne i društvene krize, kao i uticaji tih kriza na mentalni sklop pojedinca i širih društvenih zajednica. Okosnica istraživanja bio je projekat nazvan *Šok budućnosti*, koji je razvilo Istraživačko odeljenje za naučnu politiku – SPRU – *Tavistokovog* ogranka na Seseks Univerzitetu, kao naučnom metodu manipulisanja čitavim populacijskim grupama. Prema ranije citiranom Džonu Koulmanu, *Šok budućnosti* se opisuje kao niz društvenih događaja koji dolaze tako brzo da ljudski mozak ne može da ih apsorbuje kao informaciju,

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

jer je naučno potvrđeno da postoje jasno označene granice promena koje je čovek u stanju da pojmi i savlada. Posle neprestanog izlaganja „šokovima“ te vrste, velika populacijska ciljna grupa odlučuje da više ne želi da pravi nikakav izbor. Kolektivna mentalna prezasićenost rezultira apatijom, kojoj će prethoditi povremeni izlivи bezumnog masovnog nasilja. Takva populacija postaje lako podložna kontroli i poslušnosti pa bez protesta sledi naređenja sa strane.

Tavistok Institut definiše *Šok budućnosti* kao specifičan mentalni stres manifestovan kao skup fizičkih i psiholoških tegoba koje nastaju zbog preopterećenja mehanizma za donošenje odluka u ljudskom mozgu i generalno ga preporučuje kao optimalno sredstvo za izazivanje kriza masovne nesigurnosti. Prema *Tavistokovom* uputstvu: „Postoje tri izrazite faze kao odgovor i reakcija na stres, koje pokazuju široke društvene grupe. Prvo, to je površnost – napadnuta populacija brani se parolama, ona ne identificuje uzrok krize, stoga ne čini ništa protiv njega i otud se kriza produžava. Drugo je fragmentacija. Ona se javlja kako se kriza nastavlja i društveni poredak se ruši. Zatim, postoji treća faza, u kojoj populacijske grupe dospevaju u stanje 'samorealizacije' (mislim da je prikladniji termin – samoosuđenja – nap. aut.) i okreću leđa uvedenoj krizi i onda sledi neprilagođeni odgovor, praćen aktivnim sinoptičkim idealizmom i disasocijacijom.“⁹⁵

Po ovom konceptu, izazivanje masovnih mentalnih kriza može se sprovoditi nenasilnim i nasilnim metodama, s tim što se nasilne dele na strategiju spoljašnjeg i unutrašnjeg terora. Prema glavnom teoretičaru *Tavistok Instituta*, Kurtu Levinu (uzgred, glavni teoretičar je naravno Jevrejin): „Jedna od osnovnih tehniku za slamanje morala preko strategije terora sastoji se u tome da se osoba drži u neizvesnosti u kojim se okolnostima nalazi i šta može da očekuje. To se postiže čestim oscilacijama između oštih

---

⁹⁵ Citirano prema dokumentaciji Dž. Koulmana.

disciplinskih mera i obećanja dobrog postupanja, zajedno sa širenjem kontradiktornih vesti. Sve to čini kognitivnu strukturu takvih okolnosti u toj meri nejasnom da pojedinac čak prestaje da shvata da li neki plan vodi prema njegovom cilju ili od njega odvodi. Pod tim uslovima čak i oni pojedinci koji imaju jasne ciljeve i spremni su da za njih rizikuju, ostaju paralisani oštrim unutrašnjim sukobom oko toga šta da preduzmu.⁹⁶

Vremenom se *Tavistok Institut* razvio u mrežu britanskih naučnih ustanova, sa istim ciljevima i zadacima, od kojih većina funkcioniše i dan-danas. Između ostalih, to su: *Međunarodni institut za strateške studije IISS* – specijalizovan za „crne operacije“ i izazivanje kriza koje rezultiraju ratnim sukobima, kao i *Institut za političke studije IPS* – čiji ogranci pod različitim imenima deluju u mnogim zemljama sa ciljem širenja dezinformacija, nesloge i društvenog haosa.

Prve nevladine institucije tipa britanskog *Tavistoka* u Americi su formirane gotovo u isto vreme, 1946. godine. Za novi naučni pristup širenju neokolonijalističkog uticaja najviše je bio zainteresovan američki naftni magnat Robert Anderson, u okviru čije je kompanije *ARKO* osnovan *Aspenov institut za istraživanje tržišta*. Međutim, pokazalo se da kapaciteti tog instituta nisu bili adekvatni da udovolje Andersonovim globalističkim aspiracijama, te je inicirao saradnju sa *Tavistok – Institutom za ljudske odnose*, u čijoj je organizaciji formiran poseban centar, *Stanford istraživački institut (Stanford Research Institute – SRI)*.

Kolike su bile Andersonove ambicije najbolje govori podatak da je *Stanford Institut* od osnivanja imao preko 4000 zaposlenih stručnjaka sa godišnjim budžetom od 160 miliona dolara. Po ugledu na *Tavistok*, uspostavljena je mreža naučnih institucija koja se pretežno bavila projektima „osiguravanja prednosti kod vlasti stranih država“, što je Andersonovoj korporaciji omogućilo veoma

---

⁹⁶ Citirano prema dokumentaciji Dž. Koulmana.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

veliki i brz poslovni uspon u globalnim razmerama. Najznačajniji projekti bili su osmišljavani u *Stanfordovom Centru za studije socijalne politike*, kojim je rukovodio američki Jevrejin Vilis Harmon.

Nije trebalo puno vremena da američka administracija uvidi dalekosežni značaj *Stanford Instituta* i već od pedesetih godina ta Adersonova *nevladina organizacija* sve češće stupa u zajedničke projekte sa Pentagonom i tada tek osnovanom američkom Centralnom obaveštajnom službom – CIA. Jedan od zamašnih tajnih projekata te vrste počeo je da se radi 1958. godine, kada je general Džon Foster iz Ministarstva odbrane SAD naručio da se za potrebe Pentagona izradi naučna studija koja će obezbediti prednost takozvanog „tehnološkog iznenađenja“. Fosterov okvirni zahtev odnosio se na to kako da se sama socijalna i prirodna okolina neprijatelja iskoristi kao oružje, što je podrazumevalo širok dijapazon istraživanja, od biheviorističkih i psiholoških nastupa prema narodima okarakterisanim kao potencijalni neprijatelji, do konstruisanja novih vrsta oružja za masovno uništenje, kao što su, na primer, specijalne bombe koje bi inicirale erupcije vulkana ili zemljotrese. Nositelj projekta bila je naučna agencija pod ugovorom sa Pentagonom – *Agencija za savremene istraživačke projekte* (*Advanced Research Products Agency – ARPA*), ali je praktično, sve konkretne istraživačke poslove preuzeo *Stanford Institut*, iz čega je, između ostalog, vremenom proizašao najsavremeniji „civilni“ eksperimentalni Stanfordov centar za hemijski i biološki rat.

Druga značajna konsultantska firma pod ugovorom sa Pentagonom, sa kojom je *Stanford Institut* tesno sarađivao, bila je *Schriever McKee Associates of McLean* iz Virdžinije, koju je osnovao penzionisani američki general Bernard Šriver, inače poznat kao stručnjak koji je razvio raketne sisteme tipa *Titan*, *Atlas* i *Minutemen*. Njihov zajednički projekat nosio je naziv *Urban Systems Associates inc.* a odnosio se na socijalni i psihološki pristup razrešavanju problema u urbanim sredinama, primenom napredne vojne elektronske tehnologije, sa konačnim ciljem stvaranja neograniče-

nih mogućnosti globalne kontrole ponašanja i reagovanja stanovništva. Iz toga je kasnije proizašao jedan od najopasnijih *Stanfordovih* programa – *Operacije protiv pobuna civilnog stanovništva*, podjednako primenjiv i na američku i na stranu populaciju.

Mada nikada nije zvanično registrovan u spiskovima organizacija koje deluju za potrebe federalne Vlade SAD, od 1980. godine, dve trećine svih projekata *Stanford Instituta* usmereni su na vojno-bezbednosne državne aspekte, za koje im američka Vlada svake godine plaća milione dolara. *Stanfordov* informacioni sistem neprekidno je povezan sa oko 2500 sličnih vladinih i *nevladinih* institucija, između ostalih sa CIA, FBI, DIA i Pentagonom. Danas se posebno ističu dva *Stanfordova* projekta: *Program za poslovnu špijunazu* – na koji je redovno pretplaćeno 600 američkih firmi, i program pod nazivom *Menjanje slike čoveka* – kroz koji se sprovodi širi geopolitički nastup prema nezavisnim državama, posredstvom velikog broja *Stanfordovih* ekspozitura širom sveta.

Stanfordov funkcionalni primer sledile su mnoge druge američke institucije. Procenjuje se da ih je do danas, po raznim osnovama, samo na teritoriji Amerike registrovano oko dva miliona, i toliko su povezane i isprepletane u aktivnostima i interesima da je teško zaključiti koja se od tih organizacija može tretirati kao relativno autohtona, a koja je iznikla kao ekspozitura neke prethodne. Po osnovnom načinu delovanja obično se dele na političke i vojne, mada u praksi najčešće funkcionišu zajedno i kombinovano. Najkarakterističniji primeri ovih organizacija su sledeći:

- *Udruženje za humanističku psihologiju* (*Association for Humanistic Psychology*) iz San Franciska, koje je po *Tavistokovom* modelu, 1957. godine, osnovao psihijatar Kantril Hedli. Ova institucija razvila je projekt takozvanog „socijalnog inženjeringu“, kao metoda osmišljenog da izazove korenite promene

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

u grupnoj orijentaciji prema socijalnim, ekonomskim, religijskim i političkim događajima i da „ispere mozak“⁹⁷ ciljnoj grupi dotle da veruje da su nametnuta mišljenja i pogledi njeni sopstveni.

- *Centar za izučavanje demokratskih institucija (Centar for the Study of Democratic Institutions – CSDI)*, čiji je osnivač Robert Hačins, eksponirani član globalističke oligarhije iz Komitea 300. Njegovi stručnjaci Hari Ešmor i Frenk Keli predvodili su timove naučnih saradnika, sa ciljem osmišljavanja brojnih programa za nametanje ideja o neophodnosti sprovođenja socijalnih reformi liberalnog tipa, zakamufliranih iza „demokratske ideologije“.
- *Fridom Haus (Freedom House)*, danas jedna od vodećih nevladinih organizacija u svetu, koju su osnovali američki Jevreji Leo Čern i Karl Geršman. Na čelo organizacije postavljen je Džejms Nojsli, funkcioner američke obaveštajne službe CIA. U početku, njihov cilj bio je širenje prosocijalističkih dezinformacija među američkim radnicima, a kasnije je delovanje prošireno na ostvarivanje globalnog uticaja preko nametanja „demokratske ideologije“ i „zaštite ljudskih prava“, na planu destabilizacije političkih sistema u socijalističkim zemljama.
- *Nacionalni fond za demokratiju (National Endowment for Democracy)*, koji uobičajeno služi za pokriće osnivanja nevladinih organizacija u mnogim zemljama. Ima svoja sedišta u američkim ambasadama širom sveta. Obuhvata dve osnovne grupacije: *Nacionalni demokratski institut (NDI)* na čijem je čelu bivši američki državni sekretar Medlin Olbrajt, kao i *Mesunarodni republikanski institut (IRI)*. Pod direktnom je koordinacijom američke obaveštajne službe CIA.

---

⁹⁷ Ova institucija je prva u svetu uvela u upotrebu termin „pranje mozga“.

- *Fond za otvoreno drušvo* – međunarodna organizacija koju je osnovao američki Jevrejin Džordž Soroš u okviru svoje privatne fondacije (*Open Society Institute*). To je javno eksponirana mreža antikomunističkih institucija koja deluje u svim levo orijentisanim zemljama, sa isključivim ciljem dovođenja na vlast proameričkih grupacija i pojedinaca. Na tom planu, ova organizacija se služi svim raspoloživim subverzivnim metodama. Praktično, nema socijalističke zemlje u kojoj je izvršen globalistički udar a da iza toga nisu stajali Soroš i pomenuta *nevladina organizacija*.
- *Dajnkorp (DynCorp)* – američka obaveštajno-bezbednosna i vojna *nevladina organizacija*, nastala u periodu posle Drugog svetskog rata. Do danas je izrasla u treću kompaniju po bogatstvu u SAD. Zapošljava oko 17 500 stručnjaka najrazličitijih profila, angažovanih na različitim poslovima – od primene visoke obaveštajne i vojne tehnologije, do izvođenja subverzivnih političkih, ratnih i policijskih operacija širom sveta. Primanja njihovih službenika visoka su čak i za američke uslove. Na primer, za jednogodišnji ugovor delovanja na prostoru bivše Jugoslavije, plaća se 85 000 američkih dolara po čoveku, plus troškovi na terenu. Od samog osnivanja je pod ugovorom sa Stejt departmentom, Pentagonom i CIA. Najvažniji sektor *Dajnkorpa* je *Uprava za međunarodne operacije*, sa sedištem u vojnoj bazi Fort Vort u Teksasu.
- *MPRI (Military Professional Resources INC.)*, američka *nevladina* konsultativna vojno-politička firma. Osnovao ju je penzionisani američki general jevrejskog porekla Vernon Luis, kao *nevladinu organizaciju* za programe „pružanja dobrih usluga“. Takođe je pod stalnim ugovorom sa Pentagonom i Stejt departmentom, za čije interese sprovodi brojne političko-subverzivne i vojne akcije širom sveta.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

- *Međunarodna krizna grupa (International Crisis Group)*, koju je osnovao bivši ambasador SAD u Turskoj, američki Jevrejin ruskog porekla Morton Abramovic. Ova nevladina organizacija raspolaže godišnjim fondom od 100 miliona dolara, obezbeđenih iz globalističkih izvora, a kao glavni finansijer pojavljuje se Džordž Soroš. Mada je stvorena da bi se, navodno, bavila „prevencijama kriza“, osnovni zadatak joj je da iste stvara i raspiruje. Ima relativno mali broj članova, ali su svi visoko rangirane ličnosti sa Zapada, pretežno bivše diplomate, obaveštajci ili vojna lica, sa značajnim vezama i jakim uticajem. Posebno je prisutna u balkanskom regionu.
- *Centar za nenasilni otpor pri Institutu Albert Ajnštajn* u Harvardu, sa ekspoziturama na nekoliko američkih univerziteta. To je relativno nova nevladina organizacija oslonjena na iskustva Stanforda, a finansirana pretežno iz fondova *Međunarodnog republikanskog instituta (IRI)*. Ovaj centar je osmislio metod nenasilnog postupka preuzimanja vlasti sistematskim iniciranjem masovnih građanskih i studentskih protesta. Akcijama ove organizacije na terenu neposredno rukovodi penzionisani američki vojni obaveštajac Robert Helvi. Do sada je bila angažovana na obaranju nekoliko režima u Evropi, Aziji i Africi. Imajući u vidu da se radi o instituciji čiji je osnovni zadatak izazivanje društvenih kriza iz arsenala „sukoba niskog intenziteta“, sama njena pojava na teritoriji neke države postala je siguran znak da će se tu dešavati radikalni politički problemi.

Od početka pedesetih do sredine osamdesetih godina prošlog veka, nastup *nevladinih organizacija* imao je upečatljivu antikomunističku crtu. Evidentno je da su te organizacije uglavnom formirane na Zapadu kako bi bile upućivane na Istok. Osim socijalističkih zemalja, njihovim aktivnostima bile su ugrožene i gotovo sve zemlje Trećeg sveta, u kojima je trebalo sačuvati

ili ponovo uspostaviti kolonijalne režime. Po padu komunizma u evroazijskom regionu funkcionalni principi ostali su isti, samo je ideološka obojenost nastupa delimično promenjena i predstavljena u vidu progresivnog suprotstavljanja „nedemokratskim, nacionalističkim i autokratskim vladavinama“, što je uvedeno kao sinonim na ocenu za svaku vlast koja nije po volji Zapada.

Način na koji su te institucije ulazile u nezavisne države samo u početku je bio komplikovan, da bi, kako je vreme prolazilo, postajao sve lakši i lakši, dok napokon nisu počele da se pojavljuju uz voljnu ili prečutnu saglasnost upravo vlada domaćina koje treba da obaraju. Svaka ekonomski ili tehnološka pomoć koju je neka zemlja tražila od Zapada, ili je prihvatala kao dobronamernu ponudu zapadne strane, uslovljavana je kanalisanjem te pomoći posredstvom neke od *nevladinih organizacija*. Tako su prve *nevladine organizacije* svoj prodor u socijalističke zemlje napravile preko američkih, preciznije Stejt departmentovih, diplomatskih organa – *Američkog servisa za informisanje (USIS)* i *Američke agencije za međunarodni razvoj (USAID)*, kao i sličnih konzularnih ogranka britanske, francuske ili nemačke diplomatiјe.⁹⁸ Drugi način prodora bio je preko zakamufliranih, fiktivno obrazlaganih poziva lokalnih institucija ekonomskog, socijalnog, obrazovnog i naučnog profila, uz obaveznu asistenciju korumpiranih činovnika iz vrha političkog aparata zemlje domaćina. Poslednjih godina, ključnu ulogu u plasmanu i prodoru zapadnih *nevladinih organizacija* imaju Ujedinjene nacije, prepuštajući im monopol nad „humanitarnim misijama“ i dopuštajući im, pri tome, da se pod izgovorom „borbe za mir“ direktno mešaju u unutrašnje stvari

---

⁹⁸ SAD su prve razvile takav vid spoljnopolitičkog nastupa kroz takozvani *Program za pomoć u razvoju demokratije*, plasiran navodnom potrebom da se drugim zemljama pomogne u formiraju modernih političkih, institucionalnih i društvenih struktura za podršku demokratskim procesima. U tu svrhu osnovana je većina fondova koje susrećemo pri nastupanjima *nevladinih organizacija*.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

država u koje su dospele. Praktično, svaka nezavisna država, sa-mim članstvom u Organizaciji Ujedinjenih Nacija, obavezna je da takve aktivnosti toleriše, što je kao pojava već elaborirano u prethodnom tekstu.

Svetsku mrežu *nevladinih organizacija* veoma je teško sa sigurnošću i precizno rekonstruisati. Subordinacija je najčešće prikrivena, jer se vezanost za centralnu instituciju i izvore finansiranja ostvaruje preko posrednika, mada se na kraju sve svodi na izvršavanje naloga koje postavljaju američki politički moćnici, uz materijalnu podršku, krupnog, po pravilu američkog jevrejskog kapitala. U pojedinim zemljama, funkcionalna struktura *nevladinih organizacija* prilagodena je zatečenoj fazi globalističkog nastupa, pa se jedna te ista organizacija različito postavlja i oficijelno deklariše u odnosu na sledeće okolnosti: da li se radi o zemlji koja se tek izučava za globalistički prođor, da li su sazreli uslovi za izazivanje i kanalisanje društvene krize u dатој sredini, da li je započeo proces preuzimanja vlasti ili se već prešlo na organizovanje preuzetih državnih organa. Treba imati u vidu to da su mnoge *nevladine organizacije* formirane i registrovane za samo jedan konkretan posao i odmah zatim ugašene, uz preusmeravanje nadležnosti na drugu organizaciju, ali kasnije nisu deregistrovane, što još više unosi zabunu. Poseban problem kod praćenja njihovog delovanja predstavljaju takozvane *Asocijacije nevladinih organizacija*, čijom se zvaničnom registracionom overom istovremeno registruje stotinak tih organizacija. A onda organizacija stvara organizaciju i mreža se širi, van kontrole lokalne vlasti. Koliki je obim te svetske mreže može se pretpostaviti imajući u vidu da samo iz Amerike deluje oko dva miliona ovakvih organizacija, iz Velike Britanije od oko 600 000 do jedan milion, iz Francuske bar 500 000, da ne spominjem bivše socijalističke zemlje kao Mađarsku ili Rumuniju sa po 50 hiljada i ostale, potpuno stavljenе na raspolaganje i ispomoć jedna drugoj. Povezivanje *nevla-*

dinih organizacija u svetsku mrežu intenzivirano je u poslednjih par godina, na inicijativu OUN-a, OEBS-a i Saveta Evrope, koji su svojim zvaničnim dokumentima uputili obaveznu preporuku zemljama članicama da se angažuju na tom planu, apostrofirajući pre svega zemlje evroazijskog regiona, koje se još uvek nalaze u fazi nedovršenih društvenih tranzicija.

Na primer, centrala svetske mreže *nevladine organizacije* – *Fridom Haus* (*Freedom House*) je u Americi. Širenje njenih ogranača odvija se kroz zvaničnu državnu pomoć koju američka Vlada upućuje pojedinim zemljama preko diplomatskih kanala *Američke agencije za međunarodni razvoj* (*USAID*) u okviru „razvoja stabilnog društva, demokratskih institucija, humanitarnog prava itd.“, što je preduslov za druge vidove materijalne i stručne pomoći za koju je zemlja primalac prevashodno zainteresovana. *Fridom Haus* tako zvanično registruje svoju ekspozituru, upošljava i plaća kadrove koje bira po sopstvenom nahodenju i obavlja niz istraživanja iz oblasti „prava čoveka“, „demokratskih sloboda“, „funkcionisanja slobodnog tržišta“, „nezavisnih medija“, od čijih rezultata zavisi da li će dotična zemlja dobiti kredit američke Svetske banke za obnovu i razvoj, povlašćen položaj kod Međunarodnog monetarnog fonda i slične beneficije. Legalizacija pomenutih istraživanja omogućava joj neometano stupanje u kontakt sa opozicionim i drugim strukturama, koje pretenduju da obore postojeću vlast, čime se *Fridom Haus* direktno uključuje u unutrašnje političke tokove te zemlje kao organizator, savetnik i finansijer opozicije. U bivšim evropskim socijalističkim zemljama eksponenti *Fridom Hause* su danas duboko ugrađeni u državne aparate⁹⁹, a tamo gde nisu, kao na primer u Rusiji, čini se sve da njihovi kritički nalazi podravaju nastojanja nacionalnog režima da se odupre

⁹⁹ Tu se podrazumevaju novonastali proamerički protektorati koji su od 2002. godine pripojeni NATO-u ili Evropskoj Uniji – Bugarska, Rumunija, Letonija, Estonija, Litvanija, Slovačka, Slovenija, Češka, Mađarska, Poljska.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

nasrtaju globalizacije. S druge strane, u Avganistanu i Iraku, gde su vojnom intervencijom NATO pakta uspostavljeni američki okupacioni protektorati, lokalne ekspoziture *Fridom Hausa* figuriraju kao „nacionalni demokratski faktori“ unutrašnje podrške formiranju proameričke civilne državne uprave, direktno upućene na sadejstvo sa militantnim *nevladinim* institucijama kao što su *MPRI* i *Dajnkorp*.

U različitim fazama nastupa *Fridom Haus* se neposredno oslanja na usaglašeno delovanje sa drugim američkim nevladnim organizacijama, pa je zaista teško ponekad razlučiti ko je čija ekspozitura. U gotovo svim bivšim evroazijskim socijalističkim zemljama u kojima su izvedeni globalistički državni udari kao glavni finansijer *Fridom Hausa* pojavljivao se Džordž Soroš. S jedne strane to je logično, jer se radi o organizaciji kojom rukovode američki Jevreji, pa je normalno da njihove troškove snosi američki Jevrejin, ali analitički ostaje nedefinisano da li *Fridom Haus* organizaciono pripada mreži Soroševih nevladinih organizacija ili ne. Takođe, u okviru aktivnosti *Fridom Hausa*, prilikom rušenja vlasti u Jugoslaviji, a trenutno i pri ostvarenju pokušaja preuzimanja vlasti u Zimbabveu, kao organizator udarne snage pobunjenih masa pojavljuje se američka *nevladina* institucija *Centar za nenasilni otpor*, čije je lokalno rukovodstvo pre toga bilo okupljeno oko *Fridom Hausa*, usled čega je i tu teško precizirati koja se od ovih organizacija suštinski može okarakterisati kao odgovorna za preduzetu akciju.

Drugi karakterističan primer razgranate svetske mreže *nevladinih organizacija* je lanac institucija iz sastava *Soroš fondacije*, koja je preko trideset godina ostvarivala dominantan uticaj na opozicione strukture u svim bivšim evropskim socijalističkim zemljama. Nema te države koja je bila Sorošev domaćin a da u njoj nije došlo do političkog prevrata, tačnije, do antikomunističkog globalističkog udara. Mada Soroš i dalje zvanično tvrdi da nje-

gov fond nikada nije učestvovao u političkim previranjima Istočne Evrope, jedan od direktora fondacije, Bega Rusa, nedavno je izjavio, da je, samo za finansiranje opozicionih grupacija i medija u Srbiji, kontinuirano, tokom poslednje decenije, izdvajano preko 50 miliona dolara godišnje, dok je, prema drugim izvorima, za rušenje jugoslovenskog predsednika Miloševića sa vlasti, Soroš uložio oko 130 miliona dolara.

Za razliku od prethodno navedene i drugih sličnih organizacija, Soroš se nije previše oslanjao na prodor preko američkih diplomatskih preporuka i uslovljavanja Vašingtona zemljama domaćina, već je, nastupao samostalno, nudeći pozamašna finansijska sredstva lokalnim naučnim i obrazovnim ustanovama bez političkih pritisaka. Vremenom su upravo te ustanove postale glavni zagovornici njegovih interesa, a nekoliko generacija visoko kotiranih stručnjaka, Soroševih stipendista i štićenika, spontano su se nametnuli kao autoriteti istočnoevropskim naučnim krugovima. Danas ti ljudi predstavljaju okosnicu novouspostavljenih „demokratskih režima“, usmeravajući političke tokove svojih zemalja pravcem koji sugeriše Soroš. Koliko daleko zadiru Soroševe globalističke težnje može se zaključiti iz njegove najnovije inicijative, pokrenute preko *Soroš – Fondacije za otvoreno društvo*, koja ima ekspoziture u 22 države, za tesnu političku saradnju svih zemalja u kojima ključni uticaj imaju njegovi štićenici, tj. zemalja Centralne Azije (Azerbejdžan, Jermenija, Gruzija, Kazahstan, Kirgistan, Tadžikistan, Uzbekistan) i zemalja regija Kavkaza i Mongolije, sa bivšim socijalističkim zemljama Centralne i Istočne Evrope. Svi su izgledi da će ovako osmišljena Soroševa evroazijska kolonijalna imperija biti ostvarena, ali tu nije kraj njegovih ambicija, jer, kako je na jednom zatvorenom skupu svojih sledbenika izjavio „neće se smiriti dok ne zgazi i Rusiju“.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

PRISEĆANJE SEDAMNAESTO

Džordž Soroš je više desetina godina bio prioritetni predmet obrade ruske Obaveštajne službe, još iz vremena SSSR-a. Praktično, nije bilo stručnog kursa ruskih službi bezbednosti na kojem nisu analizirani materijali o subverzivnom nastupu „Soroš fondacije“ i njenih eksponenata u evroazijskom regionu. Na jednom operativnom kursu koji je ruska Služba držala za potrebe jugo-slovenskih obaveštajaca, sredinom devedesetih, dotakli smo se, naravno, i Soroša, što se pretvorilo u raspravu, jer se ispostavilo da i oni i mi imamo više nego solidne podatke o njegovom delovanju, ali da ni sa jedne strane nisu preduzimane konkretnе mere na suzbijanju njegove neprijateljske delatnosti. Jugoslovenska Služba je u to vreme bar inicirala zabranu delovanja „Soroš fondacije“ i zatvaranje njegovih kancelarija u srpskim gradovima, dok sa ruske strane nije učinjeno čak ni to. Postavljalo se pitanje zašto?

Posle predavanja, u neobaveznom razgovoru uz večeru, nastavio sam priču na tu temu sa glavnim predavačem, doajenom ruske špijunaže, pukovnikom „K“. Pukovnik je sa žaljenjem konstatovao da je posle „Perestrojke“ ruska unutrašnja politička scena toliko destabilizovana da ni njihova Služba, koja je samo zahvaljujući odanim patriotskim kadrovima zadržala respektivni status, nije u mogućnosti da preduzme ništa jer je blokira politika. Političko proigravanje koje je Gorbačov započeo sa Zapadom završilo se kao otvorena izdaja ruskih nacionalnih interesa, a sličan, samo za nijansu manje izraženi kapitulantski trend, nastavio je i korumpirani Jeljin, što je doprinelo da u Rusiji stasa jedan neformalni, snažan centar ekonomске i političke moći kojeg čine rуски Jevreji. Naime, delimična privatizacija ruske privrede omogućila je nekontrolisani prodor zapadnog kapitala, najviše preko ruskih Jevreja, koji su veoma brzo postali vlasnici velikog dela naftne industrije i banaka. Sredstva su im stavljana na ras-

polaganje iz fondacija koje kontrolisu američki Jevreji – Džordž Soroš, Robert Rubin, Alen Grinspen, Lorens Samers i drugi, učinivši ih tako prvom generacijom modernih ruskih bogataša, a samim tim i nezaobilaznim faktorom političkog odlučivanja koji otvoreno deluje sa antiruskih pozicija. Posle su im se, opet po liniji kapitala, priključili i brojni korumpirani, preko noći obogaćeni ruski političari i drugi kriminalci, pre svih veoma moćna i organizovana čečenska mafija, koji su posredstvom njihovih banaka i naftnih poslova prali novac od trgovine drogom, oružjem i ilegalnim izvozom ruskog zlata i dijamanata. Sada tako kontrolisu dve trećine ruske Dume, pa se nijedna državna oduka ne može izglasati ako nije u skladu sa stavovima ruskih Jevreja. Uz to, primarnu reč imaju prilikom izbora diplomatskih kadrova i ruskih predstavnika u međunarodnim organizacijama – OUN-u, MMF-u, OEBS-u, gde glavninu čine Jevreji. To je odgovor na pitanje zašto je Soroš za rusku Službu postao nedodirljiv. Ruska Služba i Armija ostale su jedine nacionalne institucije van jevrejskog uticaja, tako da ovi već dugo čine intenzivne napore da i njih stave pod kontrolu, pokušajem korupcije starešinskog kadra, kriminalizacijom sastava, restrikcijom budžeta, raznim aferama i propagandnim pritiscima, što će verovatno potrajati do konačnog obračuna, koji Rusiji tek predstoji.

U kontekstu ovog prisećanja, spomenuću i jedan interesantan operativni slučaj vezan za podatke o načinu na koji su Amerikanci destabilizovali ruski administrativni sistem, do kojih je jugoslovenska Služba državne bezbednosti došla kroz operativnu kombinaciju „Sekač“. Naime „Sekač“ je bio američki terenski obaveštajac zadužen za Rusiju, a po penzionisanju odlučio je da započne privatni biznis u Jugoslaviji, pa je po tom osnovu naša Služba sa njim stupila u kontakt. U jednom od razgovora, „Sekač“ je tvrdio da je prvi značajan američki obaveštajni prodor prema ruskoj administraciji izvršen sredinom osamdesetih, preko donacija

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

finansiranih jevrejskim kapitalom, u čemu je prednjačio Soroš, tj. preko veoma skupe kompjuterske opreme koju su Amerikanci poklonili Rusima kako bi im pomogli oko modernizacije državnog informacionog sistema. Radilo se o velikom Aj-Bi-Em (IBM) računskom centru, finansijski nedostupnom za većinu zemalja, koji je pokrivaо gotovo sve potrebe ruske državne administracije. Instaliranje sistema, u čemu je aktivno učestvovao i „Sekač“, trajalo je nešto više od dve godine, a kada je napokon sistem proradio, bukvalno svi podaci ruskih državnih organa, osim striktno vojnih i obaveštajnih, istog trenutka su postali dostupni američkim analitičarima, uz tehničku mogućnost da na datotekama po želji intervenišu bez znanja ruskih korisnika.

Osnovano je prepostaviti da je pristup tom informacionom sistemu imao i Soroš, na osnovu čega je njegova fondacija izradila zaista brilljantne sociološke, kulturološke, statističke i druge naučne studije, koje su kasnije koriшćene prilikom pravljenja planova za otcepljenje nekoliko, danas već nezavisnih, sovjetskih republika. Pozamašan analitički fond, koji je na pomenuti način oformljen, sigurno će se koristiti i ubuduće, u cilju potpune destabilizacije Rusije.

KADROVSKA STRUKTURA NEVLADINIH ORGANIZACIJA

Interesi zapadne globalističke oligarhije jasno su definisani, a planovi i aktivnosti njihovih institucija otvoreno se sprovode u delo. Sve to, naravno, ni iz daleka ne bi bilo toliko uspešno da im na raspolažanju ne stoje „snage za unutrašnju podršku“, koje čine grupacije ljudi neprijateljski orijentisanih prema sopstvenoj naciji i državi. Kako reče srpski mudrac Dragoš Kalajić: „Neprijatelj cilja da domaće političke partije i pokrete zameni svojim grupama za pritisak sačinjenim od poslušnih kolaboracionista, regrutovanih iz društvenog taloga. Ta taktika nastoji da sa političke scene izbaci sve stvarne potrebe i volje naroda u korist izvršilaca interesa i naloga atlantskih centara moći.“ Ko su ti ljudi i šta ih motiviše? Po kojim kriterijumima su se strani nalogodavci opredelili baš za njih? Pitanja su kojima ćemo se pozabaviti u nastavku teksta.

Evidentno je da se u svim zemljama ugroženim globalističkom najezdom radi o manjem broju pojedinaca koji nemaju ugled u sopstvenom narodu, a po mentalnom i moralnom sklopu gotovo da su identični, bez obzira na to da li su u pitanju Evropljani, Azijati ili Afrikanci. Što se nacionalnih otpadnika iz Srbije tiče, evo kako ih je opisao jedan beogradski politički komentator: „Gotovo je neverovatno kakva je selekcija tu napravljena. Užasno debele ili isto tako mršave žene, iskompleksirane i pune otrova, na momente čak neobuzdane mržnje, lišene ma kakvog šarma. Unjkavi

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

muškarci poremećene hormonalne strukture, pripadnici tipa koji kod Srba nema nikakve šanse. Osrednji i preambiciozni omladinci, najčešće iz urbanih subkulturnih krugova, ili potpuno naivni ili čvrsto rešeni da ovom linijom manjeg otpora, plutajući uz veliku ‘svetsku vodu’ postanu ono što u regularnim utakmicama ne bi mogli. Ta ekipa, možemo slobodno reći ‘ne bi ni papu privukla u katoličanstvo’, a kamoli Srbe i druge balkanske narode u američki ‘svetski sistem’. Možda i to objašnjava činjenicu što je toliko dugo morao biti ulagan tako veliki novac u ove strukture u Srbiji, a pri tom su postignuti vrlo površni i očigledno privremeni rezultati, što su inače konstatovali i analitičari najmoćnijih stranih obaveštajnih službi koje deluju na teritoriji Srbije.¹⁰⁰ Navedeni opis mogao bi se generalno primeniti na lokalne pripadnike *nevladinih organizacija* i u Bugarskoj, Rusiji, Iraku, Zimbabveu, Kini i nadalje. Zaista, takvi ljudi na vlast mogu doći samo uz pomoć enormnog jevrejskog kapitala i NATO avijacije.

U našim sredinama te ljude obično nazivamo – neprijatelji, izdajnici i špijuni, što je tačno, ali nedovoljno precizno imajući u vidu da se radi o tri različite kategorije otpadnika. Najšira kategorija su državni i nacionalni neprijatelji, što indirektno stoji u opisu svake prozapadne *nevladine organizacije*, jer su njihove aktivnosti isključivo usmerene na to da u korist tuđih državnih, nacionalnih ili nadnacionalnih interesa ugrožavaju sopstvene. Tu je faktor tuđih – stranih interesa primarno naglašen, po čemu se *nevladine organizacije* bitno razlikuju od drugih grupacija okarakterisanih kao neprijateljske. Naime, svi državni neprijatelji nisu isti, niti se mogu svrstavati u isti koš. Na primer, tradicionalni srpski nacionalisti su desetinama godina u Jugoslaviji, pa i u samoj Srbiji, tretirani kao državni neprijatelji, zbog političkog suprotstavljanja komunističkom režimu, ali su pre svega bili patriote i nikada nisu prihvatali da se stave u službu stranih interesa. Sličan pristup mo-

---

¹⁰⁰ Parafrazirano prema izvoru čije podatke nažalost nemam. Verujem da mi neće zameriti što sam ga citirao bez autorizacije.

že se primeniti i prilikom definisanja različitih kategorija nacionalnih neprijatelja, što najviše dolazi do izražaja u državama sa mešovitom nacionalnom strukturom. Tu je karakterističan primer jugoslovenskih komunista koji su u cilju očuvanja zajedničke države veoma često nastupali sa antisrpskim pozicijama, ponašajući se pri tome prema Srbima kao pravi nacionalni neprijatelji, ali njihova borba za očuvanje državne nezavisnosti, suvereniteta i otpora stranim interesima nikada nije bila sporna. Kao što se iz prvog dela ove studije može videti, to je naročito došlo do izražaja posle raspada Jugoslavije, kada su u jugoslovenskoj državi ostali samo Srbi, pa su se srpski komunisti i nacionalisti našli na istoj patriotskoj političkoj platformi, štiteći istovremeno i državni i nacionalni integritet.

Analitičkim sagledavanjem političkih zbivanja novijih vremena, po striktnom povinovanju interesima i zahtevima stranih nalogodavaca, uz otvoreno angažovanje na negiranju, urušavanju i upropastavanju državnih i nacionalnih tekovina zemalja u kojima deluju, *nevladine organizacije* sa svojim članstvom izdvajaju se kao ubedljivo najbrojnija grupacija nosilaca neprijateljske delatnosti. Širina društvenog zahvata, inače jedno od bitnih obeležja njihovih nastupa, doprinosi da one u sebi objedinjuju predstavnike svih drugih otpadničkih struktura, što znači da i među njihovim, generalno, neprijateljski orijentisanim pojedincima postoje bitne razlike prema nivou ispoljene ili potencijalne društvene opasnosti. Stoga je neophodno dodatno precizirati konkretnе kriterijume prema kojima se neki od sledbenika *nevladinih organizacija* mogu svrstati u uže neprijateljske kategorije izdajnika ili špijuna, jer to ne zavisi samo od njihove spremnosti, želja i afiniteta, već od niza drugih faktora.

Kategorija nacionalnih i državnih izdajnika najopasnija je otpadnička vrsta. Zlonamernih tuđina, svugde na svetu, oduvek je bilo i biće, što se da razumeti, a sa aspekta suprotstavljenih interesa

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

može se čak i opravdati. Međutim, izdajnici se postavljaju kao zlotvori isključivo prema sopstvenom narodu, a za tako nešto ne može biti ni razumevanja ni opravdanja. Na ovoj činjenici zasnovan je osnovni faktor kategorizacije, jer svaki nacionalni neprijatelj ne mora istovremeno biti kvalifikovan i kao izdajnik, to jest, izdajnik može biti samo neko ko pripada narodu koga izdajom ugrožava. Pri tome, treba znati da je objektivna šteta od svojih po naciju uvek neuporedivo veća i teža od one koju mogu naneti tuđinci. Problemom nacionalne izdaje, kao najgnusnijim činom koji jedan pojedinac može preduzeti protiv svog naroda, bavili su se mnogi umni ljudi. Starorimski filozof i državnik Marko Tulijs¹⁰¹, na tu temu konstatuje: „Nacija može da prezivi budale, pa i one ambiciozne. Ali, izdaju iznutra, nikako. Neprijatelj pred vratima manje je strašan, jer je poznat i on nosi svoju zastavu otvoreno, dok se izdajnik kreće slobodno među onima unutar gradskih kapija. Njegov lukavi šapat širi se svim ulicama i čuje se čak i u kuloarima Vlade. Takav izdajnik nam se ne pojavljuje kao izdajnik. On priča glasom koji je žrtvama blizak i prijatan. Njegovo lice i način odevanja slično je njihovom i on oživljava onu pokvarenost koja leži duboko u srcu svakog čoveka. Izdajnik razara dušu nacije. On radi skriveno i neznano u noćnoj tmini, podrivajući temelje grada. On širi zarazu u telu politike sve dok ona njegovojo bolesti ne podlegne. Manje bi trebalo da se plašimo ubice. Izdajnik je kuga.“

Glavna karakteristika koja razdvaja izdajnike od ostalih nacionalnih neprijatelja je svest i volja za konkretnim načinom postupanja koji definiše izdajnički akt. Naime, čovek može postati aktivista *nevladine organizacije* i uključiti se u njenu neprijateljsku delatnost a da pri tome, usled neobaveštenosti, pogrešne predstave o suštini te organizacije ili naprosto zbog nezainteresovanosti, nije svestan štete koju nanosi svom narodu. Za razliku od njih-

---

¹⁰¹ Marcus Tullius Cicero (106–43 godina p.n.e.)

vog ponašanja, način na koji deluje izdajnik obavezno je osmišljeni čin. Stoga je kod većine eksponiranih lokalnih lidera *nevladinih organizacija*, i te kako svesnih svoje izdaje, prisutan stalni osećaj lične nesigurnosti i podozrenja od mogućeg negativnog reagovanja okruženja, što se manifestuje njihovom stalnom potrebom za obrazlaganjem i pravdanjem onoga što čine. To je posebno uočljivo u sredinama gde su eksponenti tih organizacija nasilno, uz indirektnu ili direktnu pomoć strane vojne intervencije, došli na vlast, kod kojih listom preovladava panični strah od eventualnog nacionalnog patriotskog protivudara.

Na poseban način treba posmatrati situacije koje se ispoljavaju kao izdaja države, gde se radi o izdaji državnih institucija u užem smislu, što se, bar u početku, može odvijati i paralelno, ali i nezavisno od nacionalne izdaje, a u tesnoj je vezi sa aktivnošću *nevladinih organizacija*. Naime, svaka izdaja države u funkciji globalizacije, ma kako s početka bila pravdana i obrazlagana, na kraju se svodi na nacionalnu izdaju. Mnoge *nevladine organizacije* u bivšim socijalističkim zemljama formirali su ljudi koji su pre toga zauzimali visoke položaje u komunističkoj partiji i državnoj administraciji, a koji su, tek pošto im prozapadnim političkim manevrima nije uspelo da preuzmu vlast, po gubitku funkcija, nastavili svoje delovanje na taj način, predstavljajući se kao zagovornici nacionalnih interesa. Tu se radi o slučajevima u kojima je državna izdaja pojedinaca formalno prethodila *nevladinim organizacijama*, a njihovim naknadnim formiranjem samo je produžena i legalizovana. Daljim, uobičajenim angažovanjem takvih organizacija na planu izazivanja unutrašnjih društvenih kriza, što samo po sebi predstavlja izdaju državnih interesa, u to se, svesni posledica ili ne, uvlače i njihovi brojni sledbenici, dajući izdaji privid masovnosti. Ukoliko promene nastupe bez direktnog mešanja stranog faktora, potreban je izvestan vremenski period da bi se državna izdaja ispoljila kao nacionalna, ali to više neće biti važno jer će se nosioci izdaje već čvrsto

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

pozicionirati u vlasti, a njihove izmanipulisane sledbenike niko ništa neće ni pitati.

U mnogo otvorenijem kontekstu pojavljuju se ideološki izdajnici, državni činovnici srednjeg i nižeg ranga koji u smutnim vremenima društvenih transformacija naglo menjaju svoja ideološka ubedjenja i uključuju se u neprijateljsku delatnost neke od *nevladinih organizacija*. Tu pojavu kao uobičajenu susrećemo u sredinama sa nasilno uspostavljenim globalističkim marionetskim režimima, gde se deo zatečenog činovničkog aparata stavlja u funkciju kolaboracije, pod obrazloženjem da su lokalni državni i nacionalni interesi za njih „prevaziđeni pojmovi“.

Špijuni su treća, bitna, mada procentualno manje zastupljena neprijateljska kategorija među članstvom *nevladinih organizacija*. Naime, špijunaža je vrlo ozbiljan, studiozan posao, kome strane službe pristupaju maksimalno profesionalno, brižljivo birajući ljude sa kojima će sarađivati. Radi se o organizovanom, planskom i dugoročnom angažovanju pojedinaca iz određene zemlje koji, osim volje da se stave u službu stranaca, imaju i objektivne mogućnosti za operativni prodor u, sa obaveštajnog aspekta, značajne sredine. To što im članstvo *nevladinih organizacija* stoji na raspolaganju kao regrutna baza samo po sebi ne znači ništa, jer je i stranim službama jasno da se radi o društvenom škartu, većinom nepodobnom za složenije zahvate obaveštajnog kombinovanja. U praksi te vrste, *nevladine organizacije* najčešće se koriste kao uslužni logistički obaveštajni servisi, koji, po pravilu, nisu ni upoznati sa detaljima o špijunkim zahvatima koji se preko njih vrše, što je inače tema kojom ću se opširnije baviti u narednom poglavljju. Ovom prilikom želim da naglasim da je vrlo pogrešan, mada rasprostranjen stav, da se svi pripadnici *nevladinih organizacija* u startu proglašavaju stranim špijunima. Među njima naravno da ima mnoštvo špijuna, ali ni približno u tolikom broju koji se pretpostavlja, jer za špijunažu

su ipak potrebnii makar minimalni kvaliteti koje prosečni lokalni izdajnici ne poseduju.

Analiza kadrovske strukture *nevladinih organizacija* nije posebno teška, ali je obimna, s obzirom na to da obuhvata širok krug ljudi različitih profila, sklonosti, motiva i ubeđenja. Polazeći od saznanja i iskustava o kadrovima i sledbenicima ovih organizacija u Srbiji, kao i podataka o članstvu sličnih organizacija u drugim zemljama, podelio sam ih u nekoliko grupa i podgrupa. Treba imati u vidu da njihovi personalni sastavi po tipologiji variraju od sredine do sredine, zavisno od istorijskih, kulturoloških, etničkih, verskih i brojnih drugih osobenosti same sredine, ali i od funkcionalnih obeležja pojedinih organizacija, pa i ovu podelu treba prihvatiiti uslovno.

INTELEKTUALNA DRUŠTVENA KVAZIELITA

Intelektualci su kategorija koja, po pravilu, predvodi sve društvene procese i na globalnom i na nacionalnom nivou. Čak i kada su u pitanju sredine i grupacije čiji se lideri ne bi mogli podvesti pod taj pojam, oni su okruženi savetnicima iz redova intelektualaca koji kontrolišu situaciju, a najčešće umesto njih i donose odluke. Od političkog, profesionalnog i uopšte društvenog pozicioniranja na nacionalnom nivou, intelektualcima zavise afirmaциja, privilegije, budućnost, materijalni status i mnogo toga. Stoga je konkurenca među njima veoma oštra, često nekorektna i ne-lojalna. Dobar deo intelektualaca spreman je, zarad ličnog prosperiteta, da pristane na svaku cenu, uključujući neprijateljsko delovanje prema sopstvenoj zemlji, nacionalnu izdaju ili špijunazu. Zapadna globalistička oligarhija na takvu saradnju naravno računa u istoj meri u kojoj beskrupulozni, nedokazani i nezadovoljni

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

lokalni kvaziintelektualci računaju na podršku s druge strane. *Nevladine organizacije* su postale uobičajeni modus usaglašavanja njihovih uzajamnih interesa.

Prva podgrupa ove kategorije su nekada visoko kotirani nacionalni intelektualci, koji su iz raznoraznih neopravdanih ili opravdanih razloga izgubili svoje pozicije. Njihov revolt obično se izražava tako što se odmah pridružuju krugovima državne opozicije, ne bi li bar na taj način opstali u aktuelnim društvenim tokovima. Ukoliko nađu na dobar prijem kod istomišljenika i stvore minimalan broj sledbenika, dalje angažovanje usmeravaju na politiku koja može ali i ne mora biti antinacionalna. Oni koji ni u tome ne uspeju ili se povlače ili se stavljaju na raspolaganje strancima. Zapadne *nevladine organizacije* znaju da ih dobro iskoriste na organizacionom, subverzivnom i propagandnom planu. Za užvrat, daje im se mogućnost za međunarodnu afirmaciju, uz izglede da će, kao zapadni eksponenti, jednoga dana povratiti izgubljene društvene pozicije, naravno, uz uslov napuštanja interesa nacije iz koje potiču.

Drugu podgrupu čine aktuelni, visoko kotirani nacionalni intelektualci koji u profesionalnom ili materijalnom smislu traže neuporedivo više od onoga što im je društvo namenilo. Uglavnom se radi o licima koja su već imala bliske veze sa strancima. Motivi njihovog nezadovoljstva strancima su obično poznati, pa ih u tom nezadovoljstvu podržavaju, nudeći im sve vidove pomoći, naravno, uz adekvatne protivsluge, u početku samo savetodavne, naučne i, sa aspekta nacionalnih interesa, bezazlene. Za zemlju su veoma opasni, jer se iz tog kruga regrutuje respektivna agenturna mreža za potrebe stranih obaveštajnih službi. U intervalu, koji može potrajati i više godina, dok se definitivno ne deklarišu čije interese zastupaju, mogu naneti veliku štetu državi i naciji. Njihova kasnija eventualna angažovanja u *nevladinim or-*

ganizacijama služe pre svega za legalizaciju umešanosti u već počinjenu izdaju, mada, kao stalno prisutna rezervna opcija stoji i upotreбna vrednost tih ljudi prilikom formiranja lokalnih globalističkih marionetskih režima.

Treća podgrupa sastoji se od neafirmisanih nacionalnih intelektualaca, čije su ambicije, obično nerealne, neostvarene. To su ljudi koji za uzroke neostvarenih ličnih težnji, pred sobom i pred drugima, okrivljuju isključivo sredinu u kojoj žive, državu, pa i čitavu naciju. Stavljaju se na kompletno raspolađanje strancima, predstavljajući se kao *političke žrtve*, društveno neshvaćeni i bezrazložno odbačeni stručnjaci. Ovi ljudi najbrže se odriču nacionalnog identiteta i spremni su na bespogovornu poslušnost zapadnim nalogodavcima čak i kada za uzvrat dobijaju samo minimalne protivusluge. Oni čine najbrojniji deo lokalnih rukovodećih sastava *nevladinih organizacija*.

Četvrta podgrupa su nacionalni intelektualci koji su po različitim osnovama stekli obrazovanje u zapadnim zemljama. To su obično deca diplomata, privrednih i drugih predstavnika ili bogatih roditelja koji su tako nešto mogli da im priušte. Okolnost da su najlepši deo života proveli na Zapadu čini te uspomene neizbrisivim. Takođe, blagodeti standarda koje su tamo uživali većini njih, kasnije, po povratku u domovinu, postaju nedostizne, a sasvim tim i konstantno priželjkivane. Mnogi iz ove podgrupe nisu odoleli svesnom, a često i nesvesnom, izazovu lagodnog življenja, spontano se pretvarajući u eksponente zapadnih globalističkih interesa i, kao sledbenici *nevladinih organizacija*, podložni svakom obliku manipulacije.

Petu podgrupu čine relativno uspešni nacionalni intelektualci koji sebe predstavljaju kao mondijaliste – građane sveta. Oni smatraju da su svojom ličnošću i delom prevazišli nacionalne okvire,

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

pa dalju profesionalnu afirmaciju vide isključivo na međunarodnom planu, naravno, u bogatim zemljama zapadnog sveta. U početnom nastupu se ne deklarišu protivno interesima sopstvene nacije, međutim, da bi sebi stvorili priliku za afirmaciju tog nivoa, ako zatreba, neće prezati ni od nacionalne izdaje, pravdajući svoje postupke stavom da su za njih nacionalni interesi „prevaziđena stvar“, ili, kako komentariše jedan beogradski analitičar: „Mondijalisti su spremni da sve internacionalizuju, rasprodaju i odu, ne obazirući se na interes onih koji ostaju“. Često se stavljaju u funkciju *nevladinih organizacija*, jer u njima vide šansu za ostvarivanje ličnih ciljeva, dok ih ove organizacije vrlo rado prihvataju, ceneći njihov mondijalizam kao neospornu podršku globalizmu. Osim intelektualaca, u ovoj podgrupi široko su zastupljeni afirmisani sportisti, umetnici i estradni zabavljači, prevashodno zaинтересовани za nastavak karijere u inostranstvu.

Šesta podgrupa obuhvata mlade nacionalne intelektualce, koji još nisu ni započeli životne, profesionalne i društvene karijere. Oni predstavljaju osnovnu populacionu strukturu ka kojoj su usmereni dugoročni globalistički planovi, pa je prioritet većine *nevladinih organizacija* angažovanje na pridobijanju njihove naklonosti. Činjenica je da srednjoškolska i studentska omladina iz urbanih sredina širom sveta stasava pod dominantnim uticajem zapadne kulture i propagande, što ih u visokom procentu čini podložnim za prihvatanje antidržavnih i antinacionalnih ideja svih vrsta. Tako se globalistima pruža mogućnost da iz ove, zaista široke podgrupe, selektuju kadrove, čije će dalje vaspitavanje i obrazovanje neograničeno sponzorisati, čineći od njih svojevrsnu armiju zahvalnih poslušnika bez kulturnog, nacionalnog, državnog, političkog i moralnog identiteta.

Sedma podgrupa su socijalno ugroženi nacionalni intelektualci koji su u situacijama društvenih recesija ostali bez zaposlenja i

sredstava za egzistenciju. Kod većine njih, patriotska i nacionalna opredeljenja nisu bila sporna, a utočište u *nevladinim organizacijama* potražili su da bi mogli da prežive. U ovu podgrupu spadaju i intelektualci zaposleni u informativnim, obrazovnim i drugim institucijama nad kojima su vlasništvo i upravu preuzele *nevlastine organizacije*, pa su suočeni sa dilemom – ostati bez posla ili priključiti se. Za ove ljude može se slobodno reći da su se neprijateljskoj strani priklonili jer nisu imali drugog izbora.

PRISEĆANJE OSAMNAESTO

Iz podgrupe intelektualaca koji su zbog nemogućnosti da nadu neki drugi posao stupili u funkciju stranih „nevlastinih organizacija“, lokalne kontraobaveštajne Službe redovno regrutuju svoju operativnu mrežu. Svojevremeno, jugoslovenska Služba je tako na vezi držala operativnu poziciju registrovanu pod kodnim nazivom „Žaba“, koja inače i danas radi u jednoj od takvih organizacija. Ta žena je dobar primer unutrašnjeg mentalnog sukoba motiva koji je karakterističan za ljude iz ove podgrupe. Naime, „Žaba“ je oduvek naginjala ekstremnom srpskom nacionalizmu, mada se na tom planu nije javno eksponirala. Veoma teško je doživljavala to što je okolina tretira kao nacionalnog neprijatelja, a kako je jednom izjavila, ponekad joj se dešavalo da i samu sebe doživljava kao izdajnika.

S jedne strane, u funkciji kontraobaveštajne pozicije Službe, bila je izuzetno sposobna i korisna, angažovana isključivo na osnovu patriotskih pobuda. Samoinicijativno je preduzimala veoma složene operativne zahvate, po kvalitetu ravne nivou profesionalnog operativca. S druge strane, nikako nije htela da se odrekne veoma visoke zarade koju su joj za redovan posao isplaćivali stranci. Naprotiv, stručni deo svojih obaveza prema njima izvršavala je do perfekcionizma, napredujući u hijerarhiji prema

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

samom vrhu te organizacije. Javno, druži se samo sa strancima i njihovim plaćenicima, u međuvremenu se čak i udala za stranca. Tajno, mrzi strance i temeljno podriva njihovu aktivnost. Sušinski, život joj se odvija u permanentnom procepu između izdaje i patriotizma.

U osmu podgrupu spadaju nacionalni intelektualci koji su se iz najiskrenijih pobuda angažovali u humanitarnim misijama pod pokroviteljstvom Ujedinjenih nacija. To su obično zdravstveni stručnjaci i drugo visokoobrazovano osoblje zaposleno u *nevladinim organizacijama* tog tipa, koji ili ne znaju ili ne žele da znaju za neprijateljsku pozadinu delovanja međunarodnih misija. Uslovno se može reći da su se neprijateljskoj strani priklonili nesvesno.

PRISEĆANJE DEVETNAESTO

Ova podgrupa intelektualaca je takođe podobna za angažovanje u korist lokalnih kontraobaveštajnih Službi, mada su, posebno u prvim kontaktima, teški za saradnju, jer jednostavno neće da prihvate činjenicu da je to čime se profesionalno bave u neposrednoj funkciji nacionalne izdaje. Dobar primer je operativna kombinacija „Persona“, u koju je bio uključen jedan bračni par srpskih intelektualaca zaposlenih u Ujedinjenim nacijama, po čijem su nalogu preuzeli koordinaciju nad nekoliko zapadnih humanitarnih „nevladinih organizacija“ na teritoriji bivše Jugoslavije.

Muž – „Persona-1“, bio je od ranije na vezi sa srpskom obaveštajnom Službom, a sticajem okolnosti ukazala se potreba da se u jednu od operativnih akcija uključi i njegova supruga. Njeno angažovanje „Persona-1“ je preuzeo na sebe, ali čim joj je spomenuo o čemu se radi došlo je do porodične svađe, tako da nije

bilo druge nego da je profesionalni tim izvuče na stranu i sa njom obavi oficijelni razgovor. Ta žena, po struci lekar, bila je neosporni patriota i fanatični humanista. Izričito je negodovala zbog same ideje da je angažujemo da špijunira institucije koje su pod patronatom Ujedinjenih nacija, tvrdeći da su naše pretpostavke o njihovom neprijateljskom delovanju netačne, maliciozne i veoma štetne, jer mogu ugroziti dotok humanitarne pomoći koja je na tenu bila preko potrebna. Naglasila je da je to što činimo u suprotnosti sa međunarodnim pravom i da će se na naš postupak žaliti lično predsedniku države, kojem je inače, po funkciji koju je obavljala, imala pristup. Odgovorili smo joj da radimo po direktnom naređenju predsednika države. To je već nateralo da se zamisli. Nevoljno je pristala na saradnju. Registrovali smo je pod pseudonimom „Persona-2“.

Za nepuna četiri meseca operativnog angažovanja po zadatacima Službe, neposredno se uverila da se pod okriljem jedne od zapadnih „nevladinih organizacija“ kojom ona koordinira, preko humanitarne pomoći vrši snabdevanje muslimanskih paravojnih formacija lakisim raketnim naoružanjem i drugom vojnom opremom. Za nju je to zaista bio šok i razočarenje koje je jedva podnela. Htela je da im uruči отказ. Odgovorili smo je. Što zbog plate koja je bila zaista veoma visoka, što zbog našeg ubedljivanja da je nacionalnoj Službi iz operativnih razloga na tom mestu izuzetno značajna, ostala je u poslu. Koliko znam, radi ga i danas.

LICA IZ LOKALNIH OPOZICIONIH POLITIČKIH STRUKTURA

Prozapadne opozicione i druge slične lokalne političke strukture su uobičajeni saveznici *nevladinih organizacija*. Mada među njima često postoje otvorena neslaganja, konkurenčija, pa i uザjamno nepoverenje, logično su upućeni jedni na druge, tako da

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

njihova koegzistencija dugoročno opstaje. U zavisnosti od isto-rijskih i drugih okolnosti koje su karakterisale razvoj političkog pregrupisavanja u nekoj zemlji, kao i od trenutne faze u kojoj se nalazi zapadni globalistički nastup u dotičnom regionu, opozicio-ne strukture možemo podeliti na one koje su nastale pre pojave *nevladinih organizacija* i one koje su stvorene uz njihovu direkt-nu ili indirektnu pomoć. U svakom slučaju, politička, a što je još važnije, ekonomski podrška Zapada opozicionim krugovima, umnogome zavisi od tih organizacija, što im, u tim sredinama, obezbeđuje dominantan uticaj. Zato se lica iz političke opozicije, veoma često, paralelno susreću i u svojstvu aktivnih članova *nevladinih organizacija*. Kao posebnu kategoriju članstva, slično prethodnoj podeli, uslovno ih možemo sagledati kroz nekoliko podgrupa.

Prvu podgrupu članstva *nevladinih organizacija*, koja potiče iz lokalnih opozicionih političkih struktura čine nacionalisti pro-zapadne antikomunističke orijentacije. Naime, u svim komunističkim zemljama, nacionalisti su predstavljali istorijski poražene političke snage, koje su, uglavnom, izbegle na Zapad i tamo na-stavile svoje delovanje kao emigrantske organizacije. Vremenom, neke od njih su reaktivirale svoja uporišta u matičnim zemljama, kao prve izdanke antikomunističke opozicije, daleko pre pojave *nevladinih organizacija*. Oslanjajući se primarno na finansijsku i organizacionu pomoć zapadnih obaveštajnih Službi, njihova uloga je bila više subverzivnog nego lokalno-političkog karaktera, što je trajalo sve do sredine osamdesetih godina prošlog veka, ka-da je globalistička ekspanzija nametnula nove svetske društvene tokove. Uvođenjem političkog pluralizma u komunističkim zemljama Evroazije lokalni nacionalisti nastupaju kao prve opozicio-ne političke stranke, međutim, istovremeno dolazi i do polarizacije unutar njihovog članstva, koje počinje da se deli na antiglobalistički nastrojene patriote i one koji su se opredelili za striktno is-

punjavanje zahteva zapadnih nalogodavaca. Stupanjem na scenu *nevladinih organizacija*, kao osnovnog nosioca ideje globalizma, polarizacija među nationalistima postaje sve izraženija. Patriotski orijentisani nationalisti postaju njihovi ogorčeni protivnici, dok ovi drugi, da bi zadržali naklonost Zapada, sa nacionalističke političke platforme postepeno prelaze na globalističku, stavljajući se *nevladinim organizacijama* na kompletno raspolaganje. Tako dolazimo do absurdne situacije da se nekadašnji ekstremni zagonvornici nacionalizma, sledbenici četnika u Srbiji, belogardejaca u Rusiji, ili Komintanga u Kini, danas pojavljuju u ulozi okosnice antinacionalističkih *nevladinih organizacija* u svojim zemljama.

Druga podgrupa članstva *nevladinih organizacija*, regrutovana iz krugova lokalne političke opozicije, sastoji se od antikomunističkih demokratskih snaga. Uvođenjem političkog pluralizma u komunističkim zemljama, sredinom osamdesetih godina, pojavele su se i brojne partije demokratske opcije, međutim, zbog diskontinuiteta u istorijskoj tradiciji, organizaciono su se stabilizovale dosta kasnije od nacionalista. Članstvo demokratskih partija zasnivalo se na intelektualcima iz nekadašnje, takozvane „proapadne građanske desnice“, koja ideološki nije bila uobličena, osim što su se svi deklarisali kao antikomunisti. Praktično, do njihovog potpunog političkog stabilizovanja došlo je tek uz organizacionu i finansijsku pomoć *nevladinih organizacija*. Stoga zapažamo da su mnogi aktuelni lideri demokratskih stranaka svoje političko angažovanje započeli u nekoj od tih organizacija, kao i to da se izvestan broj *nevladinih organizacija* kasnije preregistrovao u političke stranke demokratskog bloka, što sve zajedno znači da im je i članstvo dobrim delom isprepletano.

Treća podgrupa članstva *nevladinih organizacija* koja potiče iz redova lokalnih političkih struktura okuplja „prebege“ iz stranaka na vlasti koji su se transformisali u najžešću antikomunističku

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

opoziciju. To je bila uobičajena pojava u bivšim komunističkim zemljama, posebno u periodima neposredno pre i za vreme društvenih tranzicija. Naime, komunisti, socijalisti i drugi levičari, koji su procenili da će promenom političke opcije eventualno uspeti da zadrže društveni status, znali su da ih opozicione stranke neće tek tako primiti u svoje redove, pa su se, bar za prvo vreme, priključivali *nevladinim organizacijama*. *Nevladine organizacije* ne samo da nisu ni postavljale pitanje njihove političke prošlosti, već naprotiv, bivše komuniste su dočekivale sa dobrodošlicom, jer im je to puno značilo na propagandnom planu. Ova pojava je posebno bila karakteristična za Srbiju, gde su se mnogi bivši vodeći komunisti, neposredno po padu sa vlasti, stavljali na raspolaganje *nevladinim organizacijama*, uz čiju su pomoć kasnije osnivali svoje, isključivo antikomunističke političke partije.

Četvrtu podgrupu članstva *nevladinih organizacija* regrutovanog iz redova lokalnih opozicionih struktura čine sledbenici raznih društvenih pokreta koji mogu, ali i ne moraju imati otvorenu političku konotaciju, s tim što se gotovo uvek svrstavaju na stranu državne opozicije. To su, na primer, pripadnici pacifističkih i ekoloških udruženja koja su nekada davno nastajala ili iz pomodarstva ili pod pokroviteljstvom državnih institucija¹⁰². Danas su gotovo sve organizacije te vrste u svetu registrovane pod patronatom i sponzorstvom neke od *nevladinih organizacija*, što znači da su *nevladine organizacije* u potpunosti preuzele njihovo članstvo.

Peta podgrupa članstva *nevladinih organizacija* sastoji se od sledbenika svih drugih opozicionih opcija koje, na primer, zaticeemo u afričkim i azijskim zemljama u kojima komunizam, inače,

¹⁰² Većinu dobrotoljnih udruženja koja su se bavila pošumljavanjem ili zaštitom prirode, gotovo u svim zemljama, bez obzira na društveno uređenje, formirala je država. Danas, mnoge od tih organizacija figuriraju kao globalističke političke stranke – *Zeleni* i sl.

nikada nije bio na vlasti. Radi se o sredinama gde državnim aparatom upravljaju plemenski, verski, vojni ili drugi lideri nacionalne patriotske orijentacije, pa su pretežno zbog toga na udaru zapadnih globalista. Kod njih opozicija, kao organizovana politička snaga, najčešće nije ni formirana, tako da se primarni zadatak *nevladinih organizacija*, čije je prisustvo poslednjih godina u tim područjima intenzivirano, svodi na okupljanje lokalnih nacionalnih izdajnika i pomoć, kako bi se nekako transformisali u definišanu antidržavnu strukturu. U osnovi, tu je celokupno članstvo opozicionih grupacija izjednačeno sa članstvom *nevladinih organizacija*.

LICA IZ KRUGOVA LOKALNIH BIZNISMENA

Širina društvenog nastupa *nevladinih organizacija* čini ih svojevrsnim oblikom biznisa. Donacije i finansijski fondovi na kojima počiva njihovo delovanje svakako treba posmatrati i u kontekstu prodora i plasmana zapadnog kapitala. Prisetimo se da je na promene političkog sistema u Srbiji, samo jedan od donatora, Džordž Soroš, uložio preko 130 miliona dolara. Te pare su negde morale da odu, negde se i danas obrću. Uz Soroša, bilo ih je bar još dvadesetak, što znači da je cifra neuporedivo veća. Osim toga, treba znati da u Americi važi pravilo da, kada njihova država zvanično šalje ekonomsku pomoć bilo gde u svetu, 40 posto te pomoći obavezno ostaje na raspolaganju američkim *nevladinim organizacijama* angažovanim na terenu, koje dalje vode računa gde će i kako pomenuti deo sredstava biti investiran.

Drugi, isto tako značajan oblik biznisa koji se odvija preko ovih organizacija je distribucija međunarodne humanitarne pomoći upućene u regije zahvaćene krizama. Prema analizama Međunarodnog komiteta Crvenog krsta: „Količina humanitarne

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

pomoći koju je Evropska Unija distribuirala preko ‘*nevladinih organizacija*’ između 1990. i 1994. godine, porasla je sa 47 na 67 posto, tako da one danas distribuiraju više novca nego Svetska banka. Pomoć se sve više upućuje preko njih, umesto preko lokalnih vlada, jer evropski donatori smatraju da su one otvoreni i efikasnije od državnih institucija.“ Nije teško pretpostaviti koliko na nesreći miliona izbeglica širom sveta zarađuju proizvođači hrane, čebadi, šatora, sanitetske opreme i drugih neophodnih potrepština. Krajnji korisnici to dobijaju u obliku poklona, proizvođači profitiraju jer se oslobađaju viška zaliha, a i onaj koji sve to plaća dobro zna šta radi zato što ima dugoročne interese u zemlji u koju na ovaj način ulaže. U svakom slučaju, humanitarni aspekt je sekundaran, ako ne i zanemarljiv. Primera radi, sveukupna humanitarna ulaganja Amerikanaca u srpsku pokrajinu Kosovo biće nadoknađena jednim jedinim procentom vrednosti rudnika *Trepča*, koji je, u međuvremenu, već postao američko vlasništvo. Deo tog ogromnog profita obavezno će ići *nevladinim organizacijama* zbog njihove neosporno važne uloge u svemu tome.

Lokalni biznismeni i imućni poslovni ljudi upoznati su sa navedenim činjeničnim stanjem, pa se mnogi od njih odlučuju da interesu svog privatnog kapitala stave iznad nacionalnih interesa, te iznaju mogućnost kako da se u pomenute ekonomski procese uključe. Uobičajeni način je povezivanje sa nekom od globalističkih *nevladinih organizacija*, što ih čini posebnom grupacijom njihovog članstva koju, takođe, možemo uslovno podeliti na nekoliko podgrupa.

Prvu podgrupu čine lokalni biznismeni koji se priključuju ovim organizacijama sa primarnim ciljem očuvanja svog legalno stečenog kapitala. Naime, u zemljama ugroženim globalizmom, uobičajena prateća pojava je ekomska kriza prouzrokovana različitim oblicima privrednih sankcija, koje se kreću od ograničenog embarga na određenu vrstu robe do totalne ekomske blokade. U

takvim uslovima funkcionisanje državnih i privatnih firmi je otežano ako ne i nemoguće, posebno ako uz blokadu ide i zamrzavanje poslovnih računa građana dotične zemlje u zapadnim bankama, što je inače bio slučaj sa Jugoslavijom. Jedan od načina na koji se domaći privatni biznismeni snalaze u toj situaciji je stavljanje sebe u funkciju *nevladinih organizacija*, kao javnih ili tajnih sponzora njihovih akcija. Svrstavajući se na taj način među pristalice globalizacije, skoro uvek uspevaju da zadobiju povlašćeni položaj u zapadnim poslovnim krugovima, pretvarajući se vremenom u glavne nosioce razaranja državne i nacionalne privrede. U ovu podgrupu spada i krug novopečenih bogataša iz bivših i aktuelnih komunističkih, odnosno socijalističkih zemalja, kojima su veze u *nevladinim organizacijama* umnogome olakšale iznošenje kapitala u inostranstvo.

PRISEĆANJE DVADESETO

Dilema u vezi sa davanjem prednosti interesima privatnog kapitala u odnosu na nacionalne interese prisutna je i kod većine lokalnih biznismena, koji su inače bili izrazito patriotski orientirani. To se danas može videti na osnovu ponašanja mnogih srpskih bogataša koji su u prošlosti zaista nesobično pomagali nacionalnu opciju. Karakterističan primer je jedan od finansijski najmoćnijih ljudi u Republici Srbkoj, koga neću imenovati iz poštovanja prema mnogim dobročinstvima koje je svojevremeno učinio za srpski narod. U tom regionu, on je danas glavni zagovornik ideje globalizacije. Lanac njegovih firmi, koji je do juče figurirao kao okosnica organizovanja srpskog nacionalističkog pokreta, u potpunosti je stavljen na raspolaganje zapadnim „nevladinim organizacijama“. Njegov privatni luksuzni objekat, koji je nekada služio kao sedište bivšeg predsednika Radovana Karadžića, ustupljen je na besplatno korišćenje NATO generalima. Tajni izviđački punktovi

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

čije je formiranje lično sponzorisao za potrebe Službe državne bezbednosti stavljeni su na raspolaganje operativcima CIA.

Istovremeno, da li iz patriotskih pobuda koje u njemu i dalje egzistiraju, da li zbog griže savesti ili iz straha od eventualnih budućih društvenih promena koje su kod Srba uvek moguće, redovno finansira školovanja dece poganjnih srpskih ratnih veterana, vodi brigu o porodicama ratnih invalida, a spreman je i da, uz sve rizike po sebe, tajno pripomogne kod sklanjanja odmetnutih srpskih lidera koje progoni takozvani „Haški tribunal“.

Teško je odgometnuti šta se zaista dešava u njegovoј glavi. U svakom slučaju, veliko je mentalno opterećenje istovremeno biti i izdajnik i patriota. Nisam stručnjak za ekonomiju, a materijalno bogatstvo me nikada nije ni zanimalo, pa verovatno stoga neke stvari ne mogu ni da razumem. Jasno mi je da ekonomske zakonitosti čine privatni kapital i nosioce tog kapitala internacionalnim, pa i nadnacionalnim, ali ne mogu da poverujem da ih mogu učiniti toliko antinacionalnim.

Druga podgrupa se sastoji od lokalnih biznismena koji su do kapitala došli putem korupcije ili kriminala, pa se priključuju *nevladinim organizacijama* da bi legalizovali tako stečeno bogatstvo i status u poslovnom svetu. *Nevladine organizacije* ih rado prihvataju, jer ovi zaista znaju da budu izdašni sponzori i vrlo servilni kada su u pitanju zahtevi iz inostranstva. Za uzvrat, dobijaju kvalifikaciju „boraca za ekonomske promene“, „lokalnih progresivnih snaga“ i tome slično, što i njima i njihovom kapitalu omogućuje pristup u legalne međunarodne finansijske tokove. Ova pojava je takođe karakteristična za sve bivše i sadašnje komunističke zemlje, a posebno je izražena u Rusiji, Bugarskoj, naročito u srpskoj pokrajini Kosovo, gde se klasični kriminalci, čiji kapital potiče isključivo od ilegalne trgovine narkoticima, proglašavaju prozapadnim, napredno orijentisanim biznismenima.

U treću podgrupu spadaju lokalni biznismeni koji su svoju ukupnu poslovnu strategiju zasnovali na saradnji sa *nevladinim organizacijama*. Njih nacionalni i državni interesi niti zanimaju niti o tome vode računa, a eventualnu kritiku patriotskih krugova, kojoj mogu biti izloženi, javno tumače kao „zavist nesposobne konkurenčije koja se nije snašla u novonastalim uslovima tržišne ekonomije“. Sa stanovišta globalista, predstavljaju važan činilac društvenih transformacija, zbog čega uživaju punu podršku Zapada. Uspešnijim biznismenima iz ove podgrupe obično se sugeriše da preko *nevladinih organizacija* konkurišu za uključivanje u zapadne investicione programe, čime praktično postaju nosioci plasmana stranog kapitala, dok se onim manje uspešnim čine nižerazredni poslovni ustupci, najčešće oko učešća u nabavci, skladištenju i transportu humanitarne pomoći, obnovi razrušenih objekata u nekadašnjim zonama ratnih dejstava, itd.

Četvrta podgrupa lokalnih biznismena koji deluju preko *nevladinih organizacija* je malobrojna, apsolutno povlašćena kategorija onih koji su predviđeni da obezbede i iznesu najznačajnije segmente ekonomske tranzicije i privatizacije državnih firmi u svojim zemljama. To su biznismeni od najvećeg poverenja, oni koji su od samog početka uključeni u procese globalizacije na svojim područjima, a po pravilu su bliski saradnici, savetnici, pa i članovi rukovodstava *nevladinih organizacija* koje ih protežiraju.

PRIPADNICI NACIONALNIH MANJINA I MARGINALNIH ETNIČKIH GRUPA

Odnosi između etničkih grupacija koje žive na istom prostoru predstavljaju složen politički problem, veoma podložan spoljašnjim uticajima i manipulacijama. To se podjednako odnosi i na države koje su svojevremeno formirane kao višenacionalne zajednice,

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

kao i na jednonacionalne države koje u svom sastavu imaju jednu ili više manjih, sekundarnih etničkih grupa. Brojni primeri iz nove svetske istorije potvrđuju da se zapadna globalistička kampanja izazivanja kriza u pojedinim regionima sveta najčešće bazirala na podrivanju međunacionalnih odnosa i podstrekivanju etničkih sukoba pružanjem podrške separatističkim tendencijama.

Masovnost članstva *nevladinih organizacija* velikim delom je zasnovana na međunacionalnoj polarizaciji građana države domaćina. Takva polarizacija je u izvesnom obliku svakako postojala od ranije, ali je pojavom ovih organizacija znatno dobila na intenzitetu, čak do nivoa problema koji je u nekim slučajevima rezultirao građanskim ratom i raspadom države. U zavisnosti od konkretnih okolnosti, karakterističnih za nacionalne odnose u pojedinim zemljama, članstvo *nevladinih organizacija* regrutovano iz etničkih sredina može se razvrstati u nekoliko podgrupa:

Prva podgrupa su pripadnici konstitutivnih naroda koji čine osnov stanovništva neke višenacionalne države. U takvima državama potencijalni unutrašnji problem najčešće potiče od činjenice da se jedna od nacija, dominantna po svojoj brojnosti i uticaju, obavezno izdvaja kao vodeća, kao na primer Rusi u bivšem SSSR-u ili Srbi u bivšoj Jugoslaviji, što izaziva animozitet kod ostalih, pa se nacionalno jedinstvo održava pretežno intervencijom zajedničkog državnog aparata. U situacijama spontanih ili namerno izazvanih socijalnih i drugih društvenih kriza, međunacionalni animozitet se pojačava i nacije koje se smatraju podređenim lako prihvataju svaki vid podrške sa strane, što se konkretno moglo videti iz masovnog toplog prijema na koji su zapadne *nevladine organizacije* svojevremeno naišle kod Slovenaca i Hrvata u Jugoslaviji. Na jugoslovenskom primeru, politička pozadina, tj. da li je neko sebe smatrao komunistom ili antikomunistom, pokazala se kao nebitna, čak su je separatistički lideri demagoški iskoristili kako bi opravdali sopstveni ekstremni nacionalizam, imajući u vidu da su

Srbi, inače dominantna nacija, generalno predstavljeni kao *nazadni* komunisti, a svi ostali kao sledbenici naprednog prozapadnog globalizma. U pomenutim uslovima, broj članova i sledbenika *nevladinih organizacija* bio je ogroman, jer su ga činili praktično svi anti Srbi, znači bar jedna trećina tadašnjeg jugoslovenskog stanovništva. Identična situacija karakterisala je i raspad SSSR-a, gde su *nevladine organizacije* osnov za svoja uporišta imale među stanovništvom neruskog etničkog sastava.

Druga podgrupa sadrži pripadnike sekundarnih etničkih skupina koje čine neznatan procenat stanovništva u jednonacionalnim državama. Tu je dominacija vodeće, većinske nacije u svakom pogledu neosporna i neprikosnovena. Nacionalne manjine toga su svesne i po pravilu se ponašaju kao lojalni građani, ali su podložne političkim manipulacijama sa strane, posebno u situacijama kada zbog socijalnih kriza dođe do slabljenja moći državnog aparata. U zemljama koje nastupaju kao protivnici zapadne globalizacije i striktno vode računa o zaštiti svojih nacionalnih interesa, jedan od faktora na koji Zapad ozbiljno računa na planu njihove destabilizacije su upravo te sekundarne nacionalne zajednice. One obično žive na kompaktnoj teritoriji u graničnim oblastima sa susednim zemljama iz kojih inače etnički najčešće i potiču, na primer mađarska, šiptarska, bugarska ili hrvatska nacionalna manjina u Srbiji, ili su u pitanju narodi koji su u davna istorijska vremena prihvatali dominaciju velikih nacija, kao što danas Tibetanci, Ujguri ili Mandžurci¹⁰³ čine nezнатни deo stanovništva Kine u kojoj sa 92 procenta preovladava nacija Hana.

Nevladine organizacije ih redovno regrutuju u svoje članstvo, jer među njima najlakše nailaze na pojedince koji su neprijateljski nastrojeni prema dominantnoj državotvornoj naciji, koristeći ih prilikom izazivanja i internacionalizacije unutrašnjih kriza. To se

---

¹⁰³ Mandžurci su čak, kao manjinska nacija, skoro tri stotine godina vladali celiom Kinom.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

uobičajeno radi pod obrazloženjem „brige za emancipaciju potlačenih etničkih manjina“, što se svodi na izmišljanje i preuveličavanje njihovih problema pred Međunarodnom zajednicom i davanje inicijativa za nezakonitu i neadekvatnu političku regionalizaciju do dezintegracije.

Posebno su interesantna angažovanja *nevladinih organizacija* koja su usmerena prema marginalnim etničkim grupama toliko malim da se ne mogu izraziti ni u procentima, a žive raštrkano na teritoriji cele zemlje, kao što su Romi u Srbiji. Ti ljudi nemaju ni aspiracija ni motiva da se svrstavaju među državne neprijatelje, a u funkciju *nevladinih organizacija* stupaju iz neznanja ili zbog minimalne materijalne nadoknade koju od njih dobijaju. U publikacijama *nevladinih organizacija* predstavljeni su kao populacija najviše izložena diskriminaciji, a u stvari koriste se kao izgovor za sprovođenje eksperimentalnih socijalnih pilot-programa, legalizaciju kretanja po terenu, pravdanje troškova, registraciju novih ogranaaka itd. jer iz tih sredina niko ne pokazuje interesovanje da ih bilo šta pita ili proverava.

Treću podgrupu čine pojedinci koji se deklarišu kao anacionalni ili antinacionalni, tako da im je globalistička orientacija *nevladinih organizacija*, sasvim bliska i prihvatljiva. Obično su to ljudi koji žive u nacionalno mešovitim brakovima ili iz takvih brakova potiču, pa stoga imaju razumljiv otpor prema jednonacionalnom svrstavanju. Mada su u svojim sredinama prihvaćeni sa tolerancijom, nekima od njih to kao da nije dovoljno, te je čest slučaj da se lica iz ove podgrupe, angažovanjem u korist *nevladinih organizacija*, deklarišu kao najveći zagovornici ugrožavanja lokalnih nacionalnih interesa.

SLEDBENICI VODEĆIH RELIGIJA I MALIH VERSKIH ZAJEDNICA

Mada je religija u većini zemalja izgubila onaj značaj koji joj je u prošlosti pridavan, još uvek predstavlja društveni faktor koji se ne može zaobići. U vezi sa *nevladinim organizacijama*, prvo treba obratiti pažnju na to da li su verske institucije u nekoj zemlji opredeljene za zaštitu nacionalnih interesa ili su se stavile u funkciju globalizacije. Ukoliko su globalistički orijentisane, figuriraće kao jedan od glavnih osnivača tih organizacija, a njihovi sledbenici činiće okosnicu članstva i drugih organizacija te vrste, a ukoliko nisu, biće okarakterisani kao smetnja društvenim reformama i izloženi svakojakim propagandnim pritiscima u međunarodnoj javnosti. U zemljama u kojima dominiraju antizapadne verske institucije, koje narod doživljava kao glavne čuvare nacionalne tradicije, na primer pravoslavno hrišćanstvo u Srbiji ili Rusiji, taoizam u Kini, islamski fundamentalizam u arapskim ili animistički kultovima u afričkim zemljama, *nevladine organizacije* se zvanično zalažu za najviši stepen verske tolerancije i deklarišu kao nosioci ideje „brisanja razlika među religijama“, što se u praksi svodi na negiranje lokalnih verskih uticaja i podršku misionarima sa Zapada koji nastoje da nametnu svoje teološke i političke kriterijume. Verske institucije koje uobičajeno nastupaju u sadejstvu sa globalističkim *nevladinim organizacijama*, čineći istovremeno i njihove osnivače i njihovo članstvo, možemo podeliti na tri podgrupe:

Prva podgrupa su katolici. Katoličanstvo, kao vodeća zapadna religija, pojavljuje se u svojstvu jednog od glavnih pokretača procesa globalizacije u svetu. Evidentno je da je u svim zemljama u kojima je katolička crkva dominantna ili bar preovladavajuća, političku vlast drže globalisti. Doprinos pape i Vatikana obaranju komunističkih režima i uspostavljanju globalističke vlasti u Poljskoj, Mađarskoj, Sloveniji i Hrvatskoj, neizmeran je.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Katolička crkva je oduvek pretendovala da postane najuticajnije svetsko versko učenje. Istorija je činjenica da je pojava njihovih misionara u mnogim zemljama prethodila kolonijalnim osvajanjima zapadnih imperijalnih sila, a katoličke misije u Evroaziji, Africi, na Dalekom istoku tu funkciju obavljaju i danas. Njihovo mešanje u unutrašnje političke prilike država u kojima deluju, otvoreno se sprovodi preko *nevladinih organizacija*, koje neposredno formiraju ili sponzorišu, antinacionalnih i antidržavnih propovedi kojima truju lokalno stanovništvo, kao i propagandnim pritiscima njihove vatikanske centrale na međunarodnu javnost.

Dovoljno je spomenuti umešanost Vatikana u izazivanje jugoslovenske krize koja se nije zaustavila samo na otcepljenju republika sa katolički orijentisanim stanovništvom (Slovenija i Hrvatska), već je nastavljena dalje, podrškom ekstremnim muslimanima u Bosni i na Kosovu. S tim u vezi, bivši jugoslovenski predsednik, Slobodan Milošević, u ekspozeu svoje odbrane pred takozvanim „Haškim tribunalom“, između ostalog, navodi: „Poznato je da su Vatikan i katolička štampa podržali demonstracije Šiptara na Kosovu 1989. godine. Isto su učinili i ljubljanski (Slovenija) i zagrebački (Hrvatska) nadbiskupi. A prilikom posete Albaniji 1994. godine, papa je i lično podržao zahteve kosovskih šiptarskih secesionista. Papa je prvi zahtevao energičnu akciju protiv Srbije 1998., a onda se opet pretvorio u mirotvorca. Najpre 30. marta 1999. kada je sazvao sastanak ambasadora zemalja članica NATO, radi pokretanja inicijative da se zaustavi rat protiv Jugoslavije, a prvi aprila napisao je pismo Klintonu da obustavi bombardovanje za uskršnje praznike. Kada se imaju u vidu sve te aktivnosti Vatikana koje se odnose na razbijanje Jugoslavije, zastrašujuće lažno zvuči poruka od 12. marta 2000. godine. Tada je papa rekao – Mi ne možemo a da ne priznamo izdaju jevangelja¹⁰⁴ koju su počinila naša braća, naročito u drugom milenijumu.“ Jednostavnije reče-

¹⁰⁴ Jevangelje – opšti hrišćanski kanon koji insistira na miru, milosrđu i ljubavi među ljudima.

no, na delu je bio uobičajeni šablon katoličkog demagoškog nastupa – učine zlo, završe posao u interesu zapadnih globalista, a onda se *pokaju* i ponašaju kao da se ništa nije desilo.

Generalno, u svim zemljama u kojima su ukorenjene druge religijske tradicije, onaj minimalan procenat stanovništva naklonjen katoličanstvu se svrstava uz prozapadne političke opcije i globalističke *nevladine organizacije*. Često to čine spontano i sasvim nesvesno, ubeđeni da se posvećuju ciljevima nacionalnog prospekteta. Zato se katolička indoktrinacija mora posmatrati u kontekstu šire, permanentno tinjajuće, društvene opasnosti.

Druga podgrupa obuhvata muslimane. Ispostavilo se da se islam pokazao veoma podobnim za političko manipulisanje. Kao jedna od najzastupljenijih religija, koja takođe pretenduje da se nametne celom čovečanstvu, zbog izraženog internacionalizma često je stavljan u funkciju globalističkih interesa. Tako zatičemo apsurdne situacije da, dok neislamska NATO armada bukvalno satire stanovništvo neke muslimanske zemlje kako bi se dokopala njenih naftnih resursa ili ostvarila stratešku prednost u tom regionu, kao recimo u slučaju Iraka, Libana ili Avganistana, ostatak islamskog sveta to zdušno pozdravlja i podržava. Politički nelogično sa dejstvo islamskih fundamentalista i zapadnih globalista posebno je bilo i još uvek je uočljivo u jugoslovenskoj krizi, preciznije u Bosni i na Kosovu, gde islamske *nevladine organizacije* prednjače kao zaštitnici zapadnih interesa.

Činjenica je da se širenje ovog verskog učenja danas odvija i prezentira različito. Naime, tradicionalno tumačenje islamske doktrine potpuno je potisnuto od strane ekstremnog fundamentalizma s jedne i takozvanog „modernog zapadnog islama“ sa druge strane, koji, ma koliko delovali krajnje suprotstavljeno, dodirnu tačku nalaze u interesima krupnog kapitala. Odgovor na tu nelogičnost postaje poznat onog trenutka kada se spozna da gro islamskih propovednika u kriznim sredinama čine američki državljanji, da

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

iza formiranja njihovih *nevladinih organizacija* stoje muslimanske centrale iz Amerike i da tek poneki autentični propovednik, koji se povremeno pojavi, obavezno potiče iz neke od arapskih zemalja koja važi za dokazanog američkog vojnog i političkog saveznika. Narod lokalnih regiona, koji ih sledi, sa time nije upoznat, pa i kada jeste, uglavnom je zadovoljan, jer ih doživljava kao nekoga ko je tu došao da o njima brine, ne razmišljajući previše o tome ko ih šalje i čije političke interese zastupaju.

Treću podgrupu čine brojne i raznorazne verske sekte. Kao varijeteti poznatih religijskih i filozofskih pravaca, drevnih kultova, lokalnih narodnih verovanja, nedokazanih naučnih i kvazinaучnih prepostavki ili modernih bizarnih trendova, ima ih na hiljade. Predvode ih samozvani proroci, čudaci, često i prevaranti, sumnjive prošlosti i edukacije i problematičnog mentalnog sklopa. Pojava i širenje novih verskih sekti, na prvom mestu onih koje su formirane u Americi, spada u poseban domen socijalne patologije. Zapadna omladina podložna je njihovom uticaju, što se manifestuje različitim formama devijantnog ponašanja, to jest pojedinačnim ili kolektivnim nihilizmom, neobuzданoj destrukciji, sklonosti ka agresivnosti i autoagresivnosti, narkomaniji i sl. Redovno se pojavljuju kao osnivači globalističkih *nevladinih organizacija*, obično *humanitarnog* tipa, što čine iz dva bitna razloga – to im je najlakši način registracije i legalizacije kod lokalnih vlasti, a istovremeno i mogućnost kačenja na neki od međunarodnih finansijskih fondova. Mada se deklarišu kao striktno apolitične, sekte su prisutne u svim antidržavnim i antinacionalnim lokalnim dešavanjima zemalja ugroženih globalizmom. To, na primer, važi za hrišćanske sekte *Mormoni* i *Jehovini svedoci*, iza čijeg delovanja već desetinama godina stoji američka obaveštajna služba CIA, islamske fundamentalističke redove – vahabiti, šiiti i derviši, prozapadna krila rumunskog ili moldavskog pravoslavnog klera, sledbenike budističkog ogranka tibetanskog Dalaj-lame, ja-

pansku proameričku šintoističku sektu *Omoto-kjo*, korejsko *Munovo bratstvo* i mnoštvo drugih. Pojedine sekte su se čak, kao već afirmisani prozapadni politički eksponenti, javno stavile u službu obaranja legitimnih režima, što je bio slučaj sa sektom *Transcendentalna meditacija*, koja je u Srbiji registrovala svoju antikomunističku političku stranku *Prirodnog prava* ili sekta *Falun Gong*, koju su osnovali kineski emigranti u Americi kao politički pokret za destabilizaciju vlasti u Pekingu.

NADNACIONALNA TAJNA DRUŠTVA I NEFORMALNE GRUPE ZATVORENOG TIPO

Tajna društva i grupe strogog zatvorenog tipa zatičemo u svim kulturama. Na takav način ljudi se organizuju iz različitih pobuda. Obično ih povezuju zajedničke ideje, afiniteti, povrh svega zajednički interes, a to što su tajne samo ukazuje da osnov njihovih organizovanja ne nailazi na odobravanje ili sredine ili vlasti, ili konkurenčkih grupacija sa kojima se bore za prestiž. Sa aspekta teme o *nevladinim organizacijama* pažnju zaslužuju skupine ovog tipa koje se izdvajaju po nadnacionalnom, globalističkom karakteru, odnosno, čiji su motivi postavljeni iznad lokalnih nacionalnih i državnih interesa, jer se redovno pojavljuju kao njihovi osnivači, članovi, savetnici, pa i lideri.

Prva podgrupa su Jevreji. Od mitskih vremena ti ljudi su raseljeni po čitavom svetu. Održala ih je pripadnost strogog zatvorenom etničkom poreklu, strogog zatvorena religija, sklonost ka strogom zatvorenom samoorganizovanju i isključiva briga za sopstvene interese. Ne postoji zasluga zbog koje će vas Jevreji prihvati kao svoga, a pri tome insistiraju da ih svaka sredina prihvati kao svoje. Sopstveni nacionalizam pravduju kao egzistencijalni preduslov naroda koji je navikao da živi bez zajedničke države, svaki drugi

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

nacionalizam napadaju kao zlo po čovečanstvo. Ne postoji način da postanete ravnopravni sledbenik njihove vere, a insistiraju da se njihovo religiozno ubedjenje svugde u svetu poštuje kao „vera nad verama“. U jevrejske zatvorene krugove ne možete pristupiti, ali ako njima zabranite pristup svojim krugovima to će proglašiti diskriminacijom. Jevrejski interesi uvek su na prvom mestu, vaši interesi biće ispoštovani samo ako su podređeni njihovim. Kada se sve to ima u vidu, nije ni čudo što se ljudi jevrejskog porekla pojavljuju kao glavni teoretičari, zagovornici, organizatori i nosioci ideja globalizacije. Oni su globalni narod, globalnih interesa i globalnih aspiracija. Tako su sve najznačajnije zapadne *nevladine organizacije* praktično njihove organizacije. Čak i kada na lokalnim spiskovima članova i lidera tih organizacija ne nađete ni na jedno jevrejsko ime, što se inače retko može desiti, na višim, koordinacionim nivoima, srećete se samo sa njima.

PRISEĆANJE DVADESET PRVO

Tokom prikupljanja i analize građe za ovu studiju konsultovao sam se sa nekoliko svojih jevrejskih prijatelja, koji su me zamolili da naglasim da se moje konstatacije pretežno odnose na američke Jevreje, kao i na evropske političke moćnike jevrejskog porekla. Prema njihovom tvrđenju, ti ljudi nisu popularni ni u Izraelu (poslednjih pedesetak godina maticnoj jevrejskoj državi), ni u mnogim drugim krugovima njihovih sunarodnika, kao što su „Ortodoxni Jevreji“, koji su, navodno, poznati po antiameričkim i antiglobalističkim stavovima. Ostavljam mogućnost da je to tačno. Ali je isto tako tačno da su paralelno sa američkim i evropskim globalističkim institucijama i sve vodeće svetske jevrejske organizacije, čijem aktivnom članstvu pripadaju i moji cenjeni prijatelji, zagončale život Srbima, Rusima i mnogim drugim nejevrejskim narodima, što jednostavno ne može a da se bar ne spomene.

Za vreme križnih događaja u Jugoslaviji i Srbiji, jevrejska populacija se opredeljivala prema tome kako se ko gde zatekao. Zagrebački Jevreji su se ponašali kao veći Hrvati od Hrvata, sarajevski Jevreji kao veći muslimani od muslimana, beogradski kao najekstremniji srpski nacionalisti. Za Jevreje iz Srbije, sa ko-jima sam lično kontaktirao, potpuno sam uveren da su u svojim nastojanjima bili iskreni i za srpske interese krajnje požrtvovani. Josif Enriko, član Srpske akademije nauka, jedno od svetski najpoznatijih jevrejskih imena, iako u poodmaklim godinama dano-noćno je bio angažovan na podršci srpskim političkim liderima. Klara Mandić, beogradska Jevrejka, bila je vođa jednog od prvih srpskih nacionalističkih pokreta. Moj dragi kolega, Jevrejin iz vrha Službe državne bezbednosti, čije ime neću spomenuti jer smatram da bi to moglo ugroziti i njega i njegovu porodicu, zarad srpskih interesa direktno je bio uključen u nekoliko najrizičnijih obaveštajnih akcija. I šta im se desilo? Odbačeni su od svojih su-narodnika, jer nisu ispoštovali generalno nametnuti jevrejski stav da Srbi moraju biti tretirani isključivo kao neprijatelji. Stari Eri-ko je proglašen da je poludeo pod stare dane. Klara je ubijena pod nerazjašnjениm okolnostima. Mog kolegu Jevrejina politički su diskreditovali jevrejski novinari, te je, zbog progona novous-postavljenih globalističkih vlasti koji je usledio, morao da izbe-gne u inostranstvo.

Propagandnu satanizaciju Srba, koja je sprovodjena u globa-lističkim medijima, predvodili su Jevreji, pa je, naravno, od svih Jevreja, posebno onih iz Srbije, zahtevano je da u plasirane laži i dezinformacije apriori veruju. Evo šta o tome javno priča Džeems Harf, direktor jevrejske marketinške agencije „Ruder&Finn“ iz Amerike, glavnog zastupnika hrvatske, muslimanske i šiptarske strane u vreme jugoslovenske krize:

„Istorijska prošlost Hrvatske i Bosne bila je opterećena pravim i okrutnim antisemitizmom. Na desetine hiljada Jevreja nestalo je u hrvatskim fašističkim logorima za vreme Drugog svetskog

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

rata te su, shodno tome, intelektualci i jevrejske organizacije imali sve razloge da budu neprijateljski raspoloženi prema Hrvatima i bosanskim muslimanima. Naš izazov je bio u tome da preokrenemo ovaj stav i mi smo u tome vešto uspeli. Nakon par nepotvrđenih informacija o navodnim srpskim zločinima nad civilnim stanovništvom na početku jugoslovenskog građanskog rata, pokrenuli smo nekoliko najvećih jevrejskih organizacija, između ostalih, ‘Komitet američkih Jevreja’ i ‘Kongres američkih Jevreja’. Bio je to genijalan potez. Kada su jevrejske organizacije ušle u igru na strani Hrvata i muslimana, mogli smo brzo da izjednacimo Srbe sa nacistima u očima javnog mnjenja. Niko nije razumeo šta se dešava u Jugoslaviji. Jednim potezom smo uspeli da damo jednostavnu priču o ‘dobrim i lošim momcima’ koja će dalje sama slediti svoj tok. Naravno, za početne informacije nismo imali nikakve dokaze, ali to nije bilo ni bitno. Naš posao bio je da ih pretvaramo u informacije koje idu nama u prilog. Mi smo profesionalci. Imali smo zadatak i obavili smo ga. Nismo bili angažovani i plaćeni da morališemo.^{“¹⁰⁵}

Jevreji su u ovakve i slične priče poverovali, a što je još važnije veruju i danas bez obzira na to što je njihova verodostojnost demantovana upravo iz izvora iz kojih su potekle. U skladu sa tim se i ponašaju prema srpskom narodu, krajnje neprijateljski. To važi za sve njihove „nevladine organizacije“ koje danas u Srbiji podržavaju marionetski globalistički režim. Naravno da Srbi, koji su inače tradicionalno bili prijatelji sa Jevrejima, sve više naginju antisemitizmu. Zaista s razlogom.¹⁰⁶

---

¹⁰⁵ Parafrazirano prema: M. Parenti, *Ubiti naciju – Napad na Jugoslaviju*.

¹⁰⁶ Posle objavljinjanja prvog izdanja ove knjige oglasilo se nekoliko beogradskih jevrejskih kružaka neosnovano me optužujući za „antisemitizam“.

Knjiga je ocenjena kao „nepoželjna literatura“, a podneta je i krivična prijava protiv autora. Na marketinškom planu postigli su kontraefekat, mada mi „reklama“ te vrste nije bila potrebna. Ne samo da ne mrzim Jevreje, ja im se divim! Voleo bih da Srbi, po uzoru na Jevreje, ostvare nacionalno

Druga podgrupa su sledbenici tradicionalnih internacionalnih tajnih društava kao što su *Masoni* i ostale organizacije tog tipa, na primer: Templarski red, Malteški vitezovi, Rozenkrojceri, Rotarijanci itd. Poreklo im se gubi u srednjovekovnim predanjima i legendama o krstaškim pohodima, a neki od njih tvrde da datiraju još iz predhrišćanske ere vezujući se na vavilonsku i starojudejsku tradiciju. Formalno su povezani sa ograncima najpoznatijih evropskih kraljevskih kuća, kao i sa najstarijim zanatskim i trgovacačkim udruženjima (cehovi, esnafi) iz kojih je kasnije nastala evropska buržoazija. Ova društva osnivana su sa ciljem tajne uzajamne zaštite, ispomoći, borbe za prestiž i ostvarivanja društvene dominacije. Podeljena su na nacionalne „lože“, sa obaveznim frakcijama koje često imaju i suprotstavljene interese, pa se međusobno deklarišu kao „regularne i neregularne“, sporeći se po pitanju autoriteta, autentičnosti i legitimnosti.

Masoni sebe definišu kao grupaciju koja se za svoje interne interese bori isključivo kroz ostvarivanje nacionalnih interesa, što je u prošlosti verovatno i bilo tačno. Međutim, od početka prošlog veka, sve je više izražena tendencija postavljanja internacionalnih interesa iznad nacionalnih, što potenciraju najuticajniji centri *masonerije* u Americi i Vatikanu. To je, posebno u Srbiji i Rusiji, gde je inače masonska tradicija bila razvijena čak i u vreme komunizma, dovelo do novih podela unutar njihovih krugova, na globaliste i nacionaliste, mada se i ovi drugi moraju tretirati veoma oprezno, jer su i oni veoma podložni tuđinskom uticaju. Jedan od načina njihovog delovanja su globalističke *nevladine organizacije*

---

organizaciono jedinstvo do nivoa „nedodirljivih“. Da po uzoru na Jevreje, uzdignu vojne potencijale do nivoa respektivne regionalne pretnje. Da po uzoru na Jevreje, napokon počnu da favorizuju svoje nacionalne interese u odnosu na sve ostale narode, poštujući njihove onoliko koliko su u skladu sa srpskim. Voleo bih da Srbi učine mnogo toga po uzoru na Jevreje, samo je problem što će svaki pokušaj kopiranja jevrejskog modela unapred biti proglašen za fašizam i antisemitizam.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

u kojima ljudi iz ove kategorije zatičemo i u statusu osnivača i u statusu članova.

Treću podgrupu čine homoseksualci. Psihopatologija njihovih seksualnih afiniteta, koji generalno ne nailaze na odobravanje sredina u kojima žive, dovela ih je do potrebe tajnog organizovanja u grupacije strogog zatvorenog tipa, kojima normalni ljudi niti mogu, niti žele da pristupaju. Kao osobe bez obaveza prema porodici i potomstvu, posvećeni samo sebi i svojoj izopačenosti, mnogi od njih napravili su uspešne karijere, pretežno u sferi umetnosti, mode i industrije zabave, pa su vremenom, u Zapadnom svetu preuzeli monopol nad tim oblastima, postavši veoma imućni i društveno uticajni. Danas predstavljaju političku skupinu koja nije za potcenjivanje, jer u svojim sredinama otvoreno pretenduje na učešće u vlasti, pa i na preuzimanje, sa osnovnim ciljem nametanja kriterijuma kojima će svoje bolesne strasti legalizovati kao društveno prihvatljive i zakonski izjednačene (legalizacija jednopolnih brakova, mogućnost usvajanja dece, učešće u masovnom vaspitanju omladine, mogućnost napredovanja u armijskim i bezbednosnim strukturama).

Jedna od bitnih karakteristika njihovog nastupa je prezir prema nacionalnim interesima. Predstavljajući svoju patologiju kao vrlinu, sebe deklarišu kao „natpol“ i „nad-naciju“. Njihovi porivi su globalnog karaktera, tako da nije ni čudno što globalizam u njima vidi snagu podrške. Gotovo sve političke aktivnosti lica iz ove kategorije odvijaju se preko „liberalno seksualnih“, „feminističkih“ i sličnih *nevladinih organizacija*, obilato finansiranih od Zapada. Koliki im se značaj pridaje može se zaključiti iz činjenice da je statutom Evropske Unije predviđena obavezna klauzula legalizacije homoseksualaca, koju moraju prihvatići sve zemlje zainteresovane za prijem u članstvo.

OSTALE KATEGORIJE LOKALNOG STANOVNJIŠTVA

Od ostalog lokalnog stanovništva na čije članstvo globalističke *nevladine organizacije* računaju, u zavisnosti od specifičnosti sredine, pojavljuje se sigurno još dosta društvenih kategorija koje nisu obuhvaćene prethodnim podelama. Kao izražene podgrupe, sa relativno definisanim motivima, izdvajaju se bar još tri.

Prva podgrupa su narkomani. Obično, to je omladina iz subkulturnih urbanih sredina koja je podlegla najnegativnijim uticajima zapadne civilizacije. Zavisnost od narkotika servirana im je spontano, kao prateći segment uz popularnu muziku i modne trendove. Mada nemaju izgrađene ni životne, još manje političke stavove, sebe svrstavaju među osobe prozapadne orijentacije. Po tom osnovu, pristupaju im i emisari *nevladinih organizacija*, predstavljajući se kao nosioci naprednih, liberalnih ideja. Čine manipulativnu masu koja najviše dolazi do izražaja na antivladinim protestnim skupovima i sličnim akcijama.

Drugu podgrupu čine lica iz redova kriminalaca. Naravno, ni su svi kriminalci voljni da se stave u funkciju globalizacije, naprotiv, među njima preovlađuju nacionalistička uverenja, niti su *nevladine organizacije* spremne da se izlože kompromitaciji i problemima koje im mogu prouzrokovati takvi ljudi. Radi se o specifičnoj vrsti kriminalaca, čije je stupanje u takve organizacije motivisano namerom da ostvare fiktivnu društvenu rehabilitaciju tako što će svoj kriminalni sukob sa državom u javnosti predstaviti kao posledicu „političkog progona“. U Srbiji je ta pojava bila lako uočljiva, jer su se brojni službenici državnih firmi i institucija (policajci, oficiri, vozači, blagajnici, prodavci i dr.), koji su u prošlosti krivično procesuirani zbog korupcije, utaje, krađe i ko zna još čega, te stoga suspendovani sa posla, prijavljivali *nevladinim*

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

organizacijama kao „nevine žrtve političkih čistki“. One su im gotovo uvek izlazile u susret, tako da su se mnogi od njih kasnije, kao „rehabilitovane političke žrtve“, našli na rukovodećim mestima u svojim bivšim firmama kada su globalisti preuzeli vlast.

Treća podgrupa je brojna i posebno interesantna. To su ljudi za koje se u *nevladinim organizacijama* upotrebljava izraz „korisni idioti“. Oni su tu da budu na usluzi, bez precizno definisanih motiva, onako, iz dosade, tek da bi nešto radili. Obavljaju masu sitnih, ali vrlo korisnih poslova, a za svoje angažovanje ne traže nikakvu nadoknadu. Uz državne neprijatelje se svrstavaju zbog svoje gluposti.

NEPRIJATELJSKO DELOVANJE NEVLADINIH ORGANIZACIJA

P erfidnost nastupa *nevladinih organizacija* ogleda se između ostalog i u činjenici da konkretni podaci o njihovoj neprijateljskoj delatnosti izlaze na videlo tek kada u nekoj zemlji potpuno završe najvažniji deo svoje globalističke misije – preuzimanje vlasti. Tada, novouspostavljeni prozapadni režimi, počinju intenzivno da se bave sami sobom, što medijima ostavlja slobodan prostor da, ističući doprinos *nevladinih organizacija* ostvarenim društvenim promenama, otvoreno iznose precizne podatke o njihovim *demokratskim* akcijama, to jest političkoj, obaveštajnoj i finansijskoj podršci koju su, u ime svojih inostranih centara moći, pružale lokalnim subjektima. Takođe i borba za prevlast unutar nove vladajuće garniture obiluje uzajamnim optužbama, posebno oko zloupotreba donacija, sa konkretnim prozivkama ko je, koliko, od koga, kada i zbog čega primao novac iz inostranstva. Najzad, svaku vlast sačinjavaju dokazani nacionalni izdajnici koji se ne libe da se u međusobnom utrkivanju, ko će duže zadržati veću naklonost Zapada, javno hvale svojim neprijateljskim angažovanjima kao herojskim delom, iznoseći neretko čak i detalje o špijunskim zahvatima u kojima su učestvovali za interes stranih obaveštajnih službi.

Naravno da su ugrožene države dosta toga znale i ranije, ali nisu mogle ili nisu smelete da reaguju, jer okolnosti pod kojima de-luju *nevladine organizacije* uvek su takve da državnom vrhu ne

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

preostaje ništa drugo nego da od svojih nadležnih organa traži da postupaju pasivno i defanzivno. Naime, neprijateljsko delovanje takvih organizacija, čak i onda kada je sasvim otvoreno, sprovodi se na način koji je teško u krivično-pravnom smislu dokazati i procesuirati. U slučajevima kada se protiv pojedinaca iz njihovih struktura i prikupe relevantni dokazi, odustaje se od krivičnog progona, jer se brzo ispostavi da u svojstvu nalogodavca, podstrekača ili organizatora stoji neka od moćnih međunarodnih institucija, sa kojom aktuelna vlast nije voljna da se konfrontira. Tako se lokalne službe bezbednosti, bez izuzetka, iscrpljuju jalovim poslom. Ni sam do sada naišao na podatak da je pripadnik neke prozapadne *nevladine organizacije*, u bilo kojoj zemlji, osuđen zbog špijunaže ili izdaje, ali zato imam obilje podataka o špijunima i izdajnicima iz tih organizacija koji su u državama u kojima su delovali postali premijeri, ministri i činovnici najvišeg ranga.

Publikovane studije o *nevladinim organizacijama* deluju bezlično, svodeći se na beskonačne spiskove njihovih naziva, skinutih sa Interneta, sa kraćim ili dužim afirmativnim opisom legalnih sfera delovanja i naznakama o izvorima finansiranja, legalizovanim kroz fondove neke od dobrotvornih ustanova pod patronatom Ujedinjenih nacija. Sve je legalno. Interesantno je da su i studije koje pretenduju da se predstave kao bezbednosne analize, takođe svedene na nabranje, uz eventualne, paušalne, manje-više politički obojene opaske o njihovom negativnom društvenom uticaju. Konkretnih elemenata koji bi nedvosmisleno ukazivali na to da se radi o neprijateljskim organizacijama jednostavno nema, zato što autori studija ili nisu raspolagali saznanjima da li neka od tih organizacija pripada mreži koja je učestvovala u rušenju vlasti u nekoj drugoj zemlji, a oni je zatiču pod novim, fiktivno zavedenim nazivom, ili, što je češći slučaj, zato što se iz *određenih razloga* nisu usuđivali da takve veze konstatuju i naglase, čak i kada su bile više nego očigledne.¹⁰⁷

¹⁰⁷ E, pa, zbog *određenih razloga*, na primer, nezameranja Ujedinjenim nacija, jugoslovenske vlasti su samo evidentirale *nevladinu organizaciju*

Druga tema kojom se autori pomenutih studija obično bave su analize programa delovanja *nevladinih organizacija*. Ti programi su takođe javni, legalni, bez ijednog detalja koji bi se eventualno mogao protumačiti kao antidržavni i antinacionalni, što je i razumljivo. Svojom sadržinom oni praktično obuhvataju sve i ništa, što ih čini univerzalno primenjivim, pa se od organizacije do organizacije gotovo i ne razlikuju. Evo, na primer programa Soroševog *Fonda za otvoreno društvo*, koji se generalno može primeniti na sve *nevladine organizacije*:

„Delatnost ‘Fonda za otvoreno društvo’ u Srbiji odvija se kroz sprovođenje sopstvenih programskih aktivnosti ili kroz davanje podrške projektima drugih ‘nevladinih organizacija’, profesionalnih organizacija, institucija i udruženja, kao i javnih institucija, uključujući i državne organe.¹⁰⁸ Na planu ostvarivanja društveno korisnih ciljeva, delatnost *Fonda* usmerena je na:

- razvoj demokratskog društva zasnovanog na principima vladavine prava i dobrog upravljanja, razvoj civilnog društva i stvaranje uslova za aktivno i stvarno učešće građana u javnim poslovima;
- ostvarivanje i zaštitu ljudskih prava;
- unapređenje položaja etničkih i drugih manjinskih i marginalizovanih grupa (posebno Roma kao izrazito ranjive društvene grupe), razvijanje radne ravnopravnosti i nediskriminacije građana sa posebnim potrebama;

– *Lekari bez granica*, mada je bilo poznato da je učestvovala u nekoliko obaveštajnih „crnih operacija“ u Africi i nije nikakvo čudo što se kasnije pojavila kao logistička podrška šiptarskim paravojnim formacijama na Kosovu. Isto tako, iz *određenih* – finansijskih razloga, u Jugoslaviji je evidentirana i fondacija *Soroš*, mada se uveliko znalo i kakva je i šta je, a kada je njeno delovanje, na kraju, na jedvite jade zabranjeno, već je bilo kasno, jer se Soroševa mreža već duboko ukorenila.

108 Uvodni pasus prepisan je iz *Agende za mir* Ujedinjenih nacija.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

- reformu obrazovanja, kao instrumenta društvenog i ekonomskog razvoja, promotera društvene kohezije i kao prepostavke za razvoj društva znanja;
- razvoj informacionog sistema radi unapređivanja razvojnih kapaciteta društva;
- podsticanje individualnog razvoja i stvaralaštva, uz afirmaciju profesionalizma i odgovornosti u profesionalnom i društvenom delovanju;
- afirmaciju evropskih normi i vrednosti društvenog organizovanja uz očuvanje tradicije koja ima korene u evropskim vrednostima, kao i etičkih principa i standarda javnog ponašanja i vršenja javnih poslova.“

Po stavkama iz iznetog primera ne može se zaključiti da je u pitanju *nevladina organizacija* koja je bila glavni nosilac nasilnog obaranja legalne političke vlasti u Srbiji. A eto, to je činjenica za koju se javno zna, kao što se javno zna za mnoštvo sličnih činjenica vezanih i za sve ostale organizacije tog tipa. Zato se studije o *nevladinim organizacijama*, koje su bazirane samo na statističkim podacima i programskim nabranjima, ma koliko bile temeljne i opširne, ako ne sadrže napomene o njihovoj ranijoj umešanosti u špijunažu, terorizam, paravojno delovanje, izazivanje građanskih nemira, subverzivnu propagandu, sabotažu i druge oblike destruktivnog delovanja, bilo gde u svetu, moraju smatrati nepotpunim i, sa bezbednosnog aspekta, besmislenim.

UMEŠANOST NEVLADINIH ORGANIZACIJA U ŠPIJUNAŽU

Objektivne mogućnosti za upotrebu, tačnije zloupotrebu, *nevladinih organizacija* u klasičnom obaveštajnom radu su toliko povoljne da ih se nijedna zapadna služba ne bi odrekla. Zato je

sasvim razumljivo što ih obaveštajne institucije država-članica NATO saveza, pre svih američka, britanska i nemačka, na tom planu obilato koriste. Naime, sam čin uspostavljanja neke *nevladine organizacije*, u bilo kojoj stranoj zemlji, sa bezbednosnog aspekta može se tumačiti kao svojevrstan obaveštajni prođor, pa se generalno ne postavlja pitanje da li će, već samo kada će, u kom obliku i kojim intenzitetom, jedna ili više takvih organizacija biti stavljena u funkciju konkretnih špijunskih operativnih zahvata, to jest, svih raspoloživih oblika klasičnog obaveštajnog delovanja.

Na prvom mestu *nevladine organizacije* se koriste kao pokriće za formiranje tajnih obaveštajnih punktova u inostranstvu i prikriveno delovanje profesionalnih stranih obaveštajaca. U ranijem periodu taj vid klasične špijunaže realizovan je preko diplomatsko-konzularnih misija, trgovinskih i drugih predstavništava, stranih novinskih agencija i tome slično, što je povlačilo višestruke rizike, jer je u slučajevima „provale“ obavezno dolazilo do kompromitacije i država i institucija zatečenih u nedozvoljenim špijunskim aktivnostima, uz prateće diplomatske skandale, sudske procese i poremećaje međudržavnih odnosa. Pojavom nevladinih organizacija ti i slični rizici su umnogome otklonjeni, jer država-ma, nosiocima špijunske aktivnosti, daju mogućnost da u slučaju otkrivanja ilegalnog delovanja, pred vlastima zemalja domaćina poreknu okolnosti svoje umešanosti i odgovornosti, prebacujući negativne političke i bezbednosne konotacije na institucije koje formalno-pravno ili ne pripadaju nikome ili iza njih stoje privatna lica od kojih se lako mogu ogradići.

Prilikom jednog obraćanja američkom Kongresu, Džon Dojč, bivši direktor američke obaveštajne agencije CIA, koji je na toj funkciji bio aktivan sredinom devedesetih godina, izneo je sledeću tvrdnju: „CIA ima pravo da ne uzme u obzir zabranu zloupotrebe novinarske profesije i drugih profesija u izuzetno osetljivim slučajevima, pa da angažuje profesionalnog novinara kao agenta,

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

ili da odobri profesionalnom obaveštajcu da se zvanično predstavlja kao novinar. Isti princip se može primeniti i na pripadnike mirovnih ili humanitarnih misija, pa i na sveštenstvo.“ Upravo te zloupotrebe postale su uobičajeni modus američke, britanske i nemačke obaveštajne prakse, najčešće zaklonjene iza *nevladinih humanitarnih organizacija*, tako da se za mnoge od njih ispostavilo da su bile sve drugo samo ne humanitarne. Obaveštajni prođor odvija se po manjeviše sličnom šablonu, a na primeru njihovog nastupa prema Srbiji, formiranje tajnih obaveštajnih punktova konkretno je izgledalo, između ostalog i ovako:

- Akcija započinje sa teritorije treće, susedne zemlje, koja važi za odanog NATO saveznika. CIA je tako prodore prema Srbiji najčešće započinjala iz Mađarske u organizaciji predstavnika američke Službe pri Ambasadi SAD u Budimpešti. U sadejstvu sa mađarskom obaveštajnom službom, tipuje se pogodna lokalna *nevladina organizacija* koja preko mađarske nacionalne manjine ima svoja uporišta u srpskim gradovima. Toj organizaciji se daju materijalna sredstva da osnuje nekoliko ekspozitura na teritoriji Srbije, obično u Novom Sadu ili Subotici, gde dobar procenat stanovništva čine Mađari. Naravno, ljudi koji su na tome angažovani ne smeju da znaju da iza inicijative стоји američka Služba.
- Srpski državljeni mađarske nacionalnosti formiraju novu mrežu dotične organizacije, s tim što se jedna od ekspozitura stavlja na raspolaganje „američkim humanitarcima“. Tako američki profesionalni obaveštajci u Srbiju ulaze legalno, u svojstvu *humanitarnih savetnika* i stručnjaka. Potpuno se utapaju u sredinu i, bar za prvo vreme, zaista bave humanitarnim akcijama koje ne izazivaju nikakvu sumnju. Svoj pravi identitet obavezno skrivaju od svih sa kojima stupaju u kontakt.
- Pod ovom „legendom“ ostvaruju brojne veze sa drugim srpskim *nevladinim organizacijama*, što im daje mogućnost da,

sada bez ičijeg posredovanja, formiraju nove ekspoziture unutar teritorije Srbije u centrima za koje su zainteresovani. Te nove ekspoziture isključivo su njihove, sa dopunjениm kadrovskim sastavom obaveštajaca koje dovode sa strane, jer su sada oni u prilici da im izdaju potvrde za legalizaciju ulaska u zemlju, kretanje i boravak.

- Punktovi obaveštajne službe CIA formirani na ovaj način izmiču pažnji domaćih bezbednosnih institucija jer su potpuno utopljeni u masu raznoraznih *nevladinih organizacija*. Deo njihovog sastava, bar trećina, nastavlja sa redovnim poslovima iz legalne sfere humanitarnog delovanja, dok se ostali angažuju na svojim profesionalnim špijunskim zadacima, kao što su: formiranje agenturne mreže, kontakti sa mrežom, neposredna obaveštajna izviđanja i opservacije, akcije tajnog praćenja i prisluškivanja i sve drugo što spada u domen delovanja konspirativno instaliranih obaveštajaca na terenu. Striktno su im zabranjeni svi kontakti sa Američkom ambasadom u zemlji u kojoj deluju, kao i sa drugim zvaničnim američkim predstavnicima, pa čak ako se negde slučajno i sretnu, svoj identitet i funkciju obavezno sakrivaju. Naređenja dobijaju isključivo iz ekspoziture CIA u susednoj zemlji iz koje je akcija započeta, u konkretnom primeru, iz predstavnštva CIA pri Ambasadi SAD u Budimpešti, kojem podnose redovne izveštaje. Vezu održavaju konspirativnom elektronskom poštom ili neposrednim kontaktima koji se mogu ostvarivati, po pravilu, na teritoriji trećih zemalja.

PRISEĆANJE DVADESET DRUGO

Od 1995. do 1998. godine, u okviru međudržavne saradnje na polju bezbednosti, održavane su stalne veze između jugoslovenske Službe državne bezbednosti i američke obaveštajne službe CIA.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Glavna stvar, na kojoj je američka strana insistirala, odnosila se na našu pomoć oko uspostavljanja tajnih obaveštajnih punktova CIA na teritoriji Republike Srpske. Svoj zahtev Amerikanci su pravdali potrebom za operativnim prodorom ka terorističkim organizacijama koje su delovale u muslimanskom delu Bosne, a koje su se eventualno mogle kontrolisati sa teritorije koju su držali Srbi, kao i potrebom ustanovljavanja tačnog činjeničnog stanja u vezi sa navodnim srpskim zločinima nad bosanskim muslimanskim stanovništvom, za šta je, inače, bila zainteresovana i srpska strana.

Na kolegijumu jugoslovenske Službe održanom tim povodom, konstatovano je da Amerikanci prema nama imaju generalno nepriateljski stav, ali da njihovom obaveštajnom zahtevu treba izaći u susret iz više razloga: procenjeno je da će CIA svoje zahvate svakako realizovati, bez obzira na naš stav, pa nam se na ovaj način pružala mogućnost da njihovu aktivnost na terenu bolje sagledamo i izučimo, a pri tome, ukazala nam se i prilika da na širem političkom planu obezbedimo državnom vrhu pozitivniju pregovaračku poziciju kao strani koja pokazuje volju za konkretan kooperativan odnos sa Zapadom. Odgovornost za realizaciju zadataka na terenu stavljena je meni u nadležnost. Tako je započeta obaveštajna akcija koja je obuhvatala dva paralelna segmenta: neposredni rad sa američkim obaveštajcima – vođen pod kodnim nazivom „Šitmejker“ i operativno pokrivanje njihovog delovanja, zavedeno pod kodnim nazivom „Šitplejer“.

U okviru stvaranja uslova za realizaciju ovog posla zakazao sam radni dogovor sa užim rukovodstvom Službe državne bezbednosti Republike Srpske. Saglasili smo se u stavu da će Amerikanci svoje namere ostvariti u svakom slučaju, i da je za sve nas mnogo bolje da se u to direktno uključimo. Saglasnost je dao i bivši predsednik Republike Srpske Radovan Karadžić, čije je mišljenje, bez obzira na činjenicu što se dobrovoljno povukao sa te funkcije, i dalje bilo neprikosnoveno, kao i aktuelna predsednica u to vreme,

Biljana Plavšić. Određeno je nekoliko operativaca koji su nadalje bili angažovani samo na tom zadatku, a zbog kadrovske nepotpunjenosti njihove Službe, dogovorili smo se da će pokrivanje delovanja budućih CIA punktova vršiti dodatne operativne ekipe dovedene iz Beograda.

Prva grupa američkih obaveštajaca, sastavljena od šest ljudi, doputovala je u Beograd preko Mađarske. Svi su nosili identifikaciona dokumenta službenika Ujedinjenih nacija. Nekoliko dana, dok su trajale pripreme za njihovo prebacivanje u Republiku Srpsku, odseli su u apartmanima Ambasade SAD. Oficijelno sam se upoznao sa njihovim rukovodiocem, predstavljenim pod imenom Tim. Njegov zadatak bio je da uspostavi obaveštajni punkt u Bijeljini, malom gradu u istočnom delu Republike Srpske, strateški važnom, jer se nalazi na raskrsnici puteva koji su vodili od Srbije prema zapadnom i južnom delu te Republike.

Bijeljinski punkt CIA je ubrzo uspostavljen. Nalazio se u neupadljivoj, jednospratnoj iznajmljenoj kući, blizu centra grada. Legalizovan je kao sedište međunarodne humanitarne „nevladine organizacije“ koja se bavila distribucijom građevinskog materijala za potrebe obnavljanja stambenih objekata razrušenih u ratnim dejstvima. Naziv organizacije bio je izmišljen, koliko se sećam, skraćenica od nasumično odabrana tri slova, ali je propratna dokumentacija Ujedinjenih nacija, koja je garantovala da je to zista „humanitarna misija“, bila originalna. Naime, Amerikanci su sa sobom poneli nekoliko kompleta takvih blanko formulara, koje će kasnije prezentirati i pri legalizaciji ostalih punktova. Koristili su tri vozila, dva džipa sa tablicama UN i jedan neupadljivi putnički automobil registrovan na civilne bijeljinske tablice.

Rukovodilac punkta, Tim, dobro je govorio srpski jezik. Rekao mi je da ga je naučio na ubrzanom osmomesečnom kursu u jednoj američkoj vojnoj bazi u Nemačkoj, gde je pripreman za misiju na jugoslovenskom prostoru. Osim vođenja punkta, prioritetni

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

zadaci su mu bili održavanje veze sa centralom CIA pri Američkoj ambasadi u Beogradu, odakle je koordinirana njihova operacija, kao i sa mnom, zvaničnikom srpske Službe, na čiju su se pomoći oslanjali.

Njihov glavni terenski operativac bio je Piter, Amerikanac ruskog porekla, iskusni kadar CIA kome je ovo bila koja misija po redu. Srpski je govorio veoma slabo, ali je dobro poznavao običaje, jer je po veroispovesti pravoslavni hrišćanin. Redovno je odlazio u lokalnu pravoslavnu crkvu i ostavljao znatne novčane priloge. Najbrže se uklopio u sredinu (što mu je i bio posao), imajući u vidu da je dosta vremena provodio po kafanama u kojima ga je narod srdačno prihvatio stoga što se otvoreno deklarisao kao „neprijatelj muslimana“.

Treći član ekipe, Piterov asistent, stručnjak za obaveštajna izviđanja, čutljiv, neprimetan čovek, iz punkta takoreći nije ni izlazio, osim u nekoliko slučajeva kada je sa Timom i Piterom išao u obilaske i fotografisanje terena. Zapaženo je da su ga posebno zanimali mostovi koje je satima izučavao, fotografisao i premeravao, kao i lokalne bočne seoske putne komunikacije koje su se uključivale na glavni putni pravac.

Četvrti član ekipe, stručnjak za elektroniku, kompjuterske veze i sisteme nije napuštao punkt. Njegova soba bila je uvek zaključana, a pristup joj je imao samo Tim. Taj član ekipe menjan je na svaka dva-tri meseca.

Peti i šesti član ekipe bili su komandosi iz specijalnog sastava CIA, jedan južnoameričkog a drugi kineskog porekla, zaduženi za bezbednost punkta, a povremeno angažovani i kao vozači i lično obezbeđenje Tima ili Pitera, kada su se kretali po terenu.

Tokom prve dve godine funkcionisanja bijeljinskog punkta, bavili su se standardnim obaveštajnim zadacima. Operativni rad bazirao im se na održavanju kontakata sa agenturnom mrežom koju su u celosti činili stranci, službenici mirovnih misija i novinari,

sa kojima su se sastajali po usputnim kafanama, a razgovore obavljali najčešće u vozilu u pokretu. Animiranje lokalnog stanovništva prema zadacima američke špijunske mreže odvijalo se do faze izučavanja i tipovanja, retko kad indirektnog angažovanja. Kontakte sa tipovanim licima bazirali su na novcu, to jest izdašnom čašćavanju ili poklonima, a protivusluge koje su tražili nisu bile otvorenog obaveštajnog karaktera i uvek su obrazlagane potrebama njihove „humanitarne misije“. Sekundarna, uslovna mreža, koju su stvorili među srpskim življem nije imala čak ni prepostavku o tome da je angažovana prema zadacima CIA.

Na primer, Piterova mreža svodila se na „priateljske veze“ sa nekoliko službenika usputnih benzinskih pumpi koji su ga „priateljski“ izveštavali kada bi se pojavilo ili prošlo neko od vozila za koje je pokazao interesovanje ili sa osobljem u usputnim ugositeljskim objektima, koje mu je, takođe, „priateljski“ referisalo ko se od interesantnih ljudi tu sa kim sastajao i o čemu su razgovarali. Postoje indicije da je Piter tajno (uz eventualnu pomoć neke od „priateljskih veza“) postavio i „ad hoc“ prislušna sredstva u nekoliko bijeljinskih kafana, poznatih kao mesta na kojima se okupljaju ljudi iz lokalnih vojnih i političkih krugova. Ta sumnja je izvedena na osnovu više puta uočenih situacija u kojima su Piter, obaveštajni tehničar i specijalci iz punkta zaticani kako satima sede u parkiranim vozilima u blizini takvih objekata, najverovatnije sa ciljem snimanja razgovora, fingirajući pitanstvo, kvar na vozilu ili jednostavno se praveći da nekoga čekaju.

Šire angažovanje na tipovanju buduće špijunske mreže ostvarivali su na karakterističan način. Naime, koristeći fiktivnu fazu „nevladine organizacije“ iza koje je punkt bio zaklonjen, pušten je oglas u lokalnoj štampi u kojem se zainteresovani stanovnici pozivaju da se prijave za dobijanje besplatnog građevinskog materijala iz humanitarne pomoći za popravku i obnovu kuća. Od same ljudi koja se na oglas javila, kasnije su na razgovore pozivani samo oni koji su u prijavama naveli da su aktivni ili penzionisani

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

pripadnici Vojske Republike Srpske. Neki od njih zaista su i dobili humanitarnu pomoć te vrste. Među njima je, naravno, bio određen broj lica koja su tom prilikom procenjena kao pogodna za operativni nastup, a naknadno i zavrbovana.

Drugi punkt CIA u Republici Srpskoj formiran je u Doboju, kao strateški značajnom gradu na samoj granici sa muslimanskim delom bosanske teritorije. Suštinski, punkt se svodio na jednu sobu u lokalnom hotelu, koji su pretežno koristili službenici humanitarnih misija i strani novinari, stalno rezervisanu na lažno ime njihovog terenskog operativca Čarlija, koji je naizmenično koristio legitimitet službenika Ujedinjenih nacija i predstavnika nevladine organizacije „Lekari bez granica“. Čarli je bio pod direktnim rukovodstvom centrale CIA pri američkoj Ambasadi u Beogradu, mada je instrukcije povremeno dobijao i posredstvom Timove ekipe iz Bijeljine, sa kojom se redovno sastajao. Zadatak dobojskog punkta primarno je bio usmeren na održavanje veze sa punktovima CIA na muslimanskoj teritoriji. Američki obaveštajci sa tog terena, takođe zakamuflirani iza identiteta humanitarnih predstavnika, sastajali su se sa Čarlijem u Doboju, predavali mu informacije koje je trebalo proslediti dalje ili organizovali prihvati i prebacivanje drugih američkih agenata koji su po posebnim zaduženjima prelazili na muslimansku stranu. Preko ovog punkta su na muslimansku teritoriju u više navrata prebacivane specijalne ekipe koje je predvodio direktor CIA za Zapadni Balkan, Dag Smit, inače stalno stacioniran u jednoj od evropskih centrala američke Službe u Italiji.

Treći, najznačajniji punkt CIA u Republici Srpskoj bio je stacioniran u Banjaluci, administrativnom, političkom i vojnem sedištu te Republike. U prvoj fazi, formirao ga je Tim iz bijeljinskog punkta, da bi nad njim, odmah po osnivanju, rukovodstvo preuzeo lično funkcioner CIA Dag Smit. Punkt je bio zaklonjen iza

humanitarne misije UNHCR i lociran u jednoj od zgrada koju su zvanično koristile Ujedinjene nacije. Zadatak punkta bio je držanje političkih kontakata visokog nivoa, između ostalih i sa načelnikom Državne bezbednosti Republike Srpske Dragišom Mihićem, dvojicom Amerikanaca srpskog porekla koji su bili zaposleni u kabinetu predsednice Biljane Plavšić, najvišim vojnim rukovodiocima iz sastava misije Ujedinjenih nacija, uglednim lokalnim biznismenima i tako dalje.

Kako je vreme prolazilo, a Amerikanci se sve više vojno uvlačili u Bosnu, banjalučki obaveštajni punkt je potpuno preuzeo primat. Bijeljinski punkt je rasformiran. Tim i veći deo ekipe vratili su se, preko Beograda, u SAD, osim Pitera, koji je prekomandovan na dužnost rukovodioca jednog novoformiranog tajnog centra CIA u Rusiji. Agenturna mreža koju su stvorili u Bijeljini predata je na vezu potpuno novim ljudima, američkim obaveštajcima iz sastava vojnog kontingenta, koje ni mi, ni Služba državne bezbednosti Republike Srpske nismo imali pod kontrolom. Takođe i aktivnosti dobojskog punkta prešle su u nadležnost banjalučke ekipe, koja je u međuvremenu, bez ikakvih najava i dogovora, popunjena novim, nama nepoznatim kadrovima.

Najznačajniji obaveštajni prodor koji je Dag Smit ostvario jeste regrutovanje načelnika Državne bezbednosti Republike Srpske Dragiše Mihića u američku špijunsku mrežu. Proigravanje sa njim započeto je privatnom ponudom da se uključi u biznis oko ilegalne trgovine duvanom i automobilima, što je ovaj prihvatio. Međutim, iza biznisa je stajala američka militantna nevladina organizacija „Dajnkorp“ koja je istovremeno radila i sa muslimanskim stranom, što se ubrzo saznalo, pa je iskompromitovani Mihić morao da podnese ostavku na funkciju i da otkaz. U međuvremenu, Dag Smit je otišao u redovnu penziju, ali je ostao pod ugovorom sa američkom Službom i za njihove potrebe u Italiji formirao „nevladinu organizaciju“ za pružanje bezbednosnih

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

usluga „D.S. Internešenel“. Dag se naravno nije odrekao Mihićevih usluga, već ga je zaposlio kao predstavnika svoje privatne bezbednosne organizacije u Banjaluci. Tako je bivši načelnik Državne bezbednosti te Republike, zajedno sa delom operativnog sastava koji mu se pridružio, nastavio nezvanično da radi za američku Službu, kao njihov javni špijun, što, koliko znam, radi i danas. Praktično, operativnu funkciju obaveštajnog nastupa CIA u Republici Srbiji, sada pretežno obavljaju iskompromitovani, zavrbovani Srbi.

Moram da naglasim da najveći broj *nevladinih organizacija* nisu neposredno formirale zapadne obaveštajne službe, ali je njihovo aktivno korišćenje na klasičnim obaveštajnim zadacima uveliko prisutno, sa znanjem, a još češće bez znanja lokalnih rukovodstava tih organizacija. Već sam spomenuo da ukupno članstvo tih organizacija u nekoj zemlji, zapadne službe svrstavaju u kategoriju „obaveštajnog fonda“, preciznije, u grupaciju ljudi koji se prema svojim motivima i političkim sklonostima mogu sagledavati kao potencijalni agenti. Kada je u pitanju balkanski prostor, to je za zapadne službe bilo veoma bitno, jer su se isti ljudi, mogli uspešno koristiti ne samo u zemlji iz koje potiču nego i dalje, prema ostalim zemljama Evroazije, kao operativni uvod za ekspanziju na Istok.

Preko *nevladinih organizacija* uobičajeno se vrši odabir, to jest „tipovanje“ pojedinaca koji, osim volje da se stave na raspolaganje zapadnim obaveštajnim institucijama, imaju i realne mogućnosti za konkretnе špijunske prodore, preko radnih mesta na kojima su redovno zaposleni, veza u državnim organima u kojima su eventualno nekada radili, rodbinskih ili prijateljskih veza sa zaposlenima u obaveštajno značajnim objektima, lica koja staju u neposrednom susedstvu takvih objekata i sl. Takođe se „tipuju“ generalno perspektivni kadrovi, intelektualci, stručnjaci,

natprosečno inteligentni i sposobni ljudi, za koje se može realno prepostaviti da će napraviti uspešne društvene karijere i po tom osnovu se, kad-tad približiti vrhu državne vlasti. Na odabiru konkretnih, potencijalno upotrebljivih, obaveštajnih kandidata, najčešće su angažovani takozvani „agenti-tiperi“, kojima su izučavanje i selekcija lica osnovna špijunska zaduženja.

Dalje, *nevladine organizacije* su gotovo idealne za obavljanje obaveštajnih operativnih provera ličnosti „tipovanih“ kandidata, jer preko svog brojnog članstva lako mogu da se raspitaju o bilo kome, a da to ne izazove sumnju. Na tako „tipovana“ i proverena lica, strane Službe će, u zavisnosti od svojih planova i procena, eventualno izvršiti neposrednu akciju otvorenog ili prikrivenog vrbovanja, što se takođe, uz rizike smanjene na minimum, može sprovesti ili posredstvom neke od nevladinih organizacija ili u njihovim prostorijama, jer stranom operativcu, odnosno agentu zaduženom za realizaciju akcije vrbovanja, na raspolaganju stoe široke mogućnosti da takav sastanak obavi u bezbednim uslovima.

Najzad i održavanje veze sa agenturnom mrežom, u smislu davanja naloga i preuzimanja špijunske izveštaja, neometano i bezbedno može se ostvarivati preko *nevladinih organizacija*, jer je u njima veoma lako pronaći ili ugraditi „agente-veznike“. Takođe i komunikaciona tehnička sredstva, koja su u takvima organizacijama obično na visokom nivou, mogu se gotovo neopaženo staviti u funkciju podnošenja agenturnih izveštaja. Plaćanje agenata u takvima uslovima je takođe najmanji problem, budući da se honorari mogu predstaviti kao nadoknada za angažovanje na bilo kojoj legalnoj aktivnosti iz zvaničnog opisa delovanja neke od tih organizacija.

Neupućenom čitaocu želeo bih da skrenem pažnju na to da su postupak vrbovanja potencijalnih agenata i održavanje veze sa agenturnom mrežom, najteži, najosetljiviji i najrizičniji segmenti u obaveštajnom nastupu svake Službe, što je pojavom *nevladinih*

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

organizacija zapadnim službama znatno olakšano i pojednostavljeno. To se odnosi i na plaćanje honorara, što se u ovim slučajevima lako legalizuje, uz otklanjanje opasnosti da agent na sebe skrene pažnju okoline kao osoba koja je na čudan način iznenada stekla neuobičajeno visoku sumu novca.

Kategorizacija obaveštajnih agenata ista je za sve, bez obzira na to da li su vrbovani posredstvom *nevladinih organizacija* ili na neki drugi način. Na prvom mestu po značaju su „agenti od uticaja“, uslovno nazvani „strateška agentura“. To nisu špijuni u klasičnom smislu koji za neku stranu Službu tajno i organizovano prikupljaju poverljive informacije, što inače zadire u krivično delo špijunaže, kako ga kvalifikuje zakon. Naprotiv, to su lica koja, po pravilu, nemaju direktne veze sa stranim obaveštajnim institucijama, a retki od njih uopšte i dođu u priliku da lično upoznaju obaveštajca koji je bio zadužen za vođenje njihovog slučaja. Njihov zadatak je da po nalozima koje posredno dobijaju od stranih Službi vode i preusmeravaju političke tokove svojih zemalja prema strateškim zapadnim interesima. U jugoslovenskom slučaju, kao što se iz prvog dela ove studije moglo videti, to su bili Ivan Stambolić, bivši predsednik Srbije, Živorad Kovačević, koji je kao američki „agent od uticaja“ prisutan i danas, ali i Ivan Đurić, koji nikada nije bio u nekoj konkretnoj špijunskoj mreži, mada ga je upravo američka Služba pripremala za predsedničkog kandidata koji je trebalo da se politički suprotstavi Miloševiću. Od uspostavljanja marionetske proameričke vlasti u Beogradu 2001. godine, većina aktuelnih srpskih političara su u funkciji „agenata od uticaja“ koje na vezi i usmeravanju neposredno drži američka Služba. Među njima prednjače Goran Svilanović, bivši ministar inostranih poslova, Zoran Živković, bivši potpredsednik Vlade i aktuelni predsednik države Boris Tadić, koji u svojim saopštenjima za javnost čak i otvoreno apostrofiraju zahteve koje im postavljaju strane obaveštajne institucije.

Formiranje političkih obaveštajnih agentura tog nivoa, na području bivše Jugoslavije započeto je mnogo ranije, zahvaljujući, u prvom redu, obaveštajnim vezama ekstremne profašističke emigracije i njenih eksponenata u samoj zemlji, ali je to, tek pojavom *nevladinih organizacija* dobilo izraženiju kvalitativnu formu. Na primer, grupacija „agenata od uticaja“ u Srbiji, oslonjena na američku obaveštajnu Službu, formirana je pretežno angažovanjem *nevladinih organizacija* iz mreže iza koje je stajala fondacija Džordža Soroša, dok je grupacija „agenata od uticaja“ u Hrvatskoj bila oslonjena pretežno na nemačku obaveštajnu Službu, a delovala je zahvaljujući nevladinim organizacijama iza koje su stajali Vatikan i katolički kler. Istovremeno, grupacija proamerički orijentisanih šiptarskih secesionista sa Kosova, prevashodni oslonac imala je u organizacijama iz mreže *Helsinskih odbora za ljudska prava* i mreže *Lekara bez granica*, koju je formirao izvršni sekretar Ujedinjenih nacija i šef misije UN za Kosovo Bernar Kušner.

Ubedljivo najbrojnija operativna špijunska kategorija su „agenti-informatori“, usmereni na prikupljanje zatvorenih podataka obaveštajnog karaktera. To su špijuni u pravom smislu, pa je i među agentima iz članstva *nevladinih organizacija* najveći broj njih angažovan upravo na takvim zadacima. Podatke mogu prijavljati neposredno ili posredno, obično iz oblasti koje su najbliže njihovoј profesiji, ličnim angažovanjem ili preko veza koje im stoje na raspolaganju. Naravno, svi ti agenti su rangirani po različitim nivoima sposobnosti i kvaliteta podataka koje dostavljaju. U ovom kontekstu, svaki ogrank, bilo koje *nevladine organizacije*, može se konsolidovati kao posebna agenturna mreža – rezidentura, sa svim osobenostima tajne špijunske organizacije. Na jugoslovenskom primeru, angažovanje na informativnim zadacima klasične špijunaže, najčešće je ustanovljavano među članstvom organizacije *Lekari bez granica*. Prilikom operativnih akcija srpskih kontraobaveštajaca, u beleškama i dokumentaciji *Lekara*

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

bez granica zaticani su mnogi poverljivi podaci o brojnom stanju, komandnom sastavu i rasporedu kadrova Oružanih snaga Republike Srpske, njihovi članovi su neretko hvatani na delu kako sa zemlje markiraju ciljeve za bombardovanje od strane NATO avijacije, a u njihovim vozilima više puta je pronađena sofisticirana oprema za prislушкиvanje i radio-izviđanje.

Sa bezbednosnog aspekta nisu za potcenjivanje ni mnogi aspekti legalnog prikupljanja obaveštajno značajnih informacija, na čemu su *nevladine organizacije* gotovo svakodnevno angažovane. Pod ovaj vid špijunaže spadaju legalne ili prikrivene ankete koje ove organizacije sprovode među lokalnim stanovništvom, kao i angažovanja pojedinaca iz redova visokoobrazovanog stručnog kadra na „specijalnim naučnoistraživačkim projektima“ koji na prvi pogled ne deluju obaveštajno indikativno i obično se tek naknadno saznaće da je u pitanju bio špijunski zahvat. Na primer, u Srbiji je sukcesivnoinicirano nekoliko gradevinskih projekata na kojima su bili angažovani stručnjaci iz domaćih firmi koji su nekada radili na izgradnji vojnih postrojenja – aerodroma, podzemnih vojnih baza i skloništa u Iraku, da bi se od njih, kroz direktnе ili neformalne razgovore, izvuklo što više podataka o tim objektima, što je zatim dostavljeno NATO komandi, za potrebe planiranja vazdušnih napada na tu zemlju. Ovaj vid špijunaže najviše je bio prisutan kod nevladinih organizacija iz sastava mreže *Soroš fondacije*.

POVEZANOST NEVLADINIH ORGANIZACIJA SA MEĐUNARODNIM TERORIZMOM

O terorizmu, kao društveno negativnoj pojavi, mnogo toga je i rečeno i napisano. Gotovo da ne postoji država koja ovom vrsnom opasnosti nije direktno ili indirektno ugrožena. Mnoštvo

stručnjaka iz celoga sveta bavi se temom terorizma, sagledavajući je sa različitih aspekata – ideološkog, socijalno-patološkog, vojnog, policijskog i sl., ali je uočljivo da gotovo u svim radovima provejavaju pretežno stavovi koje nameću zapadni teoretičari, prepuni zamena teza, dvostrukih standarda i neprincipijelnih ocena. Suštinski, većina radova obrađena je tako da ima najbolji plasman na Zapadu, sa primarnim ciljem da autorima omogući međunarodnu afirmaciju i eventualnu dobru zaradu.

Bio sam u prilici da, po prirodi posla koji sam obavljaо, upoznam izvestan broj terorista, da sa njima razgovaram i razmenjujem mišljenja. Dobar deo života posvetio sam borbi protiv terorizma, takve ljude sam hapsio, saslušavaо, a ponekad primenjivao i brutalnije mere. Nažalost, dolazio sam i u situacije koje su me prisiljavale da i lično koristim terorističke metode delovanja. Stoga o terorizmu imam drugačije mišljenje, koje se umnogome razlikuje od vodećih, pre svega zapadnih, teoretičara.

Prema mojoj definiciji: *terorizam je radikalni odgovor nemoćnog na teror moćnog*. Naime, neisprovocirani terorizam, kao izlovana pojava izvučena iz političkog konteksta, posmatran kao opštedruštvena opasnost sama po sebi, kako inače žele da ga predstave američki doktrinolozi, nikada nije postojao niti će postojati. Pitanje kojim stručne studije na tu temu izbegavaju da se bave jeste odnos između uzroka i posledice, sa ciljem svesnog, prečutnog zaobilaženja neosporne činjenice da se terorizam dešava isključivo kao posledica političke bahatosti zapadnih zemalja. Tako se terorizam apriorno proglašava uzrokom društvenog zla i pažnja javnosti skreće u pravcu „neophodnosti adekvatnog reagovanja“, što samo još više pospešuje njegovu eskalaciju.

Analitičkim sagledavanjem terorističkih organizacija i njihovih akcija širom sveta u poslednjih četrdeset godina nameće se generalna konstatacija da su gotovo sve one bile inicirane direktnim uticajem zapadne spoljne politike, preciznije, javljale su se ili kao otpor toj politici ili u njenoj neposrednoj funkciji.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Pogledajmo, na primer, desetine terorističkih organizacija u Južnoj Americi. Ti ljudi se sigurno nisu okupili da bi rizikovali svoje živote i ugrožavali tuđe, tek onako, iz zabave. Ne. Organizovali su se da bi pružili otpor američkom neokolonijalizmu, a to što su se opredelili za terorističke metode delovanja bila je stvar objektivne nužde i nemoći, a ne želja i afiniteta. Pri tome, reagovanje međunarodne javnosti bilo je više nego cinično. Kada su Amerikanci i proamerički režimi u tom delu sveta ubijali narod po ulicama samo zato što je bio levičarski orijentisan, *svetska javnost* se nije previše uzrujavala, ali kada bi južnoamerički levičari izvršili atentat na nekog američkog zvaničnika, ta ista *svetska javnost* bi ih u startu proglašavala teroristima i zločincima. Šta je ovde uzrok, a šta posledica? E, tu već i teorija i teoretičari i *svetska javnost* čute. Još drastičnije primere licemerja *svetske javnosti* zatičemo danas i to svakodnevno. Razmislite kako biste, kao prosečni građanin sveta, reagovali kada pročitate naslov u novinama poput ovog: „*Irački teroristi napali američku vojnu patrolu u predgrađu Bagdada*“. Ako vaša spontana reakcija буде да, по inerciji, Iračane u svojoj svesti doživite kao teroriste u negativnom kontekstu, ne zapitavši se pri tome šta uopšte jedna američka vojna patrola traži u predgrađu Bagdada, znajte da ste se, isto tako spontano i po inerciji, svrstali uz uzročnike terorizma. Samim tim, gubite moralno pravo da bilo kada, pred bilo kim, postavite pitanje problema terorizma. Ako je za utehu, znajte da razmišljate na isti način kao vodeći stručni autoriteti iz ove oblasti.

Neuporedivo veći problem je direktna umešanost zapadnih obaveštajnih službi u organizovanje međunarodnog terorizma. Naime, jedan od uobičajenih načina na koji Amerikanci i njihovi saveznici izazivaju krize u određenim regionima sveta je podrška lokalnim terorističkim grupama. Znači da i tu zatičemo iste uzročnike, ali sada već u svojstvu neposrednog inicijatora. Na primer, avganistanski i čečenski pobunjenici u bivšem SSSR-u ili muslimanski

i šiptarski pobunjenici u bivšoj Jugoslaviji u začecima svojih pobuna figurirali su isključivo kao naoružane odmetničke grupe, sve dok se nije umešala „američka pomoć“. Praktično, tek od uplitanja Amerikanaca u tim sredinama počinju da se formiraju terorističke organizacije. Prva iskustva o rukovanju eksplozivom i organizovanju diverzantskih akcija preneli su im instruktori CIA za specijalne operacije.¹⁰⁹ Američka pomoć išla je dotle da su im za terorističke akcije pružali punu logistiku, od obaveštajnih podataka neophodnih za planiranje konkretnih poduhvata, specijalnih elektronskih sredstava za daljinsko aktiviranje eksplozivnih naprava, pa do putnih isprava za neometano kretanje po svetu. Verovali ili ne, najčuveniji terorista današnjice Osama Bin Laden osamdesetih godina se po Evropi kretao isključivo sa legalnim američkim pasošem, a bio je čak i u Jugoslaviji s ciljem nabavke naoružanja za avganistske pobunjenike, kojom prilikom su mu svi poslovni kontakti ugovoreni posredstvom Ambasade SAD u Beogradu. Svi ti ljudi, zalaganjem američkih medija, opisivani su kao revolucionari i borci za demokratiju, što je važilo sve do momenta kada je američka strana nad njima izgubila kontrolu. Tek od tog trenutka, u *svetskoj javnosti* počinju da se predstavljaju kao opasni teroristi i neprijatelji čovečanstva, mada se metodi koje primenjuju danas ni po čemu ne razlikuju od onih koje su primenjivali ranije. Promenjeni su samo nalogodavci, mete i prioriteti. Iz te nedoslednosti proističe drugi faktor koji obara teorije savremenih stručnjaka iz problematike terorizma, jer o tome šta će se svrstati pod pojmom terorizma ne odlučuju način delovanja i objektivne činjenice već interesi strane u čije se ime takvo delovanje vrši. Objektivno, pod prave terorističke organizacije mogu se

---

¹⁰⁹ Uzgred da napomenem da su i *specijalne operacije* veoma rastegljiv pojam kada su u pitanju obaveštajne Službe. Sećam se da sam i ja, svojevremeno, imao običaj da polaznicima kurseva te vrste neprestano ponavljam: „Sve što oni rade nama je terorizam – sve što mi radimo njima su *specijalne operacije*“. Metodologija je ista.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

svrstatи same one koje se same, kao takve, otvoreno deklarišу, a takvih gotovo da nema.¹¹⁰

Danas su terorizam i politička manipulacija terorizmom jedan od osnovnih činilaca na kojem Amerikanci grade svoju dugoročnu globalističku strategiju. Naime, od pada komunizma u jugoistočnoj Evropi, rasturanja Varšavskog pakta i drastičnog slabljenja uticaja Rusije na svetska zbivanja, prestali su da postoje svi konkretni razlozi za opstanak glomazne zapadne vojne mašinerije, a bez te mašinerije bilo bi nezamislivo ostvarivanje globalne dominacije „Novog svetskog poratka“, pa je, doskorašnju „Crvenu opasnost“ trebalo pod hitno zameniti nekim novim, za najšire javno mnjenje prihvatljivim, „neprijateljem čovečanstva“. Izbor je pao na terorizam kao bezličnu kategoriju, koji se pokazao apsolutno pogodnim za zastrašivanje i sopstvenog i tuđeg stanovništva. Veštom manipulacijom islamističkim terorističkim grupacijama, koje su, inače, odigrale značajnu ulogu u obaranju komunizma imajući u vidu da je uglavnom preko njih izazvana destabilizacija i raspad SSSR-a, uz permanentni snažni medijski pritisak kod svetskog javnog mnjenja je razvijena nova vrsta lične i kolektivne nesigurnosti zbog koje nikome ne pada na pamet da postavlja pitanja svrsishodnosti kontinuiteta održavanja i finansiranja monstruoznog vojno-bezbednosnog aparata, u koji se u međuvremenu transformisao NATO. Sa druge strane, bezličnost „svetske terorističke opasnosti“ postavljena je kao unapred opšteprihvaćeni generalni povod za mogućnost američkog uplitanja u unutrašnje stvari drugih zemalja, to jest, oružanu intervenciju i vojno prisustvo bilo gde u svetu.

Masovnim strahom najbolje se manipuliše ako se on usmeri prema „bezličnom“, misterioznom i nepoznatom. To je osnovni razlog što moderni zapadni teoretičari uporno nameću stavove u kojima se terorizam, kao negativna društvena pojava, niti može

---

¹¹⁰ Organizacije koje se povremeno oglašavaju da bi preuzele odgovornost za neki teroristički akt obično se predstavljaju kao oslobođilačke i revolucionarne, i sasvim im je svejedno da li će ih neko proglašiti teroristima.

niti sme bliže određivati i definisati, a to se najviše ogleda u nastojanjima da se ospori ili bar prikrije ideološka pozadina terorizma. Još od prve generacije levičarskih ideologa (Bakunjin, Trocki, Roza Luksemburg), koji su terorizam propagirali kao oblik političke borbe, preko prokomunističkih i antikomunističkih evropskih terorističkih organizacija i nacionalno oslobođilačkih ekstremnih grupacija iz šezdesetih i sedamdesetih godina, pa do današnjih radikalnih islamskih terorista, idejno-politička pozadina tih organizacija igra dominantnu ulogu. Sada se ta uloga po svaku cenu negira, između ostalog i insistiranjem da se terorizam potpuno izjednači sa klasičnim kriminalom, što je i sa teoretskog i praktičnog aspekta neodrživo, jer se radi o potpuno različitoj, nespojivoj kategoriji izvršilaca, između kojih se eventualna dodirna tačka može uspostaviti jedino u domenu socijalne patologije.¹¹¹ Svакако da jedan od razloga negiranja primarne političke kvalifikacije leži u tome što takva kvalifikacija obavezno sa sobom povlači politička svrstavanja u široj javnosti, međutim, osnovni razlog je potreba generalnog nametanja utiska o „bezličnoj opasnosti“. Na primer, danas je u svetu dominantan islamski terorizam, ali je uočljivo da se prvi deo sintagme *islamski* najčešće izostavlja, jer po

---

¹¹¹ Teoretičari potenciraju činjenicu da je klasični kriminal najčešći izvor samofinansiranja terorističkih organizacija, što je neosporno, ali se pri tome gubi iz vida da je motivacija tog sekundarnog delovanja isključivo ideološka, to jest politička, pa se teško može svrstati pod čisto kriminalne akte kako ih definišu krivični zakon i kriminološka nauka. Kriminalci i teroristi su toliko različite kategorije da se čak ni u zatvorima ne druže međusobno. Kriminalci tretiraju teroriste kao opasne zaluđene budale, u kojima vide konkureniju kojoj ne smeju da se suprotstave, dok teroristi kriminalce otvoreno preziru kao nižerazrednu kategoriju otpadnika. Pri tome, kriminalci su, po pravilu, racionalni, materijalno motivisani ljudi, neopterećeni etičkim i idejnim kodeksima, sa kojima državni organi gotovo uvek mogu da se nagode. Teroristi su iracionalni ideološki fanatici, čvrsto ubeđeni u svoju revolucionarnu ili versku ispravnost, pa sa njima, bar što se tiče organa države protiv koje su usmereni, nema ni pregovora ni dogovora.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

vodećoj, američkoj doktrini, ta vrsta društvene opasnosti ne sme biti *nečija usmerena protiv nekog*, već mora biti isključivo *ničija usmerena protiv svakog*. Tako se u praksi realizuje teza da je američki problem svačiji problem, pa je samim tim i američko reagovanje svačije reagovanje.

U okviru uže teme, učešća globalističkih *nevladinih organizacija* u širenju međunarodnog terorizma, osvrnuću se bliže na odnos Amerike prema islamskom terorizmu. Njihova politička međuzavisnost postala je tolika da ih jedne bez drugih više ne možemo ni zamisliti, što se dobro može sagledati na primeru te ko-habitacije na prostorima bivše Jugoslavije, tačnije u Bosni i na Kosovu. Islamske države Bosne ne bi bilo da nije bilo američke pomoći islamskom terorizmu, niti bi danas bilo razloga za dugo-ročno stacioniranje američkih oružanih snaga na tom prostoru da tu nema islamskog terorizma. Njihova uzročno-posledična veza zatvorila se u začarani krug, što savremene naučne radove na temu terorizma čini smešnim. U nekoliko navrata u prethodnim poglavljima napomenuto je da je sve ono najnegativnije i naj-ekstremnije od islama u Bosnu stiglo preko neislamskih zemalja. Jezgra fundamentalizma i terorizma formirana su oko *nevladinih organizacija*, upućenih, pre svega, iz Amerike, sa kadrovima koji su stizali iz Francuske, Švajcarske, Austrije i drugih evropskih zemalja. Oni izvorni – iranski, avganistanski ili marokanski „sveti ratnici“ pojavili su se tek kasnije, ali opet uz kontrolu, podršku i odobravanje zapadnih moćnika i uglavnom naoružani sredstvima kojim ih je snabdevala CIA. Sasvim je dovoljno pogledati listu humanitarnih *nevladinih organizacija* koje su delovale, a i danas deluju u muslimanskom delu Bosne. Da bi situacija bila jasna, navešću neke od njih:

Bosanska idealna futura osnovana je 1990. godine. Njen osnivač i direktor, američki državljanin, sirijskog porekla, Enam Arnaut,

sve finansijske transakcije obavljao je isključivo preko američkih banaka. Mada je bilo poznato da je u direktnoj vezi sa muslimanskim terorističkom mrežom Al Kaide, tome niko nije pridavao pažnju sve do velikog terorističkog napada na Njujork 2001. godine. S obzirom na to da je koordinaciju aktivnosti pomenute organizacije Enam vodio pretežno iz svoje centrale u Čikagu, bio je dostupan američkim vlastima, koje su ga, navodno, nekoliko puta privodile i saslušavale, ali slučaj je do daljeg ostao nerazjašnjen. U isto vreme, delovanje Enama Arnauta je redovno apostrofirano kada su pravljene bezbednosne analize o potrebama američkog vojnog prisustva na Balkanu.

Humanitarna islamska organizacija *Vezir* iz Travnika godinama je neometano pomagala muslimanske teroriste, takođe finansijskim sredstvima obezbeđivanim preko američkih banaka, sve do 2002. god. kada je, na insistiranje američkog ministarstva finansija i saudijskih vlasti, zatvorena zbog „sumnji o umešanosti u terorizam“. U stvari, nije ni zatvorena, već je samo promenila naziv.

Vehabija humanitarna organizacija *Kvadrat* osnovana je 1995. godine u Sarajevu. I danas je poznata po tome što okuplja i zbrinjava muslimansku ratnu siročad, ali tako što ih upućuje u kambove za obuku terorista i kasnije uključuje u akcije izazivanja kriznih žarišta širom sveta. Finansira se iz američkih i saudijskih fondova. Danas se, takođe, obavezno apostrofira kao jedan od razloga američkog „antiterorističkog“ vojnog prisustva u Bosni, ali njen funkcionisanje niko niti ometa niti sprečava.

Aktivna islamska omladina, međunarodna fundamentalistička organizacija sa sedištem u Americi, koja je registrovala svoj humanitarni ogrank u Zenici 1995. godine. Mada je zbog optužbi da je povezana sa terorizmom njenо delovanje u Americi zabranjeno 2002. godine, u Bosni je i dalje prisutna a, naravno, finansijska sredstva neometano joj pristižu iz američkih izvora.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Ovakvih organizacija u Bosni ima oko osamdeset i sve su regularno registrovane kod Ujedinjenih nacija kao humanitarne misije. Amerikanci nad njima ostvaruju punu kontrolu, između ostalog, preko Visokog saudijskog komiteta za pomoć Bosni, obaveštajne službe Turske koja funkcioniše u okviru obaveštajne NATO zajednice, i neposredno preko međunarodne neislamske humanitarne organizacije *Lekari bez granica*, čije isprave najčešće koriste terenski operativci CIA zaduženi za kontakte sa teroristima. Ta intenzivna kontrola, naravno, nije usmerena u pravcu suzbijanja terorizma, već se sprovodi striktno u cilju njegovog preusmjeravanja u skladu sa američkim globalnim interesima. Tako su u prvoj fazi svog angažovanja, od izbijanja krize u Jugoslaviji 1990. godine do Dejtonskog sporazuma 1995. godine, Amerikanci preko *nevladinih organizacija* tajno pomagali osnivanje terorističkih jezgara, inicirajući njihove akcije koje su i dovele do eskalacije ratnih sukoba u Bosni. U navedenoj fazi, bosanski muslimani su Amerikance tretirali kao saveznike u ratu protiv Srba i striktno se povinovali naložima Vašingtona. Od Dejtona nastupa druga faza u kojoj se situacija naprasno menja. Ulazak američkih oružanih snaga u Bosnu počinje da se tumači kao nastojanje Međunarodne zajednice da se muslimanima onemogući formiranje islamske države, pa se američke trupe doživljavaju, navodno, kao okupacione snage, što je u stvari teza koju su Amerikanci plasirali pre nego što je bilo ko u Bosni i počeo da razmišlja na takav način. Tačno je da je Dejtonski sporazum negativno ocenjen u muslimanskim krovovima i da su bosanski lideri sve više počeli da upiru pogled ka Iranu, ali ne u meri koja bi ugrozila američku dominaciju na Balkanu. Amerikancima je upravo bio neophodan negativni kontekst, i nisu se libili da ga isfabrikuju i medijski nametnu kao činjenično stanje. U skladu sa pomenutim, američki geopolitički strateg Jozef Bodanski, u jednoj svojoj studiji iz 1996. godine, konstatuje: „Karakteristično je da su islamisti snage SAD smatrali prevashodnom pretnjom za svoje trenutne i dugoročne ciljeve, postavljući

prema tome opravdanje za vojne sukobe ili terorističke napade u budućnosti“.¹¹² S jedne strane, ovakva teza je imala svoju logiku, jer je činjenica da se dojučerašnji muslimanski saveznik zaista pretvorio u okupatora, mada je muslimanima bilo sasvim jasno da im je prisustvo NATO-a preostalo kao jedina garancija da neće biti ugrožavani srpskim i hrvatskim teritorijalnim pretenzijama. S druge strane, isti taj fiktivni zaključak je poslužio kao povod i američkom okupatoru da preventivno utrostruči svoje snage, ali ne sa ciljem odbrane od izneverenih muslimana već da ih iskoristi za dalji vojni pritisak na Jugoslaviju.

Treća faza nastupa posle terorističkog napada Al Kaide na Njujork 2001. godine. Amerikanci, zahvaćeni antiterorističkom euforijom, počinju da dele islamske teroriste na politički „dobre i loše“. Od muslimana u Bosni zahteva se da se dokažu kao lojalni saveznici i „dobri teroristi“ i da sve svoje resurse te vrste stave na raspolaganje Amerikancima. Tako započinje period svojevrsne zapadne revizije bosanskog terorizma, usmerene prema onim organizacijama koje su se u međuvremenu eventualno otrole američkoj kontroli. Do danas, ta revizija je sigurno okončana, te možemo biti sigurni da će terorističke organizacije bosanskih muslimana svoje buduće akcije izvoditi samo u onim krajevima sveta za čiju su destabilizaciju zainteresovani njihovi američki nalogodavci. Lako ćemo ih prepoznati, jer i dalje nastupaju zaklonjene iza istih onih nevladinih organizacija kako su i započele svoje delovanje.

PRISEĆANJE DVADESET TREĆE

Islamski terorizam bio je osnovna tema na kojoj se bazirala međunarodna saradnja jugoslovenske Službe državne bezbednosti i američke službe CIA. Saradnja se većinom odvijala u duhu

---

¹¹² Jozef Bodanski – *Neki to zovu mir.*

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

jednostrane inicijative sa jugoslovenske strane, jer, dok smo mi nije redovno dostavljali opširne analitičke preseke i detaljne izveštaje, američki povratni izveštaj svodio se na paušalne procene i podatke bez operativne upotrebljivosti. Posebno su ih irritirala naša saznanja koja su konkretno ukazivala na američku podršku muslimanskom terorizmu, od pojedinačnih imena terorista koji su koristili američke putne isprave izdate u nekoj od njihovih ambasada u Evropi, korišćenja usluga američkih fondova i humanitarnih organizacija, do ustanovljenih američkih obaveštajaca koji su bosanskim teroristima držali instruktažu ili ih snabdevali specijalnom opremom. Reakcije i obrazloženja predstavnika CIA uvek su bili isti: da se tu radi o njihovim „operativnim zahvatima“, uz molbu, da prema takvim teroristima ne preduzimamo nikakve mere jer je u pitanju „američka agenturna mreža“. Neuporedivo više su ih zanimali naši izvori informisanja, čak uz insistiranje da im, u nekoliko posebno osetljivih slučajeva, otkrijemo kako smo došli do takvih saznanja, uslovjavajući svoje zahteve čak i mogućim prekidom dalje saradnje. To je na kraju postao glavni kamen spoticanja u našim odnosima. Amerikancima je bilo jasno da jugoslovenska Služba ima kvalitetne operativne prodore u krugeve međunarodnog terorizma, kao i da mnoge značajne informacije dobijamo preko prijateljskih Službi iz zemalja Trećeg sveta koje Amerikancima nisu bile naklonjene. Naravno da im podatke o kontaktima te vrste nismo saopštavali niti pristajali da im svoje obaveštajne pozicije prepustimo na vezu, bez obzira na nivo prisilaka, pa i ucena kojima smo sa američke strane bili izloženi.

Saradnja se drastično poremetila u periodu 1996–1997. godine, kada su jugoslovenska Služba i Služba državne bezbednosti Republike Srpske, operativnim pokrivanjem punktova CIA u Bosni, došle do dokaza da američki terenski operativci na vezi drže sve vodeće terorističke grupacije bosanskih muslimana. U nekoliko antiterorističkih akcija koje su sprovele kolege iz Republike Srpske, nije bilo drugog izbora nego da se pohapse i pojedini

Amerikanci čije nam delovanje od strane CIA nije prijavljeno, a prilikom likvidacije jedne takve grupe, ubaćene po dubini srpske teritorije, zamereno je da smo puobijali „značajne ljude iz sastava američke antiterorističke obaveštajne mreže“. Zvanični predstavnik CIA pri Ambasadi SAD u Beogradu tražio je da ih ubuduće neizostavno obaveštavamo o svim akcijama koje prema teroristima budu preduzimane, što smo odbili, pa je od 1998. godine naša saradnja postala samo protokolarna.

Nakon jednog od poslednjih sastanaka na tu temu sa američkom stranom, održanog na teritoriji Bosne, pozvao sam Daga Smita, načelnika CIA za Zapadni Balkan, na neformalnu večeru. Časkali smo o svemu i svačemu, pretežno o porodičnim temama, karijerama i tome slično. Kroz par sati obojica smo bili pijani od velike količine alkohola koju smo u međuvremenu popili, ali nijedan od nas nije izgubio kontrolu nad sobom. Naravno, nismo mogli da izbegnemo razgovor o sastanku koji je toga dana održan. Upitao sam ga da li mu je jasno šta njegovi ljudi rade u Bosni i gde sve to vodi, zamolivši ga da mi razjasni logiku takvog postupanja. Odgovorio mi je da je posle više desetina godina rada u CIA jedva uspeo da natera sebe da se ne opterećuje logikom, već da se striktno drži planova i naredenja, ne razmišljajući puno o tome kuda to vodi. Za našu generaciju obaveštajaca upotrebio je termin „dinosaurusi“, kao zadnju generaciju koja špijunažu posmatra kao način zaštite nacionalnih interesa, tvrdeći da već dugo ni u Americi ni šire nacionalni interesi više ne postoje, pa se i naša profesionalna uloga isključivo svodi na zaštitu parcijalnih interesa političkih grupacija koje nas plaćaju. Zaključio je da ga stoga prvenstveno zanima kako da u svemu tome ostvari lični interes i što pre ode u penziju, jer mu se pružila prilika da započne privatni biznis, pa i meni preporučuje da sagledam gde su mi privatni interesi, stoga što je način na koji razmišljam bespotrebno gubljenje vremena i energije. Nisam mogao da odolim da ga ne upitam da li je tom tezom uspeo da zavrbuje mog kolegu

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Mihića, bivšeg načelnika Državne bezbednosti Republike Srbije. Nije mi odgovorio, samo se onako pijan euforično smejavao i odmahivao rukom, dajući do znanja da o tome ne želi da raspravlja.

ANGAŽOVANJE NEVLADINIH ORGANIZACIJA NA PRUŽANJU POMOĆI PARAVOJNIM FORMACIJAMA

Sve konstatacije koje su se odnosile na terorizam važe i za odnose globalističkih *nevladinih organizacija* sa separatističkim paravojnim formacijama¹¹³, koje su, kako je ranije već istaknuto, jedan od ključnih faktora izazivanja kriza u svetu. Situacija je ovde utoliko specifičnija, jer, imajući u vidu da se takve *nevladine* institucije uglavnom koriste da bi pospešile američko vojno prisustvo u određenim regionima, to iziskuje formiranje posebne vrste tih organizacija, usko specijalizovanih baš za paravojnu podršku, kao što je, recimo, MPRI ili *Dajnkorp*. Naime, posle serije militantnih političkih promašaja američke administracije u Južnoj Americi, uglavnom okončаниh debaklima i međunarodnim aferama¹¹⁴, uvedena je nova praksa posrednog vojnog delovanja preko privatnih *nevladinih* institucija koje ne podležu važećim propisima, što se za američku stranu pokazalo višestruko korisnim. Zvanično, američka Vlada sa tim organizacijama nije imala nikakve veze, mada ih je upravo ona formirala, finansirala i kasnije angažovala. Tako, „da bi izbegli polaganje računa u Kongresu i ratne izveštache, bez kojih je konvencionalni rat nezamisliv, američke vlasti

---

¹¹³ Veza paravojnih formacija sa terorizmom je toliko bliska da se ta dva oblika neprijateljskog delovanja u analizama najčešće obrađuju zajedno. U ovom slučaju, zbog lakšeg pregleda, odlučio sam se za uslovni, pojedinačni pristup.

¹¹⁴ Na primer, afera koja je izbila kada se saznalo da je Reganova administracija angažovala iranske plaćenike u korist kontrarevolucionarnih snaga u ratu protiv Nikaragve.

danас ratuju preko posrednog lanca privatnih organizacija, služeći se plaćenicima. To im je, u svakom slučaju, lakše i isplativije za obezbeđivanje vojnog prisustva u kriznim žarištima, nego da šalju svoju regularnu vojsku, jer, osim što je neuporedivo jeftinije, nema bojazni od unutrašnjih političkih posledica zbog eventualnih ljudskih gubitaka.^{“115} Pri tome, zaštita tajnosti pozadine ovakvih aranžmana je zagarantovana, jer je nepristrasne prepostavke za pomenute okolnosti i izveštaje sa terena moguće lako demantovati ili, u krajnjem slučaju, svu odgovornost prebaciti na organizacije koje zvanično nemaju nikakvih dodirnih tačaka sa vladom. Tome u prilog ide i zapažanje do kojeg je došao američki analitičar Majkl Parenti: „Američki zakoni o slobodnom pristupu informacijama ne odnose se na operacije najamničkih firmi kao što je MPRI. Ove kompanije mogu da kažu da je takva informacija poslovna tajna i da, shodno tome, nije dostupna javnosti. Tako su angažovanje privatne vladine vojske, to jest aranžmani sa ovakvim organizacijama, stavljeni van domašaja javnosti i demokratske odgovornosti.“^{“116}

Ratni sukobi na prostorima bivše Jugoslavije odvijali su se u senci angažovanja zapadnih konsultantskih firmi te vrste, koje su pružale svoje usluge zaraćenim stranama. Angažovali su ih praktično svi osim Srba, imajući u vidu da je u njihovom uobičajenom nastupu srpska strana generalno tretirana kao neprijateljska. U Sloveniji, pri davanju podrške paravojnim formacijama u ratu protiv Jugoslavije najviše su se istakle nemačke, austrijske i vatikanske *nevladine organizacije*, distribuirajući im vojnu opremu na sve moguće načine, a od proglašenja slovenačke nezavisnosti januara 1992. godine, kao najvitalniji deo američke pomoći, na otvorenu scenu stupa *nevladina organizacija* – MPRI, sa prevashodnim zadatkom da njihove paravojne jedinice prestroji u regularnu armiju

---

115 Parafrazirano prema vojno-političkom komentatoru Vladimиру Matevskom.

116 M. Parenti: *Ubiti naciju – Napad na Jugoslaviju*.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

po NATO standardima, što je okončano zvaničnim prijemom Slovenije u taj vojni savez.

Američki vladin vojni program *Opremi i obući* u Hrvatskoj i Bosni takođe je u celosti bio poveren institucijama MPRI i *Dajnkorp*. U početnoj fazi hrvatskog otcepljenja, paravojne formacije pomagali su Nemačka, Vatikan i brojne hrvatske ekstremne emigrantske organizacije širom sveta, da bi, kao u slučaju Slovenije, od januara 1992. god. glavnu ulogu preuzeli Amerikanci, odnosno penzionisani američki general Ričard Grifit, koji se u ime MPRI-a stavio na čelo rekonstrukcije novoformiranih hrvatskih oružanih snaga.

Što se tiče Bosne, situacija je bila znatno složenija, jer se „zападна помоћ“ te vrste suočavala sa problemom islamskog fundamentalizma kojem je morala da se prilagođava. Najbolje se snašao *Dajnkorp*, ubacivanjem nekoliko hiljada svojih regruta iz redova avganistanskih mudžahedina¹¹⁷, koji su poslužili kao okosnica bosanskog paravojnog organizovanja. Dopravljani su posredstvom, ranije već spominjanih, muslimanskih nevladinih organizacija, dok su im naoružanje i oprema stizali pretežno preko kontingenata humanitarne pomoći Ujedinjenih nacija. Tako stvorene oružane formacije vašingtonska administracija je tretirala različito, u зависnosti od svojih trenutnih političkih potreba, usled čega često nailazimo na kontradiktorna saopštenja u kojima se jedne iste muslimanske oružane jedinice u američkim zvaničnim komentarima istovremeno tretiraju i kao paravojska i kao saveznici.

Evidentno je da je priliv mudžahedina u Bosnu vrlo brzo postao nekontrolisan, što su Amerikanci počeli da sagledavaju kao potencijalnu pretnju tek nakon potpisivanja Dejtonskog sporazuma. Na primer, američki analitičar Jozef Bodanski, ne spominjući činjenicu da se transfer mudžahedina najvećim delom odvijao u američkoj organizaciji, konstatiše: „Tokom zime 1995–96. godine,

---

¹¹⁷ Muslimanski sveti ratnici.

Armija bosanskih muslimana započela je program za prikrivanje mudžahedina u svojim redovima. Najveći broj mudžahedina sa vojnim iskustvom – uglavnom Pakistanaca, Avganistanaca i Iranačaca, bilo je integrisano u bosansku armiju, a onda rastureno širom čitave zemlje. Radikalnim islamistima, od kojih su većinu činili Arapi, bilo je dopušteno da deluju u vlastitim grupama, bilo unutar većih jedinica ili u ne-vojnim entitetima.^{“¹¹⁸} Bodanski dalje navodi da je okvirni broj tih vojnika u sastavu bosanske armije procenjen na oko 8 000, ističući da zbog ideološke prevage iranskog uticaja u bosanskoj muslimanskoj armiji, na nju sve više treba gledati sa podozrenjem, kao na potencijalno opasne neprijatelje zapadnog vojnog prisustva, koje će se, inače, na tom prostoru svakako zadržati jedan duži period „da bi se sačuvao svetski mir“. Prividno nerazjašnjeni odnosi između muslimanske armije i zapadnih NATO saveznika traju i danas.

Ako je za Sloveniju, Hrvatsku i Bosnu diskutabilno šta se može svrstati pod pojam *paravojno*, posebno od januara 1992. godine od kada su te države postale samostalne i kao takve stekle mogućnost da oficijelno zatraže i dobijaju vojnu pomoć od koga žele, slučaj koji je prisutan na Kosovu, kao legitimnom delu Republike Srbije je čist, klasičan primer paravojnog organizovanja. Tu su američke militantne *nevladine organizacije* već više od desetinu godina bile i još uvek su intenzivno prisutne. U vezi sa Kosovom, MPRI je, u sadejstvu sa još nekoliko, već spominjanih zapadnih organizacija kao što su – *Fond za humanitarno pravo*, *Fond za otvoreno društvo*, *Međunarodna krizna grupa*, *Helsinski komitet za ljudska prava*, *Lekari bez granica* i druge, pripremao šiptarske paravojne formacije za sve napade koji su izvršeni na regularne snage srpske vojske i policije, sa dugoročnim ciljem da paravojnu, „Oslobodilačku vojsku Kosova“ – OVK, pretvori u

---

¹¹⁸ Jozef Bodanski – *Neki to zovu mir*.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

modernu oružanu silu koja bi poslužila strateškim NATO ciljevima na Balkanu.

Najosjetljivijim akcijama naoružanih šiptarskih separatista na Kosovu neposredno je rukovodio kontroverzni, na Balkanu svi-ma dobro znani Amerikanac Vilijem Voker, a kakva je uopšte mogla da bude pozadina Vokerovog rada nije teško zaključiti na osnovu njegove biografije: Vilijem Voker je diplomatsku karijeru započeo u Južnoj Americi, u Peruu 1961. godine. Službovao je u Hondurasu, Nikaragvi, Boliviji i Brazilu. Osamdesetih godina rukovodio je prljavim američkim ratom protiv Salvadora i Nikaragve, kada se istakao akcijom organizovanja tajnog ubacivanja 5 000 američkih komandosa na teritoriju Salvadora. Po uspostavljanju marionetskog salvadorskog režima postavljen je na mesto američkog ambasadora u toj zemlji, što je radio od 1989. do 1992. godine. U međuvremenu, obavljao je značajne dužnosti u američkoj administraciji. Bio je savetnik Stejt departmenata za Avganistan u vreme Ronalda Regana, zatim 1985. godine pomoćnik državnog sekretara za Centralnu Ameriku, a u periodu između 1994. i 1997. godine, postavljen je za potpredsednika Univerziteta za nacionalnu bezbednost u Vašingtonu, kao vrhunski obaveštajni stručnjak za tajne operacije. Na prostorima bivše Jugoslavije Voker se prvi put pojavljuje 1997. godine, u svojstvu specijalnog predstavnika generalnog sekretara UN. Organizovao je vojno-obaveštajnu obuku za pripadnike hrvatskih i bosansko-muslimanskih oružanih snaga. Na Kosovo dolazi 1998. godine kao šef verifikacione misije OEBS-a, to jest, na čelu je inspektorskog NATO tima. Kao što se za stručnjaka tog kalibra i pretpostavlja, predstavljao je jedan od ključnih faktora pripreme NATO agresije na Jugoslaviju.

U početku, američka Vlada je „Oslobodilačku vojsku Kosova“ zvanično tretirala kao paravojnu terorističku organizaciju, ali od polovine 1998. godine, odlukom Klintonove administracije, paravojna OVK ulazi u bliske odnose sa NATO alijansom. Suprotno Rezoluciji Saveta bezbednosti UN, broj 1199, kojom se formalno

„osuđuju“ zapadne aktivnosti na planu snabdevanja oružjem i obuke paravojnih terorističkih kosovskih snaga, NATO planovima napada na Jugoslaviju bilo je predviđeno da šiptarske snage budu inkorporirane u njihov sastav kao pešadijske jedinice, pa su stoga obilato opremane i naoružavane. Naravno, nikome od međunarodnih posmatrača OEBS-a nije smetalo što šiptari nose najnovije uniforme iz nemačkih magacina i moderno naoružanje američke proizvodnje, kao ni to što njihovu obuku sasvim otvoreno sprovode američki instruktori nevladinih firmi MPRI i *Dajnkorp*. Još manje im je smetalo što ih civilne *nevladine organizacije*, kao što su Sorošev *Fond za otvoreno društvo* ili humanitarna misija *Lekari bez granica*, redovno snabdevaju municijom i vojnog opremeom. Verovatno je zbog takvih „zasluga“ 1999. godine *Lekarima bez granica* i dodeljena Nobelova nagrada za mir.

Mada se šiptarske snage, u koje je uloženo dosta novca i sredstava, nisu osećale spremnim da se uključe u intervenciju protiv Jugoslavije, paravojna OVK je figurirala kao osnovna podrška zapadnoj alijansi kada se 1999. godine NATO stacionirao na Kosovu. Angažovanje Vilijema Vokera, u skladu sa zacrtanim scenarijom definitivnog otcepljenja tog dela državne teritorije od Srbije, nastavljeno je bez prekida. Još uvek traje.

Danas su američke *nevladine organizacije*, kao MPRI i *Dajnkorp*, ili britanski *Sendlajn*, prisutne na svim kriznim žarištima u svetu. Samo u Iraku, po ugovoru o delu, raspoređeno je nekih 15 000 – 20 000 plaćenika. Na svakih deset vojnika okupatorskih snaga nalazi se po jedan plaćenik koji može da postupa sa iračkim građanima po sopstvenom nahođenju a da o tome nikome ne polaže račune, jer plaćenici ne podležu međunarodnim konvencijama. Prema američkim izvorima, zna se da su oni likvidirali izvestan broj Iračana, ali nisu pozivani na odgovornost za počinjene zločine, niti je pokretana istraga povodom tih ubistava. Kako primičuje Dejvid Širer, specijalista londonskog *Instituta za strateške*

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

studije: „Ovakva praksa će se sve više susretati jer će privatne institucije sve više zamjenjivati nacionalne vojske. Plaćenici su jeftiniji i sa njima je znatno smanjen politički rizik. Zato ćemo u budućnosti sve češće biti suočeni sa ratom između pojedinih država i privatnih nevladinih kompanija, čiji će direktori odlučivati o stvarima koje su ranije bile isključiva nadležnost predsednika države i Kongresa.“

UČEŠĆE NEVLADINIH ORGANIZACIJA U IZAZIVANJU GRAĐANSKIH NEMIRA

Najprepoznatljiviji i najčešće primenjivani oblik neprijateljskog delovanja globalističkih *nevladinih organizacija* je izazivanje građanskih nemira. Metod „nenasilne borbe“, kako inače oni to nazivaju, to jest nenasilne promene vlasti u funkciji zapadnih geostrateških interesa, najjeftiniji je oblik uspostavljanja političke dominacije. U poslednje vreme, iniciranje građanskih nemira je postalo toliko učestalo da ga treba posmatrati kao globalni fenomen, koji već predstavlja ozbiljan problem po pitanju suvereniteta i nacionalne bezbednosti mnogih država.

Suština ovog oblika neprijateljskog delovanja definisana je globalističkom strategijom „sukoba niskog intenziteta“. Sprovodi se preko brojnih *nevladinih organizacija* iz mreže američkog *Međunarodnog centra za nenasilnu borbu*, iza koje finansijski stoje gotovo sve zapadne fondacije. Faktor „nenasilnog otpora“ tu figurira samo u formalnom smislu, kao propagandni nastup pred kamerama zapadnih TV stanica, kako bi se u međunarodnoj javnosti stvorio utisak o „ljudima koji mirnim putem žele da se oslobole diktatorskog režima“. Ako isprovocirani bunt ne nađe na širu podršku lokalnog stanovništva zadržava karakter „mirnog protestnog okupljanja“, koje se kontinuirano ponavlja u nedogled, sve do momenta dok protest ne sačinjava kritična masa. Tada se mir-

ni „nenasilni otpor“ transformiše u agresivne građanske nerede širih razmara, za čije se uzroke i posledice unapred optužuje režim i režimska policija. Društvena kriza, izazvana na ovaj način, aktivno se održava, da bi se u nju, zatim, otvoreno uključile globalističke međunarodne institucije, zainteresovane za preuzimanje vlasti u konkretnoj državi. Modus izazivanja kriza „nenasilnim otporom“, izgleda ovako:

1. U dužem vremenskom kontinuitetu, od nekoliko meseci do nekoliko godina, raznorazne *nevladine organizacije* priređuju mirne proteste svojih istomišljenika, zaklanjajući se iza izmišljenih ili čak objektivnih opravdanja. To mogu biti okupljanja pripadnika nezadovoljnih nacionalnih manjina, antiratni protesti, protesti socijalno ugroženih grupa itd., koji svoje akcije uredno prijavljuju vlastima, ponašajući se kao lojalni građani prinuđeni da na taj način skrenu pažnju javnosti na svoje probleme. Na protestima se obično pojavljuje manji broj ljudi koji ne predstavlja bezbednosni problem, pa im se i ne pridaje poseban značaj. Međutim, već u sledećoj fazi, dolazi do objedinjavanja različitih protestnih grupa, koje zadržavaju karakter mirnog ispoljavanja nezadovoljstva, ali njihova masovnost postepeno dobija na značaju.
2. Vođe *nevladinih organizacija* permanentno prate rezultate svojih aktivnosti i posebnu pažnju obraćaju na pojedince koji se izdvajaju po organizacionim sposobnostima, talentu za nastup pred širim auditorijumom ili po ispoljenoj sklonosti ka animiranju masa. Od takvih pojedinaca stvaraju se buduća kadrovska jezgra novih organizacija, specijalizovanih isključivo za sprovodenje metoda „nenasilnog otpora“. Na primer, u Poljskoj, to su bile sindikalne vođe radnika brodogradilišta u Gdansku, u Rumuniji ta uloga je poverena liderima pobunjenih rudara zatvorenih nerentabilnih ugljenokopa, u Srbiji, to su po-

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

četkom devedesetih bili proamerički orijentisani nacionalisti, a kasnije studenti univerziteta u Beogradu i Novom Sadu.

3. Članstvo *nevladinih organizacija* specijalizovanih za „nenasilni otpor“ podeljeno je u dve kategorije, to jest na stalne i animirane članove. Stalno članstvo čine lideri tih organizacija, zatim *frontmeni*, koji sprovode, tj. realizuju akcije, kao i izvršioci konkretnih zaduženja nižeg nivoa. Oni su za svoj posao plaćeni iz inostranih fondova ili tako što im se svako angažovanje posebno honorariše ili se nalaze na stalnom platnom spisku neke od institucija koja stoji u njihovoј pozadini. Imajući u vidu da se pomenute aktivnosti pretežno sprovode u zemljama zahvaćenim socijalnim krizama, tim ljudima ove aktivnosti predstavljaju osnovni izvor prihoda, pa se spontano pretvaraju u „profesionalne buntovnike“ kojima postaje sasvim svejedno čiji interesi stoje iza njihovog angažovanja. Na primer, članovima jedne takve organizacije koja je delovala u Srbiji pod nazivom *Otpor*, plaćano je: 20–50 USD za lepljenje plakata po gradu, 100 USD za učešće na mitinzima, 150 USD kao mesečna nadoknada koordinatorima, a kako se kasnije saznalo, njihovi glavni lideri prisvajali su enormne sume iz zapadnih donacija, praktično koliko je ko htio. Što se tiče animiranih članova, oni čine izmanipulisani masu koja se u akcijama angažuje iz nedefinisanih ubedjenja ili iz dokolice, a mogu biti eventualno nagrađeni reklamnim majicama, značkicama, privescima za ključeve i sličnim sitnicama. U slučajevima kada se neki od tih „korisnih idiota“ posebno istaknu, lider *nevladine organizacije* ih časti zajedničkim ručkom, ali ne više od toga.
4. Stalno članstvo ovih *nevladinih organizacija* prolazi kroz specijalizovanu obuku koju drže strani instruktori, uglavnom iz redova zapadnih obaveštajnih službi i drugih subverzivnih struktura. Obuka se sprovodi u kampovima na teritoriji neke od

najbližih, prozapadno orijentisanih zemalja. Kandidatima koji pohađaju obuku obezbeđen je korektan honorar, a organizatori obuke i predavači obraćaju im se s poštovanjem i divljenjem, tretirajući ih kao *revolucionare*. Teme kurseva obuhvataju obuku: u animiranju masa (na primer: kako u užoj sredini žigosati sve one koji se kolebaju ili odbiju da pristupe nenasilnom građanskom otporu); način postupanja u slučajevima sukoba sa policijom (na primer: kada se proceni da će policijski kordon žestoko navaliti treba se naglo povući i u susret policiji poslati svoje aktivistkinje, devojke sa cvećem, što će biti dovoljno da zaustavi njihovu akciju); na koje okolnosti obratiti pažnju u propagandnom smislu (na primer: kada nema u blizini izveštaka i kamermana stranih TV stanica na policiju navaliti kamenicama, flašama i onim što ko prvo dohvati, a kada su strane TV kamere u blizini dočekati policijski napad, a onda leći na zemlju i kotrljati se, simulirajući masovno ispremlaćivane demonstrante); kako održavati stalnu vezu sa koordinacionim centrom koji će davati uputstva u kom pravcu voditi demonstrantske mase i kada iz mirnih protesta preći u agresivni obračun (na primer: na svaku demonstrantsku grupu zadužiti po jednog aktivistu koji će preko tranzistorskog prijemnika pratiti program lokalne opozicione radio-stanice, preko koje će im se obraćati njihovi politički lideri sa konkretnim instrukcijama). Specijalni deo instruktaža posvećen je pripremi kandidata za eventualna saslušanja od strane organa bezbednosti. Generalno uputstvo svodilo se na to da se uhapšeni aktivista istrajno pridržava priče o „nenasilnom protestu“, dok se ne pojavi advokat angažovan samo za te situacije ili se ne preduzme protestna kampanja u domaćim i stranim medijima.

Akcije obaranja režima sistemom „nenasilnog otpora“ u pojedinih evroazijskim zemljama odvijale su se različito. Poljska organizacija *Solidarnost* i slične organizacije tога tipa које су delovale

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

u Istočnoj Nemačkoj, Čehoslovačkoj, Mađarskoj i Bugarskoj, osim izrazitih socijalnih tenzija, kao osnovnog povoda, bile su umnogome potpomognute motivom građana pomenutih zemalja da se oslobođe ruskog političkog tutorstva.

U Rumuniji je situacija već bila drugačija, jer ruski faktor u vreme bukureštanske krize više nije postojao. U toj zemlji je, osim nagomilanih socijalnih tenzija, ključnu ulogu odigrala dvo-milionska mađarska nacionalna manjina kojoj je najviše išla u prilog destabilizacija rumunskog političkog sistema. Naime, prema obaveštajnim saznanjima jugoslovenske Službe državne bezbednosti, krvave obračune sa rumunskim organima bezbednosti u Bukureštu započeli su građani drugih nacionalnosti, a Rumuni su se masovno priključili kada se situacija već otela kontroli.

Srbija je praktično prvi uspešni eksperiment rušenja vlasti po konceptu američkog *Međunarodnog centra za nenasilni otpor*. Međutim, da ne bude zabune, ključni faktori pada Miloševićevog režima bili su, kao što sam naveo u petom poglavljju prvog dela ove studije: na prvom mestu, NATO agresija koja je prethodno izazvala razaranje cele zemlje, zatim, Miloševićeva pogrešna kadrovska politika kojom je destabilizovao sopstveni vojnobezbednosni sistem, a tek na kraju *nevladina organizacija „Otpor“* i druge opozicione strukture finansirane od strane Amerikanaca, koje su, u takvim okolnostima, bez većih teškoća preuzele vlast.

Posle obaranja Miloševićevog režima, *Otpor* je postao najpoznatija organizacija za „nenasilno suprotstavljanje“ u svetu. Kako konstatiše jedan beogradski politički komentator: „To američko čedo nastalo je po receptu kreatora specijalnog rata iz Vašingtona pa nije čudo što *otporaše* tretiraju kao prvoborce Novog svetskog poretku.“ Interesantne su informacije koje su, povodom ove organizacije, izašle na videlo posle promene vlasti u Srbiji. Pol Mankarti, predstavnik američke *Zadužbine za razvoj demokratije*, tvrdi da je od kraja 1998. godine ova fondacija uplatila tri miliona dolara za aktivnosti u Srbiji, od čega je većina otišla članovima *Otpora*.

pora. Američka agencija za međunarodni razvoj (USAID), dala je 25 miliona dolara, od čega je pozamašan deo prosleđen, između ostalih, i Otporu. Američki analitičari prepostavljaju da su čelni ljudi *Otpora*, nezavisno od pomenutih donacija, dobijali i individualnu privatnu pomoć, ali se o tome u Vašingtonu čuti. Jednom rečju, *Otpor* je figurirao kao najveći primalac američke finansijske pomoći. Ono što se u Vašingtonu takođe nerado spominje su informacije u vezi sa obukom koju su članovi te organizacije prošli. Naime, svima je bilo poznato da je obuka organizovana pod pokroviteljstvom CIA, ali niko ne može sa sigurnošću da odredi šta se sa *Otporom*, posle održenog posla u Srbiji, dalje planira. Odgovor je stigao ubrzo. Već krajem 2002. godine pročulo se da su obučeni pripadnici srpskog *Otpora* predviđeni da za potrebe američke obaveštajne Službe postanu plaćeni „menadžeri prevrata“, to jest, da će se nadalje pojavitivati kao „izvoznici nenasilnih revolucija“ u druge zemlje. Tako je preko njih, američki model rušenja nepoželjnih režima, izazivanjem građanskih nereda, stvoren i uvežban u Beogradu, ponuđen svetskom tržištu političkih ideja.

Američka *nevladina organizacija – Fridom haus*, za potrebe rušenja političkog sistema u Ukrajini, kao plaćene savetnike lokalnih opozicionih grupa angažovala je novosadske *otporaše*, Aleksandra Maričića i Stanka Lazendića. Oni su u toj zemlji održali nekoliko seminara sa istim programom koji su svojevremeno prošli kod Roberta Halvija i po ugledu na *Otpor* osnovali ukrajinsku *nevladinu organizaciju – Pora*. Lokalne vlasti su ih proterale kao dokazane državne neprijatelje, ali kasno. *Pora* je već naredne godine, izazivanjem masovnih građanskih nemira, izvela takozvanu *Narandžastu revoluciju* i na vlast dovela eksponente ideja zapadnog globalizma. Isti scenario je u međuvremenu primenjen u Gruziji. Maričić, angažovan ponovo preko *Fridom hausa* i finansiran iz *Fonda za otvoreno društvo* Džordža Soroša, pomogao je pri osnivanju gruzijske omladinske organizacije *Kmara*, koja je, u sadejstvu sa *nevadinom organizacijom – Global stratedžik grup*,

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

inicirala građanske nemire širih razmara i takozvanom *Revolucijom ruža*, skinula sa vlasti predsednika Ševarnadzea. Sledeći put situacija se ponovila 2005. godine u Kirgiziji, s tim što su u ovoj zemlji, uz neposrednu pomoć Američke ambasade, na obuci i organizovanju opozicionih masa, osim instruktora iz Srbije, bili angažovani i, tada već iskusni, *otporaši* iz Gruzije i Ukrajine.

Identičan scenario pripremljen je za Belorusiju i Rusiju. Zato su beloruske vlasti preventivno zabranile ulazak u zemlju svim licima iz Srbije, Ukrajine i Gruzije, za koja se zna ili sumnja da su učestvovala u organizovanju građanskih nemira. Rusiju načinju preko Čečenije, tačnije, preko *nevladine organizacije* registrovane pod nazivom *Komitet za slobodu Čečenije*, kojom rukovodi niko drugi do glavni ideolog globalizma Zbignjev Bžežinski. Inače se očekuje prava poplava Rusije od novih *nevladinih organizacija*, što se može zaključiti na osnovu stavova koji provejavaju u svetskim demokratskim krugovima, poput onog da je „rusko društvo ponovo ugroženo militarizacijom, pa treba blagovremeno pripremiti mase nezadovoljnih ljudi u toj zemlji“.

U perspektivi je da se i Kini sprema takav scenario, iako se ona, u dugoročnim zapadnim geostrateškim razmatranjima za sada tretira kao element svetske političke ravnoteže. U stvari, Amerikancima nikako ne polazi za rukom da pronađu eventualnog „kineskog Gorbačova“, koji bi tu zemlju urušio iznutra, pa se do daljeg zadovoljavaju izazivanjem kriznih žarišta u kineskom okruženju.

U međuvremenu, masovni građanski nemiri u formi „nenasilnog otpora“ organizuju se i na drugom kraju sveta, u Zimbabveu. Finansijska podrška *Pokretu za demokratske promene Zimbabvea* stiže iz Londona, ali i iz nadnacionalnih centara kao što je Soroš fondacija. Rušenjem Mugabea, Britanci hoće da povrate svoj kolonijalni uticaj, a i prebogati Soroš bi, ako može, da za sebe prigrabi nešto od prirodnih bogatstava te zemlje. Obuka novopečenih *otporaša* u Zimbabveu traje pet dana, a instruktori, čiji se honorar

kreće oko cifre od 10 000 američkih dolara, obično dolaze iz Češke, Poljske i Srbije.

SUBVERZIVNO PROPAGANDNO DELOVANJE NEVLADINIH ORGANIZACIJA

Nevladine organizacije predstavljaju ključni segment globalističke propagandne mašinerije, sa pretenzijom da postanu neprikosnoveni posrednik između istine i javnosti. U tom smislu, njihova uloga je da svojim nezavisnim statusom opravdaju sve ono što po svetu čine zapadne vlasti, ili, pak, da optuže vlasti u matičnim zemljama ukoliko nisu kooperativne, da bi ih destabilizovale i svrgle. Osnovni instrument kojim se služe su masovni mediji, preko kojih serviraju samo svoju, selektivnu sliku stvarnosti, kakva odgovara globalističkim centrima moći. Stoga ne treba da čudi to što se ogroman deo sredstava kojima raspolažu *zapadne nevladine organizacije* ulaže u medije.

Propagandna aktivnost koju sprovode usmerena je u nekoliko pravaca: prema zapadnoj javnosti, koja se uobičajeno definiše kao „Međunarodna zajednica“, prema javnom mnjenju država i naroda nad kojima treba uspostaviti globalističku dominaciju, prema lokalnim sredinama koje su okarakterisane kao prozapadno orijentisane pa samim tim prijateljski naklonjene i, naravno, prema sredinama koje imaju tretman neprijateljske strane. Takođe, subverzivno propagandni nastup *nevladinih organizacija* potpuno je prilagođen fazama i dinamici odvijanja globalističkih procesa u određenim regionima. Osnovno oružje je dobro osmišljena laž, obmana, prevara, koja se obično plasira perfidno ukomponovana sa delimičnom istinom, mada nije redak slučaj plasiranja i najbezognijih neistina, samo ako se proceni da će u datom trenutku poslužiti svrsi. Propagandni genije nacističke Nemačke iz perioda Drugog svetskog rata Jozef Gebels prvi je izbacio tezu: „Hiljadu puta

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

ponovljena laž na kraju će postati istina.“ Te teze pridržavaju se dosledno i moderni kreatori medija, pa američki publicista Majkl Parenti, konstataju: „Ako na milione ljudi veruje u laži koje se ponavljaju, onda je to stoga što milion ljudi sluša samo laži. Nakon nekog vremena one postaju jedina stvar koju žele da čuju.“¹¹⁹

Danas se sasvim otvoreno priča o mnogim lažima koje su zapadni mediji i *nevladine organizacije* servirali svetskoj javnosti kako bi se pridobila podrška za brutalni globalistički nastup prema Jugoslaviji. Što je najgore, te laži se kvalifikuju kao „uspešna ratna lukavstva“ i primeri „mudro osmišljene političke obmane“. To što Klintona njegovi sunarodnici optužuju da je lagao kada je iznosio razloge za napad na Jugoslaviju, kao što optužuju Buša i Blera da su prevarili međunarodnu javnost kada su saopštavali razloge napada na Irak, više nikome nije posebno bitno. Njihove laži poslužile su svrsi tako da bi čak i eventualni naknadni de-mant sada bio bespredmetan.

Kako reče srpski vojno-politički strateg Svetozar Radišić: „Suš-tinski, savremeni rat se uglavnom gubi i dobija u mentalnoj sferi, medijskim i propagandnim nadmetanjima i prevarama.“¹²⁰ Na primer, Džeđmi Šej, portparol NATO-a u vreme napada na Jugoslaviju, kaže: „Javno mnjenje nije teško mobilisati, posebno ako umemo da slučaj načinimo ubedljivim. Vlade moraju blagovremeno pripremiti svoju javnost pre nego što lansiraju neku operaciju, jer će se u suprotnom suočiti sa suženim manevarskim prostorom. Vladama su dakle mediji potrebni da bi javno mnjenje ubedili da nešto shvate onoliko ozbiljno koliko to čine oni sami. Iz Bosne su nam bile potrebne slike masakra na Markalama da bismo ubedili narod kako je došlo vreme za vazdušnu intervenciju.“ Šej naravno ne spominje ono što se danas uveliko izučava kao primer dobro izvedene propagandne akcije, to jest, da su bosanski muslimani,

¹¹⁹ M. Parenti: *Ubiti naciju – Napad na Jugoslaviju*.

¹²⁰ S. Radišić – *Rat svih protiv svih*.

uz pomoć savetnika iz američkih *nevladinih organizacija*, u pravom holivudskom stilu iscenirali taj događaj. Kako danas muslimani sami potvrđuju, u vreme incidenta nije bilo ratnih dejstava, pa su morali da iz sarajevske mrtvačnice uzmu nekoliko leševa ljudi stradalih u saobraćajnim nesrećama da bi ih prikazali kao „nedužne žrtve srpskih zločina“. Sličan propagandni scenario primjenjen je prilikom režiranja drugog incidenta, koji je presudno poslužio za prebacivanje ratne krivice na Srbe, to jest, navodnog masakra muslimanskih civila u sarajevskoj ulici Vase Miskina. Prema tvrđenju ruskih predstavnika u Savetu bezbednosti UN izveštaj koji je dostavljen generalnom sekretaru UN Butrosu Galiju sadržao je činjenice koje su jasno ukazivale da se radilo o isceniranom incidentu, ali on taj izveštaj nije pokazao, jer da jeste, rezolucija koja je tada donesena protiv Jugoslavije nikada ne bi bila izglasana.

U svojim nedavno objavljenim memoarima, kanadski general Luis Mekenzi, bivši komandant snaga UN za Bosnu, priznaje: „Sve informacije koje su poslužile kao pokriće za bombardovanje Srbije ispostavile su se kao teški falsifikati.“ A u nastavku svog teksta konstatuje: „Mi smo ti koji smo u odsudnom trenutku pomogli šiptarima i indirektno podržali njihovu nasilnu kampanju za etnički čisto i nezavisno Kosovo. Nikada ih nismo okrivili za nasilje iz 90-tih godina. I dalje ih predstavljamo kao žrtve, iako činjenice govore suprotno. Zamislite kakva će to biti poruka ohrabrenja drugim terorističkim pokretima u svetu koji traže nezavisnost ako šiptari postignu nezavisnost Kosova uz pomoć dolara naših poreskih obveznika ili novcem dobijenim od Bin Ladenove Al Kaide.“ Da naglasim – ovo je priznanje jednog od čelnih ljudi iz komandnog sastava NATO pakta.¹²¹ U svemu ovome nepobitna je činjenica da nisu samo muslimanska i američka strana učestvovale u prevari. Presudnu ulogu odigrale su *nevladine organizacije* iz Srbije i srpski *nezavisni mediji* finansirani Soroševim parama,

¹²¹ Parafrazirano prema dokumentaciji iz odbrane S. Miloševića pred takozvanim „Tribunalom u Hagu“.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

koji su stali iza autentičnosti svake od ovih laži, dajući mogućnost da se pred međunarodnim javnim mnjenjem istupi sa konstatacijom: „Potvrđeno iz srpskih izvora“.

Kada je u pitanju Srbija, propagandne manipulacije sa izbeglicama, takozvanim, „žrtvama policijskog nasilja“ i drugim oblicima kršenja ljudskih ili humanitarnih prava, spadale su u dnevne aktivnosti globalističkih medija. Uobičajeni šablon je prikazivanje krupnih planova uplakanih, nesrećnih ljudi, koji su, kako primećuju stručnjaci za medije, „mogli biti snimljeni bilo gde i bilo kada, a sigurno izazivaju sažaljenje i simpatiju prosečnog gledaoca“.¹²² Na primer, lica iskreno ožalošćenih osoba, snimljenih televizijskom na nekoj od uobičajenih porodičnih sahrana, kada se izmontiraju sa snimcima građanskih nemira ili policijskih akcija na sasvim drugom kraju zemlje, daju materijalu efekat brutalnosti koji svakako ostavlja negativan utisak na auditorijum, posebno kada je još propraćen komentarom pripadnika neke od Soroševih *nevladinih organizacija*. Sličnih primera bilo je toliko da se danas o njima pišu posebne knjige, a slučaj koji se obično izdvaja je „koncentracioni logor za muslimane“, čiji su snimci obišli ceo svet. Izmišljeni srpski koncentracioni logor namenjen navodno muslimanima u Trnopolju, ekipa TV kuće Aj-Ti-En (ITN), predvođena novinarkom Pedi Maršal, napravila je tako što je ušla u kavez od bodljikave žice kojom je bilo ograćeno neko stovarište i sa unutrašnje strane, kroz žicu, snimila razgovor sa muslimanskim građanima, predstavivši javnosti sliku da se radi o logoru. Ti snimci su stvarno uzbudili međunarodnu javnost, a činjenica da je prevara kasnije otkrivena (čak se ispostavilo da su snimljeni ljudi bili Srbi pravoslavci, a ne muslimani) nije uzimana u obzir, jer je tvrdnja o postojanju takvih koncentracionih logora ostala prisutna do danas¹²³.

¹²² Citirano prema jednom komentaru beogradskog publiciste Andelke Mihić.

¹²³ Ruski analitičar Vladimir Volkov u svojoj studiji *Dezinformacija – od trojanskog konja do interneta*, posebno se bavio istraživanjem propagandnih

Od trenutka kada su zapadni globalisti preuzeли vlast u Srbiji 2000. godine, antisrpska propagandna kampanja postala je još intenzivnija jer je trebalo prikriti NATO zločine pravdajući ih, navodnim, „srpskim zločinima“, a na unutrašnjem planu afirmisati proameričke izdajnike diskreditacijom srpskih patriota. Najšira akcija na tom planu još uvek se sprovodi preko takozvanog „Tribunala za ratne zločine u Hagu“, u čiju su funkciju stavljene praktično sve *nevladine organizacije* i njihovi mediji u Srbiji. Zaista, niko do sada nije žešće napadao sopstveni narod od domaćih globalista, koji se po nalogu *Haškog Tribunalala* zalažu za to da se podaci o ratnim zločinima mogu uzimati u obzir samo ako su upereni protiv

---

prevara usmerenih u pravcu satanizacije srpskog naroda, plasiranih preko globalističkih medija i *nevladinih organizacija*, navodeći niz skandaloznih primera, a između ostalih, to su:

- Fotografija majke, predstavljene kao ožalošćene Hrvatice u podnožju krsta na grobu svog sina. Na krstu je ime ispisano ćiriličnim slovima, što neosporno ukazuje na to da je u pitanju Srbin.
- Fotografija pogubljenog masakriranog vojnika predstavljenog kao musliman. Međutim, on nosi burmu na desnoj ruci, što je karakteristično za pravoslavnu tradiciju.
- Fotografije seljanke sa puškom iza koje ide malo dete, predstavljene kao muslimanski civili u bekstvu. Pri tome, dete na glavi nosi šajkaču, tradicionalni deo srpske narodne nošnje.
- Grupa vojnika zlikovačkog izgleda predstavljeni kao pripadnici srpske paravojne formacije. Međutim, na uniformama imaju oznake hrvatskih snaga.
- Scene sa ulica razorenog Vukovara, u dubokoj unutrašnjosti teritorije, korišćene su kao propratni prikaz uličnih borbi između „srpskih agresora“ i hrvatskih civila u primorskom gradu Dubrovniku, u kome nikada nije bilo uličnih okršaja.
- Napačeni muslimanski zatvorenik u srpskom koncentracionom logoru koga je snimila televizija Bi-Bi-Si (BBC) 1992. godine, identifikovan je kao Branko Veleč, srpski oficir, zarobljenik u muslimanskom logoru.
- Filmska reportaža o tragediji ubijene dece predstavljenih kao muslimani završava se snimkom sahrane po pravoslavnom srpskom ritualu.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

srpske strane. Situacija u Srbiji je takva da bilo ko, u ime neke *nevladine organizacije*, može da iznese sumnju u postojanje lokacije „srpskih masovnih zločina“ ili lica koja su u navodnim zločinima učestvovala i automatski se prelazi na intervenciju marionetskih državnih organa. Bez provere, bez istrage, bez postavljanja pitanja o verodostojnosti takvih optužbi, ljudi se hapse i isporučuju u Hag, da bi se tamo protiv njih podizale paušalne optužnice. Optuženoj, srpskoj strani, ne daje se prilika da iznesе svoje stavove, a na svaki pokušaj odbrane srpskih patriota i nacionalnih interesa *nevladine organizacije* reaguju tako što ponuđene inicijative proglašavaju „primitivnim napadom na humanizam i demokratiju“.

Trenutno, najaktuelniji je slučaj navodnih „masovnih srpskih zločina“ u Srebrenici. Prema izveštajima muslimanskih i srpskih *nevladinih organizacija* i zapadnih medija da je u Srebrenici 1995. godine ubijeno oko 8 000 muslimanskih civila, „Haški Tribunal“ je, bez ikakvih dokaza, pokrenuo postupak protiv većeg broja građana Srbije i Republike Srpske. U prvoj njihovoj informaciji licitiralo se sa 700 000 žrtava, pa je cifra spuštena na 70 000, da bi za sada stala na 8 000, mada su NATO snage, koje već dugo kontrolišu taj teren, u međuvremenu uspele da pronađu posmrtnе ostatke tek nekoliko stotina ljudi, što ni za njih nije bilo iznenadeњe jer su u tom kraju vođene žestoke bitke između srpskih i muslimanskih snaga. *Nevladine organizacije* iz Srbije naprsto insistiraju da se „srebrenički slučaj“, bez dokaza proglaši za „ratni zločin“ i „genocid“, prisiljavajući ceo srpski narod na „pokajanje i suočavanje sa zločinačkom prošlošću“, sprečavajući pri tome svaki pokušaj javnog prezentiranja argumenata koji to negiraju. Neki od tih argumenata su činjenice:

1. Da je francusko Ministarstvo inostranih poslova objavilo podatke o takvom raspletu ratne situacije na području Srebrenice dve godine pre zbivanja o kojima je reč.

2. Da je američka vojna obaveštajna Služba DIA, 1993. godine, uvela u područje Srebrenice oko 2 000 avganistanskih, iran- skih i marokanskih mudžahedina, koji su u njihovoj organizaci- ji tu opremani i obučavani, ali je u međuvremenu nad njima izgubljena kontrola, pa su proglašeni dugoročnom potencijal- nom opasnošću po snage Zapadne alijanse, što je inače objav- ljeno u nekoliko američkih geopolitičkih analiza.
3. Da je između NATO snaga, koje su dejstvovali u sastavu mirovne misije UN u Bosni, i Vojne komande Republike Srpske dogovoreno da srpska vojska preuzme na sebe čišćenje terena oko Srebrenice od muslimanskih paravojnih formacija, pa je na tu temu održano desetak radnih sastanaka.¹²⁴
4. Da su snage Republike Srpske u srebrenički region uvedene u sadejstvu sa holandskim bataljonom iz sastava mirovnih sna- ga Ujedinjenih nacija, zaduženih za to područje, koje su pra- tile razvoj cele akcije.
5. Da je tom prilikom likvidirano nekoliko stotina do hiljadu pri- padnika muslimanskih paravojnih formacija, među kojima nije bilo civila.
6. Da je individualnih zločina od strane pripadnika srpskih snaga verovatno bilo, ali se mogu eventualno ograničiti na desetine slučajeva, nikako na hiljade, kako se to danas predstavlja.

Na užem, unutrašnjem političkom planu, subverzivna propa- ganda *nevladinih organizacija* uglavnom je usmerena na iznala- ženje opravdanja globalističke izdaje, što se naročito odnosi na Srbiju u koju je *demokratija* stigla na krilima NATO bombardera. Beogradski politički komentator Milan Tepavac primećuje: „Ima- te koliko hoćete tekstova u kojima se (od strane *nevladine organizacije*, prim. aut.) dokazuje da je izdaja prevaziđen pojam, da on više ne postoji, da izdajnike izmišljaju protivnici demokratije.

---

¹²⁴ Jednom od tih sastanaka koji je održan u kabinetu Radovana Karadžića lič- no sam prisustvovao.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Kod globalista se smatra sasvim normalnim da se ode kod neprijatelja koji seje bombe i smrt, znači kod neprijatelja koji želi da uništi narod i državu, da se zahteva jače bombardovanje, a da se to ne karakteriše kao izdaja nego kao politika u interesu naroda i u duhu vremena“. Usiljeno se plasira neka nova istina, praćena nebuloznim zahtevima za odricanjem od nacionalnog identiteta, u ime konstatacije, koju srpski globalisti ponavljaju kao sveti kanon, da je to „upravo ono što Amerika i zapadni svet očekuju od nas“.

Problem pravdanja izdajničkih postupaka u zemljama u kojima su globalistički eksponenti došli na vlast nije jedini, jer treba opravdati još mnogo toga da bi se uopšte opstalo u političkom vruhu. Tako zapažamo intenzivnu pojavu regionalnog povezivanja *nevladinih organizacija* na propagandnom planu, jer ih je muka naterala da jedni druge hvale, veličaju i uzajamno podržavaju, zbog paničnog straha od same pomisli šta će im se desiti u slučaju eventualnog nacionalnog protivudara. Naime, ispostavilo se da je u evroazijskom regionu rekonstrukcija društvenih sistema, kako su je oni propagirali, vrlo problematična. Stanovništvo je nezadovoljno promenama jer obećanja koja je nudila zapadna demokratija nisu ispunjena, a u međuvremenu, izašle su na videlo mnoge laži i prevare plasirane u određenom trenutku, samo sa ciljem da bi se javnost animira. Rumuni, Bugari, Mađari, Srbi, Makedonci i drugi, otvoreno ponavljaju pitanje: „Šta se dobilo padom komunizma?“ Zamena institucija vlasti pokazala se neadekvatnom, jer su postavljeni kadrovi koje lokalna sredina nije prihvatile. Marionetski režimi opstaju isključivo uz pomoć pritisaka iz inostranstva, a uslovljavanja na kojima insistira Zapadni svet da bi prihvatio nove „demokratske tvorevine“ nedvosmisleno daju do znanja da će i po formalnom prijemu u Evropsku Uniju narodi Južne i Istočne Evrope zauvek ostati gradani drugog reda, kao i da će prijemom u NATO, u startu morati da se pomire sa žrtvovanjem svojih vojnika u svakom budućem osvajačkom pohodu globalističke alijanse, kojoj je već sada preko potrebna jef-

tina pešadija. Stoga je medijski nastup *nevladinih organizacija* prema sopstvenim građanima, osim pravdanja izdaje, dodatno morao da bude usmeren i na suzbijanje ideja o otporu, uz obećanja o boljem i lagodnijem životu kada se društvene tranzicije završe, što im baš i ne ide od ruke bez obzira na moć propagandne mašinerije koja im stoji na raspolaganju.

PRISEĆANJE DVADESET ČETVRTO

Bezbednosni aspekti subverzivne propagande teoretski se mogu izučavati u nedogled, ali se njihova prava suština može dokučiti tek onda kada takvim aktivnostima počnete neposredno da se bavite. Laž, kao osmišljeni mehanizam odbrane (ili obmane), svojstvena je ljudskom rodu, tako da nema pojedinca koji nebrojeno puta u životu, u aktivnom i pasivnom svojstvu, nije iskusio efekte poluinformacija i dezinformacija u njihovom najbanalnijem obliku. Pokušajte da pretpostavite kako tek izgleda laž na čijem je osmišljavanju i plasmanu angažovan tim profesionalnih stučnjaka.

U špijunaži laž je permanentno prisutna, pre svega u standardnim fazama operativnog nastupa, na primer predočavanje netačnih podataka o identitetu („legendirano predstavljanje“), skretanje pažnje okoline u pogrešnom pravcu da bi se stvorili uslovi za izvođenje neke konkretnе tajne akcije (fingiranje tuče u kafani da bi se pometnja iskoristila za postavljanje prislušnih uređaja u objekat), prebacivanje odgovornosti za rezultate neke operacije na račun treće strane (podmetanje lažnih tragova prilikom diverzija ili atentata koji će istragu odvesti u željenom pravcu) i tako dalje. Mada takve, po pravilu jednokratne laži, do detalja moraju biti osmišljene, po složenosti se ne mogu ni porebiti sa lažima koje se plasiraju sa ciljem informativnog dezavuisanja javnosti protivničke strane iz dva bitna razloga: subverzivno-propagandna laž mora biti masovno prihvatljiva i

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

dugoročno održiva da bi ostvarila željene efekte. Evo jednog od iskustava koje je srpska Služba, kopirajući metodologiju globalističkih „nevladinih organizacija“ imala na tom polju.

Krajem 1995. godine, posle intervencije hrvatskih oružanih snaga na teritoriji Republike Srpske Krajine, katoličke „nevladine organizacije“ su započele propagandnu kampanju sa ciljem da srpske izbeglice iz te oblasti, a posebno malobrojne Srbe koji su ostali da žive na teritoriji Hrvatske, prinude na promenu veroispovesti, to jest, da iz pravoslavlja pređu u katoličanstvo. Kampagna im je bila jednostavna, a svodila se na prikriveni ultimatum, plasiran u formi molbe, da će dobrovoljnom promenom vere iskazati lojalnost hrvatskim vlastima i pomenutim gestom obezbediti punu zaštitu svojih imovinskih i građanskih prava, za koja će im, pod tim uslovima, garantovati Vatikan.

Kao odgovor usledila je kontrakampanja koju je sprovela Obaveštajna uprava jugoslovenske Službe državne bezbednosti. Radilo se o eksperimentalnoj subverzivnoj tajnoj propagandnoj akciji, osmišljenoj striktno prema planovima i programima Tavistok instituta, što kao način rada, bar koliko je meni poznato, do tada u praksi Službe nije korišćeno. Akcija je nosila kodni naziv „Prorok“, a realizovao ju je stručni tim formiran samo za tu priliku u sledećem sastavu: psihijatar prof. dr Petar Bokun, koji je inače doktorirao na problematici subverzivne propagande, mr Radomir Stolica, glavni psiholog Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srbije, psiholog-publicista mr Goran Matić, koji je nedugo posle ove akcije postavljen za ministra propagande u Vladu Slobodana Miloševića, Dušan Orlović, bivši načelnik Službe državne bezbednosti Republike Srpske Krajine – ovoga puta u svojstvu obaveštajnog analitičara stručnjaka za katolički kler, dva beogradска novinara čija imena neću spominjati jer procenjujem da bi sigurno imali problema kada bi se za njihove aktivnosti ove vrste saznalo, i ja – u svojstvu koordinatora akcije. Akcija je

imala tri cilja: 1. ostvarivanje uticaja na podsvest kolebljivog dela srpskog stanovništva, posebno vojno sposobnu mlađu populaciju, za koju je procenjeno da je u tim okolnostima bila podložna potpadanju pod katolički uticaj; 2. subverzivna diskreditacija Vatikana i katoličke crkve uopšte; 3. eksperimentalno praćenje rezultata ovakvog načina rada i sticanje iskustava na planu eventualnog uvođenja te prakse u budućim nastupima Službe.

Korišćena su tri veoma jaka radio-predajnika koja su pokrivala kompletna područja za koja smo bili zainteresovani. U vreme emitovanja udarnih vesti, na radio-programima koji su imali najveći procenat slušanosti i među srpskom i među hrvatskom populacijom, u intervalu 19,30 – 20,30 časova, „piratski“ smo se ubacivali svojim programom koji je trajao maksimum 4 do 12 minuta. Prvih nekoliko dana puštali smo samo popularne muzičke hitove, a onda započeli sa blokom govornih emisija, odnosno tekstovima koje je čitala spikerka prijatnog, monotonog glasa, sa hrvatskim akcentom. To su bile kratke priče, ponavljane u blokovima od dva dana zaredom, koje verovatno ne bi privukle ničiju pažnju da nisu plasirane u udarnom terminu.

Prva priča se odnosila na veličanje istorije katoličke crkve i njenog značaja za razvoj zapadne civilizacije. (Efekat je bio neznatan, jer je većina slušalaca smatrala da se radi o slučajnoj grešci mešanja programa. Pri tome, pravoslavci su psovali, a katolicima je, naravno, bilo drago).

Druga priča odnosila se na katolički humanizam i kanonsko shvatanje čovekoljublja sa konstatacijom da od svih hrišćanskih crkvi katolička tome pridaje najveći značaj. (Efekat je već bio osetan. Postalo je jasno da se neko namerno ubacuje, ali, imajući u vidu da su emisije trajale veoma kratko, od toga nije pravljen problem. Najviše je bilo zbunjeno rukovodstvo jedne hrvatske, inače katoličke radio-stanice, kome tek nije bilo jasno šta se dešava).

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Treća priča bila je posvećena katoličkim humanitarnim organizacijama, njihovom radu i međunarodnim priznanjima koje su za svoj rad dobijale. (Efekat je bio neuporedivo veći od očekivanog. U sredinama koje smo opservirali kao „kontrolne grupe“ uveliko se pričalo o nečijem ubacivanju u program, a emisije su pratili svi, i pravoslavci da bi negodovali i katolici kojima je to išlo u prilog. Počele su da stižu i prve prijave nadležnim organima zbog ometanja programa).

Četvrta priča odnosila se na hvalospev povodom široke svetske humanitarne kampanje koju je katolička crkva vodila sa ciljem pomoći ljudima obolelim od side (AIDS). Izneti su precizni podaci o broju obolelih koje su zbrinule katoličke zdravstvene institucije, broj akcija za prikupljanje novčanih sredstava namenjenih zaraženima i izvodi iz molitve vatikanskog pape „za pokoj duše“ preminulima od te bolesti. (Efekat je već počeo da se vidi, jer se javlja protest pravoslavaca. O problemu se raspravljalo i na sastancima lokalnih političkih partija. Nekoliko starešina katoličkih crkvi iz okoline pravdalo se tvrdnjama da to sa njima nema nikakve veze).

Peta priča započela je pitanjem: Zbog čega katolička crkva obraća toliku pažnju zaraženima od side? Odmah je usledio i odgovor da je to zbog činjenice što samo u Vatikanu oko 1100 katoličkih zvaničnika boluje od pomenute bolesti, pa je njihova zabrinutost sasvim razumljiva. (Efekat je bio da su i pravoslavci i katolici bili zbunjeni. Pravoslavci zbog činjenice da se tako nešto javno saopštava, a katolici, pomalo razočarani informacijom koju su čuli, nisu komentarisali ništa).

Šesta priča je usledila kao objašnjenje prethodne – da je najverovatniji razlog tolikog broja obolelih od side u Vatikanu taj što su među katoličkim sveštenstvom homoseksualizam i pedofilija

uobičajene pojave, usled čega je i rizik od prenošenja pomenute bolesti znatno povećan. (Efekat je već bio takav da su katolici počeli da se okupljaju u svojim crkvama i protestuju zbog puštanja „bogohulnih“ informacija preko radija. Pravoslavci su to naravno iskoristili kao povod za podsticanje katolicima, jer se radilo o sredinama u kojima homoseksualizam nije bio nimalo popularan).

Sedma priča (koja je, inače, ponavljana sledeće četiri emisije) bila je kratka i sadržala je samo jedno pitanje koje je, sa muzičkim pauzama, postavljeno desetak puta: Da li će Srbi pravoslavci, koje katolička crkva poziva da promene veru, po zahtevu Vatikana, morati da promene i svoja seksualna opredeljenja? (Naravno, sada je već svima bilo jasno da iza piratskih emisija stoje Srbi. Efekat je u potpunosti ostvario prvi cilj. U svim „kontrolnim grupama“ više definitivno nije bilo Srba koji su pokazivali kolebljivost u pogledu ponude da pređu u katolike).

Ono što je posebno interesantno je širi odjek subverzivno propagandne akcije „Prorok“. Najviše rukovodstvo katoličke crkve uputilo je preko svog izaslanika oštar protest predsedniku Miloševiću, a protestu se priključilo i nekoliko ambasada zapadnih zemalja. Milošević je insistirao da se vinovnici pronađu i uhapse. Lokacija na kojoj su bili smešteni naši predajnici otkrivena je vojnim goniometrišanjem i veoma brzo u nju je upala srpska policija. Goran Matić (budući ministar propagande) i jedan od naših novinara su uhapšeni i to od strane mojih kolega iz lokalne Državne bezbednosti. Imao sam muke da svom načelniku Jovici Stanišiću objasnim o čemu se radilo. Jedva sam naišao na razumevanje. Stanišić je insistirao da takve akcije više ne preduzimamo jer se „digla velika prašina“. Napominjem da se pre započinjanja opisane akcije, na širem prostoru desilo nekoliko incidenata skrnavljenja katoličkih crkvi, kao i napada na katoličko sveštenstvo, a da pri tome protesti i reakcije nisu bili ni približnog nivoa kao

posle serije naših propagandnih emisija. Očigledno da se nekome u svetu nimalo nije dopala ideja da Srbi počnu da koriste metode Tavistoka. Dopalo se to nekome ili ne, Matić i Bokun su sa ovakvom praksom nastavili – veoma uspešno.

OBLICI DRUŠTVENE SABOTAŽE KOJI SE SPROVODE PREKO NEVLADINIH ORGANIZACIJA

Šteta koju nacionalni interesi trpe od delovanja *nevladinih organizacija* sveobuhvatna je jer ne postoji društvena sfera koja nije ugrožena njihovom sabotažom. Da počnemo sa ekonomijom. U fazi izazivanja kriza, jedna od obaveznih pratećih pojava su ekonomski pritisci Zapada u obliku različitih vrsta sankcija. *Nevladine organizacije* u tome učestvuju na nekoliko načina, od obaveštajnog praćenja efekata krize na stanovništvo i unutrašnje političke prilike, preko pružanja pomoći kriminalizovanim pojedincima ili grupacijama da iz zemlje iznesu kapital, zlato i druge dragocenosti, do neposrednog izazivanja monetarnih poremećaja preko moćnih fondacija kao što je, na primer, Soroševa. U zemljama u kojima su prozapadni eksponenti preuzeli vlast, ekonomika sabotaža postaje još drastičnija. U tim zemljama se čelnici ovih organizacija postavljaju u upravne odbore firmi, na direkторска i druga rukovodeća mesta, gde pripremaju teren za realizaciju ekonomskih i geostrateških interesa zapadnih vlada. Tako je, na primer, kroz proces privatizacije u Srbiji, najveći broj državnih preduzeća, rudnika, fabrika i poljoprivrednih gazdinstava, na način tenderima prodat strancima, to jest formalnim nosiocima njihovog kapitala, po 20 do 40 puta nižim cenama od procenjene tržišne vrednosti.¹²⁵ *Nevladine organizacije* u tome su

---

¹²⁵ Prema jednoj od ekonomskih analiza efekata privatizacije u Srbiji, šećerane, čija je vrednost procenjena na 20 miliona USD prodavane su za 1 do 1,5 milion USD, nekoliko fabrika procenjenih da vrede 200 miliona USD pro-

imale ulogu organizatora, posrednika, pa čak i titulara kapitala kojim je privatizacija izvršena. Ekonomski šteta po državu i načiju ogromna je i dugoročna.

Drugi vid erozije nacionalnih interesa je kadrovska ili intelektualna sabotaža, usko vezana isključivo za delovanje *nevladinih organizacija*. Konkretno se radi o takozvanom „odlivu mozgova“ u organizaciji zapadnih fondacija specijalizovanih za finansiranje naučnog i profesionalnog usavršavanja u inostranstvu, kao što su *Fulbrajt*, *Soroš*, *Humbolt*, *Sosokava* i njima slične, preko kojih bespovratno iz zemlje odlaze najkvalitetniji stručnjaci i najumnija deca. Na taj način, Amerikanci, gotovo bez ikakvih ulaganja, dolaze do mase jeftinih visokoobrazovanih stručnjaka, koji im stižu iz svih krajeva sveta, izazivajući, istovremeno, kadrovsku stagnaciju u nerazvijenim i srednjerasvijenim zemljama. Posebnim projektima, kao prioritetski zadatak globalističkih kulturno-prosvetnih emisara, inicira se odvodenje natprosečno inteligentne i posebno nadarene dece. Samo u Srbiji, na tome je angažovano nekoliko *nevladinih organizacija* koje se bave evidentiranjem, okupljanjem i praćenjem dece predškolskog, školskog i srednjoškolskog uzrasta, za koju je na testiranjima ustanovljeno da im koeficijent inteligencije (IQ) prelazi 150, tj. dece koja su po tom kriterijumu okvalifikovana kao geniji.

Treći vid društvene sabotaže u koju su uključene *nevladine organizacije* odnosi se na sistematsko, plansko i organizovano eколошко zagađivanje određenih regiona u svetu. Naime, jedan od ključnih problema sa kojim se u poslednjih trideset godina suočavaju najrazvijenije zemlje Zapada, svakako je nerešen problem skladištenja ogromnih količina radioaktivnog otpada. Imajući u vidu to da se radi o takvoj vrsti opasnih materija koje je nemoguće

---

date su za 14 miliona, poljoprivredna dobra procenjena na 40 miliona prodata su za 2 itd.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

uništiti, niti na bezbedan način upakovati i odstraniti, svako područje gde se radioaktivni otpad odlaže predstavlja dugoročnu opasnost od ekološke katastrofe, pa se razvijene države trude da takve deponije dislociraju što dalje od svoje teritorije i svog stanovništva. Do sada je uobičajena praksa bila da se kontingenti takvog otpada, polulegalno ili još češće ilegalno, premeštaju u najnerazvijenije regije Južne Amerike, Afrike, Azije ili Okeanije. Polulegalno, uz pokriće fiktivnim ugovorima između zapadnih korporacija i lokalnih korumpiranih činovnika, a ilegalno, prilikom vojnih intervencija u kriznim područjima, odnosno korišćenjem prisustva humanitarnih misija koje, za potrebe svojih vlada, uz kontingente humanitarne pomoći ubacuju i druge sumnjive tovore. Po pravilu, najveće količine nuklearnog otpada zatiču se u zemljama koje ne samo da nisu imale razvijenu nuklearnu tehnologiju, već su bile toliko siromašne da nisu imale mogućnost ni da prehrane stanovništvo. Svaka takva novootkrivena ilegalna lokacija (Honduras, Nikaragua, Zapadna Sahara, Ruanda, Eritreja, Namibija, Bocvana, Bangladeš, Bosna, Makedonija, Kosovo i dr.) vezana je ili za prisustvo američkih oružanih snaga ili za boravak neke od humanitarnih misija.

Pojedini svetski geopolitičari smatraju da je rat na prostorima bivše Jugoslavije, između ostalog, izazvan i nerešenim problemima u vezi sa odlaganjem nuklearnog otpada, tvrdeći da postoje projekti u kojima su neke jugoslovenske regije markirane od strane Amerike i Evropske Unije kao prostor za odlaganje otpadnih nuklearnih materija.¹²⁶ Dosta podataka ukazuje na tačnost te tvrdnje. Naime, od stacioniranja NATO snaga u Bosni, muslimansko stanovništvo je u više navrata ulagalo proteste zbog uočene pojave da se u pojedine, davno zatvorene ugljenokope, u unutrašnjosti njihove teritorije, tajno dopremaju i skladište kontingenti neobeleženih metalnih buradi nepoznate, sumnjive sadržine. Takođe,

---

¹²⁶ S. Radišić, *Rat svih protiv svih*.

na Zapadu je javno objavljen podatak da su Amerikanci, prilikom vazdušnih NATO napada na Jugoslaviju 1999. godine, istovarili ogroman broj zastarelih, neupotrebljivih projektila sa radioaktivnim elementima, kao i kontejnera sa nuklearnim otpadom, kojima su zagadili Jadransko more. Prema izveštaju načelnika za radio-lošku zaštitu u Kliničkom centru Srbije Radomira Kovačevića u Srbiji i Crnoj Gori ustanovljeno je 112 lokacija na kojima su izručene radioaktivne bombe. Kod stanovništva Južne Srbije i Kosova ustanovljena je zabrinjavajuća kontaminacija uranijumom, a mnoštvo vojnika iz sastava mirovnih snaga Ujedinjenih nacija, koji su boravili na tim prostorima, teško je obolelo ili je već pomrlo.

Većina afera po pitanju umešanosti humanitarnih *nevladinih organizacija* koje deluju na prostorima bivše Jugoslavije u ilegalne poslove sa nuklearnim otpadom zataškana je. Uz to, neke od institucija te vrste, koje se čak reklamiraju da se, između ostalog, bave i nuklearnim otpadom, ni ne uzimaju se u razmatranje. Primera radi, američka *nevladina organizacija* – KBR (skraćenica od *Kellogg Bronjn & Root*), u svom oficijalnom poslovnom predstavljanju doslovno navodi da dobija 10 miliona američkih dolara godišnje za uklanjanje radioaktivnog otpada preko poslova sa vojnim bazama, 5 miliona američkih dolara zarađuje od održavanja objekata sa nuklearnim projektilima na Floridi, a 470 miliona američkih dolara godišnje od logističke podrške američkim snagama u Bosni i na Kosovu. Formulacija oko nuklearnog otpada tako je ukomponovana u tekst da se može zaključiti da im je to ključni posao na Balkanu. Prepostavljam da razlog nedodirljivosti pomenute *nevladine organizacije* leži u tome što sve ukazuje da je njen vlasnik najverovatnije Džon Dojč, bivši direktor američke obaveštajne službe CIA, čijim privatnim interesima marionetski balkanski režimi niti žele niti smeju da se suprotstave.

Četvrti vid je, veoma opasna i rasprostranjena zdravstvena saboraž, primarno vezana za *nevladine organizacije* humanitarnog

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

karaktera. U skladu sa izrekom „poklonu se u zube ne gleda“, siromašni narodi, unesrećeni epidemijama, glađu, elementarnim nepogodama, kao i stanovništvo u ratom zahvaćenim područjima, prinuđeni su da koriste svaku vrstu pomoći. Tu okolnost zapadne farmaceutske korporacije i naučnoistraživačke institucije beskru-pulozno koriste da bi ispunili neke svoje perfidne ciljeve. Jedna od uobičajenih pojava te vrste je ubacivanje ogromne količine neispravnih lekova koji se distribuiraju posredstvom humanitarnih *nevladinih organizacija*. U siromašne zemlje, u obliku međunarodne pomoći, već godinama stižu lekovi isteklog roka za upotrebu, to jest medikamenti sa po zdravlje štetnim sastojcima. Tako je polovina lekova koja je kao američka pomoć upućena u Bosnu bila neupotrebljiva, što znači da se ta američka humanitarna kampanja, u stvari, smišljeno svodila na oslobađanje od zaliha farmaceutskog hemijskog otpada i troškova oko njegovog uništavanja.

Posebno je zabrinjavajuća pojava eksperimentisanja sa novim, neproverenim lekovima, gde se unesrećena populacija zloupotrebljava za ilegalno ispitivanje njihovog delovanja na humanim uzorcima. Iza takvih eksperimenata stoje najpoznatiji zapadni univerziteti, naučne i vojnoistraživačke institucije, čiji se stručni timovi priključuju humanitarnim misijama pod izgovorom da se bave izučavanjem nekih nepoznatih bolesti da bi razvili lekove za njihovo suzbijanje. Naravno, pored ispitivanja lekova rade se i mnogi drugi testovi za potrebe vojske ili u medicinske svrhe, od psiholoških do genetskih, u kojima se ljudi bukvalno koriste kao laboratorijske životinje. U slučajevima masovnih trovanja ili pojava novih oboljenja proisteklih iz eksperimenata nad kojima je izgubljena kontrola, tragedije se opravdavaju situacijom zatečenom na terenu.

Svakako najteži vid zdravstvene sabotaže je namerno izazivanje zaraza. Mnogi politički analitičari smatraju da je virus side u Afriku došao preko seruma, vakcina i lekova iz zapadnih zemalja, i to sa ciljem proredivanja broja stanovnika ovog bogatog kon-

Drugi deo – Kako smrdi smrad

tinenta, što je, inače, od ranije zacrtani plan globalističkih stratega. Na primer, samo u Nigeriji, ovim virusom je na taj način zaraženo preko 5 miliona ljudi. To važi i za druge pojave masovnih zaraza potpuno novim vrstama bolesti u vezi sa kojima postoje ozbiljne sumnje da su namerno izazvane, kao što je to bio slučaj sa epidemijom SARS-a u Kini, ili sa „ptičjim gripom“ koji je započeo u Istočnoj Aziji, a danas preti da ugrozi celu planetu.

DESTABILIZACIJA I RAZARANJE NACIONALNOG VOJNOODBRAMBENOG SISTEMA KAO PRIORITETNI ZADATAK NEVLADINIH ORGANIZACIJA

Jugoslovenska armija je jedna od retkih državnih institucija za koju se sa punim pravom može reći da je nadživela propast prethodnog političkog sistema čiji je kontinuitet, inače, uspešno održavala punih šezdeset godina. Kao simbol nepokorivog nacionalnog duha, bezrezervnog patriotizma i čuvara nezavisnosti koji ni za pedalj nije odstupio pred daleko nadmoćnjom NATO silom, Armija je u svesti narodnih masa spontano počela da se doživljava kao nada u kakvu-takvu mogućnost slamanja novouspostavljenog izdajničkog proameričkog režima i povraćaj jugoslovenskog suvereniteta. A poverenja naroda u svoju vojsku nije bilo bez osnova. Mada se, na brzinu promenjeni, jugoslovenski armijski vrh pokazao kao veoma podoban za proameričko političko manipulisanje, neosporno je da je preko četiri petine vojnog sastava izražavalo protivljenje NATO opciji. Prednjačili su ratni oficiri, komunisti i nacionalisti, apelujući na nacionalno jedinstvo, ponos, viševekovnu slobodarsku tradiciju, na potrebu narodnog samoorganizovanja za pružanje otpora, pa ako zatreba i na odmazdu. Oni i danas u Srbiji čine kadrovsku platformu *Nacionalnog patriotskog fronta*, rame uz rame sa proslavljenim

akademicima, pravoslavnim sveštenstvom, nacionalno orijentisanim političarima leve i desne opcije, srpskim veteranima iz proteklih ratova i pripadnicima svih ostalih državnih organa i institucija koji, ni pod pritiskom pretnji i ucena, nisu pristali na izdaju zemlje. Takva Armija je, naravno, u samom startu političkih promena, proglašena najvećom smetnjom *demokratskim* procesima, sa kojom izdajnički režim u Beogradu nikako nije mogao da izade na kraj, pa je sa njihove strane upućena očajnička molba Amerikanima i Evropskoj Uniji da iznađu optimalno rešenje za neutralizaciju te, kako oni kažu „zaostale komunističke militantne tvorevine koja preti da preraste u opasnost po čitav slobodni svet“. Na destrukciju jugoslovenske vojske Zapad je zaista uložio neverovatno velika sredstva i angažovanje sa, po njih, problematičnim rezultatima, jer proces koji su započeli pre četiri godine još uvek ni izbliza nije okončan. Vodeća politička uloga u toj kampanji povjerena je, što se moglo i očekivati, globalističkim *nevladinim organizacijama*.

KONCEPCIJA NAORUŽANOG NARODA

Značaj koji je jugoslovenska vojska imala u prethodnim fazama političkih kriza, koje su u dvadesetogodišnjem kontinuitetu potresale zemlju, uglavnom je obrađen u prvom delu ove knjige, međutim, neophodno je dodatno se osvrnuti na neke okolnosti koje su primarno bile vezane za vojni vrh, to jest za instituciju Armije u užem smislu. Jugoslovenska Narodna Armija nastala je krajem II svetskog rata 1945. godine transformacijom partizanskih oslobođilačkih jedinica u legitimnu oružanu silu novouspostavljene države. Komunistička politička pozadina za nju je bila jedina i neprikosnovena, a polazeći od Lenjinove¹²⁷ doktrine o ar-

¹²⁷ Vladimir Iljič-Lenjin (1870–1924), ruski filozof i revolucionar, jedan od najvećih ideologa komunizma.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

miji kao „naoružanom delu radničke klase“, iz te ideje je proistekao i najznačajniji kohezioni faktor – neraskidiva povezanost vojske sa narodnim masama, što će predstavljati okosnicu njene moći sve do današnjih dana. Do koje je mere ta Armija bila narodna najbolje govori podatak da su 70% oružanog sastava činili regrutovani radnici i seljaci na redovnom odsluženju vojnog roka, dok se ukupna odbrambena ratna strategija svodila na angažovanje teritorijalnih formacija, sastavljenih od naoružanih, obučenih i dobro organizovanih civila. Mada ti civili, osim rukovodećih struktura, uglavnom nisu bili komunisti, trebalo bi imati u vidu da su jugoslovenski građani različitih nacionalnosti, poučeni negativnim iskustvima tek okončanog građanskog rata¹²⁸, u nadnacionalnoj komunističkoj ideji koju je propagirala Jugoslovenska Narodna Armija videli jedinu perspektivu za prosperitet u zajedničkoj državi, pa se privrženost takvoj Armiji i odazivanje njenim zahtevima širom zemlje najiskrenije tretiralo kao čast i patriotska obaveza. Zbog nepričekivane moći u odnosu na sve druge državne institucije i bezrezervne podrške najširih narodnih masa, Armija je vodila glavnu reč i u partiji i u politici. Desetinama godina to nikome nije smetalo, između ostalog i zbog činjenice da je veliki vođa jugoslovenskog naroda maršal Tito u svojoj ličnosti objedinjavao funkcije predsednika države, partijskog lidera i vrhovnog komandanta Oružanih snaga, pa privilegovani položaj Armije nije posebno ni potenciran.

U vreme smrti Josipa Broza, 1980. godine, realno se očekivalo, a u narodnim masama i priželjkivalo, da će upravo Armija, kao najodaniji sledbenik ideja komunizma i jugoslovenstva, izvršiti vojni puč i preuzeti svu vlast u zemlji, međutim, to se iz nekih razloga nije desilo. Prema neformalnim komentarima nekoliko partijskih zvaničnika iz tog perioda, armijski vrh je procenio da

---

¹²⁸ Uporedno sa Narodnooslobodilačkim ratom protiv nemačkih okupacionih snaga, na prostorima Jugoslavije se u periodu 1941–1945. godine paralelno odvijao i međunarodni građanski rat.

će zbog svoje moći i autoriteta zadržati dominantnu ulogu u jugoslovenskoj politici, bez javnog eksponiranja i eventualnih negativnih konotacija koje bi mogle proizići iz vojnog prevrata, tako da se od pomenute ideje, koja je inače ozbiljno postojala kao opcija, odustalo. Vreme je pokazalo da je njihova procena bila pogrešna.

Posttitovski period „realnog socijalizma“ karakterisala je nacionalna, to jest republička polarizacija, prvo na partijskom, a zatim i na političkom nivou, što je oko 1985. godine dovelo do potpune marginalizacije značaja jugoslovenskih federalnih organa. Između ostalih, to se veoma negativno odrazilo i na Jugoslavensku Narodnu Armiju, koja je u datim okolnostima postala svačija i ničija, što je rezultiralo njenom političkom samoizolacijom i pretvaranjem u otuđenu, nedodirljivu instituciju koja će nadalje funkcionisati kao *država u državi*. Pri tome, u širokim narodnim masama, Armija je zadržala ugled i autoritet koji je do tada uživala, što joj je uglavnom omogućilo da u odnosu prema političkim strukturama svoj neprikosnoveni društveni značaj bazira na poziciji sile. Političari su toga svakako bili svesni, pa, mada su prema Armiji osećali prikriveni animozitet, nije bilo čak ni pokušaja negiranja njenog autoriteta.

Neizmenjeno stanje zadržalo se i tokom faze uvođenja političkog pluralizma u Jugoslaviji. Opozicioni lideri, koji su svoje političke programe uglavnom bazirali na antikomunizmu, svojski su se trudili da ni jednim gestom, nastupom ili izjavom, ne povrede integritet Armije. Naprotiv, njihovo strahopoštovanje prema vojsci bilo je toliko da su se maltene nadmetali u dokazivanju svoje privrženosti vojnim institucijama. Tako su se, na primer, i u najekstremnijim opozicionim antikomunističkim javnim ispadima, kada je bilo nemoguće verbalno zaobići vojsku kao evidentnog čuvara kontinuiteta komunističke ideje, kritike odnosile isključivo na bezlične pojedince iz armijskog vrha, dok je Armija u celini obavezno glorifikovana kao patriotska i nezamenjiva.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Međutim, ni Armija nije ostala imuna na uticaje prodora političkog pluralizma. Krajem osamdesetih, po prvi put dolazi do otvorenijeg eksponiranja takozvanog „prozapadnog krila“ u armijskom vrhu, predvođenog generalom Brankom Mamulom. Preciznije, radilo se o grupaciji bivših prekaljenih komunista patriotske orijentacije, koji su, motivisani ličnim karijerizmom, odlučili da iskoriste svoju šansu u nesređenim političkim prilikama, napuste ideološki obrazac i državu povedu drugačijim putem. Njihova ideja je bila sasvim realna, jer je dobar deo mlađih vojnih starešina pokazivao simpatije ili bar neodlučnost po pitanju „zapadne političke opcije“ i verovatno bi bolje prošla da su se oslonili na kvalitetnije kadrove, da su bili bar malo strpljiviji i, povrh svega, da nisu nastupili agresivno i nipodaštavajuće prema srpskom nacionalnom pitanju, olako prelazeći preko činjenice da Srbi čine većinu oružanog sastava. Naime, politička dezorientacija brojnih kadrova savezne administracije, pretežno ljudi nesrpske nacionalnosti, prouzrokovala je stvaranje jezgra koje je perspektivu dalje karijere na zatećenim državnim pozicijama potražilo u osloncu na „prozapadno krilo“ vojnog vrha, bez neke precizno definisane ideološke pozadine. Istovremeno je i opozicija bila u uбеђenju da su ideološke promene u vojsci sasvim moguće, videvši u tome priliku za nenasilnu promenu sistema. U pomenutim okolnostima, strahopoštovanje koje je opozicija pokazivala prema Armiji pružilo je mogućnost Vojnoj službi bezbednosti, tada predvođenoj kadrovima školovanim na Zapadu, da se upusti u veoma rizičnu operativnu unutrašnjopolitičku manipulaciju ostvarivanja potpunog uticaja na opozicioni deo nezadovoljnih masa. Mnoštvo tadašnjih, a i kasnijih opozicionih lidera, našlo se na spiskovima agenturne mreže Vojne službe, što je neretko izazivalo trivenja sa Službom državne bezbednosti koja je pomenuti srođni vojni organak s pravom optuživala da joj se *meša u posao*. Odnosi su postali naročito zategnuti kada je Državna bezbednost došla do saznanja da deo vojnog vrha indirektno, pa i direktno, stojiiza

niza antidržavnih opozicionih aktivnosti, ali ti nalazi nikada nisu izašli na videlo, jer je njihovu prezentaciju sprečavao tadašnji predsednik Srbije Ivan Stambolić, koji je pripadao istom političkom klanu.

Odnosi su definitivno raščišćeni u vreme *obaranja* Stambolića i dolaska Slobodana Miloševića na vlast, što je „prozapadno kri-lo“ vojnog vrha po svaku cenu nameravalo da spreči, zbog čega je u nekoliko navrata došlo i do otvorenog potezanja oružja između pripadnika dve Službe bezbednosti, na sreću bez posledica. Situacija u vojsci brzo je stabilizovana adekvatnim kadrovskim promenama u Generalštabu, što je prošlo bez potresa i tenzija, jer se ispostavilo da na nižim formacijskim nivoima zagovornici prozapadnih ideja nisu naišli na konkretnu podršku. Međutim, odnos prema Armiji više neće biti isti. Od tada imamo vojsku koju neizmerno poštuju svi, i vojni vrh kojeg više neće poštovati niko. Takođe, iz krugova suspendovanih prozapadno orijentisanih visokih jugoslovenskih oficira, članova njihovih porodica, simpatizera i istomišljenika, nastaje prvi ešalon kadrova globalističkih *nevladinih organizacija* koje će kasnije biti angažovane na dajem urušavanju odbrambene gotovosti zemlje.

Period početka građanskog rata i raspada jugoslovenske države 1991. godine, Armija je dočekala svesno i nespremno. Svesno, jer su sve kompetentne bezbednosne analize ukazivale na to da se ratna drama ne može izbeći, i nespremno, jer je ukupnim strateškim planovima ona bila usredsređena isključivo na dejstva prema eventualnim spoljašnjim neprijateljima, dok mogućnost izbjivanja unutrašnjeg rata nije uzimana u obzir, pa na tom planu nikakve vojne pripreme nisu ni preduzimane. Uz to, ni Armija nije mogla ostati imuna na nacionalističku euforiju koja je zahvatila sve krajeve zemlje. Za komunističku nadnacionalnu ideju, u armijskim krugovima zvanično su se deklarisali svi, mada su je u praksi dosledno sprovodili samo srpski oficiri, koji će, kao što se videlo,

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

na kraju priče biti proglašeni glavnim zagovornicima i vinovnicima ratnih stradanja.

Činjenica je da je s početka Armija predstavljala najžilavije uporište jugoslovenstva, ali njena nespremnost da silom oružja beskom-promisno stane u odbranu sopstvenih istorijskih tekovina uvela ju je u stanje institucionalnog kolapsa. Još izraženije nego u situaciji koja se desila deset godina ranije, posle smrti Josipa Broza, Armija je propustila poslednju šansu da vojnim udarom na silu sačuva, za njen opstanak presudno, jedinstvo zajedničke države. Uslovi za tako nešto zaista su bili idealni jer je većina stanovništva otvoreno pozivala armijski vrh da zavede red u zemlji, a ultranacionalističke paravojne formacije još nisu bile spremne i dovoljno organizovane da joj se ozbiljnije suprotstave. Međutim, ispostavilo se da su za tako nešto bili voljni samo srpski generali (i jedan Slovenac), što nije bilo dovoljno da bi se donela sudbonosna odluka, jer 1991. godine „u celom vojnom vrhu, od 16 glavnih generala, samo su dva bili Srbi“.¹²⁹ Uz to, procenjivalo se da Armija ne bi dobila ni minimum međunarodne političke podrške, pre svih od Rusije koja, okupirana sopstvenim državnim problemima, nije pokazivala dovoljno interesa za uplitanje u jugoslovensku krizu.

Ratna dejstva koja su usledila na delu su pokazala neodrživost nekih od temeljnih postavki vojne nauke. Naime, dobro organizovana jugoslovenska vojska funkcionsala je spontano i takoreći besprekorno i pored katastrofalno nesposobnog vojnog vrha. Gde god su lokalne vojne starešine bile u mogućnosti da samostalno odlučuju Armija je beležila uspeh, dok tamo, gde je naređenja neposredno izdavao vojni vrh, rezultati su bili pogubni. Na primer u Sloveniji, rat je trajao kratko sa neznatnim žrtvama. Lokalne vojne starešine tražile su eksplicitan stav Generalštaba o tome da li će se ratovati svim raspoloživim sredstvima ili ne. S obzirom

¹²⁹ S. Milošević – iz uvodnog izlaganja njegove odbrane pred takozvanim „Tribunalom u Hagu“.

na to da nikakvo konkretno naredenje nije stizalo, vojni sastav, koji inače nije bio motivisan da se na svoju ruku upušta u sukob sa slovenačkim narodom, zadržao je pasivan stav, usredsređujući se na pripreme za izvlačenje sa te teritorije. Objektivno, slovenačka kriza bi se sigurno okončala bez oružanih incidenata da nesposobni vojni vrh u Beogradu, sa primarnim ciljem održavanja sopstvenih političkih pozicija, nije doneo besmislenu odluku da u to područje uvede dodatne snage za „demonstraciju sile“, sa nedopustivo nepreciznim naređenjima, koje su slovenački teritorijalci razbili u prvom borbenom kontaktu.

Rat u Hrvatskoj bio je neuporedivo žešći. Tu je, osim nesposobnog vojnog komandnog vrha, dodatni problem predstavljala izdaja hrvatskih oficira i vojnika koji su masovno prelazili na stranu ultranacionalista. Međutim, lokalne starešine Jugoslovenske Narodne Armije, poučene slovenačkim iskustvom, preuzele su stvar u svoje ruke i ne obazirući se na nebulozna naređenja kompromitovanih ispolitizovanih beogradskih generala, samoinicijativno započele preuzimanje adekvatnih vojnih operacija, čime su uglavnom uspeli da parališu delovanje hrvatskih paravojnih formacija. Na taj način, prisilili su i sopstveni vojni vrh da prvi put nevoljno istupi sa konkretnim stavom koji se svodio na nalog za dislociranje prema unutrašnjosti jugoslovenske teritorije. Međutim, za razliku od slovenačkog primera, vojna nadmoć na tenu omogućila je ovog puta jugoslovenskoj vojsci da se dislokacija ljudstva i kompletne tehnike izvrši sistematski i organizovano, sa uspostavljanjem linije razgraničenja koja je strateški optimalno odgovarala jugoslovenskoj strani.

Tako je, u vihoru građanskog rata, zahvaljujući isključivo samoinicijativi jednog broja preduzimljivih terenskih oficira, Jugoslovenska Narodna Armija uglavnom sačuvana, doduše u okrjenjenom, ali još uvek respektivnom obliku po ljudstvu, moralu i resursima. Opstajala je pod više nego neverovatnim okolnostima. Primera radi, S. Radišić objašnjava da su „pojedini Slovenci ostali na najvišim

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

pozicijama u JNA i posle završetka rata u Sloveniji. U visokim vojnim ustanovama Hrvati su bili odgovorni i za ratni plan u Hrvatskoj iako je taj plan bio najstroža tajna. Takođe, vojni kadrovi koje su oni doveli i postavili, ostali su desetinama godina posle njih.¹³⁰ Samo po sebi, to bi bilo dovoljno da se već načeti jugoslovenski vojni sistem dokrajči za sva vremena, jer su se kadrovski promašaji, po nekoj suludoj logici, nizali jedan za drugim. Još nekoliko puta, jedan nesposobni vojni vrh biće zamjenjivan drugim nesposobnim vojnim vrhom, izdaja će razarati jugoslovensku armiju na svim nivoima, ali ona, na zaprepašće zapadnih vojnih analitičara, ne samo da će opstati, već će u međuvremenu stići ugled najrespektivnije vojne sile u regionu. Neko će se sigurno zapitati kako je to moguće. Veoma jednostavno: armijski sastav počivao je na naoružanom narodu prisiljenom da ratuje za sopstveni opstanak, veoma otpornom i na budale sa vrha i na izdajnike sa dna.

Od 1992. godine, Jugoslovensku Narodnu Armiju uglavnom su činili Srbi, računajući tu i bosanske Srbe muslimanske tradicije. Ideja jugoslovenstva bila je dominantna i uspešno je izlazila na kraj sa rastućim srpskim i muslimanskim ekstremizmom. Sve je ukazivalo na to da se otcepljenje Slovenije i Hrvatske neće bitnije odraziti na kontinuitet jugoslovenske države, a što je još važnije, ni na kontinuitet njenih oružanih snaga. U prvom delu knjige moglo se videti koliki je to problem predstavljalo kreatorima zapadnih globalističkih interesa, pa je, uz direktno mešanje Amerikanaca, ubrzo došlo do isforsiranog izbijanja građanskog rata u Bosni između srpske i muslimanske strane. I ovoga puta, na delu se pokazala *hronična boljka* jugoslovenske vojske oličena kroz nesposobne generale i sposobne ratnike. Nesposobnost vojnog rukovodstva, u stvari se, kako tvrde moje kolege iz vojne Službe,

---

¹³⁰ Parafrazirano prema: S. Radišić, *Rat svih protiv svih*.

bazirala na veleizdaji od strane glavnokomandujućeg generala Veljka Kadijevića, koji je po nalogu Amerikanaca, u skladu sa njihovim tajnim planom, uvukao jugoslovensku armiju u besmisleni rat. Naime, provokacije koje su muslimanski ekstremisti zaista izvodili prema vojsci, koja je na tom prostoru figurirala kao jedini i stvarni garant mira, ni izdaleka nisu bile takvog intenziteta da bi se na njih moralo reagovati onako kako je naređivao Kadijević. Mada je Armija primenom sile brzo uspostavila punu kontrolu nad celom teritorijom, strateški je dugoročno poražena samim uvlačenjem u sukobe, što će rezultirati kasnjom intervencijom međunarodnih NATO snaga.

Suprotno očekivanjima Zapada, bosanski rat, ma koliko bio besmislen, još je više ojačao jugoslovensku vojsku. Konkretno, unutrašnja kohezija oružanog sastava postala je još čvršća i patriotski izdiferenciranija, jer su armiju nadalje činili samo Srbi, predvođeni srpskim komandnim sastavom. Mada je uz tu Armiju formalno zadržan naziv *jugoslovenska*, termin je više tretiran kao iznuđeno rešenje nominalnog političkog kontinuiteta koji je bio neophodan da bi se obezbedio opstanak celokupnosti teritorije preostale od bivše države. U nekim krajevima zemlje, dolazilo je do ozbiljnijih političkih problema zbog masovnih zahteva da se sada već suštinski drugačije kadrovski koncipirana Armija ogradi od komunističke tradicije i preuzme adekvatne srpske nacionalne atribute, ali su ti problemi uspešno prevaziđeni kompromisom između srpskih komunista i srpskih nacionalista koji su se, objektivno, našli na istoj patriotskoj idejnoj platformi.

Zapadni vojni stratezi, zabrinuti zbog uspešnog kontinuiteta *krnje Jugoslavije* i iznenadjujućeg uspona njene oružane sile, sproveli su nekoliko vojno-političkih kampanja da bi preokrenuli situaciju u svoju korist, ali uz sva njihova nastojanja, značajniji potres u državi i Armiji desio se tek 1995. godine, kada su hrvatske snage pomoći NATO pakta okupirale zapadnu srpsku oblast – Republiku Srpsku Krajinu. Potres je usledio zbog kardinalno

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

pogrešnog političkog stava jugoslovenskog predsednika Sloboda-na Miloševića da se Krajina preda bez borbe, mada je međunarodnim ugovorima jugoslovenska Armija bila određena za osnovnog garanta mira i bezbednosti tog dela srpske teritorije. Činjenica da se Armija izvukla, ostavljajući nekoliko stotina hiljada nezaštićenih srpskih civila na cedilu, izazvala je burna negodovanja u svim krajevima zemlje, međutim, veoma delikatnu situaciju razrešio je predsednik Milošević, preuzimajući svu odgovornost za taj sramni čin na sebe, spasavši tako vojsku od zasluženog debakla. Iako je prvi put od početka izbjivanja jugoslovenske krize došlo do masovne pojave nepoverenja srpskog naroda u instituciju vojske, preovladao je stav da osim te, kakve-takve Armije, druge nema niti je može biti, pa se situacija relativno brzo stabilizovala. Uz to, ma kako absurdno delovalo, vojni sastav stacioniran na preostalim srpskim teritorijama čak je ojačao, jer je od tada mogao da računa na bar još 200 000 vojno sposobnih izbeglih Krajišnika i njihovih mnogobrojnih starešina, koji nisu imali drugog izbora nego da se stave na raspolaganje komandama jugoslovenskih oružanih snaga na područjima gde su se zatekli.

Snaga i žilavost jugoslovenske vojske ozbiljno je zabrinjavala zapadni svet. Evo šta o tome kaže američki vojno-strateški analitičar Jozef Bodanski¹³¹: „Zaista, ukupan jugoslovenski vojni sistem je ostao zdrav. Ne postoji ozbiljan raskid između civilnog i vojnog sistema uprkos ekonomskim nevoljama. Tokom devedesetih, procenat ljudi koji su ispunjavali svoje obaveze pri odazivaju na vojne vežbe ostao je stabilan i vrlo visok. Populacija je ostala patriotski raspoložena a neposredan kontakt između civila i njihove armije je ostao održiv... Suočen sa rastućom tenzijom širom prethodne Jugoslavije i potpuno svestan velikih planova Zagreba i Sarajeva (tj. hrvatske i muslimanske strane), Beograd nije mogao da propusti da ne preduzme određeni stepen modernizacije

---

¹³¹ Jozef Bodanski – *Neki to zovu mir.*

i razvoja vojske, uprkos trenutnoj (teškoj) ekonomskoj situaciji. Rusija se pokazala kao odan i velikodušan pokrovitelj. Čim je skinut embargo, Rusija je čekala da snabde Jugoslaviju velikim količinama sofisticiranog oružja, uključujući dodatne letilice, uglavnom MIG-ove 29 i druge savremene avione.“ Bodanski zaključuje: „Znajući da su Zagreb i Sarajevo u potpunosti kršili legalnost nabavke oružja u prošlosti, Beograd je shvatio da će Hrvatska i Izetbegovićeve snage u Bosni nastaviti sa tom praksom. Isto tako, Beograd je bio svestan ranjivosti Jugoslavije na vojnu NATO intervenciju i naročito Sjedinjenih Američkih Država s obzirom na stalno ponavljane pretnje Clintonove administracije – da će bombardovati Beograd.“ Najzad, kao jugoslovenski odgovor na sve navedene potencijalne ratne opasnosti, Bodanski citira izjavu tadašnjeg komandanta Oružanih snaga Jugoslavije generala Momčila Perišića, koji između ostalog konstatiše: „Istorijsko iskustvo nam govori da su u ovom regionu krajnje jake i dobro opremljene Oružane snage neophodne u sva vremena, snage koje će biti premljene da podnesu velike žrtve“.

Sve u svemu, zapadni, prvenstveno američki vojni analitičari, zaključili su da će jugoslovenski oružani potencijal dugoročno predstavljati smetnju globalističkim ciljevima njihovih vlada i da pod hitno treba preduzeti sve raspoložive mere u cilju neutralisanja pomenutog problema. Usledilo je totalno zaoštrevanje ekonomske blokade i niz međunarodnih mirovnih konferencija koje su imale samo jedan cilj – slabljenje borbene gotovosti jugoslovenske Armije. U međuvremenu, intenzivirana je aktivnost svih američkih *nevladinih organizacija*, već uveliko prisutnih na jugoslovenskom prostoru, na čelu sa fondacijom *Soroš* i nekoliko kvazimirotvoračkih pokreta, koje su propagandnim kampanjama pokušale da stvore jaz između vojske i stanovništva, pozivajući na defetizam, deztererstvo i izdaju. Sve te aktivnosti pretrpele su potpuni krah. Jugoslovenska Armija definitivno je ostala u funkciji nacionalnih interesa, uživajući bezrezervnu podršku naroda. Zapadni

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

svet okarakterisao je to kao uvredu i pretnju od strane jedne, za njih, marginalne zemlje, zauzevši stav da Jugoslaviju i njenu Armiju neizostavno treba uništiti na najbrutalniji mogući način. Početkom 1999. godine usledila je NATO intervencija, tada najopsežnija vojna akcija Zapadnih sila od okončanja Drugog svetskog rata.

Neposredno pred NATO intervenciju, komanda jugoslovenske armije poprilično je destabilizovana političkim nametanjem neadekvatnih kadrovskih rešenja od strane predsednika Miloševića. Nekompetentni, neautoritativni generali, koji su vojnu karijeru izgradili po osnovu poltronskog dodvoravanja aktuelnoj partijskoj *vrhuški*, neprestano su podržavali pogrešnu tezu o „američkom zastrašivanju“, plasiranu od strane Miloševićevih savetnika, tvrdeći da tekući zapadni vojni pritisci i evidentno nagomilavanje NATO snaga u okruženju neće rezultirati ratnim sukobom. Protiv sebe su imali kompletan vojni operativni sastav koji je argumentovano stajao iza procena da će NATO udar sigurno biti izveden, sa vrlo preciznim obaveštajnim podacima o terminima i pravcima napada. Tek posle nekoliko mučnih, maratonskih rasprava na vojnom i političkom nivou, zauzet je stav o neophodnosti preventivnih priprema za ratno stanje. U međuvremenu, operativni deo armijskog komandnog sastava takve pripreme je samoinicijativno sproveo, davno pre donošenja političke odluke, pa je NATO intervencija dočekana spremno.

Jugoslovenska Armija računala je sa činjenicom da će se suočiti sa tehnički neuporedivo superiornijim protivnikom. Obaveštajni podaci nedvosmisleno su ukazivali da će se NATO udari uglavnom svoditi na korišćenje tehničke nadmoći, lansiranjem raketnih projektila iz daljine ili bombardovanjem sa velikih visina na kojima će neprijateljske letilice biti nedostupne zastareloj jugoslovenskoj protvvazdušnoj odbrani. Takođe, računalo se i sa činjenicom da će napadi biti maksimalno precizni, jer su lokacije potencijalnih ciljeva izučavane godinama preko raznoraznih posmatrača UN, hu-

manitaraca, *nevladinih organizacija* i mnoštva *prijateljskih* stranih izveštača, koji su nebrojeno puta zaticani u akcijama opservacije i lociranja vojno-strateških objekata na terenu. Zato je strategija odbrane bila orijentisana na tajno dislociranje ljudstva i resursa, takтику podnošenja prvih udara sa daljine i organizaciju odbrane po principu formiranja partizanskih odreda, predviđenih da neprijateljske snage spremno i beskompromisno dočekaju u neposrednom pešadijskom kontaktu.

Naime, bez obzira na apsolutnu tehnološku superiornost, osnovni nedostatak ratnog sastava Zapadne alijanse zasnivao se na njihovoj poslovičnoj nesposobnosti za efikasno delovanje u kopnenim operacijama. Procenjivalo se da bi to naročito došlo do izražaja na području Srbije, koja je geografski, zbog pretežno šumsko-planinskog terena, idealna za partizansko odbrambeno ratovanje. Gotovo sve strane analize, pa i američke, ukazivale su na to da je ljudski NATO potencijal katastrofalан.¹³² Da bi eventualno nadomestili taj

---

¹³² Neustrašivost vojnika Zapadne alijanse u neposrednim borbenim sukobima prisutna je samo u izmišljenim holivudskim filmskim koreografijama. U stvarnosti, svi ti *vrii komandosi* po pravilu su se ponašali kao uspaničene kukavice, uvek spremni na bekstvo ili bezuslovnu poredaju. Podsećanja radi, tokom četiri godine Drugog svetskog rata, na dalekoistočnom frontu, američke i britanske kopnene operacije su se svodile na bežanje pred japanskom armijom, a u direktne sukobe njihove snage su se upuštale samo u situacijama kada su terenski bile nadmoćnije bar 5 do 10 puta. U sudarima sa Nemcima prolazili su još gore, tako da su jedina vojska koja je zaista bila sposobna da se suprotstavi nemačkoj ratnoj mašineriji bili Rusi. U Korejskom ratu, američki debakl se slobodno može nazvati vojničkom sramotom, jer se redovno dešavalо da se kompletni njihovi pukovi predaju pri prvom neposrednom kontaktu sa korejskim i kineskim odbrambenim snagama. Dokumentarni filmovi sa desetinama hiljada zarobljenih američkih komandosa, koje sprovode kineski i korejski vojnici, i danas su u zapadnim medijima zabranjeni za prikazivanje. Što reče beogradski vojni teoretičar S. Radišić: „Vijetnamci su američke vojнике porazili klopkama za životinje“. Da ne spominjem debakl u Somaliji, gde su domoroci kopljima rasterali najelitniju američku vojnu formaciju, što se prepričava kao vic.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

bitan nedostatak, Amerikanci su ozbiljno računali na ispomoć šiptarskih i bosanskih muslimanskih paravojnih potencijala, planirajući da ih u datom trenutku ivedu u ratna dejstva kao pešadijsku prethodnicu svojim trupama, ali su i tu omanuli u procenama, jer ni šiptari ni muslimani, koji su samim činom NATO intervencije ispunili svoje političke ciljeve, nisu bili voljni da ginu, čak ni po cenu zadobijanja zvaničnog statusa NATO saveznika.

Bilo je evidentno da će NATO komanda napasti Jugoslaviju bez precizno razrađenih planova o eventualnim kopnenim dejstvima. Na osnovu tog zaključka, kod jugoslovenskih vojnih stratega javila se opravdana bojazan da će NATO udar primarno biti usmeren prema civilnim ciljevima. Strah je bio opravdan jer, kako se ubrzo ispostavilo, glavna meta NATO avijacije bili su civilni objekti. Naime, polazeći od stava vodećih analitičara ratnih fenomena da: „Cilj rata nije toliko da se uništi neprijatelj koliko da se slomi njegova volja za otporom“¹³³, NATO stratezi su procenili da će jugoslovensku armiju poraziti samo ako razbiju njenu podršku kod naroda, što je uostalom, od ranije bila uobičajena praksa zapadnih sila, vešto prikrivana istorijskim falsifikatima.¹³⁴

Takav trend je u američkoj armiji danas još prisutniji. Prema tumačenju savremenih psihologa odgovor je jednostavan. Ratnom regrutacijom u Americi obuhvaćena je ili populacija koja živi kvalitetnim visokim standardom mentalno nespremljena da rizikuje život negde daleko od svoje zemlje i to zbog interesa koji joj nisu savim jasni, ili, pak, siromašni deo stanovništva koji tek nije motivisan da gine za interesu imaginarnе vrhuške koja živi neuporedivo kvalitetnije od njih. Uz to, jedinice sastavljene od dobro plaćenih i besprekorno obučenih profesionalaca su malobrojne da bi pokrile sve zahteve američkog vojnog avanturizma, enormno su skupe da bi se žrtvolovale u masovnim vojnim operacijama, i najzad, mentalni sklop profesionalnog vojnika je primarno baziran na stavu *preživeti po svaku cenu*, pa po pravilu, i oni izbegavaju učešće u borbama u kojima na protivničkoj strani imaju patriotske odbrambene snage spremne na samožrtvovanje.

¹³³ S. Radišić *Rat svih protiv svih*.

¹³⁴ Zapadna alijansa predvodjena Amerikom je u Drugom svetskom ratu porazila Japan tek posle masovnog masakra nad civilima bacanjem atomskih bom-

Tako je za 72 dana ratnih dejstava, na Jugoslaviju izvedeno 31 529 vazdušnih napada, većinski usmerenih prema civilnom stanovništvu. U početku, zvanična saopštenja jugoslovenske strane, koja su na to ukazivala, NATO zvaničnici su apriorno osporavali i proglašavali neistinom, sve dok nisu uvideli da se njihova kampanja ne odvija tokom koji su predviđali, jer se oružani otpor jugoslovenske Armije odvijao nesmanjenom žestinom, a antiameričko i antizapadno raspoloženje naroda ne samo da nije jenjavalo već se sve više rasplamsavalо. Tek tada je NATO nastupio otvoreno, uputivši jugoslovenskom političkom i vojnom vrhu emisare sa ultimativnom porukom da će započeti sistematsko istrebljivanje civilnog stanovništva ukoliko jugoslovenska strana ne pristane na bezuslovnu kapitulaciju. Praktično, rat je okončan bez kopnene NATO intervencije i nažalost, bez neposrednog sučeljavanja jugoslovenske Armije sa neprijateljskim formacijama, što bi, kako su kasnijom analizom ustanovili američki vojni stručnjaci, za NATO snage rezultiralo ogromnim gubicima.

I za jednu i za drugu stranu ovaj rat je istovremeno bio i dobijen i izgubljen. Jugoslovenska Armija je sačuvala državnu teritoriju, politički sistem i nacionalni suverenitet, mada je zauzvrat morala da pristane na iznuđena politička rešenja koja su se ticala teritorije Kosova. NATO armada je dobila mogućnost da se stacionira na delu kosovske teritorije, ali jugoslovensku državu i njene oružane snage niti je neutralisala niti im nanela ozbiljnije gubitke koji bi se mogli okarakterisati kao vojnički poraz. Prema podacima Pentagona, u vreme pomenute NATO operacije uništeno je oko 100 jugoslovenskih aviona, 120 tenkova, 203 oklopna transportera, 314 artiljerijskih oruđa, 286 drugih vozila Vojske

---

bi na Hirošimu i Nagasaki, vojna premoć nad nemačkom armijom ostvarena je isključivo danonoćnim neselektivnim bombardovanjem nemačkih velikih gradova, američke intervencije u Koreji i Vijetnamu u 90% slučajeva su se svodile na bombardovanje civilnih naselja itd., što je sve medijski obrazlagano i pravdano na raznorazne načine.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Jugoslavije. Takođe, Pentagon izveštava da je uništeno 45 mostova, koje je NATO tretirao kao vojne objekte, kao i mnoge rafinerije, fabrike, aerodrome i privredne objekte, za koje se neargumentovano procenjivalo da pripadaju Armiji. Međutim, u mnogim drugim izveštajima, američki vojni zvaničnici nevoljno priznaju da su njihovi ratni efekti bili zanemarljivi, sa ukupnim rezultatima koji se mogu okarakterisati kao poražavajući za jednu silu koja sebe želi da predstavi neprikosnovenom u globalnim razmerama, jer su bombardovane kasarne u kojima nije bilo ni ljudi ni protivničkih resursa, raketirana su borbena sredstva za koja se već u toku same akcije ispostavljalo da su makete ili dobro zakamuflirani simulatori za skretanje pažnje, a na jednom mestu, glavno-komandujući američkih snaga Vesli Klark otvoreno priznaje i pravda svoje propuste konstatacijom: „Efikasnost jugoslovenske vojne obaveštajne Službe bila je besprekorna pa je naš efekat iznenadenja po pravilu bio anuliran rano i često“.

Svoje gubitke NATO je, iz propagandnih razloga, sveo na minimum. Još tokom ratnih dejstava, Amerikanci su održavali permanentnu posrednu *vruću liniju* sa jugoslovenskim Generalstabom, koristeći je, između ostalog, i za cenzanja po pitanju ratnih saopštenja. Naime, za svaki američki oboren avion ili za zarobljenog pilota, jugoslovenskoj strani je nuđena nagodba – da će neki od planiranih objekata raketiranja (most, fabrika, železnički čvor) biti pošteđen ukoliko se sačuva diskrecija o NATO gubicima. Takvi aranžmani su bili apsolutno isplativi za jugoslovensku stranu, pa kompletna informacija o oborenim NATO letilicama ni do danas nije zvanično objavljena. Naravno, ti podaci su kad-tad morali da *procure*, sa zaista problematičnim pokazateljima do koje mere tehnički zastareli odbrambeni kapaciteti jedne zemlje mogu parirati najnaprednijoj vojnoj tehnologiji.¹³⁵

---

¹³⁵ Prema ruskim izvorima, uglavnom potvrđenim od jugoslovenske a delimično i od američke strane, NATO gubici tokom agresije na Jugoslaviju bili su sledeći: a) borbenih aviona, lovaca-bombardera, taktičkih i strateš-

PREVRAT

Iz rata protiv NATO-a jugoslovenska Armija je iznašla iznurena, sa desetkovanim infrastrukturom, ali njen vitalitet nije narušen. Činjenica da se uspešno suprotstavila najmoćnijoj vojnoj sili na svetu, bez obzira na katastrofalne posledice razaranja koje je podnela cela zemlja, učinila ju je u očima domaće, a i jednog dela međunarodne javnosti, moralnim pobednikom. Njen neokaljani ugled ukazivao je na to da će Zapadna koalicija, sa te strane, još dugo morati da računa na ozbiljan otpor u razrešavanju balkanske krize po globalističkim planovima.

Shodno tome, strategija budućeg nastupa NATO-a prema jugoslovenskoj Armiji bitno je izmenjena. U prvi plan postavljena je teza vodećih vojnih teoretičara, koja glasi: „Politički poraz jedne nacije nije konačan kada neprijateljski vojnici okupiraju njenu teritoriju, već kada neprijateljski funkcioneri okupiraju institucije civilnog društva i nad njima ostvare efikasnu kontrolu.“¹³⁶ Sa njihove strane procenjeno je da pažnju treba primarno usredosrediti na one okolnosti koje će doprineti da se Armija, koju nisu slomili ratom, porazi političkim sredstvima, pa su svi obaveštajni, subverzivni i propagandni resursi Zapadnog sveta preusmereni u tom pravcu. A parametri koji su im išli u prilog su sledeći:

---

kih bombardera i drugih pogodeno je 171, a oboren 67, računajući samo one koji su pali na teritoriju Jugoslavije, plus otprilike isto toliki broj onih koji su se survali na teritorije okolnih zemalja. Od toga: F-4 oboren 4, F-15 oboren 2, F-16 oboren 7, F-A-18 oboren 12, F-117-A *Stelt* oboren 3, *Miraza* – 2000 oboren 2, A-10 oboren 6, B-52 oboren 1, B-2-A oboren 1, kao i 29 aviona bez bliže identifikacije tipa; b) najmanje 11 borbenih i transportnih helikoptera, od kojih su 4 potvrđena kao oklopne letilice tipa Apač, plus oko 30 bespilotnih izviđačkih letilica i 238 krstarećih raketa.

¹³⁶ Citirano prema: S. Radišić, *Rat svih protiv svih*.

Poremećeni odnosi između Armije i jugoslovenskog političkog vrha na čelu sa Miloševićem

Vrlo loša kadrovska rešenja koje je Milošević nametnuo vojski, a kako ćemo kasnije videti i civilnim bezbednosnim strukturama, pokazaće se kao ključni činilac njegovog pada. Vojni generali, pritisnuti ličnom obavezom prema političkom vrhu sa jedne, i lojalnošću vojnom pozivu sa druge strane, ponašali su se dvolično. Miloševiću su davali čvrste garancije da će Armija „oružjem stati iza svake njegove političke odluke“, dok su istovremeno, starešinski sastav svojih vojnih jedinica ubedljivali da ni po koju cenu neće dopustiti da institucija Armije bude ispolitizovana do mere koja bi je uvukla u građanski rat.

Milošević je sa takvim njihovim stavom, naravno, bio upoznat, međutim, sve što je preuzeo samo je još više poljuljalo njegovu popularnost u Oružanim snagama. Kao prvo, gotovo sve ratne komandante iz prethodnih godina neosnovano je etiketirao kao pristalice srpskog nacionalizma, koji idejno naginju njegovim političkim protivnicima, što je delimično bilo tačno, ali nikako ne u meri koja bi ugrožavala Miloševićevu političku vodstvo. Oni su naprsto *gurnuti u stranu*. Njihove zasluge negirane su na ponizavajući način, stopirani su u napredovanju, poneki degradirani ili prevremenno penzionisani, što je u tim sredinama izazvalo opravdano nezadovoljstvo. Kao drugo, Miloševićev trapavi pokušaj da najšire armijske strukture na silu uključi u političke organizacije nad kojima je imao apsolutnu kontrolu, pre svega u Jugoslovensku udruženu levcu (JUL), kojom je rukovodila njegova, u armijskim strukturama, inače, veoma nepopularna supruga, doveo je do toga da su počeli da ga preziru čak i najokorelijiji komunisti. Pod pretnjom da će biti suspendovani sa komandnih funkcija, zaustavljeni u vojničkoj karijeri, skinuti sa stambenih lista i tome slično, ti ljudi, čija lojalnost državi i socijalističkoj ideji nikada nije dolazila u pitanje, prisiljavani su da potpisuju

obaveze koje su se svodile na to da će bezuslovno stajati na raspolaganju u slučaju da se ukaže potreba da Miloševićeve unutrašnjopolitičke propuste i njegovo održavanje na vlasti razreše primenom oružane sile. Treća, veoma značajna okolnost, odnosila se na materijalno stanje Armije. Dok se Miloševićeva politička vrhuška razmetala enormnim ličnim bogatstvom, stečenim korupcijom i raznoraznim zloupotrebama, u vojsku se nije ulagalo ništa. Standard srednjeg i nižeg starešinskog kadra toliko je opao da su mnogi već bili spremni da napuste profesionalnu vojnu službu ili pronađu neko dodatno zanimanje, mada to nije bilo u skladu sa vojnim propisima. Praktično, sve ono što nisu mogli da realizuju ni spoljne zapadne službe ni neprijatelji unutar zemlje odradio je sam Milošević. Raspoloženje u Armiji postalo je takvo da su pripadnici njenog najšireg sastava zadržali punu spremnost da, u skladu sa ustavnim obavezama, odbrane državni i teritorijalni suverenitet, ali je zato spremnost za odbranu Miloševićeve vlasti „po svaku cenu“ bila minimalna, što je zapadnim eksponentima bio jasan signal da, što se vojske tiče, mogu da krenu u akciju.

Tendencije ka zблиžavanju Armije i opozicije

Armijskom starešinskom sastavu bilo je više nego jasno da će buduća vlast, za koju se zalagala takozvana *demokratska* opozicija, biti striktno proamerička, pa samim tim negativno orijentisana prema svim državnim institucijama nasleđenim iz prethodnog režima. Mada su se srpski opozicioni lideri, u skladu sa instrukcijama koje su dobijali iz inostranstva, izjašnjavali da Armija neće biti obuhvaćena društvenim promenama, obaveštajni podaci ukazivali su na suprotno. Naime, prema procenama zapadnih političkih stratega, Armija je tretirana kao najopasnija tekovina komunizma u kojoj se, posebno posle NATO agresije, duboko ukorenila odbojnost prema svemu što je vezano za Ameriku i Evropu, ali se

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

preporučivalo da sa njenom razgradnjom treba sačekati, to jest, da je ne treba provocirati jer će u planiranoj, početnoj fazi društvenih promena, njena politička neutralnost biti sasvim dovoljna. Imajući to u vidu, u Armiji je preovladalo uverenje da će sa svojim respektivnim sastavom od oko 70 000 ljudi, čak i u okolnostima eventualnih političkih promena, uspeti da ostvari održavanje institucionalnog kontinuiteta, pa su diskretni kontakti sa opozicionim liderima intenzivirani.

Što se unutrašnja politička kriza u Srbiji više zaoštravala kontakti vojnog vrha i opozicije bili su sve izraženiji. Već 2000. godine, veze sa bivšim agentima vojne Službe bezbednosti, koji su se u međuvremenu ustoličili u samom opozicionom vrhu, kao i sa dva bivša Miloševićeva komandna generala Vukom Obradovićem i Momčilom Perišićem, koji su posle smena (prvi 1992. a drugi 1998. godine), uz pomoć zapadnih donacija osnovali svoje antikomunističke stranke, postaju javna tajna. Čelni ljudi Oružanih snaga, upravo oni, koji su na te dužnosti došli isključivo za slugom Miloševića, energično su tvrdili da: „Čak i ako Milošević pozove vojsku da izađe na ulicu Vrhovna komanda to neće poslušati“. ¹³⁷ Ta poruka je preneta svim opozicionim liderima, što je prezentirano kao „prečutna saglasnost“ Armije za realizaciju prozapadnog globalističkog udara.

Poremećeni odnosi Armije i civilnih struktura bezbednosti

Mada su se, kao što ćemo videti u nastavku teksta, i u civilnim strukturama bezbednosti odvijali slični procesi, situacija je tu bila nešto drugačija, jer se radilo o neuporedivo manjem brojnom sastavu sa slabijom kohezijom unutar profesionalnih kadrova

---

¹³⁷ Tu tvrdnju je, prema sopstvenom naknadnom priznanju, izrekao, ni manje ni više nego načelnik Generalštaba VJ Nebojša Pavković.

i potpuno drugačijim obavezama prema državi. Dok su vojni kadrovi, po prirodi svoje edukacije egzistencijalno bili vezani isključivo za instituciju kojoj pripadaju, pripadnici policije i sastava Državne bezbednosti, zbog okolnosti civilnog obrazovanja, imali su na raspolaganju znatno širi izbor egzistencijalnog snalaženja, tako da njihova vezanost za institucije nije bila od sudbinskog značaja. Pri tome, njihova zaduženja, striktno usmerena na zaštitu ustavnosti i zakonitosti, direktno su ih stavljala u funkciju očuvanja vladajućeg političkog režima, što se pre svega odnosilo na pripadnike Službe državne bezbednosti zadužene za očuvanje „Ustavom utvrđenog poretku“, pa je svaki pojedinac bio svestan da će, po osnovu profesionalnih obaveza, bez obzira na lično mišljenje i uverenje, ukoliko dođe do političkih previranja, morati da se svrsta na Miloševićevu stranu. Problem je nastao kada su opozicioni lideri i analitičari zapadnih službi došli do zaključka da je kompletan sastav civilnih bezbednosnih struktura u Srbiji voljan da i po cenu primene sile omogući Miloševiću opstanak na vlasti. Za sukobe tog nivoa opozicija nije bila spremna, tako da su jedini način za prevazilaženje pomenutog problema videli u iznalaženju mogućnosti za izazivanje napetosti između Armije i policije.

Polovinom 2000. godine, u toku pripreme parlamentarnih izbora, jugoslovenski vojni vrh je dobio upozorenje sa Zapada da, prema njihovim procenama, ukoliko dođe do masovnih sukoba između policije i demonstranata Srbiji ozbiljno preti izbijanje građanskog rata, u koji će NATO snage morati da se uključe „zarad očuvanja svetskog mira i demokratije“, što neminovno vodi uvlačenju jugoslovenske Armije u novi ratni sukob. Tako je Armiji dato do znanja da se od nje očekuje ne samo pasivnost u odnosu na predstojeće političke promene, već i njeno aktivno učešće na planu pasivizacije unutrašnjeg civilnog bezbednosnog sistema.

U armijskim krugovima sazreo je stav da će, u krajnjem slučaju, *žrtvovanje* bezbednosnih struktura naklonjenih Miloševiću biti neophodno kako bi se otklonio rizik spoljne intervencije. Mada

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

je situacija još uvek bila neizvesna, intenzivno se krenulo sa pokrivanjem aktivnosti policijskih jedinica, s početka tajno a zatim i otvoreno, što je obrazlagano kao „preventivna mera na planu suzbijanja građanskog rata“. Uzvratno, Služba državne bezbednosti je započela prismotru armijskih struktura, jer je bilo sasvim očigledno da se kod njih nešto zakuvava, što je u datom trenutku iskorišćeno kao povod za otvorenu vojnu blokadu najznačajnijih bezbednosnih institucija pod izgovorom da su specijalne snage Ministarstva unutrašnjih poslova i Službe državne bezbednosti nameravale da izvrše oružani prepad na Generalstab.

Na dan prevrata, 5. oktobra 2000. godine, Armija se ponela prividno pasivno. Tadašnji načelnik Generalštaba general Nebojša Pavković navodno se prvi put otvoreno suprotstavio nameri predsednika Miloševića da vojska izađe na ulice i bude upotrebljena u dnevno-političke svrhe. Oružane snage ostale su u kasarnama, izuzev oklopnih transporterja koji su držali u okruženju Centralu Državne bezbednosti, i gardijske brigade koja je bila u punoj pripravnosti da se po potrebi sukobi sa policijskim snagama.

Komentari o ponašanju Armije u tom prelomnom trenutku za istoriju Srbije su oprečni. Od onih koji veličaju mudar potez Vrhovne komande kojim je izbegnut navodni građanski rat i potencijalna NATO intervencija, čijoj se sili u tim okolnostima sigurno ne bi odolelo, do onih koji Armiju optužuju za pasivnu izdaju, pa i neposredno učešće u političkom prevratu. Na primer, engleski novinar Tim Maršal, u svojoj knjizi *Igra senki – petooktobarska smena vlasti u Srbiji*, ukazuje na to da do krvavog raspleta političke krize nije došlo upravo zahvaljujući vojsci i njenoj kooperativnosti sa scenaristima i rukovodstvom petooktobarskog prevrata, međutim, mnogi komentatori ističu da se „ozbiljno postavlja pitanje da li je stvarno bilo toliko visoke saradnje vojske i opozicije kako tvrde strani publicisti ili je to izmišljeno da bi scenario prevrata dobio karakteristike opšteprihvaćenog projekta, uključujući

i vojsku.¹³⁸ Činjenica je da se vojska ni u jednom slučaju nije odazvala pozivu demonstranata da im se priključi, ali je isto tako neosporno da je svojim stavom znatno doprinela pasivizaciji civilnih bezbednosnih struktura, bez obzira da li je to učinjeno u dogovoru sa opozicionim liderima ili na osnovu sopstvenih ocena situacije. U svakom slučaju, Armija je iz petooktobarskih događaja izašla jedinstvena, institucionalno stabilna i neokaljana pred narodom. U ime unutrašnje stabilnosti *žrtvovan* je Milošević, u ime spoljašnje stabilnosti *žrtvovan* je politički sistem. Vojnom vrhu se čak činilo da će nadalje sve biti u savršenom redu. Ali, samo im se činilo.

UVODENJE U ZONU RASPADA

Stav kreatora zapadnih političkih interesa u odnosu prema budućnosti jugoslovenske Armije ostao je neizmenjen. Naime, bez obzira na pasivnost i delimičnu kooperativnost koju je armijski vrh pokazao u vreme petooktobarskih političkih promena, procenjeno je da će ona i dalje predstavljati ozbiljnu smetnju u ostvarivanju njihovih globalističkih ciljeva na Balkanu, te se stoga insistiralo na neophodnosti njene potpune razgradnje. Zapadni argumenti za to bili su višestruki.

Na prvom mestu, isticana je realna pretpostavka da će se Armija, kao najznačajnija institucija odbrambeno-bezbednosnog sistema, sigurno suprotstaviti nastavku teritorijalne razgradnje jugoslovenske države, zacrtane zapadnim planovima. To se konkretno odnosilo na teritoriju Republike Srbije, gde je takozvana *Međunarodna zajednica*, uveliko pripremala uslove za otcepljenje kosovske regije, gde su uz pokroviteljstvo NATO-a od ranije formirane šiptarske oružane snage sastava 50 000 ljudi, zatim, sandžačke regije u jugozapadnoj Srbiji nastanjene muslimanskim

---

¹³⁸ Citirano prema neimenovanom izvoru.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

življem sa pretenzijama pripajanja bosanskoj Federaciji, ali i se-verozapadnih srpskih prostora nastanjenih mađarskom nacionalnom manjinom, kao i drugih pograničnih prostora prema susednim zemljama (Rumunija, Bugarska, Makedonija), koje su, kao novo-primljene članice NATO alijanse, samo čekale pogodan momenat za postavljanje teritorijalnih zahteva. Jugoslovenska Armija, kao potencijalni remetilački faktor takve strategije, morala je biti onesposobljena pre proglašenja *Nezavisnog Kosova* i regionalizacije ostalih delova srpske države.

Na drugom mestu, potenciran je nalaz da je jugoslovenska vojska apsolutno u stanju da u svakom trenutku izvede politički protivudar. Naime, vojskom su preovladavali komunistički kadrovi koji se, nezavisno od Miloševićeve sudbine, nisu mirili sa činjenicom da su politički poraženi, tako da je postojala opravdana bojanjan da će, kad-tad, doći na ideju da obore sa vlasti novoustoličene prozapadne eksponente. Navedenom nalazu išla je u prilog konstatacija da je Armija, u jeku političkih promena, izrazila punu lojalnost samo jednom opozicionom lideru, Vojislavu Koštunici, koji je, inače, kao jedini umereni nacionalista u okviru demokratske koalicije uživao ugled kod protivnika zapadnih globalističkih interesa. Uz to, dugoročne političke procene su ukazivale na realnu mogućnost da u dogledno vreme legalnu političku vlast u zemlji preuzme nacionalistička partija – Srpska radikalna stranka, koja je u armijskim strukturama imala ogromnu podršku, što bi za globalističke eksponente bio veoma opasan, potpuni raskid sa prozapadnom opcijom. Mogućnost takvog ishoda najviše je iritirala Amerikance, kod kojih su, kako ističe vojno-strateški analitičar S. Radišić „veoma prisutni strahovi i traume u vezi sa eventualnom odmazdom država i naroda koji veruju da su zaduženi američkim zlom,¹³⁹ pa njihova teza o neophodnosti razgradnje srpskih oružanih potencijala, to jest, borbenoj pasivizaciji Srba koji su u istoriji više

---

¹³⁹ Citirano prema: S. Radišić – *Rat svih protiv svih*.

puta pokazali izuzetnu sposobnost vojnog samoorganizovanja, imala za cilj da spreči i iznenađenja te vrste.

Na trećem mestu, naglašavane su globalne Zapadne vojne potrebe. Naime, NATO i Evropa suočili su se sa činjenicom da sami neće moći da razreše probleme na Balkanu bez aktivne kolaboracije jugoslovenskih oružanih snaga, ali su one prethodno morale biti stavljene pod njihovu potpunu kontrolu. To je podrazumevalo neophodnost sproveđenja dugoročnijeg procesa potpune razgradnje, a zatim rekonstrukcije jugoslovenske vojske prema zapadnim kriterijumima, tačnije, svođenje te Armije na *vazalne* specijalne jedinice plaćenika, redukovanih, lako kontrolisanih brojnih sastava, uz mogućnost povremenog izdvajanja po nekoliko hiljada njenih pripadnika koji bi se stavljali na raspolaganje NATO snaga kako u svrhe gušenja pobuna unutar sopstvenog naroda tako i za učešća u budućim NATO intervencijama širom sveta.

U svakom slučaju, kako to primećuje ranije citirani Svetozar Radišić, stav NATO-a je bio više nego jasan: „Ukoliko se Srbija i Crna Gora ne bi uključile u Partnerstvo za mir i ne bi pristale da dosledno ispunjavaju postavljene uslove za nove dirigovane i programirane integracije, regionalizaciju i tranziciju po zapadnom modelu, moglo se očekivati da će se (prema Srbiji i Crnoj Gori) intenzivirati primena strategije posrednog nastupanja.“ Prema Radišićevom mišljenju: „U takvim slučajevima osnovni ciljevi NATO-a su da parališe sistem informisanja, ubaci lažne informacije, stvori neraspoloženje u jedinicama i ustanovama, podstakne sumnje u starešine, uznemiri roditelje, itd. Jer, prema NATO doktrini u opticaju, tek kada se proceni da su mobilizacijska i borbena moć napadnute vojske ispod granice koja označava minimum upotrebljivosti i kada se predviđa da će otpor biti neorganizovan, stiču se uslovi za stavljanje vojske zemlje koja je meta pod potpunu kontrolu i odlučivanje o njenoj sudbini.“¹⁴⁰

---

¹⁴⁰ Citirano prema: S. Radišić – *Rat svih protiv svih*.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Tokom prvih šest meseci od uspostavljanja prozapadnog demokratskog režima u Srbiji i Jugoslaviji, praktično do sredine 2001. godine, državni vrh, u skladu sa ranije datim obećanjima, nije ispoljavao antiarmijske tendencije, naprotiv, Armija je pozvana da se, kao značajan društveni faktor, što aktivnije uključi u stabilizaciju političkih prilika. Prvi nagoveštaji da takvo stanje neće potrajati dugo stigli su od *nevladinih organizacija*, koje su do tada po pitanju vojnih institucija imale uglavnom pasivan stav. Među prvima oglasila se Sonja Liht, direktorka Soroševog jugoslovenskog ogranka *Fonda za otvoreno društvo*, izjavom da je „krajnje vreme da se shvati da *nevladine organizacije* nisu neprijatelji nego komplementarne i neophodne forme koje pomažu državi da funkcioniše na opšte dobro svih njenih građana.“ U tom kontekstu, insistiralo se na neminovnosti demokratske civilne kontrole državnih institucija – posebno *vojske i policije*. S početka, izgledalo je kao da se radi o sporadičnoj inicijativi, na koju nije trebalo obraćati neku naročitu pažnju, sve dok ta inicijativa nije zadobila karakter dobro organizovane kampanje, osmišljene u zapadnim centrima moći. U stvari, zadatak domaćih *nevladinih organizacija* bio je iniciranje i *opipavanje* reagovanja javnosti na krupne političke zahvate koje će Zapad naknadno postaviti kao ultimativni zahtev demokratskim vlastima. Tako je *Helsinski komitet za ljudska prava* Sonje Biserko zagovarao stvaranje „treće federalne jedinice na Kosovu“ da bi se šiptarima blagovremeno obezbedilo ustavno pravo na samoopredeljenje do otcepljenja, nadajući pri tome Vojsku Jugoslavije kao „remetilački nacionalistički faktor u kome dominiraju Miloševićevi kadrovi“. Odmah su im se pridružili *Evropski pokret za Srbiju*, *Centar za kulturnu dekontaminaciju*, *Građanska inicijativa* i *Međunarodna krizna grupa*, koji su još od ranije otvoreno lobirali za nezavisnost Kosova, insistirajući na destrukciji Armije kao primarne smetnje za ostvarivanje tog cilja. Na daljoj diskreditaciji angažovana je još jedna takva organizacija – *Žene u crnom*, Vesne Pešić, insistirajući na

povlačenju Armije iz pomenute srpske pokrajine, uz dodatni zahtev za smanjivanje vojnog roka, u čemu je podržana od strane Jugoslovenskog komiteta za ljudska prava – JUKOM, Biljane Kočačević-Vučo, koja pokreće akciju *Prigovor savesti*, zalažeći se za potpuno oslobođanje jugoslovenskih građana od služenja vojne obaveze. U domaćoj i zapadnoj javnosti forsiraju se teme kao što su: „Sa ovakvom Armijom ne možemo u Evropu“, „Vojska Jugoslavije je skupa – potrebni su nam profesionalci neopterećeni nacionalizmom“ i tome slično. Začudo, ovakve gluposti državni organi najozbiljnije uzimaju u razmatranje, pa ubrzo *Fond za humanitarno pravo*, Nataše Kandić, formira *Centar za civilno-vojne odnose*, postavljajući se po značaju u isti rang sa Generalštabom.

Od tada pa nadalje, pod obrazloženjem „uspostavljanja civilne kontrole“, svi demokratski državni organi ušli su u otvorenu konfrotaciju sa vojskom. Njihovi napadi kulminiraće pokretanjem kampanje za učlanjivanje države u sve evroatlantske institucije, što je postavljeno kao osnova spoljne politike aktuelne vlasti, uz posebno insistiranje na ulasku Jugoslavije u NATO pakt. Plasirana je naivna i prozirna teza da je: „Jugoslavija veoma siromašna zemlja sa prevelikom vojskom i mnogo generala, pa se tog balasta svakako treba oslobođiti, a za to nema boljeg rešenja od pristupanja NATO-u, koji će, u slučaju potrebe, svojim neprikosnovenim autoritetom biti više nego pouzdan odbrambeni garant“. Državni funkcioneri i ministri, koji su od ranije uživali ugled proverenih prijatelja Zapada, uspostavljaju stalne oficijelne veze sa američkom komandom NATO-a za Evropu, favorizujući njihove zahteve za stacioniranjem stranih trupa na teritoriji Srbije.

Dolaskom Borisa Tadića, potpredsednika Demokratske stranke, na mesto ministra odbrane zvanično je stupio na snagu koncept potpunog rasturanja naše vojske. Tadić daje punu podršku *nevladinim organizacijama* specijalizovanim za uvođenje Vojske Jugoslavije u Severoatlantski vojni savez, pa na tom planu dovođi u zemlju Brusa Džeksona, evropskog koordinatora *Komiteta za*

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

NATO, dok Veljka Kadijevića (slučajno ili namerno, mlađeg imenjaka i prezimenjaka komunističkog generala čija je izdaja srpskih interesa u korist Amerikanaca spominjana u prethodnom tekstu), inače direktora *nevladine organizacije – Atlantski savez*, postavlja na funkciju svog savetnika. Sem ovoga u Generalštab uvodi nekoliko stranih generala, koji će ubuduće prisustvovati, pa i predsedavati najosetljivijim sastancima jugoslovenskog vojnog vrha. Među njima, posebno se izdvajao britanski general Džon Mur Bik koji je postavljen na mesto savetnika Generalštaba, što je prvi put u istoriji Srbije i Jugoslavije da jedan zapadni oficir zauzme mesto u vojnom vrhu. Uz to, radilo se o generalu koji je bio direktno umešan u NATO agresiju na Jugoslaviju 1999. godine.

Tadićev naslednik na funkciji u pomenutom ministarstvu, Pravoslav Davinić, funkcioner *nevladine organizacije – G-17*, poznatoj po svojoj podređenosti zapadnim institucijama, postavio se još gore. On je nastavio sa razgradnjom nacionalnih Oružanih snaga bez ikakvog verifikacionog koncepta. U tom cilju, osnovana je *nevladina organizacija – Fond za reformu vojske*, sa Davinićem na čelu, čija se destruktivna nastojanja odvijaju i dan-danas. Međutim, najdalje je svakako otišao aktuelni ministar inostranih poslova, Vuk Drašković, koji je sredinom 2005. godine, na sopstvenu inicijativu potpisao sa Amerikancima ugovor o pristupanju Srbije i Crne Gore NATO paktu, bez konsultacija sa nadležnim državnim organima i bez sprovođenja opštenarodnog referenduma po tom pitanju, što su inače, osnovni preduslovi da bi neka država pristupila pomenutom vojnom savezu. Polemike oko kredibiliteta ovog ugovora još uvek su u toku.

Ugrađivanjem stranih struktura i *nevladinih organizacija* u Ministarstvo odbrane, sa pravom da u ime potpuno marginalizovanog Generalštaba odlučuju o sudbini te institucije, država je praktično izdala sopstvenu Armiju. Samim tim, realizacija nastavka započetog procesa rekonstrukcije mogla se poveriti isključivo izdajnicima

iz redova vojske, što je podrazumevalo sprovođenje drastičnih kadrovskih promena i to u dva osnovna pravca: eliminacije starih iskusnih vojnih kadrova i iznalaženja i izbacivanja u prvi plan grupacije mlađih oficira sa karakteristikama podaničkog mentaliteta, podobnim za dugoročno političko manipulisanje. Eliminacija iskusnog, sposobnog generalskog i starešinskog kadra rađena je u fazama, jer je postojala bojazan da bi njihova nagla, masovna smena mogla izazvati kontraefekat. Osmišljeno je nekoliko veoma efikasnih načina zastrašivanja i ucena da bi mnogi od njih, prvo prihvatali kolaboracionistički odnos, a zatim bili smenjeni bez otpora, što se svodilo na sledeće postupke:

- a) Najava prevremenog penzionisanja, što se inače još od Miloševićevog vremena pokazalo kao delotvoran *recept* za držanje generala pod kontrolom. Taj oblik ucene naročito je bio primenjiv na uzak krug starešina iz samog armijskog vrha za koje je akt penzionisanja značio gubitak društvenog statusa i svih privilegija koje taj status nosi sa sobom. Nema generala koji ovom iskušenju nije podlegao. Na primer, glavnokomandujući Oružanih snaga iz perioda petooktobarskog prevrata, general Nebojša Pavković, koji se herojski držao u vreme NATO agresije, poneo se kao zadnja kukavica čim mu je *demokratska vlast* samo spomenula mogućnost penzionisanja. Njegova kooperativnost se na kraju svela na izdaju, oličenu kroz potkazivanje najbližih saradnika i dugogodišnjih prijatelja iz bivše vlasti takozvanom *tribunalu u Hagu*, udovoljavanje zahtevima Zapadnih službi za otvaranjem poverljivih vojnih arhiva, aktivnom podrškom inicijativi za uvođenje stranih savetnika i predstavnika *nevladinih organizacija* u vojne institucije, bespogovornim ispunjavanjem neargumentovanih zahteva zagovornika evroatlantskih integracija za uništavanje *viškova* vojnih resursa, i tome slično. Na kraju je, posle godinu dana opstanka na čelu Armije, 2001. godine penzionisan, a nedugo zatim, u paketu

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

sa nekolicinom „neposlušnih generala“, isporučen u Hag, pod optužbom da snosi komandnu odgovornost za navodne zločine počinjene nad civilnim stanovništvom na Kosovu u vreme NATO agresije. Posle Pavkovića, penzionisanje najuticajnijih ljudi u Armiji išlo je mnogo lakše. Polovinom 2003. godine dolazi do masovnih, neobrazloženih smena komandnih kadrova, kada je penzionisano 20 generala i 300 najspasobnijih visokih oficira. Stanje u Armiji već je bilo dovoljno razvodnjeno, zbog čega je pomenuti postupak prošao gotovo nezapaženo.

- b) Pretnja predajom „Haškom tribunalu“ bila je, i još uvek je, drugi način vršenja pritiska na vojne komandne kadrove. Za svaku normalnu državu bilo bi neprihvatljivo da se strancima isporučuju pukovnici i generali zbog toga što su u skladu sa svojim profesionalnim obavezama učestvovali u operacijama odbrane zemlje, međutim, ono što danas predstavlja vlast u Srbiji ponajmanje se može nazvati državom. Tako se, uz aktivno učešće demokratskih političkih struktura, po nalogu NATO-a, iz komandnog sastava jugoslovenske vojske uklanjaju svi patriotski orijentisani kadrovi, pod izgovorom da su učestvovali u ratnim dejstvima koje sada istražuje Međunarodni sud za ratne zločine. Do sada ih je pohapšeno ili prinuđeno na „dobrovoljnu“ predaju više od deset. Istini za volju, činjenica je da je Beograd od strane takozvane *Međunarodne zajednice* već dugo bio izložen pritiscima te vrste, uz pretnju uvođenja novih sankcija, ali je isto tako neosporno da je aktuelna vlast takve pritiske podržavala, pa čak ih i inicirala, da bi ih iskoristila prilikom eliminacije i ucene nepodobnih vojnih kadrova, što je bio slučaj sa Pavkovićem, a zatim i sa generalom Vladimirim Lazarevićem, koji su iskoristišeni na planu destabilizacije Armije, a zatim upućeni u Hag.
- c) Optužbe za širenje „komunističkih ideja“ i „antireformske otpor“ je treći način sprovođenja čistki u Armiji. Ovoj vrsti pri-

tisaka izloženi su kadrovi svojevremeno školovani na vojnim akademijama u Moskvi, koji su, inače, u prethodnom periodu zauzimali većinu komandnih funkcija. Na tom planu,iniciran je veliki broj afera i lažnih optužbi. Na primer, tokom 2003. godine, uhapšeno je nekoliko oficira iz Obaveštajne uprave Generalštaba, pod iskonstruisanom sumnjom da su se bavili špijunažom u korist Rusa, što je iskorишćeno da se po kratkom postupku udalje iz Armije, mada optužbe protiv njih nisu ni istraživane ni dokazivane. Takođe, „antireformski otpor“, kao smetnja evroatlantskim integracijama, koristi se kao uobičajena paušalna fraza kada god se ukaže potreba za nečijim ne-argumentovanim pomeranjem sa komandne funkcije.

Sa druge strane, stav prema neuporedivo brojnijem, mlađem starešinskom sastavu, bio je komplikovaniji, što se pretvorilo u dugoročni proces kome se za sada ne vidi kraja. Naime, „Novom svetskom poretku“ potrebni su novi ljudi, precizno definisanog mentalnog sklopa, kakav se u jugoslovenskoj Armiji poprilično teško nalazi. Pokušaj sa zatečenim, izrazito prozapadno orijentisanim kadrovima, i pored činjenice da je Srbija, što reče jedan od vojno-političkih komentatora „jedina evropska zemlja u kojoj se dokazani strani agenti ne kažnjavaju nego napreduju u državnoj službi“, pokazao se kao promašaj. Na primer, ranije spominjani smenjeni general Momčilo Perišić, dokazani zapadni eksponent, odbio je da preuzme ponuđenu funkciju načelnika Generalštaba, uz obrazloženje da bi njegovo postavljenje izazvalo revolt koji bi se lako mogao pretvoriti u oružanu pobunu. Njegova procena okarakterisana je kao tačna, pa je do daljeg morao da se *uteši* funkcijom potpredsednika Vlade, zaduženog za vojno-bezbednosna pitanja.¹⁴¹ Perišićev bliski saradnik, pukovnik Dragan Vukšić, identifikovani agent nemačke obaveštajne službe, takođe je odbio

---

141 U međuvremenu demokratske vlasti Srbije su i generala Perišića isporučile Tribunalu u Hagu.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

pomenutu komandnu funkciju, uz obrazloženje da bi i njegovo postavljenje gotovo sigurno bilo kontraproduktivno. Ipak, kao nagradu za učinjene usluge dodeljeno mu je visoko diplomatsko mesto u Nemačkoj, kojim je, čini se, posve zadovoljan. Na sličan način okončan je i treći pokušaj da se na čelo Armije postavi, na Zapadu omiljeni jugoslovenski general, Ninoslav Krstić. Krstić je stekao zapadne simpatije kao jedini vojni funkcioner koji se pojavljivao u svojstvu pregovarača i potpisnika najsramnijih protokola u novijoj jugoslovenskoj istoriji (predaja teritorija SAO Krajine hrvatskoj vojsci, predaje južne srpske pokrajine Kosovo pod nadležnost NATO-a, saglasnost američkim Oružanim snagama da postave vojne baze na teritoriji južne Srbije), zbog čega je među svojim kolegama ostao poznat pod nadimkom *General-kapitulacija*. Krstićev mentalni sklop savršeno se uklapao u zapadne kolaboracionističke zahteve, ali je i on procenio da u širem armijskom sastavu njegovo postavljenje ne bi bilo adekvatno prihvачeno. Pošto je u međuvremenu na svoj zahtev penzionisan, karijeru je nastavio u svojstvu plaćenog stručnog savetnika *nevladinih organizacija* angažovanih na „reformama srpske vojske“. Zapadni nalogodavci i realizatori njihovih zahteva morali su da se preorientišu na iznalaženje potpuno novih kandidata iz redova mlađe generacije armijskog kadra, a tek tu je iskrsao problem, jer postaviti na komandnu funkciju odabranog izdajnika je jedno, a privoljeti kompletan sastav da, sledeći njegov *autoritet*, masovno prihvati ideju kolaboracije, sasvim je druga stvar.

Treba imati u vidu da je za pripadnike vojske, bar prema načelima tradicije nasleđene iz prethodnih vremena, primarni značaj pridavan nacionalnom i profesionalnom identitetu, što se u novonastalim uslovima pokazalo kao najveća prepreka reformama u skladu sa evroatlantskim zahtevima. Usvajanje podaničkog mentaliteta objektivno se moglo očekivati tek od neznatnog broja starešina, to jest, kako konstatiše beogradski vojno-politički komentator, penzionisani general Milen Simić: „To su oni, koji, zbog

različitih uzroka, nisu zadovoljili svoje vojničke ambicije, oni koji u dirigovanom kolapsu vojske pokušavaju da ostvare lične interese, bilo da se radi o napredovanju na hijerarhijskoj lestvici komandovanja, bilo da se radi o materijalnoj sferi, oni koji dobro poznaju teoretske osnove vojnog komandovanja ali im nedostaje iskustveni aspekt koji oficira čini kompletnom ličnošću, a naravno i oni kojima Srbija nije otadžbina pa svojevremeno nisu prihvatili poziv svog naroda da učestvuju u odbrani kada je bio ugrožen.“ Tako je manjini, sklepanoj od karijerista, izdajnika i dezterera, poverena *istorijska uloga* da Armiju uvedu u stanje nacionalnog i profesionalnog samoosujećenja. Kroz sadašnji vojni obrazovni sistem, organizovan i finansiran od strane NATO-a, nameće se novi profil *srpskog junaka*, što u praksi izgleda otprilike ovako: „Oficire umesto veštini procenjivanja u ratnim operacijama, uče veštini pregovaranja. Znanje engleskog jezika i reformska opredeljenost su bitniji uslovi od poznavanja veštine ratovanja i složenih borbenih sistema. Pripreme za mirovne operacije su važnije od priprema za odbranu sopstvene teritorije protiv evidentnog ugrožavajućeg terorističkog organizovanja u pojedinim regionima, a vreme suprotstavljanja najmoćnijoj sili sveta niko ne sme ni da pominje.“¹⁴² Može se očekivati da će tako *osposobljen* novokomponovani komandni sastav svoje funkcije obavljati formalno, mireći se sa ponižavajuće podređenim statusom u odnosu na NATO patronе, kao preduslovom uspešne lične vojničke karijere.

Što se tiče pravih srpskih patriota i dokazanih ratnih veterana, njima je po principu ultimatuma – prilagodi se ili idи – namenjena jadna sudbina gubitnika. Na nivou vojnog vrha zavedena je akcija *Prizma* koja treba da selektira srednje i niže komandne kadrove koji moraju biti sklonjeni. U međuvremenu je osnovan takozvani *Centar za prekvalifikaciju vojske za rad u civilnim institucijama*, finansiran donacijama iz inostranstva, u čijoj je organizaciji do

---

¹⁴² Izvod iz komentara generala Milena Simića.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

2005. godine otpušteno 9300 starešina, sa planom da se do 2010. godine skloni najmanje 25 000 školovanih oficira.¹⁴³

Paralelno sa kadrovskim promenama, permanentno se odvija propagandna kampanja usmerena ka paralizaciji vojnih institucija. Prava poplava zbumujućih, kako primećuju dobri poznavaoци – „naizgled nepovezanih informacija koje se neposredno ili posredno tiču našeg odbrambeno-bezbednosnog sistema“, servira se preko *nezavisnih* medija. Strani savetnici, samozvani eksperti i globalističke *nevladine organizacije*, upuštaju se u sopstvena istraživanja (po pravilu svedena na događaje koji se odnose na pojave samoubistava pri vršenju stražarskih dužnosti, saobraćajne nesreće u kojima su učestvovala vojna vozila, zaštitu ljudskih prava u vojnim zatvorima i tome slično), sa krajnje nestručnim nalazima i malicioznim komentarima, a izmišljene, iskonstruisane afere prezentiraju se tako da skrenu pažnju javnosti u pravcu razvijanja odbornosti prema Armiji. Vlasti daju punu slobodu minornim organizacijama homoseksualaca i omladini nesrpske nacionalnosti da usred Beograda organizuju serije protestnih skupova protiv služenja vojnog roka, na kojima se ismevaju vrednosti kao što su hrabrost, odanost državi i patriotizam, sa ciljem da se vojska ostavi bez regrutnog kontinuiteta. Posebno se insistira na isporuci osumnjičenih oficira „Haškom tribunalu“ i to striktno po redosledu sa spiskova nepodobnih, koje je, u skladu sa svojim volšebnim potrebama, sastavilo (civilno) Ministarstvo odbrane.

Takozvana *civilna kontrola*, koju zdušno podržavaju Amerikanici, uz konstataciju da je ovo prvi put da u Srbiji „građanska vlast komanduje vojskom“, naredila je masovno uništavanje uskladištenog oružja, između ostalog više stotina protivvazdušnih i protivoklopnih sistema, i na hiljade komada drugih kvalitetnih oruđa, pod obrazloženjem da je „zastarelo i da se ne uklapa u NATO

---

¹⁴³ Na žalost, do vremena kada sam radio pripremu za drugo izdanje ove knjige, taj plan je realizovan.

standarde“. Pravi razlozi za to saopšteni su naknadno, a svodili su se na strahovanje da bi nezadovoljni narod mogao silom provaliti u magacine i preuzeti viškove oružja „što bi sigurno ugrozilo regionalnu, evropsku pa i svetsku bezbednost.“ Osim toga, političkim insistiranjem na smanjenju vojnog budžeta u uslovima potpuno iscrpljenih materijalnih resursa vojske, dovedena je pod veliki znak pitanja njena objektivna sposobnost da se suprotstavi budućim pokušajima ugrožavanja bezbednosti državne teritorije, mada još uvek ne u onoj meri koju bi Zapad smatrao zadovoljavajućom.

Uprkos svemu tome, jugoslovenska vojska i dalje je najhomogenija društvena grupa, zbog čega je započeti posao na urušavanju postojećeg i stvaranju njenog novog identiteta izuzetno težak. Čak i zapadni analitičari procenjuju da će za poduzi period napor i *nevladinih organizacija* i njihovih medija, interesnih lobijskih i marionetskih političkih struktura, a samim tim i obaveštajnih službi koje njima *iza kulisa* rukovode, biti uzaludni. Mada časni oficirski kadar za sada izbegava da se javno oglašava i otvoreno reaguje, sve ukazuje na to da će većina njih odoleti pritiscima i sačuvati svoj nacionalni i profesionalni identitet. Ne sme se zapostaviti ni značaj ogromnog broja od ranije penzionisanih oficira i vojnih službenika neosporne patriotske orientacije kao potencijalne *paralelne* Armije, koja će se svakako reaktivirati kada se proceni da je za tako nešto sazrelo vreme. Konačni odgovor uslediće, po svoj prilici, onog trenutaka kada se definitivno bude izglasavala plebiscitarna odluka o ulasku u NATO. Da li će Srbi pristati da svoje porobljivače dobrovoljno proglose gospodarima? Da li će srpski oficiri bez otpora prihvatići da svaki vojni plan bude dostupan uvidu i kontroli dojučerašnjih agresora? Da li će srpski ratnici pristati da se bespogovorno žrtvuju u budućim suludim američkim ratnim kampanjama? Ovo su pitanja sa kojima će Srbi vrlo brzo morati da se suoče. Izdajnički režim u Beogradu za tako

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

nešto odavno je dao svoju saglasnost. Mnogo toga zavisiće isključivo od opredeljenja naroda u koji patriotske snage ulaze poslednju veru, jer sada taj narod mora dosledno stati u odbranu sopstvene Armije ako uopšte želi da je ima. Ako narod po tom pitanju posustane ili se ponese indiferentno bolju sudbinu nije ni zaslužio.

DESTABILIZACIJA I RAZARANJE OBAVEŠTAJNO-BEZBEDNOSNOG SISTEMA KAO DRUGI PRIORITYETNI ZADATAK NEVLAĐINIH ORGANIZACIJA

Unutrašnji bezbednosni aparat svake zemlje, kao jedan od temelja funkcionisanja i opstanka državnog sistema, spada u kategoriju civilne uprave, potčinjene interesima i kontroli vladajuće političke garniture. Stoga je sasvim logično to što se svaka društvena promena prelama preko bezbednosnog aparata, sa posledicama koje se kreću od pojedinačnih ili kolektivnih smena rukovodećih kadrova do ukidanja pojedinih operativnih ogranaka, pa i do demontiranja kompletnih institucija. Ovde treba naglasiti funkcionalnu razliku između komplementarnih bezbednosnih faktora: redovne policije, kao javne službe, sa zadužnjima iz oblasti suzbijanja kriminaliteta, održavanja reda i mira, zaštite dobara, bezbednosti saobraćaja, upravno-administrativnih poslova i dr.; i obaveštajno-bezbednosnih institucija, kao tajne službe, sa kontraobaveštajnim, obaveštajnim i antiterorističkim zadacima, kao i zaduženjima na planu suprotstavljanja svim oblicima ugrožavanja unutrašnjeg Ustavom utvrđenog poretka. Iz opisa njihovih delatnosti da se zaključiti, što inače potvrđuju mnogi istorijski primeri, da redovna policija, kao nezaobilazni deo

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

državne administracije, gotovo uvek zadržava funkcionalni kontinuitet, nezavisno od oblika političkih promena, uz eventualne kadrovske čistke samo na najvišem nivou, dok je u identičnim okolnostima, obaveštajno-bezbednosni aparat, za koji se uobičajeno upotrebljava izraz „politička policija“, kao *dežurni krivac* obavezno izložen potpunoj reorganizaciji, neretko do nivoa destrukcije. Jugoslovenski primer je samo jedan u nizu koji to potvrđuje.

SLUŽBA JAVNE BEZBEDNOSTI

Da elaboriram prvo policiju, to jest pripadnike javne bezbednosti. Mentalitet prosečnog jugoslovenskog policajca, a verujem da to važi za sve policajce na svetu, lepo je definisan jednom srpskom žandarskom pesmom, starom stotinak godina, koja kaže: „Alaj volem ovaj režim – plata ide, a ja ležim“. Korektan društveni status, posebno u manjim sredinama, sitne privilegije koje obavezno idu uz policijsku uniformu, osigurana materijalna primanja koja garantuju pristojan standard, relativno lagodan posao uz povremene rizike, što tom poslu daje dozu avanturizma privlačnog posebno za mlađe ljude, čine policajce zadovoljnim, pa većina njih odbija da promeni zaposlenje čak i kada im se za to ukaže savršena prilika. Pri tome, aktuelni državni režim doživljavaju kao faktor *imaginarnе vlasti* koja ih plaća, potpuno indiferentni prema političkoj pozadini te vlasti, pa i politici uopšte, izjednačavajući pojам lojalnosti u odnosu na državu sa ličnom privrženošću profesiji. To je osnovni razlog što se policajci u situacijama političkih previranja posebno ne eksponiraju, niti se prema njima u celini primenjuju neke drastične mere kada dođe do režimskih promena.

Na primer, za vreme Kraljevine Jugoslavije (1918–1941), tadašnja žandarmerija bila je poznata po svojoj brutalnosti u razbijanju demonstracija političkih protivnika kraljevske porodice,

mada niko od njih pojedinačno nije pripadao nekoj od monarhističkih političkih opcija, već su to činili isključivo u skladu sa radnim nalozima. Posle sloma kraljevine i uspostavljanja nemačkog okupacionog režima, 1941. godine, gotovo kompletan žandarski sastav stavio se u funkciju okupacionih vlasti. Nemce nisu voleli, prema marionetskom režimu bili su indiferentni, ali su naređenja iz oblasti svoje profesije uredno izvršavali. Pred kraj Drugog svetskog rata, 1944. godine, dobar deo jugoslovenskih žandara prešao je na stranu Narodnooslobodilačkog pokreta, tako da su svi oni, koji se u međuvremenu nisu ozbiljnije ogrešili o narod, nastavili da obavljaju svoj posao i posle uspostavljenja komunističke Jugoslavije, u sastavu novoformirane Narodne milicije.

Narednih 45 godina stabilne jugoslovenske vlasti, milicija je besprekorno funkcionsala u domenu svojih nadležnosti. Svi njeni pripadnici morali su da budu članovi Komunističke partije, što se postavljalo kao preduslov za obavljanje tog posla. Mada se u njihovu partijsku lojalnost nikada nije sumnjalo, činjenica je da je kod većine sastava politička opredeljenost imala samo formalnu suštinu, poistovećenu sa odanošću pozivu. Tako je u vreme eskalacije nacionalizma i izbijanja građanskog rata na jugoslovenskim prostorima 1991. godine, milicija bila prva od svih državnih institucija koja se najbrže prilagodila situaciji. Naime, bez obzira na ideoološku nespojivost komunističke doktrine sa nacionalizmom, imajući u vidu da je u tadašnjim republičkim organima unutrašnjih poslova sastav pretežno bio jednonacionalan, svaki od ogranačaka stavio se u funkciju zaštite interesa sopstvenih sunarodnika, spontano se transformišući u paramilitarne formacije, koje su se u tom svojstvu aktivno uključile u ratne sukobe.

Po otcepljenju separatističkih republika i stabilizacije prilika u novoj, *okrnjenoj* Jugoslaviji, od 1992. godine pa na dalje, milicija, kojoj će ubrzo naziv biti promenjen u – policija, nastaviće da funkcioniše u znatno uvećanom sastavu, oslonjena isključivo

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

na srpske kadrove. Mada politička opredeljenost više neće biti potencirana ni približno kao u prethodnom periodu, pripadnici policije ispoljiće zaista bezrezervnu, nemetnutu privrženost predsedniku Miloševiću, koji je u njihovim redovima, kao i kod većine srpskog naroda uživao veliku podršku. Intenzitet te privrženosti počeće da jenjava sredinom 1995. godine, posle Miloševićevog političkog kraha zbog predaje Republike Srpske Krajine, uz postepeno političko prestrojavanje preko polovine policijskog sastava među Šešeljeve nacionaliste, ali u svakom slučaju patriotska opredeljenost policije ostaće dominantna crta sve do političkih promena pet godina kasnije.

Petooktobarski prevrat, 2000. godine, zatekao je policiju u političkom procepu između socijalista i nacionalista. Eventualnih pristalica ideja prozapadne *demokratije* nije ni bilo, a o sledbenicima globalističkih *nevladinih organizacija* teško je i govoriti, jer najveći broj jugoslovenskih, odnosno srpskih policajaca, ni danas ne zna šta se pod tim terminom precizno podrazumeva, a i oni što ponešto znaju prema organizacijama te vrste oduvek su osećali odvratnost. Stoga se osnovano postavlja pitanje kako je došlo do situacije da potpuno spremne i brojčano nadmoćne policijske snage ispolje toliku pasivnost prema nekoliko desetina hiljada opozicionih demonstranata, za čije im je razbijanje objektivno bilo dovoljno maksimalno 10–12 časova. Razlozi su bili sasvim konkretni:

- a) U samom startu izbijanja nemira u Beogradu, uprkos tome što odziv građana nije bio ni približan očekivanom, bilo je jasno da Armija neće podržati aktuelnu vlast, što je značilo da će sukob sa demonstrantima, i sve posledice koje iz toga proizađu, pasti na teret policije.
- b) Opšte prisutni stav da se sukob sa demonstrantima lako mogao pretvoriti u unutarsrpski gradanski rat, za čije će izazivanje

biti optužena isključivo policija, a sa takvom odgovornošću nisu bili spremni da se suoče ni socijalisti ni nacionalisti iz policijskih redova. Uz to, preovladavao je opravdani strah od eventualnog oružanog sukoba između policije i vojske, u vezi sa kojom je postojala sumnja da će se, u cilju očuvanja sopstvenog opstanka, u datom trenutku otvoreno staviti na stranu demonstranata.

- c) Neadekvatna, čak suluda naređenja, koja je u panici izdavao policijski vrh, sastavljen isključivo od Miloševićevih kadrova, a koja su ukazivala na njihovu spremnost da bespoštедno žrtvuju policiju zarad očuvanja sopstvenih pozicija vlasti.
- d) Tačna procena da će samo pasivnim stavom svaki pripadnik policije zadržati svoj profesionalni i egzistencijalni integritet, bez obzira na ishod započetih političkih previranja, pod pretpostavkom da ni Milošević niti opozicioni lideri koji su pretendovali na preuzimanje vodećih društvenih pozicija, drugu policiju osim te nisu imali na raspolaganju.

Petooktobarski prevrat tako je protekao bez sukoba i žrtava. Policija se povlačila bez otpora, pa su demonstranti ubrzo zauzeli i demolirali Saveznu Skupštinu i nekoliko policijskih stanica, što je kompromitovalo *demokratske snage* u očima šire javnosti i zamalo izazvalo konflikt unutar demonstrantskih redova. Već u nadredna dva dana sve se stišalo i policija, u svom punom sastavu, nastavlja sa izvršavanjem redovnih poslovnih zadataka. Činjenica da se vlast promenila na njih nije imala nikakvog odjeka ni uticaja.

U narednih nekoliko meseci izvršena su očekivana, čak neznatna kadrovska čišćenja u policijskom vrhu. Širem policijskom sastavu niti se iko obraćao niti je od njih nešto posebno zahtevano. Podrazumevalo se da će po inerciji, baziranoj na privrženosti

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

pozivu, to jest svim pogodnostima koje taj poziv sa sobom povlači, a u skladu sa opevanom tradicijom – „Alaj volem ovaj režim...“, biti maksimalno lojalni novim vlastima.

Ipak, *demokratske vlasti* su preduzele određene preventivne mere. Za razliku od krajnje nipodaštavajućeg odnosa prema pri-padnicima vojske, policiji su povećane plate i izdvojena korektna materijalna sredstva za modernizaciju njihove opreme. Kao što se kasnije ispostavilo, vlasti su očekivale da će upravo policija, kojom se moglo neuporedivo lakše manipulisati, poslužiti kao oružana protivteža u predstojećim fazama reorganizacije ostalih državnih bezbednosnih struktura i to je bilo tačno. Na kadrovskom planu, novopostavljeni ministar unutrašnjih poslova Dušan Mihajlović za svog zamenika u Resoru javne bezbednosti, postavio je policijskog generala Sretena Lukića, nekadašnjeg komunista i vatreng sledbenika Slobodana Miloševića, koga je *držao u šaci*, jer je protiv Lukića, takozvani „Haški tribunal“ imao zapečaćenu optužnicu zbog njegovih, takođe, navodnih *zločina* na Kosovu. Lukić se stvarno poneo kao „veći demokrata od demokrata“, i aktivno se angažovao na hapšenju i deportaciji u Hag svih aktuelnih političkih protivnika novog režima, uključujući i samog Miloševića. Sa tim u vezi, pod njegovim rukovodstvom, u okviru ministarstva, osnovana je *Uprava za borbu protiv organizovanog kriminala*, koja je faktički preuzeila ingerencije *političke policije*, baveći se pretežno opasnim ljudima iz prethodnog režima. Naine, svi politički protivnici demokratskih procesa naprasno su proglašeni „opasnim kriminalcima i teroristima“ i po tom osnovu stavljeni u nadležnost ove nove uprave, koja je u međuvremenu, preko stranih donacija, snabdevena najsavremenijom prislušnom i drugom tehničkom opremom, kakva je do tada bila dostupna isključivo Državnoj bezbednosti. Za svoje *zasluge*, Lukić je kasnije *pošteno nagrađen*, baš u demokratskom stilu. Deportovan je u Hag čim se procenilo da su njegove izdajničke mogućnosti iscrpljene. U međuvremenu i ostatak policijskog sastava je bukvalno gurnut

u raščišćavanje računa sa ostatkom Miloševićevih kadrova, posebno u Službi državne bezbednosti i Armiji, pretvarajući se tako u kompromitovanu, „udarnu pesnicu“ prozapadnog marionetskog režima.

Mnogi od patriota iz sadašnjeg srpskog policijskog sastava otvoreno kažu da ih je sramota toga što rade, pravdajući se da kao profesionalci nemaju drugog izbora. Neznatan broj onih koji na to nisu pristali napustio je policiju i sada tavori tražeći drugo zaposlenje. Kriminalizacija i korupcija u Javnoj bezbednosti uzimaju sve više maha, što se prečutno toleriše. Postala je uobičajena pojava da se po kafanama sve češće zatiču grupe policajaca koji se, u slobodnom vremenu, napijaju uz patriotske pesme, ali to je sve što je ostalo od nekada dominantnog nacionalnog duha. Na zajedljive komentare istinskih nacionalista da im takve pesme više ne priliče uvek su spremni da odgovore konstatacijom: „Kada ih budete skidali sa vlasti bićemo na vašoj strani“. Nema sumnje da će i biti tako.

SLUŽBA DRŽAVNE BEZBEDNOSTI

Služba državne bezbednosti sistemski je bila predodređena da u slučaju političkog prevrata na sebe preuzme sva zla koja su pripisivana prethodnom režimu. O potrebi žrtvovanja te institucije zaista je postojala opšta društvena saglasnost. Demokratska opozicija Službu je tretirala kao oličenje najcrnjeg zla koje je u korenju trebalo satrti, kadrove pohapsiti, a njene organizacione jedinice rasformirati, mada je u okviru svake od vodećih opozicionih frakcija postojala nada o preuzimanju ingerencija nad preostalim resursima Službe i njihovoj zloupotrebi u svrhu ostvarivanja sopstvenih političkih interesa. Naravno, od *demokrata* takav stav je bio sasvim očekivan. Do juče vladajući socijalisti beskrupulozno su se ogradivali od te organizacije, koja im je, inače, decenijama

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

omogućavala da zadrže čelnu političku poziciju, tvrdeći da za aktivnosti Službe niti su znali niti su nad njom imali kontrolu, podržavajući tako i argumentovane i neargumentovane napade kojima je Služba bila izložena. I od njih je tako nešto bilo sasvim očekivano. Aktuelni lider socijalista Milorad Vučelić je, još davnje 1997. godine, na jednom sastanku sa tadašnjim vrhom Službe izjavio: „U slučaju gubitka vlasti mi ćemo se i dalje baviti politikom, a vi ćete završiti na robiji. Takva društvena neminovnost je predodređena i vama i nama.“ Armijski vrh je u Službi video ide-alnog žrtvenog jarca koga je trebalo raščerečiti pred domaćom i zapadnom javnošću ne bi li tako obezbedili manevarski prostor za spasavanje „sopstvene kože“. Ni to nije bilo iznenadenje, jer je vojni vrh blagovremeno Službi dao do znanja da po pitanju očuvanja institucionalnog kontinuiteta neće štedeti nikog. Javna bezbednost je jedva dočekala priliku da iskali akumuliranu surevnjivost prema, do tada, apsolutno favorizovanoj i privilegovanoj, konkurenckoj bezbednosnoj instituciji. Ne bi se moglo reći da su ti ljudi mrzeli Službu, ali ako je za istinu, nisu je preterano ni voleli. Na kraju, i pripadnici Službe državne bezbednosti potpuno su bili pripremljeni i pomireni sa sudbinom gubitnika. Mada je u principu preovladavao stav – „ako smo državi potrebni stojimo na raspolaganju, ako nismo potrebni snaći ćemo se nekako“, stariji pripadnici Službe tražili su način kako da se „dokopaju“ penzije, srednja generacija videla je rešenje u zauzimanju nižerazrednih pozicija na kojima ne bi bili previše eksponirani, dok su najmlađi razmatrali mogućnosti prilagođavanja zahtevima novog režima. O alternativi izdaje, bar u prvo vreme, нико nije ni pomicao. A upravo je akt izdaje postavljen kao jedini kvalitet koji je *demokratska vlast* uvažavala i na kome je insistirala.

Da bi se Služba državne bezbednosti i njen kadrovska sastav mogli bolje sagledati, neophodno je osvrnuti se na prošlost te institucije. U svom prvobitnom obliku, Služba je nastala 1944. godine,

kada je pri Generalštabu Narodnooslobodilačke Vojske Jugoslavije formirana OZNA – Odeljenje za zaštitu naroda. Jezgro njenog rukovodstva činili su prekaljeni komunisti, politički komesari proslavljenih partizanskih jedinica, zbog čega se od samog početka izdvajala kao izrazita partijska tvorevina, mada je u formalnom smislu do daljeg ostala podređena vojnem vrhu. Zadatak joj je bio da na oslobođenoj teritoriji organizuje kontraobaveštajnu zaštitu od prodora i delovanja nacionalističkih kvislinških formacija, kao i da identifikuje, locira i neutrališe agenturnu mrežu nemачkih okupacionih snaga. Po završetku Drugog svetskog rata, kada je 1946. godine proglašena Federativna Narodna Republika Jugoslavija, OZNA je transformisana u UDBU – Upravu državne bezbednosti, sa neograničenim ingerencijama po pitanju unutrašnje bezbednosti zemlje. Funkcionisala je kao prva zvanična civilna kontraobaveštajna institucija nove države, sa posebnim privilegovanim statusom u okviru Ministarstva unutrašnjih poslova, s tim što je u kadrovskom i organizacionom smislu i dalje zadržala sekundaran položaj u odnosu na Generalstab Narodne Armije.

Situacija se drastično promenila izbijanjem Rezolucije Informbiroa 1948. godine, kada je došlo do otvorenog sukoba između jugoslovenskih i ruskih komunista. Titovo decidirano suprotstavljanje nastojanjima SSSR-a da uspostavi potpunu dominaciju nad jugoslovenskim prostorom dovelo je do izazivanja unutrašnje političke krize, koja se uglavnom prelamala na vojnim strukturama kojima su dominirali proruski nastrojeni kadrovi. Delikatni zadaci sprovođenja čistke u vojnem vrhu, razračunavanja sa ruskim agenturom i stabilizacije stanja u zemlji, povereni su UDBI. Za samo godinu dana, UDBA je veoma efikasno te zadatke izvršila, izdigavši se do nivoa najuticajnije jugoslovenske institucije. Tokom narednih dvadeset godina njena moć je došla do takvog nivoa da se objektivno postavljalo pitanje ko uopšte rukovodi državom, UDBA ili nadležni politički organi. Vladalo je uverenje da je njen društveni uticaj prevazišao moć Komunističke partije i da je tadašnji

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

načelnik UDBE, Aleksandar Ranković, postao moćniji i od samog Tita. Posebno je apostrofirana činjenica da su većinu njenog sastava činili srpski kadrovi, što je izazivalo uznemirenje u rukovodstvima ostalih jugoslovenskih federalnih jedinica. Inicijativu da se moć UDBE mora pod hitno redukovati najviše je podržavala JNA, koja je u tom slučaju računala na mogućnost ponovnog preuzimanja vodeće društvene pozicije. Da bi razrešio situaciju, Tito je 1966. godine sazvao, u modernoj jugoslovenskoj istoriji poznati, *Brionski plenum*, na kojem je koncentracija političke moći UDBE okarakterisana kao negativna društvena pojava. Najvišim državnim aktima ta, do tada moćna, bezbednosna institucija u potpunosti je redukovana, a u njenom vrhu sprovedene su masovne kadrovske čistke. Međutim, Tito je učinio sve da od smenjenih saboraca ne napravi svoje neprijatelje. Oni koji su penzionisani zadržali su zatečene društvene privilegije, a oni drugi, koji nisu imali uslove za penziju, raspoređeni su na raznorazne privredne funkcije, tako da se kadrovskim pomeranjem nisu osećali oštećenim. UDBA je promenila naziv u SDB – Služba državne bezbednosti i stavljena pod punu kontrolu JNA, što će trajati sve do početka devedesetih.

Služba državne bezbednosti funkcionala je u okviru Ministarstva unutrašnjih poslova, s tim što je nadalje njen rukovodstvo imalo izjednačenu, čak i podređenu ulogu u odnosu na Javnu bezbednost. Njeno delovanje praktično se svodilo na ulogu *političke policije*, zadužene za praćenje i presecanje delovanja unutrašnjih antikomunističkih grupacija i pojedinaca, dok se kontraobaveštajnom radu pridavao sekundaran značaj. Rukovodstvom su dominirali komunistički partijski kadrovi, među kojima je bio popriličan broj ljudi bez iskustva na toj vrsti poslova, a kontrola, kojoj je bila podvrgnuta od strane JNA, išla je dotle da se nijedan značajan potez nije mogao realizovati bez saglasnosti vojnog vrha.¹⁴⁴ U

---

¹⁴⁴ Pravilo da se načelnik Službe nije mogao postaviti bez saglasnosti vojnog vrha ostalo je formalno na snazi sve do političkih promena 2000. godine.

međuvremenu, negde između 1979. i 1985. godine, došlo je do obimnijeg kadrovskog popunjavanja Službe mlađim ljudima. Operativnu elitu činili su pripadnici organizacionih jedinica specijalizovanih za suprotstavljanje takozvanom „unutrašnjem političkom neprijatelju“, dok su kontraobaveštajci, može se slobodno reći, i dalje zanemarivani, tako da su njihovi rezultati uglavnom zavisili od individualnih sposobnosti pojedinaca.

Do drastičnih, po Službu pozitivnih tendencija na planu njenog profesionalnog preusmeravanja, doći će početkom devedesetih godina, što je usledilo kao posledica nekoliko, za to vreme, aktuelnih društveno-političkih faktora. Na prvom mestu treba istaći da se radilo o periodu eskalacije nacionalizma u svim jugoslovenskim republikama, što je dovelo do etničkog prestrukturiranja regionalnih bezbednosnih institucija. Srpska Služba je za te okolnosti blagovremeno bila pripremljena, tako da je raspad jugoslovenske države dočekala kao najstabilniji republički organ uprave. Praktično, postala je prava srpska institucija u kojoj je komunistička ideologija izjednačena sa nacionalnom patriotskom opcijom, što je znatno doprinelo unutrašnjoj koheziji njenih kadrova, a kasnije i velikom ugledu koji je zadobila u širokim narodnim masama. Pogodnost za realizaciju takve promene ideološkog koncepta ležala je u činjenici da je u međuvremenu došlo do potpune, spontane smene generacija na rukovodećim mestima, zbog čega su na površinu isplivali mlađi ljudi kojima je patriotizam bio bliži od tada već *razvodnjene* komunističke doktrine, a profesionalne sklonosti ka kontraobaveštajnom delovanju znatno izraženije nego kod njihovih unutrašnjopolitički orijentisanih prethodnika. Na drugom mestu je dolazak Slobodana Miloševića na čelo države, kome je Služba u odsudnom trenutku bezrezervno pomogla u političkom usponu i prva ga podržala kao neprikosnovenog lidera srpskog naroda. Milošević to nije zaboravio i Službu je počeо da tretira kao jedan od osnovnih nosilaca državnog integriteta, znatno proširujući njene ingerencije i ovlašćenja. Na trećem mestu je

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

rasulo i dezorientacija koji su zahvatili Jugoslovensku Narodnu Armiju, učinivši od nje krajnje nepouzdanog garanta unutrašnje bezbednosti, uz neophodnost da ingerencije te vrste pređu u nadležnost drugih, sposobnijih i bolje organizovanih državnih organa. Uz burno negodovanje vojnog vrha tako se i desilo. Od 1993. godine, dolaskom Jovice Stanišića na čelo Službe, ova organizacija postaje najuticajnija institucija u zemlji, približavajući se ugledu i značaju kakav je svojevremeno u srpskom društvu uživala UDBA. Mada je i dalje funkcionala u okviru Ministarstva unutrašnjih poslova, ukazom predsednika Miloševića formalno se una-predaje njena uloga u sistemu državne vlasti, pa Služba menja naziv u Resor državne bezbednosti – RDB, sa perspektivom da preraste u zasebno ministarstvo. Ovakav uspon Službe zaista je bio osnovan imajući u vidu da je u najsloženijim prilikama, u kojima se zadesila Jugoslavija od perioda posle završetka Drugog svetskog rata, uspela da uspostavi apsolutnu kontraobaveštajnu i bezbednosnu kontrolu čitave državne teritorije.

Stanišić je posebno insistirao na ojačavanju i modernizaciji obaveštajnog segmenta, tako da je u vreme njegovog rukovođenja, na međunarodnom nivou važilo uverenje da Srbija ima najjaču Obaveštajnu službu u regionu. Osnovni kvalitet te Službe činili su njeni kadrovi. Operativno jezgro baziralo se na najsposobnijim i najodanijim pojedincima za koje je upotrebljavан termin „*ljudi Službe*“, to jest na onima čija je vezanost za Službu bila toliko izražena da su je doživljavali „i kao partiju i kao domovinu i kao porodicu“. Kadrovska kohezija među „*ljudima Službe*“ u međuvremenu ih je transformisala u svojevrsno bratstvo doslednih posvećenika, u svakom trenutku spremnih da u ime institucije žrtvuju i sebe i svoje lične interese.

Do poremećaja odnosa između predsednika Miloševića i Re-sora državne bezbednosti došlo je 1995. godine, najviše zbog toga što je predsedniku zasmetala iskrenost i profesionalna objektivnost

u informacijama koje mu je Služba dostavljala. Naime, operativnim analizama bile su obuhvaćene političke procene Miloševićevog nedoslednog odnosa prema srpskom narodu sa šireg jugoslovenskog prostora, to jest, njegova neposredna izdaja Krajišnika i posredna izdaja stanovništva Republike Srpske, što je u dobroj meri ugrozilo unutrašnju bezbednost države. Skrenuta mu je pažnja na moguće posledice, uz napomenu da Služba drži situaciju pod kontrolom, ali da njegova objektivna pozicija više nije ni približno stabilna kao što je bila do 1995. godine. Pored toga, redovno je informisan o primerima sve učestalijih pojava korupcije i kriminalizacije među njegovim najbližim saradnicima, a posebno su ga irritirali vrlo negativni obaveštajni izveštaji koji su argumentovano demantovali kvalitet gotovo svih spoljnopolitičkih poteza koje je povlačio. Posle jedne žučne rasprave između Miloševića i Stanišića 1997. godine, kada je Stanišić insistirao na tome da ni po cenu ostavke neće dozvoliti da Služba fabrikuje *frizirane* izveštaje kako bi se dodvorila nesposobnim političarima, odnosi su zamrli. Definitivno su prekinuti kada je Stanišiću stigla poruka od predsednika da, „ako njegova Služba nema pozitivnih, ohrabrujućih i optimističkih vesti bolje da mi se ni ne obraća“. U pomenući tinjajući konflikt ubrzo su se uključili gotovo svi političari iz Miloševićevog najužeg sastava, koji su inače oduvek zazirali od Stanišića, sugerijući mu da je zbog „izrazite sklonosti prema nacionalizmu“ Služba za njega postala vrlo opasna. Pronele su se glasine da Stanišić čak pretenduje da preuzme mesto predsednika Republike, do krajnje idiotskih insinuacija da po nalogu Amerikanaca Služba protiv Miloševića priprema državni udar. Milošević je poverovao. Na njegovo lično insistiranje Služba je demonrirana 1998. godine. Tim povodom, i prijateljski i neprijateljski orijentisani politički komentatori složili su se u stavu da je odricanjem od sopstvene bezbednosne institucije koja mu je neosporno bila najodaniji oslonac vlasti, Milošević *prese-
kao granu na kojoj sedi*.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

PRISEĆANJE DVADESET PETO

Interesantno je da je Slobodan Milošević do kraja bezrezervno verovao u nebuloznu priču da su Stanišić i Resor državne bezbednosti, po navodnim instrukcijama američke obaveštajne službe CIA, protiv njega pripremali državni udar. Koliko mi je poznato, ta informacija plasirana mu je preko problematičnih političkih kanala ruskih organa bezbednosti, sa ciljevima koji su se očigledno uklapali u dugoročna spoljnopolitička proigravanja Jelcinove Rusije.

Kao prvo, u spornom periodu, odnosi Državne bezbednosti Srbije i američke obaveštajne službe CIA već su bili uveliko zategnuti, gotovo do otvorenog neprijateljstva, imajući u vidu da smo raspolagali detaljnim informacijama o pripremama koje je NATO preduzimao na planu predstojećeg napada na Jugoslaviju. Ako je u međuvremenu i bilo kontakata sa predstavnicima CIA u Beogradu, njihov karakter bio je protokolarne prirode, jer je i njima i nama bilo jasno šta nas u skoroj budućnosti čeka. Naprotiv, problematične, neformalne veze sa američkim političkim i obaveštajnim zvaničnicima održavali su samo Miloševićevi neposredni, mondijalistički orijentisani savetnici, što je Služba znala i pratila, ali nije imala koga da informiše, jer je Milošević odbijao svaku vrstu saradnje sa Stanišićem, a i mi smo procenjivali da u naše informacije ionako ne bi poverovao.

Sa druge strane, potpuno je tačno da je u Službi preovladavalo raspoloženje za izvođenjem radikalnih političkih promena, ali se one nisu odnosile na Miloševića lično, već isključivo na po državu veoma štetne i negativne ljude iz njegovog neposrednog okruženja. U spornom periodu zaista je održan jedan tajni sastanak koji je objektivno imao karakteristike „zavere“, ali se po svojoj suštini ni približno nije mogao izjednačiti sa optužbama koje je kasnije Milošević uputio na račun Službe.

Kao rukovodilac Obaveštajne uprave RDB, imao sam čast da budem domaćin tog skupa. Zgrada Uprave odabrana je najviše

zbog toga što je bila fizički izdvojena od ostalih službenih objekata, pod stalnim internim kontraobaveštajnim nadzorom, pa je postojala puna sigurnost da prostor u kome je sastanak trebalo da se održi u međuvremenu nije tajno ozvučen od neke nepoželjne strane. Sastanku je prisustvovalo nekoliko ključnih ličnosti iz Državne bezbednosti, Armije, policije i politike, čija imena neće navoditi da bih ispoštovao reč koju smo jedni drugima dali tom prilikom. Uzgred, svi prisutni bili su po idejnom opredeljenju komunisti.

Konstatovano je da je došlo krajnje vreme da patriotske snage moraju preuzeti stvari u svoje ruke, jer će katastrofalna politika Miloševićeve vrhuške dovesti državu do propasti. Pri tome, svi su se složili da Miloševića, kao lidera, MORAMO SAČUVATI PO SVAKU CENU, ali da je na tom planu neophodno svim raspoloživim sredstvima sprovesti temeljnu čistku kadrova iz njegovog okruženja, koji su uveliko zašli u kriminal i nacionalnu izdaju i zameniti ih nekompromitovanim ljudima. Zaključeno je da eventualna predstojeća akcija u tom pravcu NEĆE IMATI ELEMENTE DRŽAVNOG UDARA, jer za tako nešto ne postoje ni potrebe ni uslovi.

Nikakav dogovor nije postignut jer su se predstavnici Armije i policije uplašili šta će biti sa njihovim karijerama ako akcija ne uspe. U principu, podržali su inicijativu, ali samo pod uslovom da Služba na sebe preuzme kompletну realizaciju. Zaključili smo da bi tako nešto bilo nerealno, politički neprihvatljivo, čak i neozbiljno. Pre nego što smo se razišli, prisutni ljudi iz vrha politike preuzeeli su na sebe obavezu da, za opšte dobro, pokušaju da amortizuju Miloševićeve nesuglasice sa Službom. Očigledno da u tim nastojanjima nisu uspeli.

Smena Stanišića protekla je bez većih previranja u Službi zahvaljujući, pre svega, njegovom insistiranju da se nalozi državnog

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

vrha bespogovorno moraju ispoštovati. Na poslednjem sastanku sa najbližim saradnicima naredio je da ubuduće svi moramo biti lojalni novom rukovodstvu, jer je kontinuitet opstanka Službe neuporedivo važniji od naših pojedinačnih mišljenja. Nekolicini prisutnih koji su nameravali da podnesu otkaze naložio je da to, u ime dobrobiti Službe, nikako ne urade.

Novi načelnik Službe Radomir Marković, inače dotadašnji funkcijonjer Javne bezbednosti, primljen je sa rezervom i nerado. Kao iskusni policajac tako nešto je i očekivao, što nam je na prvom sastanku otvoreno saopštio. Njegovo uvodno izlaganje svodilo se na apel za iznalaženjem načina kako da ljudi, koji su primarno bili zainteresovani za očuvanje Službe i oni koji su prednost davali očuvanju Miloševićeve vlasti, nastave da funkcionišu zajedno. Shodno tome, Marković nije sproveo nikakvu čistku, već je operativnu eliminaciju Stanišićevih kadrova uglavnom realizovao na mnogo mudriji način. Oni koji su imali uslove za penziju otišli su sa svim beneficijama, a preostali doajeni Službe jednostavno su pomereni sa operativnih funkcija i unapređeni u rangove pomoćnika i specijalnih savetnika, što je u našoj internoj terminologiji definisano kao *šut u vis*, tj. dostizanje profesionalnog vrhunca u karijeri ali bez mogućnosti uticaja na dalje tokove događaja.

Glavnu reč u Službi preuzeli su *julovci*¹⁴⁵, što zatečeni što naknadno dovedeni u Službu. Na insistiranje načelnika Markovića, operativni koncept rada je promenjen tako što je prednost data „teritorijalnom pokrivanju“, za razliku od dotadašnje prakse „linijskog nastupanja“¹⁴⁶. Kao dugogodišnjem policajcu, Markoviću je

---

¹⁴⁵ Popularni naziv za pripadnike Jugoslovenske udružene levice (JUL), političke stranke koju je vodila Miloševićeva supruga Mirjana Marković.

¹⁴⁶ Teritorijalni i linijski rad su dva osnovna oblika operativnog nastupa u gotovo svim službama bezbednosti, a najčešće se primenjuju kombinovano. Suštinska razlika je u tome što je „linijski“ rad organizovan po usko specijalizovanim kontraobaveštajnim i obaveštajnim segmentima, dok je terenski model baziran na lokalnim jedinicama šireg operativnog zahvata, te

bilo neuporedivo lakše da rukovodi na taj način, a i kadrovi na koje se primarno oslonio pretežno su bili dovedeni iz lokalnih teritorijalnih jedinica. Linjski koncept suprotstavljanja stranom faktoru, kao „nižerazredni problem“, uglavnom je prepušten Stanišićevim kadrovima. Kolegijumima Službe prisustvovalo je kompletno rukovodstvo, ali su ključne odluke donošene na strogo zatvorenim *partijskim* sastancima, sa znatno redukovanim sastavom. Stanišićevim ljudima ponovo je zamerana „preterana iskrenost u izveštavanju“, pa su referisanja, koja su po sadržaju bila suprotna od zvaničnih političkih stavova, u startu prekidana ili neargumentovano osporavana. To je bio jedan od razloga što je NATO agresija na Jugoslaviju, 1999. godine, dočekana relativno nespremno¹⁴⁷.

Činjenica je da je Služba, i pored mnogih manjkavosti, u ratnim uslovima funkcionalna besprekorno. Kompletan sastav, bez obzira na evidentne političke nesuglasice, iskazao je vrlo visok nivo patriotizma i nacionalne svesti. Naime, ratna situacija pozitivno je uticala na ponovnu koheziju kadrova imajući u vidu da su se „ljudi Službe“ i „ljudi politike“ bezrezervno našli na istoj strani. Od preko dve hiljade zaposlenih, bilo je samo nekoliko pojava dezterterstva ili odbijanja naređenja i to na nižerazrednim nivoima, što je sasvim dovoljan pokazatelj institucionalne stabilnosti u najkritičnijim okolnostima. To, koliko je Zapad zazirao od srpske Službe, da se zaključiti iz činjenice da je 90% službenih objekata razoren u naletima NATO avijacije, što će kasnije, ipak doprineti osetnom slabljenju njene efikasnosti.

---

je stoga mnogo prilagodljiviji zahtevima unutrašnje problematike po principima „političke policije“.

¹⁴⁷ Na primer, kada su prve američke krstareće rakete počele da padaju po Srbiji načelnik Rade Marković i njegovi politički istomišljenici još uvek su tvrdili da se radi o „dezinformacijama“, pa su na teren upućivali operativne ekipe da utvrde „ko stoji iza toga“.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

U 2000. godinu, u kojoj će uslediti Miloševićev politički pad, Služba je ušla sa prepolovljenim kapacitetima. Zbog posledica NATO razaranja, preostali operativni resursi su morali biti dislocirani na veći broj mesta, što je dovelo do objektivnih teškoća u subordinaciji i rukovođenju. Samim tim, „teritorijalni princip“ organizacionog delovanja nametnuo se kao jedino moguće rešenje, uz potpuno napuštanje, od ranije već potcenjivane, kontraobaveštajne i obaveštajne linijske komponente, tako da je nivo operativnih informacija sveden na najnižu moguću meru. Poređenja radi, u odnosu na Stanišićev period, mogućnosti Službe redukovane su za tri četvrtine. Povrh svega, po naređenju načelnika Markovića, svi izveštaji koji su išli političkom rukovodstvu morali su biti usklađeni sa Miloševićevim stavovima i očekivanjima, što se svelo na svesno „dezinformisanje“. Na parlamentarnim izborima u jesen iste godine Milošević je poražen, što je, izgleda, iznenadio samo njega.

PRISEĆANJE DVADESET ŠESTO

Sagledavanje izbornih rezultata septembra 2000. godine u Službi je primljeno kao katastrofa. Pojedinačni komentari rukovodilača kretali su se od stava da „izbore treba proglašiti nevažećim i vlast sačuvati ako treba i silom“, za šta se inače zalagao Miloševićev stranački vrh, do onih koji su apelovali na iznalaženje nekog drugog rešenja, ukazujući na brojne negativne posledice koje mogu proizći iz ishitrenih političkih i službenih poteza.

Istog dana, Milošević je objavio svoj stav da ne priznaje rezultate izbora, povodom čega su u Beogradu započeli protestni skupovi opozicije. Služba je već bila u stanju pune pripravnosti, ali bez konkretnih planova i naređenja o delovanju. Ubrzo je sazvan hitan kolegijum Službe kojim je predsedavao ministar unutrašnjih poslova Vlajko Stojiljković. Kolegijum je trajao kratko,

svega nekoliko minuta, i sveo se na Stojiljkovićev nalog da se „po cenu ličnih žrtava“ svi moramo staviti u funkciju beskompromisnog očuvanja Miloševićevog režima, jer nas na to, po njegovom mišljenju, obavezuju Ustav i zakon. Svi prisutni, uključujući i načelnika Markovića, gledali su ga sa negodovanjem, ali niko ništa nije komentarisao.

Na dan ili dva pred početak masovnih demonstracija, Rade Marković me je pozvao da dođem u njegov kabinet. Konstatovao je da je stanje kritično, te je odlučio da obavi pojedinačne razgovore sa svakim od članova kolegijuma i da, shodno tome, želi da čuje moje mišljenje. Rekao sam mu da sam imao neformalni sastanak sa nekoliko prijatelja iz vojnog vrha koji su me uverili da oni u eventualne sukobe sa građanima neće ulaziti ni po koju cenu. Uz to, naglasio sam da se, prema mojoj proceni, ni na policiju ne može računati da će uz Miloševića ostati do kraja, najviše zahvaljujući odbojnosti koju pokazuju prema ciničnoj namjeri ministra Stojiljkovića da ih bukvalno žrtvuje zbog svoje fotelje. Što se tiče Službe, ljudi su spremni da korektno odrade svoj deo posla na planu zaštite državnih interesa, ali sigurno neće pristati da pucaju na Srbe samo zbog toga da bi Milošević opstao na političkoj sceni.

Rade je potvrdio da i on ima slično viđenje situacije, ali da je pitanje šta dalje činiti. Odgovorio sam mu da rešenje vidim u tome da Milošević javno prizna opozicionog kandidata Koštunicu kao novog predsednika federalne države, a da se mi dalje posvetimo učvršćivanju republičke vlasti u Srbiji, oslanjajući se na radikale i ostale snage nacionalne opcije, čime bi do daljeg očuvali i Službu i svoj status. Saglasio se.

Na referisanje kod Miloševića otišao je kasno uveče i vratio se oko tri časa posle ponoći. Naložio mi je da ga sačekam, što sam, naravno, i učinio. Delovao je zadovoljno. Rekao je da su slični saveti već bili predloženi Miloševiću i da je on načelno pristao. Nasuo je piće i sebi i meni. Verovali smo da možemo da odahnemo.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Narednog dana postalo je jasno da nas problemi neće mimoći. Pod pritiskom supruge, Milošević je potvrdio stav da izbore neće priznati, što je izazvalo masovni protest građana. Služba nije reagovala. Ostali smo zaborakadirani u svojim objektima, pasivno posmatrajući razvoj događaja. U nekoliko navrata, posetili su nas opozicioni lideri da bi nam saopštili da demonstranti neće nasrtati na Službu, pa i od nas očekuju da nećemo provocirati krvoproliće. Za svaki slučaj, ispred objekata za koje su znali da pripadaju Službi, ostavili su po nekoliko svojih aktivista zaduženih da preusmeravaju grupe demonstranata što dalje od nas.

Situacija u zemlji normalizovana je za samo nekoliko dana. Usledile su promene u vrhu državne administracije, obavljen je preuzimanje finansijskih i privrednih institucija, ali vojsku, policiju i Resor državne bezbednosti niko nije dirao.

SISTEMATSKA DESTRUKCIJA SLUŽBE

Novi predsednik Vojislav Koštunica bio je svestan činjenice da bezbednosne institucije predstavljaju temelj svakog državnog sistema, pa se prema njima postavio blagonaklono, insistirajući isključivo na striktnom poštovanju ustavnosti i zakonitosti u njihovom budućem delovanju. Za uzvrat, dobio je punu podršku i garancije lojalnosti, posebno od Državne bezbednosti. Na prvom kolegijumu Službe posle petooktobarskog prevrata, takav stav je i zvanično verifikovan naređenjem načelnika Radeta Markovića da se svi postojeći obaveštajni i kontraobaveštajni kapaciteti stave u funkciju novog državnog rukovodstva. Poslednji put, Služba je dobila priliku da se iskaže u punom svetlu. Kvalitet informacija koje su tada dostavljane Koštunici neće prevazići nijedna od narednih službenih garnitura.

U međuvremenu, Koštunica je bio pod veoma snažnim pritiskom ekstremnog dela svojih globalistički orijentisanih koalicionih

partnera, koji su zahtevali da Službu pod hitno mora da raspusti. S tim u vezi, Rade Marković je kabinetu predsednika dostavio svoju kovertiranu pismenu ostavku, uz napomenu da su i svi ostali članovi rukovodećeg dela Službe spremni da se povuku sa svojih funkcija ukoliko to od njih bude zatraženo, što je praktično značilo da je Služba u potpunosti prepustila Košturnici da sam doneće odluku o njenoj budućoj sudbini. Košturnica je do kraja ostao dosledan u stavu da bezbednosne institucije sistema, Službu i Armiju, treba sačuvati, što je bio osnovni razlog zbog kojeg su ga, nekoliko meseci kasnije, koalicioni partneri istisnuli iz vlasti. Između ostalih, jedna od ključnih optužbi na njegov račun odnosila se na to da je svojim pomirljivim nastupom omogućio da Služba uništi sve, po nju kompromitujuće materijale iz tajnih arhiva, što je bilo potpuno netačno. *Nepoželjna* dokumentacija zbrinuta je davno pre političkih promena, računajući i onu koja je sklonjena pre nego što je Rade Marković postavljen na mesto načelnika. U cilju osporavanja ovakvih glasina, Košturnica je blagovremeno formirao nezavisnu državnu komisiju koja je imala zadatak da utvrди činjenično stanje u zatečenim službenim arhivama, ali sve što su mogli da konstatuju bilo je da niko nema preciznu informaciju o stanju dokumentacije, jer je mnogo toga uništeno za vreme NATO bombardovanja. Naravno, Koštuničini politički konkurenti nisu se obazirali na ovakve nalaze, mada su i njihove komisije, koje su naknadno u nekoliko navrata sastavljali, došle do istog zaključka.

Tokom tih nekoliko meseci, s kraja 2000. i početka 2001. godine, intenzivno su počele da rastu tenzije zbog mnoštva opozicionih grupacija koje su insistirale na potrebi da se Služba nasilno zauzme i demontira. Obezbeđenje objekata stoga je utrostručeno i dodatno naoružano, s naređenjem da bez opomene pripuca u svakoga ko neovlašćeno pokuša da upadne u službene prostorije. Istovremeno, lideri demokratskih partija, *nevladinih organizacija* i drugih prozapadnih pokreta, preduzele su, svako za svoj račun,

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

nekoordiniranu kampanju pokušaja vrbovanja zatečenih službenih kadrova, ne bi li ih privukli na svoju stranu. Gotovo da nema pripadnika rukovodećeg sastava Službe kome, u tom periodu, neka od navedenih organizacija nije pristupila sa ponudama koje su se kretale između ucene i ultimativnih uslovljavanja, do obećanja o unapređenju i drugim ličnim beneficijama. Tim povodom, načelnik Marković je sazvao vanredni kolegijum rukovodstva Službe na kojem smo opširno i sasvim otvoreno razgovarali o ponudama, pritiscima i kontaktima koje je svako od nas imao sa pojedinim političkim liderima. Potpuno svestan činjenice da je linija subordinacije već bila destabilizovana, Marković je apelovao na našu profesionalnu etiku i insistirao na stavovima sa kojima su se svi prisutni jednoglasno složili: 1) da se nikome, ni po koju cenu, neće dozvoliti nasilno preuzimanje Službe, što kao naš generalni stav treba predložiti oponpcionim liderima kod kojih imamo pristup; 2) da selektivno i oprezno nastavimo sa održavanjem individualnih kontakata sa oponpcionim strukturama, ali da obavezno između sebe redovno razmenjujemo informacije o rezultatima tih kontakata; 3) da do kraja ostanemo lojalni jedni drugima, to jest, da u trenutku Markovićeve smene sa mesta načelnika Službe, što je bilo sasvim izvesno, podržimo bilo koga iz našeg kruga kome se bude ukazala prilika da ga nasledi na toj funkciji.

PRISEĆANJE DVADESET SEDMO

Iz načina nastupa oponpcionih lidera prema pojedinim pripadnicima Službe lako se moglo zaključiti da je Služba za njih predstavljala veliku nepoznanicu. Informacije koje su imali o nama bile su periferne i uglavnom netačne, što je bio jasan pokazatelj da ni oni ni njihovi inostrani mentori u toj instituciji nisu uspeli da uspostave kvalitetna uporišta. Posebno je interesantno da nosioci novoprисpele demokratske vlasti nisu krili da po pitanju

budućnosti Službe nemaju usaglašene stavove, tako da su se njihova nastojanja prevashodno svodila na pokušaje vrbovanja rukovodećih kontraobaveštajnih i obaveštajnih kadrova isključivo u funkciji ojačavanja sopstvenih, individualnih, stranačkih i političkih pozicija. U komunikaciji su bili korektni, čak sa izvesnom dozom strahopoštovanja, međutim, u gotovo svim slučajevima prevejavao je stav da se od nas očekuju usluge koje se svode na izdaju, uzajamno potkazivanje, ilegalno iznošenje kompromitujuće dokumentacije o njima i njihovim političkim rivalima i tome slično. Iskustva svih kolega sa kojima sam na tu temu razgovarao bila su identična.

Prvi opozicioni lider koji mi je pristupio bio je bivši jugoslovenski general Momčilo Perišić, budući potpredsednik Vlade Srbije. Poznavali smo se iz ranijeg perioda, iz ratnih vremena, kada smo održavali korektnu profesionalnu saradnju. Nije želeo da se sastajemo lično, pa mi je poslao svog emisara, jednog penzionisanog pukovnika iz rukovodstva njegove novoformirane prozapadne političke stranke. Razgovarali smo u mom stanu. Pukovnik, inače bivši bezbednjak, nije posebno insistirao na konspirativnosti. Preneo mi je Perišićeve mišljenje da on, znajući me lično, smatra da realno sagledavam aktuelnu političku situaciju i da sam svestan neminovnosti prilagođavanja uslovima. Zato je odlučio da mi ponudi pomoć koja bi se ogledala u političkoj podršci za napredovanje u karijeri, do nivoa prvog čoveka Službe, ali bi sa moje strane bilo poželjno da prethodno „tajno“ pristupim članstvu njegove stranke. Ljubazan predlog ljubazno sam odbio, uz konstataciju da u aktuelnim društvenim previranjima nameravam da zadržim političku neutralnost. Nikada se više nismo čuli.

Drugi opozicioni lider koji je u isto vreme tražio komunikaciju sa mnom bio je Vuk Obradović, takođe bivši jugoslovenski general koga sam lično poznavao iz ratnih vremena. Obradović, sada

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

kao umišljeni potencijalni lider demokratske opozicije, inače aktuelni pretendent na funkciju republičkog premijera, za razliku od Perišića, nastupio je nekorektno i bahato. On mi je poslao svog emisara sa pretnjom da će „ili pristupiti njegovoj partiji ili propasti“. Kao obrazloženje za ovaj ultimatum poručeno mi je da takozvani „Haški tribunal“ uveliko istražuje moju ratnu prošlost, pa mi je jedina šansa za spas bespogovorno stavljanje na raspolaganje njegovim političkim istomišljenicima. Neljubazan predlog još neljubaznije sam odbio.

Treći, ovoga puta ozbiljni, opozicioni lider sa kojim sam se sastao bio je Zoran Đindjić, predsednik Demokratske stranke, a ubrzo i zvanični premijer Srbije. O predstojećem kontaktu sa Đindjićem, do kojeg je došlo posredstvom jednog zajedničkog prijatelja, obavestio sam načelnika Službe i dobio „odrešene ruke“ da se, u okviru od ranije zacrtanih zaključaka kolegijuma, postavim u skladu sa sopstvenim procenama.

Sastali smo se u jednom beogradskom restoranu. Đindjića je iznenadilo to što sam prihvatio susret na javnom mestu, pa me je u startu upitao da li je Služba obaveštena o našem sastanku. Odgovorio sam mu potvrđno. Na pitanje da li treba da me tretira kao zvaničnog predstavnika moje institucije konstatovao sam da ni on još uvek nije izabran za zvaničnog nosioca vlasti, što znači da će za obojicu, svaka reč koja bude bila izgovorenata imati težinu neformalne razmene mišljenja, uz jedinu garanciju ličnog autoriteta. Saglasio se uz opasku da je i to sasvim dovoljno.

Osnovna tema ticala se ublažavanja tenzija koje su pretile da izazovu sukobe između pripadnika Službe i dela opozicionih masa iz struktura zagovornika nasilnog zauzimanja službenih objekata, što smo brzo elaborirali obostranim ličnim garancijama da će se takvi incidenti izbegavati po svaku cenu (inače ovaj deo razgovora sa Đindjićem već sam spominjao u Prisećanju prvom, na samom početku knjige). Ostale teme odnosile su se na nekoliko

bezbednosnih problema za koje smo i on i ja procenili da će dugoročno ostati aktuelni bez obzira na tekuću promenu vlasti, između ostalog, to su: eskalacija međuetničkog nasilja na jugu Srbije, kriminalizacija nosilaca krupnog privatnog kapitala, transfer međunarodnog terorizma preko naše republike, problem nezbrinutih ratnih veterana i izbeglica, i dr. Svaku moju reč brižljivo je zapisivao u svoj rokovnik. Ja sam, naravno, razgovor tajno snimao, što mu je, prepostavljam, bilo jasno. Posebno su ga zanimale moje procene i eventualne profesionalne sugestije o tome kako se postaviti prema pomenutim problemima. Okvirno sam mu rekao šta mislim, uz napomenu da se ipak radi o „tajnim podacima“ sa kojima ne može biti upoznat pre formalnog postavljenja na državničku funkciju, kao i to da će precizni odgovori za koje je zainteresovan biti u isključivoj nadležnosti budućeg načelnika Službe, pa će morati malo da se strpi.

Na kraju razgovora došli smo do teme kadrova. Rekao sam mu da su stari kadrovi Službe spremni da se povuku, što u penziju, što na periferna radna mesta, dok su ovi mlađi, neopterećeni političkom prošlošću, uglavnom zainteresovani da karijere nastave u funkciji nove državne vlasti, tako da se svi nadamo da sa kontinuitetom Službe neće biti problema. Đindjić se tu ozbiljno zamislio i otvoreno mi rekao da lično planira da zadrži sve naše ljude koji u prošlosti nisu kompromitovani u smislu učešća u likvidacijama, nasilju ili ozbiljnijim prekoračenjima službenih ovlašćenja, s tim da će opstanak Službe generalno biti problematičan zbog zapadnih pritisaka koji se preko „nevladinih organizacija“ permanentno vrše na novu jugoslovensku vlast da se institucije te vrste moraju redukovati do nivoa marginalizacije. Izjavio je da se sa takvim stavom ne slaže i da će sve zavisiti od toga koliko zapadni pritisci budu bili ozbiljni i intenzivni.

Pre nego što smo se razišli direktno me je upitao kakvi su mi planovi i da li možda imam da izrazim neku želju za sebe lično? Odgovorio sam da sebe sagledavam isključivo u funkciji institucije

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

kojoj pripadam i da nemam nikakvih posebnih želja. Što u šali, što u zbilji, prokomentarisao je da je „uvek zazirao od ljudi koji za sebe ne traže ništa“. Razišli smo se u prijatnoj, čak se slobodno može reći u srdačnoj atmosferi.

Četvrti opozicioni lider, sa kojim sam u međuvremenu kontaktirao bar desetak puta, bio je Boris Tadić, potpredsednik Demokratske stranke i glavni Đindjićev unutarstranački konkurent, danas, inače, aktuelni predsednik Srbije. Tadić je tajno održavao paralelnu vezu sa nekoliko ljudi iz Službe, a naš opšti utisak je bio da pokušava da nas lično veže za sebe, sa namerom stvaranja svoje privatne obaveštajne mreže. Svakome od nas pričao je drugačiju priču, uz mnoštvo lažnih prozirnih obećanja, što smo tolerisali, jer smo iz kontakata sa njim izvlačili dosta informacija o trenutnim zbivanjima i pregrupisavanjima unutar opozicionih kru-gova. Te kontakte sam prekinuo kada sam procenio da su izgubili značaj. Nekoliko naših ljudi je sa njim ostalo u vezi do danas.

Peti opozicioni lider sa kojim sam se nekoliko puta sreo bio je glavni eksponent prozapadnih „nevladinih organizacija“ za posle bezbednosti, beogradski advokat Boža Prelević, koji je u vreme naših susreta obavljao funkciju republičkog koministra¹⁴⁸ unutrašnjih poslova. Maksimalno je insistirao na konspirativnosti susreta, verovatno verujući da tako pridaje više značaja i sebi i meni. Delovao je korektno, dobronomerno, na momente čak naivno. Bez mnogo uvijanja, istupio je sa ponudom koja se odnosila na uslove pod kojima mogu da sačuvam svoj službeni status. Istakao je da nova vlast, a i on lično, od svakog od nas očekuju da pružimo konkretne dokaze o svojoj neospornoj lojalnosti, i da se u tom smislu od mene očekuje da im pružim pomoć na prikupljanju dokaza o navodnoj umešanosti svog tadašnjeg načelnika

¹⁴⁸ U prelaznoj fazi preuzimanja vlasti, Ministarstvom unutrašnjih poslova rukovodila su tri koministra iz različitih političkih stranaka.

Radeta Markovića u organizaciju i izvršenje nekoliko političkih ubistava koja su se desila u Srbiji. Odgovorio sam mu da je Marković još uvek zvanični rukovodilac naše institucije i da na tako nešto ne pristajem iz jednostavnog razloga što smatram da bih time ugrozio osnovna načela ustrojstva na kojima Služba počiva. Naglasio sam mu i to da postoji precizna zakonska procedura po kojoj se sprovodi istraga o zloupotrebama službenih ovlašćenja i eventualnoj krivičnoj odgovornosti lica zaposlenih u organima uprave. Ukoliko bi se protiv Markovića poveo postupak na taj način, on bi kao koministar unutrašnjih poslova mogao da izda pismeno naređenje bilo kome od zaposlenih da se zvanično uključi u istragu, što ne bi smelo da bude odbijeno. Ovako, njegov zahtev se praktično svodi na najniži nivo potkazivanja kolega, što nijedan pripadnik Službe koji drži do sebe ne bi prihvatio.

Prelević je konstatovao da se nadao da će reagovati drugaćije. Naime, prema njegovom pravničkom iskustvu, sve zvanične istrage koje su pokretane protiv funkcionera državnih organa obično su se završavale bez rezultata ukoliko nisu bile potpomognute „unutrašnjom podrškom“. Takvu podršku je u ovom slučaju očekivao baš od mene, jer je raspolagao pouzdanim podatkom da smo Rade Marković i ja bili u ličnom sukobu još iz vremena pre nego što je postavljen za načelnika Službe (što je inače bilo tačno), pa je pretpostavljao da će iskoristiti priliku da sa njim „izravnam stare račune“ i tako se istovremeno „dokažem“ pred novim vlastima. Objasnio sam mu da je moj stav pre svega zasnovan na ličnom odnosu prema Službi, a ne prema načelniku Markoviću, što i novim vlastima može biti sasvim dovoljna garancija da, danas-sutra, ukoliko neka sledeća politička garnitura to bude zahtevala, neće prihvatići da izdam ni njih.

Imao sam utisak da me Prelević ne razume. Nije ni čudo, ipak smo mi pripadali „različitim svetovima“. Iz kasnijeg razvoja događaja lako se moglo zaključiti da niko od pripadnika Službe nije prihvatio njegove uslove. Ekipa kojim se okružio bila je sastavljena

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

od potpuno marginalnih ljudi bez imalo profesionalne težine. Za nekih godinu dana bezuspešnih pokušaja rekonstrukcije bezbednosnog sistema, podneo je ostavku.

I najzad, šesti opozicioni lider koji je sa mnom uspostavio kontakt bio je Nebojša Čović, nekada bliski saradnik predsednika Miloševića koji se posle jednog sukoba, sredinom devedesetih, transformisao u njegovog nepomirljivog političkog protivnika (kasnije u nekoliko navrata zauzimao pložaj potpredsednika Vlade). Sa Čovićem se nisam sastajao niti ga ikada lično upoznao. Kontaktirali smo posredstvom zajedničkog prijatelja koji me je posetio jedne večeri i saopštio mi da je Čovićeva politička stranka, koja se zalagala za održavanje neometanog kontinuiteta bezbednosnih institucija donela odluku da mene predloži kao kandidata za budućeg načelnika Službe, bez ikakvih ličnih uslovljavanja, te ih je zanimalo šta o tome mislim. Izneo sam mu zaključak sa kolegijuma da svako iz najužeg kruga Službe kome se takva solucija ponudi to prihvati, što se odnosi i na mene. Takođe sam mu napomenuo da na osnovu utsaka koje sam imao posle razgovora sa Đindjićem, ali i sa drugim opozicionim liderima, smatram da moja kandidatura neće proći, ali smo se složili da ipak vredi po-kušati.

Prvi državnički akt koji je doneo Zoran Đindjić, po stupanju na vlast početkom 2001. godine, odnosio se na smenu načelnika Službe Radeta Markovića. Tako nešto bilo je očekivano, a s obzirom na to da smo kadrovski i organizaciono bili dovoljno stabilni, Radetov odlazak prošao je neosetno. Zvanično, Đindjićevo obrazloženje formulisano je kao namera novih vlasti da se iz državnih organa uklone najeksponiraniji kompromitovani kadrovi zatečeni iz prethodnog režima. Nezvanično, Đindjićev primarni motiv bila je čistka bezbednosnih struktura kako bi se oslabila politička moć

njegovog najvećeg konkurenta, saveznog predsednika Vojislava Košturnice, koji je u tim strukturama uživao apsolutnu podršku. U svakom slučaju, sudska kontinuiteta Službe, do daljeg, nije dovođena u pitanje, naprotiv, njen značaj je i sam Đindjić apostrofirao, između ostalog i otvorenom porukom zatečenim kadrovima da se od njih očekuje da lojalno nastave sa obavljanjem svojih profesionalnih obaveza. Sa nestrpljenjem se iščekivalo postavljenje novog načelnika, jer se znalo da će od njegovog izbora umnogome zavisiti dalji razvoj događaja.

Izbor načelnika Službe danima je odlagan. Nova vlast našla se pred dilemama: Da li se prepustiti riziku i rukovođenje poveriti starim kadrovima čija se lojalnost procenjivala kao problematična? Da li se orijentisati na dokazane prozapadno orijentisane ličnosti iz bezbednosnih struktura koje su u svojim profesionalnim sredinama uglavnom tretirane kao izdajnici, zbog čega se realno moglo očekivati da će njihovo postavljenje rezultirati otporom sa nepredvidivim posledicama? Ili se možda orijentisati na potpuno nove ljudi, izvan tog profesionalnog miljea, što bi sa sobom povlačilo rizik od sasvim izvesnog gubitka institucionalne kontrole? U opticaju je bilo desetak imena o kojima se raspravljalo na zatvorenim političkim sastancima, među kojima se izdvajalo šest potencijalnih kandidata:

– Aleksandar Vasiljević, penzionisani general jugoslovenske Armije, bivši rukovodilac Vojne bezbednosti. Vasiljević se pred novim vlastima uveliko dokazao kao bezrezervni pobornik „Haškog tribunala“. Među prvima se odazvao zahtevima Zapada da potkaže svoje bivše političke i vojne rukovodioce, a njegova, zaista temeljna izdaja, dokumentovana je na 72 sata video-zapisa.¹⁴⁹

---

¹⁴⁹ Video-trake koje svedoče o Vasiljevićevoj izdaji, od strane grupe srpskih patriota tajno su iznete iz prostorija „Haškog tribunala“ i umnožene u više desetina primeraka, tako da su uglavnom dostupne svim zainteresovanim pojedincima.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Kao čovek koji je od ranije pokazivao patološku mržnju prema Službi državne bezbednosti, skrenuo je na sebe pažnju najekstremnijih globalističkih krugova, jer se objektivno procenjivalo da je upravo on idealna ličnost kojoj se može poveriti zadatak razbijanja Službe. Njegovu kandidaturu na mesto novog načelnika inicirale su i podržavale *nevladine organizacije*.

– Stevan Nikčević, bivši pripadnik Službe državne bezbednosti, koji je dezertirao u vreme NATO agresije. Nikčević je u ranijem periodu spadao u perspektivne mlađe kadrove (nekoliko godina bio sam mu neposredni rukovodilac), međutim, svoju ličnu profesionalnu budućnost nije video u Službi, već u prelasku na rad u druge državne organe, što mu svojevremeno nije dopušteno. Mada je zauzimao relativno dobar položaj, nije skrivao svoju nameru da jednoga dana napusti Službu. Tokom NATO agresije, 1999. godine, protivno naređenju državnog i službenog rukovodstva, bio je jedan od retkih koji je svoju porodicu sklonio u inostranstvo, a nedugo zatim i sam je ilegalno napustio zemlju. U Beogradu se ponovo pojavio posle petooktobarskih političkih previranja kao eksponent globalističkih *nevladinih organizacija*, angažovan na zadacima prestrukturiranja bezbednosnog sistema. Njegovo ime figuriralo je u svojstvu najozbiljnijeg kandidata za preuzimanje Službe.

– Milovan Popivoda, bivši funkcijoner Službe državne bezbednosti. Popivoda je duži niz godina bio jedan od najbližih saradnika Jovice Stanišića. U Službi je bio izuzetno cenjen i uticajan sve do dolaska Radeta Markovića na čelo te institucije, kada je svrstan u grupu od nekoliko činovnika koja je, iz sasvim neopravdanih razloga, degradirana i oštećena. Mada je u opozicionim krugovima bio omrznut, posebno na području severozapadne srpske pokrajine Vojvodine, gde je uglavnom bio stacioniran, njegovo nepriateljstvo sa Markovićem isticano je kao argument na osnovu

kojeg se novim vlastima sugerisalo da na Popivodu dugoročno mogu da računaju. Tako je, na predlog grupe opozicionih intelektualaca, Popivoda kandidovan za mesto načelnika Službe, sa prioritetskim ciljem beskompromisnog razračunavanja sa Markovićem i njegovim najbližim ljudima.

– Miša Vilotić, aktuelni funkcijonер Službe, pomoćnik načelnika po problematici „unutrašnjeg ekstremizma“. Vilotić je dobro bio poznat opozicionim krugovima, jer se njima bavio tokom čitave svoje karijere. Teško je reći da li je sa njihove strane bio više prezren ili poštovan, uglavnom, provejavala su dva osnovna mišljenja. Prvo, da Vilotić o svima njima pojedinačno zna previše i da najverovatnije raspolaže mnoštvom kompromitujućih materijala, pa je takvog čoveka bolje imati uz sebe. I drugo, da će opoziciona struktura koja uspostavi najbolje odnose sa njim moći dugoročno da računa na znatnu političku prednost u odnosu na ostale unutrašnje političke konkurente. Iza Vilotićeve kandidature na mesto načelnika Službe stajao je aktuelni republički ministar unutrašnjih poslova, Dušan Mihajlović, a inače se pretpostavljalo da ga je Mihajlović već uveliko *uzeo pod svoje*.

– Branko Crni, aktuelni funkcijonер Službe, pomoćnik načelnika po kontraobaveštajnoj problematici. Crni je u prvi plan izašao kao najbliži Markovićev saradnik. S tim u vezi, lično ga je Marković preporučio Vojislavu Koštunici i njegovoj stranci kao svog naslednika. Koštuničin kabinet je to prihvatio i podržao, očekujući da će izborom Crnog zadržati uticaj koji je do tada imao na bezbednosne institucije.

– Šesti potencijalni kandidat bio sam ja. U opozicionim krugovima nisam bio poznat. Znalo se da sam bio jedan od najbližih Stanišićevih saradnika i da se u vreme Markovića nisam posebno eksponirao. Takođe su imali informaciju da kao usko specijalizovani kadar za oblast špijunaže, nisam imao dodirnih tačaka sa

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

unutrašnjom problematikom, a samim tim ni neraščišćenih odnosa sa bilo kim od opozicionih lidera. Procenjivali su da uživam ugled kod mlađih kadrova i da bi moje postavljenje naišlo na odobravanje, što bi se dalo iskoristiti na planu spontanog preusmeravanja Službe u pravcu interesa novouspostavljenog režima. Posebno su imali u vidu to da u dogledno vreme stičem zakonske uslove za penziju, što je značilo da se i moja kasnija eliminacija sa te funkcije, po obavljenom poslu prestrukturiranja, lako mogla realizovati bez dodatnih problema.

Opšti je utisak bio da ni jedan od ponuđenih kandidata ne odgovara. Naime, prva trojica su odustala i pre nego što je došlo do rasprave na tu temu. General Vasiljević i njegovi mentori ocenili su da bi njegovo postavljenje sigurno izazvalo nepotrebne i opasne komplikacije, Nikčević je izričito naglasio da ga bavljenje Službom ne zanima jer ima druge političke planove, dok je Pопивода zaključio da Službu očekuju teški lomovi i previranja, u čemu on nikako ne želi da učestvuje. Sa druge strane, i tri preostala predloga okarakterisana su kao nepodobna rešenja: Vilotić – koji je neosporno napravio karijeru na sabotiranju mnogih od aktuelnih lidera opozicije, Crni – čije se ime vezivalo za navodne „najveće zloupotrebe“ Radeta Markovića i ja – za koga se ocenjivalo da zajedno sa ostalim članovima najužeg Stanišićevog tima neću moći da izbegnem pokretanje postupka pred „Haškim tribunalom“. Dileme je presekao Đindjić, koji nije ni dopustio da se rasprava na tu temu povede. Jednostavno je na sastanku lidera stranaka koje su participirale u vlasti izvadio svoj kadrovski predlog, Gorana Petrovića, do tada nespominjanog kandidata *nevladinih organizacija*, konstatujući da je već odlučio da njega imenuje za načelnika Službe.

Novi načelnik, Goran Petrović, svojevremeno je bio zaposlen u Službi kao operativac na kontraobaveštajnoj problematici (u

jednom kratkom periodu bio sam mu neposredni rukovodilac). Spadao je u kategoriju mlađih kadrova za koje se smatralo da su zалutali u tu instituciju, jer se nikada nije isticao radnim rezultatima, niti ga je karijera posebno zanimala. Još negde pred kraj Stanišićevog mandata izražavao je nameru da napusti Službu, što je i učinio kada je na mesto načelnika došao Marković. Mada se u njegovoj biografiji navodi da je „zbog prozapadnih ideja izbačen iz Službe“, to nije tačno, jer je Petrović uredno podneo molbu za sporazumno prekid radnog odnosa kojoj je u redovnoj proceduri udovoljeno. Kasnije je, zahvaljujući, navodnim, rodbinskim vezama sa Goranom Svilanovićem, politički najeksponiranijim predstavnikom globalističkih *nevladinih organizacija*, izbio u prvi plan kao kadar na koji će nova vlast dugoročno računati.

Bilo je sasvim izvesno da Petrović, svojim ličnim autoritetom, neće moći da se nametne Službi, što inače nije ni pokušao. Zbog toga je Đindjić preuzeo dodatni kadrovski potez i za njegovog zamenika postavio veoma iskusnog, reaktiviranog penzionisanog kontraobaveštajca, Zorana Mijatovića, doajena Službe iz vremena Jovice Stanišića, koji je za razliku od Petrovića dobro znao i šta i kako treba činiti. Mijatovićevo imenovanje predstavljalo je iznenadenje, jer se radilo o starom komunisti koji nikada nije pokazao sklonost ka *demokratskoj* opoziciji. Svoje reaktiviranje obrazlagao je isključivo željom da pomogne mlađim kadrovima Službe da se što bolje snađu u političkim promenama, međutim, ubrzo će se pokazati da su njegove namere ipak bile sasvim drugačije.

Službu je praktično vodio Mijatović. Na prvom proširenom kolegijumu nastupio je sa Đindjićevom tezom da svim starim kadrovima treba omogućiti da zadrže profesionalni status, ali da ih, do sticanja uslova za penziju, diskretno treba udaljiti sa udarnih mesta i šansu dati mlađim ljudima, neopterećenim prošlošću. Takođe je naglasio da će službeni resursi morati da se preusmere u skladu sa zahtevima novih državnih interesa, što se mnogima sigurno neće dopasti, pa će samo od nas zavisiti da li ćemo se

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

prilagoditi i ostati ili čemo biti proglašeni „smetnjom“ i udaljeni po kratkom postupku.

Prestrukturiranja koja su usledila jasno su dala do znanja u kom pravcu Petrović i Mijatović vode Službu. Na planu uspostavljanja veštačkog kadrovskog balansa, u stalni radni odnos je po skraćenom postupku, bez provere sposobnosti i podobnosti, primljen izvestan broj novih pripadnika iz sastava koji je činio partijska i privatna obezbeđenja *demokratskih* lidera, koji su odmah postavljeni na rukovodeća mesta, što je u Službu uvelo svojevrstan „revanšistički diletantizam“. Presudna podrška za to usledila je od Amerikanaca, to jest od američke obaveštajne službe CIA, koja je, na molbu demokratskih vlasti, pod hitno u Beograd uputila tim svojih instruktora. Preduzeta je serija jednonedeljnih operativnih kurseva, sa temama kao što su: *demokratizacija obaveštajnih sistema, međunarodna bezbednosna saradnja, ekološka zaštita čovekove okoline* i tome slično. Cilj očigledno nije bio operativno osposobljavanje mlađih i novoprimaljenih kadrova, već nastojanje da što veći broj ljudi dobije status *Cijinih đaka*, sa formalno izdanim stručnim sertifikatima kao pokrićem za planirana prekoredna unapređenja.

Kada je Mijatović procenio da je operativni sastav u dovoljnoj meri *razvodnjen*, započelo se sa kadrovskim čistkama. Zauzet je stav da je glavni problem koji predstavlja smetnju modernizaciji Službe, neraščišćen odnos sa, navodnim, teškim zloupotrebama ovlašćenja u prošlosti. Raščišćavanje tih okolnosti postavljeno je kao prioritet i Služba je praktično počela da se bavi *isključivo sama sobom*. Prvi na udaru bili su oni tek smenjeni, tj. Rade Marković i najbliži krug oko njega. Sa providnim izgovorom da se Služba mora otarasiti kompromitovanih Miloševićevih kadrova, prelazeći prečutno preko činjenice da je upravo Mijatović kompletnu svoju karijeru izgradio kao Miloševićev kadar, preduzeta je prava hajka na te ljude. Pod obrazloženjem da su odgovorni za najbrutalnije oblike razračunavanja sa dojučerašnjom opozicijim,

za atentate, neovlašćena prisluškivanja, uništavanje službene dokumentacije i dr., mada za tako nešto nisu postojali nikakvi dokazi, uhapšeni su Marković¹⁵⁰, Branko Crni i još nekoliko čelnih ljudi. Svima u državi bilo je jasno da je stvarni cilj ove akcije bio obračun sa delom Službe koji se najviše eksponirao po lojalnosti aktuelnom Đindjićevom političkom suparniku Košturnici, ali niko, pa ni Košturnica, nije pokušao da reaguje.

Sledeći na udaru bili su nacionalisti. Prema toj kategoriji primenjena je drugačija taktika. Naime, taj krug ljudi u Službi činili su ratni veterani iz obaveštajnih i kontraobaveštajnih odeljenja, kao i kompletan sastav Jedinice za specijalne operacije (JSO), poznatije pod popularnim nazivom *Crvene beretke*, prema kojima su novi načelnik i njegov zamenik pokazivali neskriveno strahopštovanje. Stoga je, pre nego što su u tom pravcu preduzete bilo kakve konkretnе mere, sprovedena opsežna propagandna kampanja preko *nevladinih organizacija* o neophodnosti hapšenja i deportacije jugoslovenskih građana za koje Tužilaštvo, takozvanog „Međunarodnog suda za ratne zločine u Hagu“, pokazuje interesovanje. Takođe, komandi *Crvenih beretki* su date garancije da niko od njih, ali ni ostalih osumnjičenih kolega iz Službe, neće biti hapšen i isporučen ukoliko pristanu da na sebe preuzmu hapšenje bivšeg jugoslovenskog predsednika Slobodana Miloševića. Jedinica za specijalne operacije je te uslove prihvatala i sredinom 2001. godine, upadom njihovih komandosa u Miloševićevu porodičnu kuću, bivši predsednik je uhapšen, a ubrzo zatim, ilegalno, uz assistenciju NATO snaga, prebačen u Hag.

---

¹⁵⁰ Radomir Marković je osam godina držan u istražnom zatvoru da bi mu tek 2010. godine bila izrečena kazna doživotne robije, mada u tom „maratonskom“ montiranom procesu nije dokazana ni jedna stavka optužnice koja ga je teretila.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Ali dalji razvoj dogadaja niko nije mogao da predvidi. Bez obzira na to koliko je Milošević tada bio omiljen u narodnim masa-ma ili ne, njegovo hapšenje i ilegalna predaja stranom судu naišli su na široku javnu osudu. Pri tome, *Crvene beretke*, nekadašnji simbol patriotizma, okarakterisane su kao izdajnici nacionalnih interesa. Porodice, koje su se do juče dičile time što su im sinovi, braća ili očevi, pripadnici najelitnije srpske oružane formacije, žustro su protestovali. Nacionalisti iz Službe, patriote iz Armije i ostalih sličnih organizacija, prekinuli su sa njima sve veze, uključujući i privatne kontakte. *Ulje na vatru* dolile su izjave demokratskih lidera i glasila *nevladinih organizacija* u kojima su *Crvene beretke* pohvaljivane kao „udarna snaga“ novog režima, što je definitivno išlo u prilog potvrdi o njihovoj izdaji. Pod pritiskom nacionalno opredeljenog dela javnog mnenja, uvidevši do koje su mere politički izmanipulisani, komanda Jedinice za specijalne operacije, donosi tajnu odluku o oružanoj pobuni.

Novembra 2001. godine, oklopna vozila Jedinice za specijalne operacije Državne bezbednosti blokirala su glavni prilaz Beogradu. Njeni pripadnici, pod punom ratnom opremon, disciplinovano su se rasporedili duž saobraćajnice pored kongresnog *Centra „Sava“*. Vlasti su bile uspaničene. Policija nije imala kapaciteta da im se suprotstavi, Armija u to nije želela da se mesha. Narod je počeo da se okuplja i da ih pozdravlja. Uskoro, sve nacionalističke političke organizacije oglasile su se sa izjavama podrške. Patriotske snage otvoreno su zagovarale državni udar. Krizu je razrešio Đindjić, pomirljivom izjavom o podršci njihovom „opravdanom revoltu“. Sva odgovornost za dešavanja koja su tome doprinela prebačena je na načelnika Službe Gorana Petrovića i njegovog zamenika Mijatovića. Posle nepunih godinu dana, koliko su proveli na tim funkcijama, prinuđeni su da podnesu ostavke i tenzije su splasle. Komanda *Crvenih beretki* poverovala je u to da su svi njihovi problemi zauvek rešeni, pa su se zadovoljno povukli u bazu.

Mijatović je privremeno raspoređen na niže radno mesto i ubrzo враћен u penziju, a Goran Petrović, kao dokazani demokratski kadar, upućen je na novu dužnost. Naime, globalističke *nevladine organizacije*, čiji je eksponent od početka bio, nisu dozvolile da izgube upliv u bezbednosne institucije, pa je na insistiranje njegovog neposrednog mentora, Gorana Svilanovića, postavljen za direktora Obaveštajnog odeljenja pri Ministarstvu inostranih poslova (SID). Neosporno da je njegovom postavljenju doprinelo i zalaganje Amerikanaca, čije je interes Petrović dosledno zastupao, omogućivši im neometani upliv u sve segmente Službe.

Situaciju u Službi, do postavljenja sledećeg načelstva, karakterisalo je nekoliko novih elemenata. Jedinica za specijalne operacije se do te mere osilila da je njena komanda počela da se ponaša kao nezavistan centar moći, kome pozadina Službe, niti bilo koje državne institucije, više nisu potrebni. Mada su pobunom, dobrim delom povratili raniji ugled, bahatim nastupom i učestalim incidentima njenih pripadnika na javnim mestima, sve su češće počeli da se spominju u negativnoj konotaciji kao „žestoki momci koje treba izbegavati“. Pri tome, osećaj samodovoljnosti sprečavao ih je da uvide kojom brzinom gube podršku u širim patriotskim krugovima, kako u politici, tako u Armiji, čak i samoj Službi iz koje su ponikli.

Što se tiče nacionalno opredeljenih operativnih kadrova, već je uveliko došlo do njihovog samoorganizovanja oko nekolicine iskusnih doajena. Funkcionisali su besprekorno, kao „Služba u Službi“, međutim, osnovna teškoća sa kojom su se suočavali bila je činjenica da nijedna od vodećih patriotskih grupacija nije želela da ih prihvati i podrži. Naime, Miloševićevi socijalisti bili su u totalnom rasulu. Podatke koje su tajno dobijali od tog dela Službe, posebno one koji su se odnosili na Miloševićevu odbranu pred takozvanim „Tribunalom u Hagu“, primali su sa zahvalnošću, ali za čvršće političko vezivanje nisu hteli ni da čuju. Sa Šešeljevim

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

nacionalistima, radikalima, bilo je još gore. Kada je njihovim predstavnicima data ponuda da im se kompletan tajno organizovani sastav Službe priključi i stavi u funkciju njihove stranke, bukvalno su se razbežali, plašeći se da je u pitanju provokacija. Eventualna, minimalna potpora, mogla se očekivati samo od, isto tako samoorganizovanih pripadnika Vojne službe i nekoliko tajnih nacionalističkih organizacija, sa kojima je od ranije održavan operativni kontakt.

Ništa manje komplikovane nisu bile ni okolnosti u kojima se zatekla Đindjićeva Vlada, što se indirektno odražavalo i na njene odnose prema Službi. Naime, kraj 2001. godine karakterisalo je Đindjićevo političko osamostaljivanje u odnosu na ostale koalicione partnere. Đindjić nije želeo da deli vlast ni sa kim, posebno ne sa *nevladinim organizacijama*, zbog čega se okrenuo drugim izvorima finansiranja. Status glavnog Đindjićevog sponzora preuzeo je kontroverzni zapadni biznismen srpskog porekla, Milan Janković, u svetu poznatiji pod svojim stranim imenom, Filip Cepter, vlasnik istoimene kompanije, koji je prema najaktuelnijim procenama svrstan među 100 najbogatijih ljudi na svetu. Cepter se u balkanske političke prilike umešao sredinom devedesetih godina, kada se pojavio kao jedan od finansijera vladajuće garniture Republike Srpske. Svoj uticaj u politici i biznisu ostvarivao je pretežno preko pozicija u Karadžićevoj Službi državne bezbednosti, gde je imao mnoštvo prijateljskih, rodbinskih i poslovnih veza. Kako se situacija na tom delu srpskog prostora komplikovala, njegov uticaj je rastao, posebno u oblasti *sive ekonomije*, sa tendencijom preuzimanja monopola na privredne grane koje su donosile najveći profit. S tim u vezi, pripadnici pomenute Službe, često su i ne znajući za čije interesе rade, bili angažovani u akcijama razbijanja Cepterove konkurencije. Tako, između ostalog, postoje osnovi sumnje da je Cepter stajao iza atentata na jednog od najpoznatijih srpskih nacionalističkih lidera, Željka Ražnatovića – Arkana, koji mu je predstavljaо nepremostivu prepreku za uspostavljanje mo-

nopolna na trgovinu naftnim derivatima¹⁵¹. Cepterov novac, međunarodne veze, iskustvo i kadrovi bliski bezbednosnim strukturama, Đindjiću su neograničeno stajali na raspolaganju, a on je to znao da iskoristi. Naravno i Cepterovi motivi su bili grandoman-ski, ni manje ni više nego da se, uz Đindjićevu podršku, domogne pozicije predsednika države. Kao što ćemo ubrzo videti, u njihovoј dalekosežnoj viziji osvajanja političke moći značajnu ulogu trebalo je da odigra Služba, čija je reorganizacija osmišljena po jednom perfidnom planu, koji će biti realizovan u nekoliko pravaca.

Za načelnika Resora državne bezbednosti postavljen je, na opšte zadovoljstvo, dr Andrija Savić, direktor Nastavno-obrazovnog centra pri Institutu bezbednosti, čovek sa velikim ugledom u svim strukturama Službe. Kao afirmisanom stručnjaku iz oblasti organizacionih nauka, osnovni zadatak mu se svodio na reorganizaciju bezbednosnog sistema i usklađivanje te problematike sa aktuelnim međunarodnim tokovima. Činjenica da se Savić nikada nije bavio operativnim radom niti je sa tim imao bilo kakvih iskustava, okvalifikovana je kao nebitna, jer njegova uloga nije ni bila funkcionalnog karaktera. Na prvom kolegijumu Savić nas je izvestio da svi zatečeni kadrovi ostaju do daljeg na svojim mestima, dok se u potpunosti ne okonča proces reorganizacije. Osim stručnog tima, sastavljenog pretežno od profesora Nastavno-obrazovnog centra, koji će neposredno raditi na izradi planova i dokumenata, sugerisano je da ostali nisu obavezni da dolaze na posao, osim u slučaju njegovog ličnog poziva. Prema Savićevoj

---

¹⁵¹ Arkanovo ubistvo dugo godina je pripisivano Službi državne bezbednosti Republike Srbije, a svi podaci koji su istragu usmeravali prema Cepteroj jednostavno su ignorisani. Ako je među Arkanovim junacima ostao bar jedan koji sebe još uvek takvim smatra, neka proveri sa čijeg su računa isplaćivani troškovi održavanja stana gde se u Beču krio jedan od odbeglih izvršilaca atentata. Da ne spominjem činjenicu da su svi Arkanovi poslovi u Republici Srpskoj nedugo zatim preuzeti od strane Cepterovih firmi.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

oceni dugoročne sudbine Službe, politički vrh će najverovatnije postupiti po „slovačkom modelu“, što je značilo da će po uspostavljanju novog bezbednosnog aparata svi zaposleni jednim državnim aktom dobiti kolektivni otkaz, da bi kasnije bili pojedinačno pozivani da se vrate na adekvatna radna mesta.

Objektivno gledajući, Savić nije imao odrešene ruke u postupanju. Manevarski prostor bio mu je ograničen obavezom ispunjavanja zahteva američkih obaveštajnih savetnika koji su svakodnevno nadzirali proces, kao i bezuslovnim pridržavanjem organizacionog obrasca, karakterističnog za zapadne bezbednosne sisteme. Sve u svemu, kako je reorganizacija napredovala, tako je funkcionisanje Službe zamiralo, do potpunog zaustavljanja bezbednosnih aktivnosti, što je sigurno bio jedan od planiranih propratnih efekata. Operativi je plasirano obrazloženje da zastoj na kontraobaveštajnim obradama ne treba da ih zabrinjava iz jednostavnog razloga što prozapadna politička orijentacija novih državnih vlasti više ne vidi nikakvu opasnost od evropskih službi, a još manje od američke, koja je formalno zadobila status „prijateljske institucije“. Do daljeg se čak sugerisalo zamrzavanje ranije započetih poslova dok Služba ne dobije striktne smernice šta će se ubuduće svrstavati pod kategoriju neprijateljske delatnosti. U istom kontekstu, zvanično je nametnuta teza da jedna mala Služba kao što je naša, prema novom konceptu, uopšte nema ni potreba ni interesa da se bavi obaveštajnim radom, pa je kao *spontani* čin usledilo zakonsko ukidanje Obaveštajne uprave, što je prošlo gotovo nezapaženo.

Sledeći bezbednosni segment za koji je Đindjić pokazivao izuzetno interesovanje odnosio se na pokrivanje patriotski orijentisanih grupacija u Srbiji i to iz dva razloga: Prvi je bio udovoljavanje pritiscima Zapada za pronalaženjem i isporukom lica pod tretmanom takozvanog „Haškog tribunala“. Drugi, za njega neuporedivo značajniji, ticao se ostvarivanja operativnog uvida u tajne tokove kapitala kojim su ove grupacije raspolagale, računajući tu

pojedine Miloševićeve i Karadžićeve sledbenike čiji se kapital kretao do enormnih razmara, grupaciju novoformiranih srpskih biznismena čiji je kapital poticao iz nedefinisanih, najblaže rečeno, sumnjivih izvora, kao i klasičnih kriminalaca koji su zbog ogromnih svota novca kojeg su posedovali počeli da poprimaju nezanemarljivu političku težinu. Ovde već, Đindić nije imao poverenja ni u Andriju Savića ni u Službu. Stoga je za Savićevog pomoćnika po tim pitanjima, postavio Cepterovog službenika, bivšeg pripadnika Državne bezbednosti Republike Srpske Zorana Janjuševića, inače svog ličnog savetnika po problematici bezbednosti. S početka, Janjušević je samo pasivno pratio izveštaje o rezultatima mera primenjivanih prema pomenutoj grupaciji lica, dok nije odlučeno da se po pitanju suprotstavljanja toj kategoriji formira posebno operativno odeljenje i to pri Službi javne bezbednosti. Uspostavljen je UBPOK – Uprava za borbu protiv organizovanog kriminala, gde su pod pojmom kriminalaca svrstani svi Đindićevi nacionalistički obojeni politički protivnici, vojni generali i pripadnici Službe za koje se interesovao Hag, zatim, manje ili više problematični biznismeni, pa i poneki pravi kriminalac, tek toliko da bi ova nova Uprava opravdala svoj organizacioni naziv. UBPOK je snabdeven najmodernijom prislušnom opremom, a s obzirom na to da su plate zaposlenih bile bar duplo veće nego u svim drugim bezbednosnim segmentima, tehnički osposobljenim iskusnim kadrovima Državne bezbednosti data je šansa za prelazak na rad kod njih, što su mnogi iskoristili. Andrija Savić nije krio zadovoljstvo što njegova Služba više neće biti izložena optužbama nacionalista da se bavi obradom srpskih patriota i ratnih veterana, a vest o tome sa odobravanjem je dočekana i od šireg operativnog sastava. Činjenica da je na taj način suštinski formiran paralelni bezbednosni organ sa istim ingerencijama koje je do tada imala isključivo Služba, nikog nije posebno iritirala. Za glavnog operativnog koordinatora između UBPOK-a i Državne bezbednosti imenovan je Janjušević, s tim što operativni

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

izveštaji nikako nisu mogli biti dostupni na uvid načelniku Službe, koga, uzgred, to nije ni zanimalo.

Posebno je bio zanimljiv princip po kome je sprovedena reorganizacija najproblematičnijeg segmenta Službe, tj. njene Jedinice za specijalne operacije. Đindjićev „vizonarski genije“ tu je najviše došao do izražaja. Formalno, komandant jedinice Milorad Luković je penzionisan, a jedinica, zvaničnim aktom ministra unutrašnjih poslova prebačena u nadležnost Javne bezbednosti. Ni po tom pitanju Andrija Savić nije čak ni konsultovan, ali je zadovoljno odahnuo, smatrujući da je Službi „skinut veliki teret sa vrata“.

Naizgled, sve se odvijalo demokratski i po zakonu, mada će dalja uloga *Crvenih beretki* postati poprilično drugačija. Đindjić je imao dobru procenu o stanju u jedinici, pre svega o individualnim problemima njenih pripadnika, kao parametru pomoću kojeg se moglo neograničeno manipulisati. Jezgro jedinice, nekih stotinjak ljudi, znali su da im zbog učešća u ratnim akcijama stalno nad glavom стоји opasnost od haškog progona, desetine veterana-invalida su promenom političkog sistema bukvalno odbačeni i prepusteni sami sebi, porodice izginulih veteranata, o kojima se do tada starala Služba, najednom su postale socijalno ugrožene. Bilo je sasvim izvesno da će komanda *Crvenih beretki* veoma brzo doći na pomisao o samozbrinjavanju, po principu kako su to učinili ruski specijalci, veterani avganistanskog rata, to jest potpunom kriminalizacijom svog sastava. Procenivši da je takva kriminalizacija gotovo neminovna, Đindjić je došao na ideju da ovaj proces ubrza, tajnom ponudom penzionisanom komandantu Miloradu Lukoviću, koji je i dalje zadržao status neprikosnovenog lidera jedinice, da zajedno uđu u organizovani „državni kriminal“, na obostranu korist.

Naime, srpsko tržište je već dugo funkcionalo po principima *si-ve ekonomije*, gde su izbrisane granice između legalnog i ilegalnog, pa se razlika između ozbiljnih biznismena i klasičnih kriminalaca mogla meriti samo nijansama. Đindjiću je ta okolnost predstavljala

ozbiljan politički problem, jer su mnogi od finansijskih moćnika podržavali suparničke stranke i političke pokrete, što se eventualno moglo prevazići uspostavljanjem centralizovane državne kontrole nad *podzemljem*. Uz to, znao je da Srbiji u dogledno vreme predstoji proces tržišne tranzicije, u vidu kapitalizacije državnih preduzeća, zbog čega mu je kontrola nad brojnim nosiocima ilegalnog kapitala, koji su u tom procesu videli svoju veliku poslovnu šansu, bila neophodna, u smislu eliminacije konkurenčije u korist biznismena bliskih najužem krugu njegove stranke. Na tom planu, Luković i *Crvene beretke* mogli su se iskoristiti kao idealni „poslovni partneri“.

Lukoviću se ponuda dopala. Uz obrazloženje da je to jedini način koji će *Crvenim beretkama* obezbediti pouzdan tajni finansijski fond, rado je prihvaćena i od ostalih članova jezgra jedinice. Da bi se osigurao da će buduće akcije te vrste zaista imati kvalifikaciju „državnog posla“, Luković je postavio samo jedan uslov, a to je da njegov oficir za bezbednost, Milorad Bracanović, preko koga će se odvijati buduća koordinacija, zauzme funkciju zamenika načelnika Resora državne bezbednosti i to obavezno izvan ingerencija načelnika Andrije Savića. Đindjić je uslov prihvatio, pa je tako Savić dobio zamenika kome nije smeо da se meša u posao.

Kako se situacija odvijala dalje, lako se može analitički pratiti kroz crne hronike beogradske štampe. Godinu 2002. obeležila je serija spektakularnih otmica, ucena, oružanih pljački, diverzija i ubistava. Potencijalne žrtve *tipovao* je Janjušević, na osnovu izveštaja koje mu je redovno dostavljao UBPOK. Kriterijum nije bio samo posedovanje sumnjivog kapitala, već i odnos pojedinaca iz tog kruga prema politici premijera Đindjića. Odabranog *kandidata* zatim je pod prizmotru preuzimao Bracanović, da bi ustanovio pravce kretanja, nivoe obezbeđenja i ostale elemente bitne za dalji tretman. Na kraju, akciju bi realizovali maskirani pripadnici *Crvenih beretki*, sa njima svojstvenom, komandoskom preciznošću.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Istražne radnje bi kasnije preuzimao UBPOK i to na način koji nikada nije dovodio do rezultata, osim u nekoliko slučajeva kada je Bracanović, na osnovu friziranih izveštaja i iznuđenih lažnih priznanja, oficijelno preusmeravao istragu u pogrešnom pravcu.

Mada su sume koje su se slivale u tajni fond *Crvenih beretki* bile milionske, Đindjić nije bio zainteresovan za taj novac. Zanimalo ga je nešto neuporedivo vrednije i značajnije. Konkretno, Luković je, posle samo nekoliko akcija, zaista uspostavio punu kontrolu nad kriminogenim sredinama i zaveo tiki teror u odnosu prema svim nosiocima *sivog kapitala*. Privatizacija državnih preduzeća mogla je nesmetano da se odvija po planu koji je zacrtao Đindjić. Odjednom, na privrednoj sceni Srbije počeli su da se pojavljuju nepoznati, potpuno marginalni ljudi iz Đindjićevog okruženja, koji su, kao nosioci nedefinisanih finansijskih centara moći, favorizovani na aukcijama i tenderima prilikom otkupa najznačajnijih ekonomskih resursa, po smešno niskim cenama. Konkurenčiju eventualnih lokalnih biznismena nisu ni osetili, jer ovi, jednostavno, nisu smeli ni da se pojave. Tom širokom akcijom centralizованo je rukovodio Cepterov službenik Nemanja Kolesar, zvanični savetnik premijera Đindjića za poslove tržišne tranzicije. Podatke o potencijalnoj konkurenciji na koju eventualno treba *uticati* obezbeđivao je Janjušević. Bracanović i Luković stajali su u pripravnosti i uskakali po potrebi.

Konačno, četvrti pravac Đindjićeve rekonstrukcije bezbednog sistema odnosio se na formiranje njegove privatne „političke policije“. Otvoreni sukob oko preraspodele pozicija vlasti sa koalicionim partnerima iz dojučerašnje *demokratske opozicije*, kao i previranja u sopstvenoj stranci, Đindjiću su nametnuli potrebu uspostavljanja tajnog nadzora nad gotovo svim institucijama sistema. Za tako nešto nije imao objektivnih uslova, jer bi pokrivanje ostalih legalnih nosilaca *demokratske* vlasti, preko Službe ili UBPOKA, bilo previše rizično i gotovo sigurno bi rezultiralo

provalom i kompromitacijom. Ipak, rešenje je pronađeno u reaktiviranju tajnih operativno-tehničkih resursa preostalih iz vremena Radeta Markovića. Naime, još tokom NATO agresije, dve godine ranije, Služba je bila prinuđena da razdeli i dislocira prislušni centar na nekoliko tajnih lokacija u gradu. Ti centari su kasnije ugašeni, ali tehnički kapaciteti na pojedinim mestima nisu u potpunosti demontirani, što je u Službi znalo samo nekoliko ljudi, između ostalih i Bracanović. Upravo jedan od tih centara, u organizaciji Bracanovića i Janjuševića, tajno je reaktiviran za Đindjićeve privatne i političke potrebe. Rukovođenje ilegalnim centrom povereno je Cepterovom službeniku, šefu Đindjićevog kabinetra, Vladimиру-Bebi Popoviću. Mada kapaciteti ni iz daleka nisu mogli udovoljiti Đindjićevim zahtevima, bili su sasvim dovoljni da bi se vršilo redovno prisluškivanje njegovih najopasnijih rivala: Vojislava Koštunice, Borisa Tadića, Mlađana Dinkića i još nekoliko funkcionera. Interesantno je da je Vojna služba bezbednosti pomenute aktivnosti blagovremeno otkrila i na to upozorila, ali se preko toga uglavnom prešlo i slučaj je zataškan.

Tako je, do kraja oktobra 2002. godine, proces reorganizacije bezbednosnog sistema zaokružen. Segmenti koji su se bavili problematikom unutrašnje političke bezbednosti izdvojeni su iz Službe i u potpunosti stavljeni u nadležnost UBPOK-a, koji će od tada pa nadalje, paralelno sa tajnim prislušnim centrom pri Điđićevom kabinetu, funkcionisati u svojstvu premijerove privatne „političke policije“. Oružani segment Službe – Jedinica za specijalne operacije, takođe je formacijski prešao u nadležnost Javne bezbednosti, osim najužeg jezgra jedinice, koje će nadalje funkcionisati kao Đindjićeva privatna, kriminalizovana „paravojna formacija“. Ono što je od Službe preostalo, Đindjića očigledno nije ni zanimalo, a svodilo se na poludefinisani kontraobaveštajni hibrid, organizaciono i funkcionalno podređen bezbednosnim interesima Zapađa, u formi isturenogodeljenja američkog obaveštajnog sistema.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Neposredno pre javne promocije „nove Službe“, iz nje su udaljeni kadrovi za koje se pretpostavljalo da će pružiti otpor ovom konceptu. Bez ikakvog obrazloženja uručena su im rešenja kojima će do daljeg, u zatečenim činovima, biti „na raspolaganju“ Kabinetu ministra unutrašnjih poslova, bez konkretnog radnog rasporeda. To se uglavnom odnosilo na sve stare kadrove, osim na nekolicinu koji su, zbog *adekvatnih zasluga*, uživali zaštitu ministra. Najvišim državnim aktom Službi je promenjen naziv u: Bezbednosno-informativna agencija – BIA.

Andriji Saviću nije dopušteno da rukovodi novom Službom. Pošto su iskorišćene njegove organizacione sposobnosti, konstatovano je da zbog nedostatka operativnog iskustva neće moći da udovolji „profesionalnim izazovima“ sa kojima će se ta institucija ubuduće suočavati. Odata su mu javna priznanja za uspešnu *amerikanizaciju* bezbednosnog sistema i razrešavanje problema suvišnih starih kadrova, a zatim mu je preko kurira uručeno rešenje o preraspoređivanju u jedan od naučno-obrazovnih centara. Ni njegov zamenik, Brakanović, više nije imao šta tu da traži. Podneo je zahtev za prevremeno penzionisanje i požurio da se što više približi bivšim saborcima iz specijalne jedinice, očekujući svoj deo kolača iz pozamašnog tajnog fonda *Crvenih beretki*. Pomoćnik načelnika, Janjušević, koji je takođe odradio svoj deo posla, svojevoljno je napustio pomenutu funkciju i vratio se u Đindjićev kabinet na staro mesto savetnika za bezbednost. Upraprožnjeni prostor u vrhu Službe kao da više nikome nije bio bitan, Đindjiću zasigurno, što je dalo novu priliku *nevladinim organizacijama* da se dokopaju te pozicije.

Na čelo Bezbednosno-informativne agencije postavljen je Miša Milićević, novi štićenik tadašnjeg ministra inostranih poslova Gorana Svilanovića, glavnog eksponenta Soroševe garniture. Milićević je, svojevremeno, spadao među perspektivne mlade kadrove, sada već ukinute Obaveštajne uprave (bio sam mu neposredni

rukovodilac nekoliko godina). Nikada nije pokazivao afinitete prema proameričkoj opciji, tako da se njegova kombinacija sa *nevladinim organizacijama* pre svega može tumačiti ličnim profesionalnim ambicijama.

U skladu sa američkim instrukcijama, Služba je primarno usmerena ka antiterorizmu, što je brzo prošireno na sve antiameričke grupacije, uključujući i one okarakterisane kao *Srpski patriotski nacionalni front*. U međuvremenu, *Međunarodna zajednica*, po ko zna koji put zaredom, intenzivirala je pritiske po pitanju novih optužbi i izručenja lica osumnjičenih za učešće u navodnim „ratnim zločinima“ na prostorima bivše Jugoslavije. Za najopasnijeg državnog neprijatelja proglašen je takozvani *antihaški lobi*, pa je Služba, naporedo sa UBPOK-om, reaktivirala primarno angažovanje po toj problematici. U nadi da će eventualno uspeti da izazove raskol među odstranjenim, starim pripadnicima Službe, za koje se znalo da su se aktivno stavili na raspolaganje *antihaškom lobiju*, novi načelnik Milićević im je, preko svog šefa kabineta, uputio diskretne poruke sa ponudom da se vrate na svoje bivše funkcije, što je uglavnom odbijeno.

Količina koncentracije moći koju su *nevladine organizacije* postigle uspostavljanjem kontrole nad oficijelnim bezbednosnim institucijama, BIA-om, preko Milićevića, i SID-om, preko Gorana Petrovića, nije zabrinjavala Đindjićev kabinet. Naprotiv, u tome su videli rešenje za najveći problem sa kojim su morali da se suoče – eliminaciju zavisnosti od, tada već, vrlo moćne kriminalizovane formacije jezgra *Crvenih beretki*. Naime, ti ljudi su, i pored bezrezervnog stavljanja u funkciju Đindjićeve „privatne politike“, zadržali veoma izražen odnos prema srpskom nacionalizmu i patriotizmu, čemu je i sam Đindjić permanentno morao da se prilagođava.¹⁵² Kada su *Crvene beretke* odradile svoj deo posla

¹⁵² Đindjić je često imao običaj da se u neposrednoj komunikaciji sa ljudima iz bezbednosnih struktura bivšeg režima predstavlja kao „srpski nacionalista“,

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

oko stabilizacije njegove političke i povrh svega finansijske moći, postale su smetnja. Mogućnost držanja situacije pod kontrolom Đindić je video u zastrašivanju „Haškim tribunalom“, do potpune eliminacije, koja bi se realizovala iniciranjem njihovog kolektivnog hapšenja. Zato je aktivno podržao novu *hašku kampanju* i sve političke snage koje su na tome bile angažovane. U pomenutom kontekstu, Đindić i Svilanović su početkom 2003. godine, obavili nekoliko tajnih sastanaka sa tužilaštvom Tribunal-a, insistirajući na proširivanju spiskova osumnjičenih. Rezultati su ubrzo usledili. Dok je srpska javnost bila zaokupljena aktuelnim aferama oko pri-nudnih i dobrovoljnih predaja bivših jugoslovenskih rukovodilaca i generala, iz Đindićevog kabinet-a *procurila* je informacija da se priprema hapšenje nekoliko desetina pripadnika *Crvenih beretki*. Situacija je izmakla kontroli. Na dan 12. marta iste godine, pod neraznjašnjenim okolnostima, Đindić je likvidiran.

Nastupila je politička kriza koja je uzdrmala ceo region. Ma-da je atentat na premijera bio ishitren, bez politički definisanog cilja i nekoordiniran sa vodećim grupacijama patriotske opcije, u vladajućoj koaliciji nastala je panika zbog straha od mogućeg državnog udara. Posle hitnih konsultacija sa zapadnim diplomata-ma, uz punu saglasnost i preporuke *Međunarodne zajednice*, zave-den je vanredno stanje u najgrubljem obliku. Mogućnost prevrata posebno je zabrinjavala Amerikance, kao najizdašnijeg sponzora *srpske demokratije*, pa je u Beograd pod hitno doputovao američki državni sekretar Kolin Pael kako bi dao ličnu podršku naporima vladajuće koalicije u nastojanjima da po svaku cenu zadrže svoju poziciju.

Vanredno stanje je iskorišćeno da se krene u obračun sa svim patriotskim strukturama. Na ulice su izvedene kompletne policijske

---

koji svoja patriotska osećanja ne sme da ispoljava javno da ne bi izgubio zapadnu podršku. Tako se uglavnom deklarisao pred *Crvenim beretkama*. Tako se predstavio i meni.

snage i žandarmerija pod punom borbenom opremom, sa naredenjem da pucaju na sve što im se učini sumnjivim. Započelo se sa masovnim, neselektivnim hapšenjima kakva u istoriji Srbije nisu zabeležena. Politički funkcioneri Miloševićevih socijalista, Šešeljjevih radikala, čak i Koštunicine Demokratske stranke Srbije, koja je inače aktivno participirala u vlasti, zajedno sa nacionalno orijentisanim vojnim generalima i bivšim čelnicima Službe državne bezbednosti, tretirani su na najbrutalniji mogući način, pod optužbom da su umešani u „terorizam i zločinačko udruživanje protiv države i naroda“, sa primarnim ciljem njihove kompromitacije i eventualnog zastrašivanja. Bilo je sasvim dovoljno da se neka od *nevladinih organizacija*, na primer *Fond za otvoreno društvo* ili *Fond za humanitarno pravo*, oglasi saopštenjem sa neargumentovanim sumnjama protiv pojedinaca ili grupa koji su zastupali suprotne političke stavove i policija bi reagovala.¹⁵³ Tokom tri meseca, koliko je vanredno stanje trajalo, uhapšeno je preko 11 000 ljudi. Optužnice su podizane bez obrazloženja i prethodnih provera podataka o delima za koja su bili sumnjičeni. Pravna neodrživost takvog nastupa najbolje se mogla videti iz činjenice da je kasnije, od ukupnog iznesenog broja, samo nekoliko desetina lica moglo biti procesuirano i eventualno pravosnažno osuđeno, računajući tu i klasične kriminalce koji su u međuvremenu pohapšeni zbog krađa, provala i drugih oblika kršenja zakona. Ostali su držani u zatvoru u trajanju od jednog do tri meseca, a onda, isto tako bez obrazloženja, puštani. Slučajevi, tj. akcije u kojima su osumnjičena lica ubijena tokom hapšenja, kao i ilegalna kidnapovanja pojedinaca za koje se interesovao takozvani „Haški tribunal“, zataškavaju se i dan-danas.

---

¹⁵³ Na primer, kada je Nataša Kandić iz *Fonda za humanitarno pravo* javno upozorila ministra unutrašnjih poslova da se „u nekim policijskim krugovima slavila smrt premijera Đindića“, nije se prezalo ni od preduzimanja suludih akcija slanja policije da hapsi policiju.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

PRISEĆANJE DVADESET OSMO

Prvog dana vanrednog stanja, neposredno nakon atentata na premijera Đindjića, uhapšeni su bivši načelnik Službe državne bezbednosti Jovica Stanišić i njegov pomoćnik Franko Simatović. Tri dana kasnije, specijalne snage policije uhapsile su i mene. Ni sam bio iznenaden, a mislim da to važi i za dvojicu mojih spomenutih kolega, jer smo tako nešto očekivali. Naime, o namerama „Haškog tribunal“ i njihovim tajnim pregovorima sa srpskim vlastima imali smo precizne informacije. Sva trojica smo bili pod tretmanom haških istražnih organa, s tim što je za Stanišića i Simatovića bilo predviđeno podizanje optužnica čim se za to steknu pogodni unutrašnjopolitički uslovi, dok su mene nameravali prvo da prinude da svedočim pa tek ukoliko bih se pokazao kao „nekooperativan“ usledio bi krivični tretman. Zato se moglo sa sigurnošću pretpostaviti da će u novonastalim okolnostima planirani potezi biti ubrzani, to jest, da nas represija neće mimoći, mada se u tadašnjem policijskom vrhu pouzdano znalo da nijedan od nas već dugo nije imao kontakata i uticaja na glavnoosumnjičene, „Crvene beretke“, što bi nas, eventualno, povezalo sa atentatom.

Stanišić je pozvan na informativni razgovor, zatim pušten, a na putu do kuće, ilegalnim prepadom grupe maskiranih lica, tajno uhapšen i odveden u nepoznatom pravcu. Simatovića je hapsio vod Specijalne antiterorističke jedinice (SAJ), izvodeći besmislenu akciju uz upotrebu borbenih oklopnih transporteru koji su opkolili zgradu u kojoj je stanovao. Naime, čim je čuo da je Stanišić otišao na informativni razgovor, Franko je stupio u kontakt sa Ministarstvom unutrašnjih poslova i ponudio da sam dođe gde mu bude rečeno, ali je vlastima izgleda više odgovaralo da od toga naprave spektakl. Mene je uhapsilo desetak specijalaca po proceduri koja se primenjuje prema najopasnijim teroristima. Kasnije mi je jedan od tih momaka ispričao da su imali naređenje da me likvidiraju ukoliko učinim bilo kakav sumnjiv potez.

Uzgred, i ja sam sve vreme bio na vezi sa Ministarstvom (oficijalno sam bio na funkciji savetnika Ministra unutrašnjih poslova), stavljajući se na raspolaganje da se odazovem njihovom pozivu uko-liko procene da je to potrebno.

Tokom pretresa mog stana postalo mi je jasno da njihova interesovanja nisu bila vezana samo za Đindića i „haški slučaj“. Pretres je radio izuzetno korekstan i profesionalan tim kriminalističke policije. Otvoreno su mi predložili da rade po nalogu mojih bivših kolega iz Bezbednosno informativne agencije i da traže tajnu službenu dokumentaciju za koju se veruje da sam je svojevremeno sklonio, kao i dokaze o mojim vezama sa terorističkim organizacijama. Nisu našli ništa. Nisu ni očekivali da će bilo šta pronaći, uz šaljivu konstataciju da „iskusni ljudi takve stvari obično ne drže u stanu“.

Već je bilo kasno po podne kada su me odveli u zgradu Gradskog sekretarijata unutrašnjih poslova za Beograd, gde me je u nadležnost preuzeila ekipa kriminalističkih inspektora iz Odeljenja za ubistva¹⁵⁴. Tretman prema meni potpuno je izmenjen. Na prilazu parkingu skinute su mi lisice kojima sam neprekidno bio vezan desetak sati. Pri izlasku iz službenog džipa, komandir specijalaca koji su me hapsili i dotle obezbeđivali, stao je u stav mirno i oslovivši me po činu salutirao. Otpratio me je do lifta. Tu smo se razišli. Poželeo sam njemu i njegovim momcima puno sreće u suludim vremenima koja predstoje.

Na spratu gde je bilo locirano pomenuto Odeljenje, dočekao me je jedan operativac i ponudio mi kafu. Ubrzo je stigao njihov načelnik, moj dugogodišnji poznanik. Prešli smo u njegov kabinet. Naredio je da nam donesu piće i da nas nikо ne prekida. Rekao mi je da je policijskom vrhu jasno da ja sa slučajem „Đindić“ nemam nikakve veze i da on sa mnom nema o čemu da razgovara. Praktično, ni njemu ni njegovom glavnom rukovodiocu nije bilo

¹⁵⁴ Odeljenje za krvne delikte, GSUP-a Beograd, formalno je vodilo ceo slučaj oko ubistva Đindića.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

poznato zbog čega sam „uzet u tretman“, osim da iza svega стоји налог Bezbednosno informativne agencije, па сада интензивно са њима поговарају који ће поступак према мени даље бити применjen. Уз извинjenje да је презаузет текућим пословима замolio ме је да ту останем до daljeg. Pozvao је једног приправника да mi pravi društvo, uz sugestiju da mogu da telefoniram i da radim šta mi je volja, samo da se ne udaljavam.

Prolazili су сати. U jednom trenutku na vratima se pojавио uniformisani policajac i dao mi znak очима да izadem. Bez reči prstom mi je pokazao prema stepeništu i udaljio se. Na međuspratu čekao ме је један од мојих бивших operativaca, који је заиста mnogo rizikovao dolaskom да ме upozори на dalji tok događaja. Rekao mi je da vrh Bezbednosno informativne agencije, који је inicirao ceo slučaj, namerava да ме preuzeme, ali insistiraju да me gradski SUP prosledi bez dokumentacije o primopredaji lica, što ovi izričito odbijaju. Zbog toga је одлучено да се према мени примени иста тактика као према Stanišiću. Uskoro ћу бити pušten, а на неколико okolnih mesta postavljene su zasede maskiranih specijalaca, sa najširim ovlašćenjima za postupanje, који имају налог да ме тајно „dignu“, posle чега ће mi sudbina бити neizvesna. Saznavši за то, неколико мојих starih operativaca организовало се да са нamerom да mi помогне да се izvučem, bez obzira на posledice које по njih могу uslediti. Kratko smo se dogоворили о daljem načinu postupanja.

Zaista, kroz нешто мање од sat vremena дошао је načelnik kriminalističkog Odeljenja u pratnji неколико operativaca који су учествовали у pretresu mog stana. Sa zadovoljstvom су mi saopštili da sam slobodan. Iz njihovog ponašanja dalo се zaključiti да nisu u toku sa akcijom која се napolju pripremala. Ostali smo још izvesno vreme u neobaveznom razgovoru, što je bilo dovoljno да „moji operativci“ izvrše adekvatne pripreme. Zamolio sam da mi se obezbedi prevoz službenim policijskim vozilom do kuće, što je prihvaćeno. Ne znam da li je „spoljašnji tim“ to očekivao, ali u

svakom slučaju nisu bili u mogućnosti da reaguju pri izlazu. Moji ljudi, preuzeли су ме bez problema. Uskoro sam već bio na tajnoj lokaciji za sklanjanje.

Ali ni BIA nije sedela skrštenih ruku. Locirali su me pre nego što sam uspeo da se raskomotim. Međutim, i njihova saznanja su isto tako brzo „procurila“, što mi je dalo dovoljno manevarskog prostora da se udaljam. Grad je bio pod totalnom blokadom, ali smo se i mi kretali u vozilu sa službenim policijskim oznakama koje su moji momci u međuvremenu „nabavili“. Odlučio sam da privremeno utočiste potražim kod jednog starog komuniste. Čim me je video bilo mu je jasno o čemu se radi. Zamolio sam ga da kod njega provedem noć i razradim plan šta će dalje. Ponudio mi je da ostanem koliko želim.

Tokom noći, obavešten sam da su maskirani pripadnici specijalnih snaga izvršili upad u moj stan. Mada je bilo sasvim izvesno da me tamo neće pronaći, primenili su najgrublju antiterorističku proceduru. Cilj je bio zastrašivanje. Moj supruzi rekli su da mi poruči „da moram da se predam ili će me likvidirati“. Jedan stari rezervista Službe, komšija iz susedne zgrade, koji je svojevremano bio angažovan na mom obezbeđenju po mestu stanovanja, pratio je njihov dolazak sa prozora. Između ostalog, zapazio je da je za vreme akcije u blizini stajao parkiran automobil sa diplomatskim tablicama jedne zapadne zemlje. Po završetku akcije, jedan od policajaca im je prišao i sa suvozačem razgovarao nekoliko minuta, posle čega su se svi udaljili. Naknadnom proverom, ustanovili smo da su američki, britanski i nemački obaveštajni instruktori od samog početka bili uključeni u sve aktivnosti koje su bile primenjivane prema bivšim pripadnicima Službe. U nadrenom periodu, slični upadi u moj stan biće preduzimani još pet puta.

Skrovište koje sam koristio tih nekoliko dana bilo je izvanredno, ali su ljudi koji su me obezbeđivali, uočili gomilanje policijskih snaga u okolini, što je zahtevalo dodatni oprez. Uz to, u

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

međuvremenu je uhapšeno nekoliko vodećih socijalista, pa se pojavila bojazan da je i moj domaćin postao predmet interesovanja bezbednosnih institucija, zbog svojih ranijih bliskih veza sa Slobodanom Miloševićem. Ocenili smo da moram da promenim lokaciju. Na raspolaganju sam imao jednu tajnu srpsku nacionalističku organizaciju koja će od tada pa nadalje preuzeti brigu o meni.

Prošlo je deset dana od zavodenja vanrednog stanja. Snage patriotskog bloka bile su u defanzivi tako da, maltene, niko ni sa kim nije kontaktirao. Ne znam kakvim se idejama rukovodila grupa koja je realizovala atentat na premijera, ali, od aktivnosti koje bi ukazivale na eventualni državni udar nije bilo ni naznaka. Nosio sam se mišlju da, na svoju ruku, pozovem ljude u „šumu“. Iz ratnih vremena ostalo nam je dovoljno resursa za solidno opremljen gerilski pokret, ali sam od takvih zamisli brzo odustao. Naime, meteorološki uslovi bili su katastrofalni, što bi se sigurno odrazilo na odziv. Povrh svega, nije postojala precizno definisana politička platforma koja bi stajala iza oružanog samoorganizovanja, pa bi aktivnosti u tom pravcu poprimile karakter banditizma, što mi nije bila namera. Uspostavio sam kontakt sa istomišljenicima iz Armije. Oni su takođe bili zatečeni situacijom i potpuno nepripremljeni za organizованo delovanje. Njihova procena glasila je da ne postoji ni minimum političkih uslova za oružanu pobunu i da se do daljeg snalazimo svako za sebe, kako ko zna i ume.

Represija je postajala sve intenzivnija, jer su vlasti izgubile kontrolu nad sopstvenim akcijama. Kada bi se učinilo da tenzija represije počinje da jenjava, oglašavale bi se „nevladine organizacije“, sa svojim neargumentovanim sumnjama, optužbama i sugestijama, što je dodatno iniciralo novi talas državnog terora. Većina pripadnika „Crvenih beretki“ i ljudi iz njihovog okruženja, za koje se sumnjalo da su izveli atentat, uhapšena je i delimično likvidirana u prvih nekoliko dana, a onda se, pod izgovorom traganja za organizatorima, prešlo na nekoordinirano revanšisti-

čko razračunavanje sa političkim neistomišljenicima, konkurentima u „sivoj ekonomiji“ i strukturama za čiju su eliminaciju bile zainteresovane zapadne obavestajne službe. Prednost u određivanju pravaca represije imali su Cepterovi ljudi iz Đindićevog kabineta (Popović, Janjušević, Kolesar), u cilju obezbeđivanja stabilnosti sopstvenih pozicija, zatim, Ministarstvo unutrašnjih poslova, koje je koristilo priliku da na brzinu rasvetli mnoge nerešene kriminalne slučajeve iz prošlosti, koji inače nisu imali nikakvih dodirnih tačaka sa slučajem „Đindić“, kao i Bezbednosno informativna agencija čije su prioritete određivali stranci. Najveći broj uhapšenih saslušavan je, često uz primenu torture, na sasvim druge okolnosti, što je svakako doprinelo da slučaj „Đindić“ ni do danas nije razrešen. Primera radi, u saslušanjima kojima su bili podvrgnuti pojedini stari pripadnici Službe, Đindić nije ni spominjan, već se insistiralo na razotkrivanju operativne mreže koja je svojevremeno korišćena prema zapadnim zemljama, podacima o tajnim specijalnim akcijama Službe u vezi kojih nisu ostali pisani tragovi u analitici i traganju za uklonjenom službenom dokumentacijom, za koju su posebno bili zainteresovani Amerikanci i „Haški tribunal“. Kao najveći doprinos „demokratskih“ vlasti stabilizaciji bezbednosnog stanja u Srbiji u tom periodu, istaknuta je ilegalna isporuka bivšeg načelnika Službe Jovice Stanišića i njegovog pomoćnika Simatovića takozvanom „Tribunalu u Hagu“.

Do ukidanja vanrednog stanja, maja 2003. godine, velika skupina ljudi, koji nikada nisu bili u sukobu sa državom i zakonom, proglašena je banditima, teroristima, kriminalcima i državnim neprijateljima najvišeg ranga samo zbog toga što nisu odustajali od antiameričke patriotske opcije. Čak i pojedinci, koji su se svojski trudili da iznađu način prilagođavanja novim društvenim trendovima, od toga su odustali. Ako je „demokratska“ vlast želela da stvori ogorčene neprijatelje i tamo gde ih nije bilo, u ta tri meseca, zaista ih je dobila. Oni koji su još uvek u zatvoru, čvrsto

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

i bez kajanja stoje na svojim pozicijama. Oni koji su na slobodi, bez obzira na to da li su ostali pritajeni u zemlji, ili su se sklonili u inostranstvo, što sam inače i ja u međuvremenu učinio, čekaju priliku kada će se, što pojedinačno što organizovano, eksponirati. Koliko će u svom eksponiranju biti ekstremni, pokazaće vreme.

Atentat na premijera i vanredno stanje u zemlji prelomili su se preko Službe, koja je ponovo preuzeila ulogu „dežurnog krivca“. Mada Crvene beretke, koje su osumnjičene kao glavni vinovnik atentata, već dugo nisu imale nikakvih organizacionih i funkcionalnih dodirnih tačaka sa Bezbednosno informativnom agencijom, javno su proglašene sastavnim delom te institucije. Što je najinteresantnije, pomenutu, potpuno netačnu tezu, podržavalo je i rukovodstvo Agencije, ali i ministar unutrašnjih poslova, čijim je upravnim aktom ta jedinica, više meseci ranije, potpala pod isključivu nadležnost Javne bezbednosti. Razlozi su ležali u tome što su prebacivanjem odgovornosti na *nedefinisanu* Službu, stvoreni uslovi za pokretanje širokog ispolitzovanog sudskog procesa, uz mogućnost zataškavanja čisto kriminalne pozadine atentata, kao klasičnog mafijaškog sukoba interesa između premijera i grupe osumnjičenih lica, između ostalih i nekoliko pripadnika bezbednosnih struktura čiju je kriminalizaciju on lično inicirao.

Drugi, sa bezbednosnog aspekta mnogo značajniji razlog, odnosio se na nameru *nevladinih organizacija*, čiji su eksponenti rukovodili BIA-om, da se ta institucija dugoročno stavi pod oficijelnu nadležnost zapadne politike, pod obrazloženjem „neophodnosti uspostavljanja stranog protektorata nad bezbednosno nezaštićenom Srbijom“. Bezrezervno je prihvaćen stav administracije SAD, definisan kroz tvrdnju američkog zvaničnog političkog analitičara Lejtona, da su srpskog premijera Đindića, kao nosioca prozapadne i proameričke politike, ubili pripadnici Državne bezbednosti. Zato su BIA-u, kao instituciju koja je nasledila pos-

love bivše Službe, potpuno preuzeli stranci, tačnije američki i britanski obaveštajni stručnjaci, da bi je, navodno, očistili od „opasnih uticaja starih komunističkih kadrova“. Prvi konkretan potez bio je da se neposredno uz kabinet načelstva uspostavi stalna kancelarija američkih operativnih savetnika, bez kojih nijedna značajna odluka ubuduće neće moći da bude donesena.

U istom kontekstu, Jedinica za specijalne operacije okarakterisana je kao „zločinački deo Službe“ i potpuno rasformirana, s tim što je deo njenih pripadnika, koji nije pripadao najužem jezgru osumnjičenom za atentat, raspoređen u sastav drugih policijskih formacija. Postojala je preporuka da se svi bivši pripadnici *Crvenih beretki* udalje iz bezbednosnih struktura, ali je preovladalo mišljenje da je bolje zadržati ih do daljeg na nižim formacijskim mestima, uz ocenu da će to biti najlakši način da se nad njima ostvari kakva-takva kontrola.

Ono što se danas naziva Službom samo je bleda kopija institucije koja bi bila sposobna da se bavi bezbednosnom zaštitom sopstvenih nacionalnih interesa. Tako nešto čak nije ni zacrtano planovima Bezbednosno informativne agencije, imajući u vidu da su svi njeni prioriteti okarakterisani kao *internacionalni*, što je sasvim očekivana posledica čvrsto uspostavljenog zapadnog „bezbednosnog protektorata“.

Prvi prioritet – borba protiv međunarodnog terorizma – postavljen je u isključivoj funkciji ostvarivanja američkih bezbednosnih interesa. Na tom planu, srpska Služba daje svoj krajnje nečastan doprinos izdajom dojučerašnjih prijatelja iz Nesvrstanih zemalja, definišući njihovu ulogu u međunarodnom terorizmu na način koji diktiraju Amerikanci. Između ostalog, u zapadnim krugovima je posebno vrednovano angažovanje Bezbednosno informativne agencije na prikupljanju *antiterorističkih* podataka o iračkim vojnim postrojenjima, na čijoj su izgradnji učestvovalе jugoslovenske firme, što je Vašington okarakterisao „informacijama od vitalnog

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

značaja“ prilikom pripreme NATO snaga za agresiju na tu zemlju 2003. godine. Neophodno je napomenuti i to da su brojni direktori i inženjeri naših preduzeća, svojevremeno angažovanih na izvođenju radova u Iraku, koji su odbili da inspektorima BIA odaju tražene podatke, proglašeni „neprijateljima Srbije“ i po tom osnovu pohapšeni.

Drugi prioritet – borba protiv nacionalističkog ekstremizma – usmeren je isključivo prema Srbima. Evidentirane pojave šiptarskog, muslimanskog ili mađarskog ekstremizma na teritoriji Srbije obično se kvalifikuju kao „demokratsko pravo“ tog dela stanovništva, pa se sa bezbednosnog aspekta ne uzimaju u razmatranje. Zato je pojam srpskog ekstremizma proširen u nedogled. Takav strateški pravac diktiraju *nevladine organizacije*, sugerijući Bezbednosno informativnoj agenciji da punu pažnju usmeri na sprečavanje reorganizacije *Srpskog patriotskog nacionalnog fronta*, kao najopasnije grupacije po interesu države. Umesto bilo kakvih argumenata ističu se zahtevi zapadnog sveta za permanentnom „denacifikacijom Srba“, a u nedostatku konkretnih optužbi izmišljaju se pretnje novim atentatima, bombaškim napadima i tome slično. Posebno se insistira na tome da se tretmanom BIA obuhvate sva lica koja potpadaju pod takozvani *antihaški lobi*, pod optužbom da aktom pružanja pomoći i moralne podrške haškim optuženicima aktivno učestvuju u njihovom, inače nedokazanom, *zločinu*.

Četvrti, kontraobaveštajni prioritet – odnosi se na striktnu zabranu bavljanja zapadnim institucijama i njihovim predstavnicima. Naime, nalozima američkih i britanskih obaveštajnih savetodavača striktno je zacrtano da Srbija, u novom bezbednosnom konceptu, niti može niti sme imati bilo kakve državne tajne¹⁵⁵, osim onih koje se pojavljuju u kontekstu obostranih interesa, pa je sa-

---

¹⁵⁵ Generalni stav *nevladinih organizacija* koje danas kreiraju pravce političkog razvoja Srbije odnosi se na uspostavljanje takozvanog „transparentnog društva bez tajni“.

mim tim kontraobavešajna zaštita od zapadnih nosilaca tih interesa besmislena. Naglašava se da ni taj značajni bezbednosni aspekt, naravno, ne sme biti zapostavljen, ali mora biti preusmeren prema zajedničkim neprijateljima *demokratskog sveta*, među koje, po prioritetu, spadaju Rusi, Arapi i Kinezi.

Obaveštajno delovanje je ukinuto još u prvoj fazi reorganizacije Službe. Međutim, Bezbednosno informativnoj agenciji je predviđeno da će i taj aspekt jednoga dana svakako biti reaktiviran, ali isključivo u sklopu i pod vođstvom američkih obaveštajnih institucija. Pripreme na tom planu uveliko se odvijaju angažovanjem američke obaveštajno-bezbednosne *nevladine organizacije* – *Dajnkorp*, koja postepeno preuzima objekte i resurse od obaveštajnog značaja, jer je dugoročno predviđeno da u Beogradu bude stacionirana Glavna centrala CIA za Balkan. Naši kadrovi će tu verovatno imati status posluge.

U navedenim uslovima postalo je sasvim svejedno ko će formalno rukovoditi Službom, jer je sistem koji su uspostavili i učvrstili Amerikanci postao imun na tekuća politička kretanja u Srbiji. To je potvrđeno kada je drugom polovinom 2003. godine na mesto direktora Bezbednosno informativne agencije postavljen Rade Bulatović, umereni nacionalista iz političke stranke Vojislava Košturnice. Nije imao izbora nego da se prilagodi zatečenom stanju, što ga je ubrzo udaljilo i od interesa ljudi koji su ga na to mesto doveli. Inače, u američkim obaveštajnim krugovima preovladava arogantno uverenje da će uspeti da održe bezbednosne institucije Srbije na istom kursu, čak i ako na vlast dođu radikali ili socijalisti.

Srpskom nacionalnom Službom, u pravom smislu te reči, eventualno se može nazvati samo paralelna, ilegalna, neformalna obaveštajna organizacija koju čine njeni bivši, odstranjeni, patriotski orijentisani pripadnici. Treba imati u vidu da je u pitanju specifična kategorija ljudi, koju sam svojevremeno imao običaj da

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

definišem kao: posvećenike profesije kod kojih se, zbog dugo-godišnje srođenosti sa poslom koji su obavljali, potreba za špiju-nažom ustalila u formi *ružne navike*.¹⁵⁶ Oni pravi, bilo čime da se danas bave, razmišljaće kao pripadnici Službe, ponašaće se kao pripadnici Službe, reagovaće kao pripadnici Službe. Bez obzira na to da li se aktiviraju stalno ili povremeno, pojedinačno ili u manjim grupama, lična privrženost proistekla iz nekadašnjeg zajedničkog delovanja pod kritičnim okolnostima generalno ih čini upućenim jednih na druge, čak i kada su u pitanju pojedinci koji privatno jedva i da se poznaju. Samoorganizovanje tih ljudi odvijalo se spontano, po inerciji. U privremenom nedostatku oficijelne države, institucije i političke platforme, pravce angažovanja definišu prema individualnom shvatanju patriotizma. Po profesionalnom profilu, iskustvu, operativnim obaveštajnim i kontraobaveštajnim kapacitetima, tehničkim i analitičkim resursima koji su ostali u njihovom tajnom posedu, čine kvalitet koji ozbiljno zabilježava nosioce zapadne demokratije. Procena je da se u institucionalnom obliku mogu reaktivirati do punog intenziteta za manje od 48 časova. Postavlja se samo pitanje na čiji poziv, u čije ime i u čijem interesu.

---

¹⁵⁶ Kao *čačkanje nosa*: zareknem se da neću više, a onda sebe uhvatim kako to opet radim.

TREĆI DEO
SUZBIJANJE SMRADA

1

O POTREBAMA, PRAVCIMA I OBЛИCIMA DRŽAVNOG REAGOVANJA

Evidentno je da jedna, pa ni više *nevladinih organizacija*, u svom izolovanom nastupu ne mogu uništiti niti značajnije ugroziti ozbiljno koncipiranu državu. Ako se to ponegde i dešavalo, a takvih slučajeva je bilo u Africi i Latinskoj Americi, radilo se o nedefinisanim, porodičnim ili plemenskim oligarhijama, čija se vlast zasnivala na formalnoj, po pravilu oružanoj moći privremenog karaktera, sa slabo organizovanim ili potpuno neorganizovanim upravnim aparatima, tako da su se ponajmanje mogle nazivati državama. To su bili samo izuzeci koji potvrđuju pravilo. Objektivna opasnost koja od *nevladinih organizacija* preti stabilnim državnim sistemima upravo leži u činjenici da one, po svom funkcionalnom ustrojstvu, nastupaju isključivo u okviru široko osmišljenog, hijerarhijski postavljenog koncepta globalističke ekspanzije „Novog svetskog poretka“. Stoga je za svaku potencijalno ugroženu suverenu državu, ako joj je uopšte stalo do očuvanja sopstvenog suvereniteta, bez obzira na društveno političko uređenje i oblik vladavine u smislu liderske autokratije ili pritiske, vojne, verske ili neke slične oligarhije, od neprocenjivog značaja da primarno definiše svoj odnos prema „Novom svetskom poretku“.

Drugi značajan faktor koji se u kontekstu sagledavanja užeg reagovanja potencijalno ugroženih država ne sme izgubiti iz vida su

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

najosetljivija, problematična društvena područja, za koja se sa sigurnošću može proceniti da će predstavljati moguće objekte napada *nevladinih organizacija*. Država se neizostavno mora suočiti sa svojim slabostima da bi adekvatno pripremila mehanizme zaštite. Uobičajeni propusti, uočeni na brojnim primerima, odnosili su se na to da države pretežno stavljaju akcenat na potenciranje *društvenih vrednosti*, dok se slabosti ili ignorišu ili prikrivaju, što *nevladine organizacije* obilato koriste.

Naravno da će se svaka organizovana država na tom planu primarno osloniti na adekvatne zaštitne institucije i instrumente na kojima inače počiva oslonac njene vlasti, ali je i tu prethodno nepophodno obezbediti uslove za njihovo optimalno usmeravanje, što se postiže: utvrđivanjem državne strategije, redefinisanjem odnosa prema međunarodnim institucijama i dopunskim prilagođavanjem zakonodavstva.

UTVRĐIVANJE DRŽAVNE STRATEGIJE

Osnovni relevantni parametar kojeg se nezavisne države savremenog sveta, želele to ili ne, moraju pridržavati kod zacrtavanja pravca svog budućeg političkog i ekonomskog razvoja, to jest ukupnog društvenog i nacionalnog prosperiteta, jeste definisanje odnosa prema „Novom svetskom poretku“. Za one, koje zbog svog geografskog položaja i prirodnih bogatstava privlače aspiracije razvijenih zapadnih zemalja ili se iz bilo kojih razloga nađu na putu ostvarivanja tuđih globalnih interesa, to nije ni lako ni jednostavno, jer će težnje njihovog političkog vrha morati da budu apsolutno uskladene sa raspoloživim vojnim i ekonomskim potencijalima, kao i objektivno procenjenim širim nacionalnim interesima. To je jedini način generalnog definisanja: šta će i koji će biti smatrani ugrožavajućom pretnjom nacionalnom i državnom suverenitetu, koje nacionalne vrednosti treba prioritetno štititi i

na koji način, na koje državne slabosti treba obratiti posebnu pažnju i kako nad njima uspostaviti adekvatnu kontrolu, koji će državni organi i društvene snage na tim zadacima biti angažovani, koliki su kapaciteti realnih odbrambenih resursa, do koje je mere moguć oslonac na odabrane saveznike u vojnoj i ekonomskoj sferi, i procene na koliku će podršku zacrtani strateški pristup naići na opštenacionalnom nivou?

Dugoročna održivost državne strategije najviše će zavisiti od njene podrške na opštenacionalnom nivou. U praksi, svaka vlast tvrdi da je sve ono što čini u funkciji nacionalnog prosperiteta, zbog čega se partijske, oligarhijske ili individualne liderске *strategije* jednostrano proglašavaju za nacionalne, što je diskutabilno. Drugi bitan činilac održivosti strategije je izbor pouzdanih saveznika u vojnoj i ekonomskoj sferi, što je tema kojom će se opširnije baviti u poglavljima koja slede. U svakom slučaju, kod usvajanja konačne strategije kako će se odrediti prema nosiocima „Novog svetskog poretku“ državi stoje na raspolaganju tri moguće soluciјe: **strategija suprotstavljanja, strategija balansiranja i odvraćanja ili strategija prilagođavanja i popuštanja.**

Strategija suprotstavljanja

Kao primer država zagovornica otvorene *strategije suprotstavljanja* „Novom svetskom poretku“ prednjače Belorusija, Iran i Severna Koreja. Sve one deklarišu se tako da u svojim nastojanjima za očuvanjem državnog suvereniteta neće odustajati, ali je veliki znak pitanja koliko će resursi kojima raspolažu biti dovoljni za održivost takvog strateškog nastupa.

Belorusija, severoistočna evropska zemlja sa socijalističkim društvenim uređenjem, tradicionalno je suprotstavljena Zapadu i predstavlja značajnu smetnju njihovim planovima geostrateškog zakruživanja Rusije. Raspolaže respektivnim vojnim potencijalom,

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

uključujući i nuklearno naoružanje, oslonjena je na vojno-politički savez sa Rusijom, a njeno rukovodstvo u svojim nastojanjima uživa punu unutrašnju nacionalnu podršku. Međutim, ekonomski resursi Belorusije više su nego problematični. Privreda joj je značajno uzdrmana zbog višegodišnjih ekonomskih sankcija, pa joj, ukoliko se takvo stanje dugoročnije nastavi, preti ekonomski kolaps, sa čime globalisti ozbiljno računaju.

Iran, centralnoazijska islamska republika, jedan je od najradikalnijih protivnika globalističkog neokolonijalizma i predstavlja glavnu prepreku ostvarivanja zapadne hegemonije u tom delu sveta. Raspolaže respektivnim vojnim potencijalom, sa aspiracijama da preraste u nuklearnu silu. Oslonjen je na vojno-politički savez sa gotovo svim ekstremnim islamističkim krugovima u svetu, a u svojim nastojanjima, iransko rukovodstvo uživa fanatičnu unutrašnju nacionalnu podršku. Mada se duži niz godina nalazi pod ekonomskom blokadom, privreda te zemlje neometano opstaje zbog raspolaganja ogromnim prirodnim naftnim resursima. Osnovni problem sa kojim se Iran na strateškom planu suočava je nedostatak poverenja vodećih neislamskih azijskih zemalja, pre svega Rusije, zbog pomoći koju su iranske vlasti u ranijem periodu pružale separatističkim islamskim pokretima u tim zemljama, pa je uglavnom prinuđen da u svom aktuelnom odnosu prema „Novom svetskom poretku“ istupa relativno izolovan.

Severna Koreja, dalekoistočna socijalistička zemlja, na udaru je globalističkih velesila kao smetnja njihovim aktivnostima na planu geostrateškog zaokruživanja Kine. Takođe raspolaže respektivnim vojnim potencijalom. S tim u vezi, Amerikance, kao glavne zagovornike zapadne ekspanzije, posebno zabrinjava činjenica da Severna Koreja raspolaže resursima koji joj za kratko vreme daju realnu mogućnost za proizvodnju nuklearnog oružja. Vojno-politički oslonjena je na savezništvo sa Kinom, a u svojim nastojanjima za očuvanjem državnog suvereniteta severnokorejsko rukovodstvo ima punu unutrašnju nacionalnu podršku. Najveći

problem sa kojim se ova zemlja suočava je katastrofalna ekonomska situacija, što znači da će ekonomske sankcije, kojima je od strane Zapada permanentno izložena, znatno uticati na umanjivanje njene, strateški zacrtane, odbrambene moći.

Značajno je naglasiti to da se na dosadašnjim, konkretnim primjerima realizacije državne *strategije suprotstavljanja* globalističkom ekspanzionizmu, na delu pokazalo da je svaka manjkavost u planiranju ili nedoslednost u sprovođenju planiranih postupaka rezultirala porazom. Tu, na prvom mestu, treba spomenuti Irak, čija spremnost za odbranu državnog suvereniteta od NATO invazije, 2003. godine, nije bila sporna, ali su rezultati na kraju ipak bili negativni. Naime, iračka Armija je u nekoliko navrata uspešno odolela vazdušnim kampanjama koje je vojna mašinerija Zapadne alijanse sukscesivno sprovodila još od 1990. godine, a ni oštре ekonomske sankcije *Međunarodne zajednice*, kojima je zemlja istovremeno bila izložena, nisu bitnije umanjile njenu odbrambenu moć. Masovna kopnena NATO akcija, kojom je iračka odbrana slomljena 2003. godine, nije proizašla kao rezultat, inače evidentne vojno-tehnološke zapadne premoći, već, pre svega, kao posledica loše pripremljene i loše primenjene *strategije suprotstavljanja*: 1) u strateškim planovima olako se prešlo preko činjenice da iračko rukovodstvo u svojim nastojanjima nema podršku ukupne populacije, naprotiv, nezanemarljivo brojna šiitska i kurdska iračka zajednica, aktivno je sabotirala odbranu; 2) u međuvremenu, suprotno interesima strategije suprotstavljanja, dopušteno je predstavnicima globalističkih međunarodnih institucija i *nevladinih organizacija* delovanje na iračkoj teritoriji, što je umnogome do prinelo stvaranju pogodnih uslova za agresiju; 3) nedoslednost u realizaciji zacrtanih strateških planova, koja se ogledala u činjenici da je na zaustavljanju prvog NATO talasa bila angažovana jedva polovina raspoloživih iračkih odbrambenih resursa, dok ova druga, iz nerazumljivih razloga, nije uvođena u dejstva ni kada

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

se to pokazalo neophodno potrebnim. Nedostaci loše osmišljene iračke strategije suprotstavljanja do izražaja dolaze i danas. Mada je NATO okupirao državnu teritoriju i uspostavio marionetski režim, potpuna kontrola nad Irakom nije ostvarena, jer se oružani sukobi u pojedinim delovima zemlje i dalje odvijaju, ali otpor okupatoru nema gotovo nikakve veze sa ranije zacrtanom državnom strategijom, naprotiv, pretežno ga izvode samoorganizovane šiitske snage, koje tim strateškim planovima nisu bile ni obuhvaćene.

Drugi problematični primer suprotstavljanja globalističkoj ekspanziji je Jugoslavija. Tu je do izražaja došao potpuni nedostatak bilo kakve državne strategije. Jugoslovenskom predsedniku Slobodanu Miloševiću je godinama skretana pažnja od strane vojnih i bezbednosnih institucija o neophodnosti definisanja državnog i nacionalnog strateškog nastupa, što je on odbijao da podrži, pa se i jugoslovenski zvanični odnos prema „Novom svetskom poretku“ kretao između neosmišljenog opiranja i neosmišljenog povinovanja, uz pružanje pasivne podrške delovanju globalističkih međunarodnih institucija i *nevladinih organizacija* na čitavoj teritoriji zemlje, što je na kraju rezultiralo potpunim porazom Miloševićeve politike. Nedostatak državne strategije naročito je bio izražen za vreme NATO agresije na Jugoslaviju, 1999. godine. Kako primiče vojno-strateški teoretičar Svetozar Radišić: „Zanimljivo je da su građani SR Jugoslavije, od 1991. do 2000. godine, znali da su bili zvanični neprijatelji SAD (na osnovu odluka Stejt departmenta i predsednika SAD), a da Sjedinjene Države nisu, ni zvanično ni nezvanično, doživljavali kao svog neprijatelja.“ Prilikom pružanja otpora Zapadnoj alijansi „građanima nije bilo jasno kako će država svoje ciljeve ostvariti u sukobu s neuporedivo snažnjim protivnikom“, a čak i posle „neopravdane vojne intervencije, neoprostive i opasne po budućnost sveta, nemoguće je bilo objasniti postignute ciljeve SR Jugoslavije“.¹⁵⁷ I dan-danas taj ne-

---

¹⁵⁷ S. Radišić – *Rat svih protiv svih*.

dostatak dolazi do izražaja, a ogleda se u problemu utvrđivanja precizno definisane nacionalne političke platforme samoorganizovanih patriotskih snaga, angažovanih na pružanju otpora privremeno nametnutoj globalizaciji srpskog društva.

Strategija balansiranja i odvraćanja

Opredeljivanje za *strategiju odvraćanja* je privilegija dostupna samo najmoćnijim državama izvan globalističkog bloka – Rusiji i Kini. Mada je njihovo pokoravanje apostrofirano kao prioritet dugoročnog nastupa „Novog svetskog poretku“, Zapadni svet od toga otvoreno zazire, strahujući od ogromnih vojnih, pre svega nuklearnih potencijala kojima obe ove zemlje raspolažu, zbog čega se i u ekspanzionističkom nastupu postavlja oprezno i fleksibilno. Sa druge strane, Rusija i Kina nemaju ofanzivnih pretenzija ni prema kome, već su prioritetsko zainteresovane za mir i stabilnost u regionu i čitavom svetu, posvećujući se sopstvenom ekonomskom razvoju, tako da i njima savršeno odgovara održavanje gestrateškog balansa.

Rusija, kao naslednica SSSR-a, prve i više desetina godina vodeće socijalističke zemlje, raspadom Varšavskog vojnog saveza, a nedugo zatim i sopstvene državne zajednice, izgubila je status velesile. „Novi svetski poredak“ to beleži kao svoju najveću pobedu, koja je, kao što se u prethodnim delovima knjige moglo videti, predstavljala preduslov za dalju globalnu eksploraciju. Ipak, taj triumf se nije mogao smatrati potpunim, jer i ono što je od pomenute bivše velesile preostalo, to jest, Ruska Federacija, na vojnom polju nije bila poražena. Stoga, mada je liderku političku poziciju u globalnim razmerama izgubila, njeni netaknuti vojni kapaciteti, kao faktor odvraćanja, više su nego dovoljni da bi joj garantovali očuvanje državnog i teritorijalnog suvereniteta. Istovremeno, veoma loša ekomska situacija, prouzrokovana

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

višedecenjskim ekonomskim pritiscima Zapada, unutrašnjom izdajom državnih i nacionalnih interesa na najvišem nivou (neizmerna šteta koju su po Rusiju napravili njeni bivši korumpirani lideri Gorbačov i Jelcin) i stihiskom privrednom tranzicijom dirigovanom interesima zapadnog jevrejskog kapitala, prinudila je rusko rukovodstvo na defanzivno balansiranje prema nosiocima globalizacije. To se najviše ogleda u ograničenoj kontroli koju ruske vlasti imaju nad predstavnicima međunarodnih globalističkih institucija i nevladinih organizacija, koje konstantno razaraju njihov politički sistem iznutra, što će, zarad održavanja nužnog „istorijskog“ kompromisa, sa ruske strane do daljeg morati da se toleriše.

Kineska situacija potpuno je drugačija. Ova mnogoljudna, moćna i stabilna socijalistička država, uspešno je sprovedla dirigovanu tržišnu tranziciju i dovela nacionalno bogatstvo do dovoljno visokog nivoa koji joj garantuje potpunu ekonomsku nezavisnost od zapadnog sveta. Istovremeno, uz mnogo odricanja, permanentno je ulagano u poboljšanje odbrambenih kapaciteta, pa njena Armija danas spada među najrespektivnije u globalnim razmerama. Kinesko opredeljivanje za državnu strategiju balansiranja i odvraćanja u skladu je sa njenom više hiljada godina starom tradicijom. Mada su rukovodstvu te zemlje savršeno poznati planovi i pretenzije globalističke oligarhije po pitanju dugoročnog ugrožavanja kineskog teritorijalnog i političkog integriteta, preko toga se prečutno prelazi. Imajući to u vidu, nosioci „Novog svetskog porteka“ do daljeg se zadovoljavaju geostrateškim vojnim zaokruživanjem kineskog prostora, računajući sa mogućnošću da će jednoga dana eventualno uspeti da je podriju iznutra, pa su u tom pravcu po prioritetu angažovane brojne i raznovrsne subverzivne snage, plasirane preko globalističkih međunarodnih institucija i nevladinih organizacija.

Strategija prilagođavanja i popuštanja

Ovako koncipirana državna strategija podrazumeva osmišljeno, nametnuto ili prisilno prihvatanje delimičnog ili potpunog odričanja jedne zemlje od sopstvenog teritorijalnog, političkog i ekonomskog suvereniteta u korist nosilaca „Novog svetskog poretka“. Reč je o malim, nerazvijenim i srednje razvijenim državama, koje zbog ograničenih društvenih resursa, spoljašnjih ili unutrašnjih pritisaka i drugih nagomilanih problema, nisu u stanju da održe kurs nezavisnog razvoja. Istovremeno, sve te zemlje spadaju u geostratešku ciljnu grupu globalističke oligarhije, čije je indirektno i direktno mešanje u njihove unutrašnje prilike upravo dovelo do neophodnosti političkog svrstavanja.

Prvi oblik, *strategija dobrovoljnog popuštanja* pred zahtevima „Novog svetskog poretka“, karakterističan je za bivše socijalističke države Istočnog bloka, najveći broj država nastalih raspadom SSSR-a, kao i nekoliko država nastalih raspadom Jugoslavije. Za sve njih zajedničko je to da svoju državnost duguju upravo globalističkim institucijama koje su im u datom trenutku pružile političku, finansijsku i vojnu pomoć, pa je shodno tome i njihova državna strategija – prihvatanja podređene uloge u „Novom svetskom poretku“, naišla na popriličnu unutrašnju nacionalnu podršku. Kod ovih država, politička, ekomska i vojna zavisnost od naprednih zemalja Zapada se podrazumevala i željno iščekivala.

Drugi oblik, *nametnute strategije popuštanja i prilagođavanja*, karakterističan je za izvestan broj država Južne Amerike, Afrike i Azije, koje su zbog svojih prirodnih bogatstava ili geostrateškog položaja postale plen vodećih zemalja globalizma. Objektivno, te države su ili bile izložene ekonomskim i političkim pritiscima kojima nisu mogle da odole, ili su se našle suočene sa neposrednom vojnom intervencijom Zapadne alijanse, koju su po svaku cenu želete da izbegnu, povicajući se nevoljno uslovljavanim zahtevima. Za razliku od prethodnog primera, državna strategija

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

pristajanja na podredenu ulogu u „Novom svetskom poretku“ nije prihvaćena na širem nacionalnom i političkom nivou, i po pravilu je usklađena samo sa parcijalnim interesima lokalne vladajuće oligarhije.

Treći oblik, *prisilnog povinovanja zahtevima „Novog svetskog poretka“*, ne može se ni svrstati pod pojmom državne strategije, jer se radi o delimično ili potpuno okupiranim zemljama u kojima vlast drže prozapadni marionetski režimi. Najdrastičniji primeri su Srbija i Irak, a slične situacije zatičemo u još nekoliko zemalja Afrike i Južne Amerike, gde je reorganizacija državnih institucija u potpunosti prešla u nadležnost globalističkih *nevladinih organizacija*. Tu o nekoj široj nacionalnoj podršci nema ni govor, o čemu svedoče brojni patriotski pokreti angažovani na pružanju otpora.

REDEFINISANJE ODNOSA PREMA MEĐUNARODNIM ORGANIZACIJAMA

Uloga vodećih međunarodnih organizacija i njihova presudna egzistencijalna uslovljenost interesima globalističkih centara moći elaborirana je u prethodnim delovima ove studije. NATO, Međunarodni monetarni fond i Organizacija Ujedinjenih Nacija, otvoreno se deklarišu kao ključni instrumenti realizacije „Novog svetskog poretka“. Zato zbumujuće zvuči činjenica da su sve države, čiji je suverenitet i nacionalni integritet ugrožen globalizacijom, aktivni članovi i politički zavisnici bar nekih od spomenutih organizacija. Naravno, brojni svetski procesi utiču na okolnost da se takvo članstvo, pa ni zavisnost, ne mogu zaobići, ali svakako zahtevaju reviziju odnosa, jer po svojoj suštini i eksponiranom delovanju, nijedna vodeća međunarodna organizacija više nije ni nalik onim iz vremena kada su države pristupale njihovom članstvu. Primera radi, NATO opstaje suprotno svim klauzulama na-

vedenim u njegovom osnivačkom aktu, MMF se od faktora svetske ekonomske stabilnosti prekvalifikovao u faktor njegove destabilizacije, a OUN se maksimalno zalažu na razbijanju upravo onih zemalja koje su njeno formiranje inicirale. Revizija odnosa uglavnom se odvija u okvirima individualnih državnih strategija određivanja prema „Novom svetskom poretku“ – države opredeljene za strategiju suprotstavljanja se opiru, one opredeljene za strategiju odvraćanja balansiraju, dok će se pobornice strategije popuštanja bespogovorno povinovati, pa za revizijom odnosa i nemaju potrebe.

Revizija odnosa prema NATO-u

Za države koje su se opredelile za strategiju balansa ili opiranja prema „Novom svetskom poretku“ NATO je definitivno neprijateljska organizacija i to nije sporno, pa se pod revizijom odnosa isključivo podrazumevaju njihovi napori na unapređenju odbrambenog nastupa. Rusija i Kina, kao antiglobalistički činoci planetarnog geostrateškog balansa, permanentno su izložene provokativnim pritiscima Zapadne alijanse. Nagomilavanje američkih trupa i njihovih saveznika u regionu, angažovanih na zaokruživanju ruske i kineske državne teritorije, toliko je intenzivno da ove dve zemlje sa tim problemom jedva izlaze na kraj, jer se svaki adekvatan odgovor na planu taktičkog pariranja i strateškog odvraćanja veoma loše odražava na njihove privrede.

Pri tome, Rusija je u mnogo nepovoljnijem položaju zbog nekoliko potencijalnih ratnih žarišta unutar države, izazvanih i koordiniranih kako zapadnim tako i islamskim faktorom¹⁵⁸, što

¹⁵⁸ Ključni ruski problem su čečenski separatisti koji su muslimani, ali njihovom pobunom koordiniraju Amerikanci, što se da videti i iz činjenice da je lider *Pokreta za oslobođenje Čečenije* glavni američki doktrinolog globalizma, Zbignjev Bžežinski.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

iziskuje dodatna angažovanja njenih vojnoobrambenih kapaciteta. Zato se Kina, koja nema unutrašnjih problema te vrste (inicijativa globalističkih institucija i *nevladinih organizacija* u tom pravcu uspešno se suzbija), u poslednje vreme sagledava kao najozbiljnija vojna konkurenca Zapadnom svetu. Ukoliko ta zemlja pokaže aspiracije za vojnim liderstvom na međunarodnom nivou, što inače, mnoge male i srednjerasvijene države evroazijskog regiona od nje sa nadom očekuju, NATO sigurno gubi planetarni vojni monopol. Za sada, Kina se po ovom pitanju ne izjašnjava, dosledno se pridržavajući strategije pasivnog balansa, mada pomoć koju pruža nezavisnim zemljama ugroženim globalizacijom, od nekada uobičajene, deklarativne podrške, postaje sve konkretnija.

Što se tiče država opredeljenih za strategiju otpora, situacija je neuporedivo složenija, jer su izgledi da će biti ugrožene NATO intervencijom sasvim izvesni. Uveren sam u to da su vojnobebednosni stručnjaci tih zemalja blagovremeno osmislili adekvatne strategije odbrane, ali nije na odmet spomenuti nekoliko sugestija, zasnovanih na iskustvima jugoslovenske i iračke krize, koje bi eventualno trebalo uzeti u obzir kod nadgradnje odbrambenih planova:

- a) Upućivanje apela ostalim zemljama ugroženim globalizacijom za pružanje konkretnije vojne pomoći, uz predočavanje brojnih negativnih posledica koje će i po njih proizaći ako takva pomoć izostane. U ovom kontekstu, razlike u društveno-političkim sistemima, čak i eventualne međudržavne razmirice iz prošlosti, potpuno su nebitne. Podsećam na to da je odbijanje Rusije da se aktivnije uključi u odbrambene napore Jugoslavije izazvalo dalekosežne štete i po ruske interese, dok je nesposobnost Irana da prevaziđe svoje razmirice sa Irakom dovela do situacije da sada Iran ima NATO trupe stacionirane u neposrednom susedstvu.

- b) Izričita zabrana delovanja globalističkih međunarodnih institucija i *nevladinih organizacija* na teritoriji vaših država. U slučaju da zahtevi takozvane Međunarodne zajednice za upućivanjem raznoraznih posmatračkih i inspekcijskih timova ne mogu da se izbegnu, dosledno insistirajte da u sastavu takvih misija mogu biti samo državljeni zemalja koje ne pripadaju globalističkom bloku. Ne sme se izgubiti iz vida da je, svojevremenno, blagonaklon stav jugoslovenskog i iračkog rukovodstva po tom pitanju znatno ugrozio interes nacionalne bezbednosti i odbrambenih priprema, jer je osnovna aktivnost međunarodnih misija, kojima je dopušteno legalno delovanje neposredno pre NATO agresije i za vreme same agresije, bila usmerena isključivo ka špijunaži i subverzivnim zahvatima.
- c) Permanentno popunjavanje i modernizacija sopstvenih vojno-odbrambenih resursa, bez obzira na izričito protivljenje takozvane *Međunarodne zajednice*. Mada vaša angažovanja na tom planu mogu biti iskorišćena kao formalan povod za NATO intervenciju, što je bio slučaj sa Irakom, morate računati sa pretpostavkom da će do intervencije svakako doći, pod tim ili nekim drugim izgovorom, pa je neuporedivo bolje na vreme obezbediti sredstva za kvalitetnije pariranje.
- d) Blagovremeno izdvajanje dela snaga za pokrivanje eventualnih kriznih područja unutar državne teritorije za koja se procenjuje da će se lokalna populacija, u slučaju NATO napada, staviti na stranu agresora. U jugoslovenskom i iračkom slučaju to je relativno uspešno odrađeno. Neka vas ne zabrinjava okolnost što će vaše aktivnosti na pomenutom planu, od strane takozvane *Međunarodne zajednice* biti okarakterisane kao „ratni zločin“. Znajte da će vas, ako izgubite rat, u svakom slučaju proglašiti ratnim zločincima, jer je to jedan od osnovnih modaliteta propagandnog opravdavanja zapadnog vojnog intervencionizma.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

- e) Blagovremena priprema uslova i sredstava koji će u toku neposredne intervencije biti korišćeni na planu akcija odmazde po dubini neprijateljske teritorije, prema NATO postrojenjima, njihovim liderima i institucijama, kao i vojnim resursima i institucijama njihovih saveznika, neposredno uključenih u agresiju. To će svakako od strane takozvane *Međunarodne zajednice* biti okarakterisano kao „terorizam“, ali slobodno računajte sa činjenicom da će vas u svakom slučaju proglašiti teroristima, činili vi to ili ne. Prema jugoslovenskim iskustvima, tokom NATO agresije 1999. godine, svaka uspešno realizovana akcija ove vrste, ozbiljno je uzdrmala moral neprijatelja, ali i lokalnog stanovništva zemalja koje su im pružale podršku u intervenciji.
- f) Sistematska, planska, organizovana priprema, za delovanje oružanih snaga na privremeno zauzetoj teritoriji. Naime, odbrambeno-strateški planovi, uglavnom izbegavaju da se bave problemom tzv. „izlazne strategije“ – *Šta činiti u slučaju vojnog poraza?* U jugoslovenskom i iračkom slučaju, do punog izražaja je došla arogancija vojnog i političkog rukovodstva koja su uporno odbijala da predloge te vrste uzmu u razmatranje. Zato su, po okončanju NATO intervencije, jugoslovenske odbrambene snage dovedene u situaciju neprincipijelnog prilagođavanja u pravcu izdaje nacionalnih interesa, dok je iračka Armija dovedena do funkcionalnog kolapsa. Što je još gore, nedostatak takvih planova presudno se odrazio na nemogućnost efikasnog delovanja patriotskih snaga koje u međuvremenu nisu odustale od pružanja otpora, pa su prinuđene na znatno otežano, nekoordinirano samoorganizovanje. Kada je u pitanju izrada strategije suprotstavljanja NATO-u, kao najjačoj svetskoj vojnoj sili, aroganciji nema mesta, jer se na eventualni negativan ishod rata objektivno mora računati. Samim tim, alternative funkcionisanja u uslovima privremenog

poraza neizostavno treba planirati i pripremati, od izdvajanja materijalnih resursa i snaga prevashodno namenjenih delovanju u takvim uslovima, do priprema za sklanjanje dela vojnog vrha u inostranstvo odakle će koordinirati kontinuiranim otporom (taktika koju je svojevremeno primenio palestinski lider Jaser Arafat). Ne zaboravite: u uslovima globalističke vojne okupacije, kao nacija ćete opstajati samo dok budete pružali organizovani oružani otpor, čineći tako ukupne rezultate njihove pobeđe privremenim.

Revizija odnosa prema MMF-u

Ne treba biti stručnjak za ekonomsku politiku da bi se shvatilo: zaduživanje kod Međunarodnog monetarnog fonda na državnom nivou, isto je što i zaduživanje kod kriminalaca na privatnom nivou – na kraju će vam oteti i ono što imate i ono što nemate. Države ugrožene globalističkom najezdom osuđene su na izbor između otežanog ekonomskog razvoja ili gubitka ekonomskog suvereniteta. Ako svoju ekonomsku politiku bazirate na zapadnim kreditima i dobijanju beneficija MMF-a u međunarodnim trgovinskim odnosima, morate se kao država povinovati svim njihovim zahtevima, što bi Srbi rekli: „Koga je moliti nije ga kudit“.

Posebno treba biti obazriv prema ponudama ekonomske pomoći koje nerazvijenim i srednjerasvijenim zemljama upućuju MMF i njemu slične globalističke finansijske institucije – Međunarodna banka za obnovu i razvoj, Evropska banka, ali i brojne *nevladine organizacije*, fondacije i slično. Ako mnogo nude, znači da su mnogo zainteresovani za vaše nacionalne prirodne i materijalne resurse. A njihovi interesi svakako će biti realizovani na vašu štetu. Iskustva su pokazala da kod takvih i sličnih ponuda, prioritetnu opasnost po nacionalne interese predstavljaju domaći privredni „eksperti“ i korumpirani pojedinci iz državnog aparata,

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

koji su glavni akteri ekonomске izdaje, služeći se perfidnim navođenjem lokalnih organa i institucija na sklapanje štetnih ugovora. Zato u ekonomskim odnosima sa globalističkim institucijama, uz neizostavne privredne stručnjake, ključnu ulogu treba prepustiti zaštitnim mehanizmima, kontraobaveštajnoj Službi i policiji, jer su to jedini pouzdani garanti da u pomenutim odnosima država neće biti prevarena.

Strateški gledano, državi preostaje solucija da ekonomsku politiku bazira izvan MMF-a i njemu srodnih organizacija, orijentujući se na bilateralne odnose sa zemljama koje ne pripadaju globalističkom bloku, uz neuporedivo niže ali bezbednije privredne efekte. Na političkim liderima i građanima je da odluče – da li će kao nacija živeti skromno pod sopstvenim izabranim rukovodstvom ili će živeti bedno pod zapadnim protektoratom. Iz jugoslovenskog primera može se izvesti zaključak da su se sva obećanja i obaveze zapadnih finansijskih institucija svodili na obmanu, jer uslovljavana promena društvenog uređenja i prihvatanje marionetskog režima nisu državi obezbedili boljitet, naprotiv, stanovništvo živi sve gore i gore, što inače važi i za većinu zemalja evroazijskog regiona, obuhvaćenih globalističkom ekonomskom tranzicijom.

Revizija odnosa prema OUN

Ujedinjene nacije su ubedljivo najkompromitovanija međunarodna organizacija u funkciji „Novog svetskog poretku“. Ako se za NATO i MMF može reći da je njihov globalistički nastup savsim normalan i očekivan, kao institucija koje su formirane sa isključivim ciljem ostvarivanja zapadne dominacije, OUN su se pokazale kao najveća međunarodna prevara u modernoj istoriji sveta. To zapažanje dele mnogi politički analitičari i komentatori bez obzira da li deluju u zemljama koje globalizam propagiraju

ili mu se protive, kao i politička rukovodstva većeg broja država, pre svega onih koje opravdano strahuju od ugrožavajućih dejstava njenih neprincipijelnih i amoralnih rezolucija. Bivši garant svetskog mira transformisao se u glavnog glasnogovornika generisanja i pravdanja globalnih kriza i ratova. Inicijativa jednog dela zemalja članica, predvođenih Rusijom i Kinom, da se tome stane na put, pokazala se kao uzaludna. Poslednji pokušaj revizije Saveta bezbednosti na samitu OUN održanom avgusta 2005. godine, rezultirao je međunarodnim skandalom, jer najvažnije problematične stavke samita nisu ni stavljene na dnevni red zasedanja. Globalistička oligarhija će i nadalje gaziti preko elementarnog integriteta ostatka sveta, obrazlažući svoje delovanje „zaštitom interesa Međunarodne zajednice“. Državama ugroženim globalističkim hegemonizmom preostaje samo da individualno revidiraju svoje odnose prema OUN, a da bi se bar donekle pariralo nedoličnim postupcima te organizacije, koji su naročito bili izraženi u jugoslovenskoj i iračkoj krizi, evo nekoliko sugestija:

- a) Solidarnost i principijelnost kod izglasavanja odluka i rezolucija, u cilju suzbijanja prakse da se na osnovu netačnih i nedokazanih optužbi iniciraju, opravdaju i legitimizuju osvajačke NATO akcije. Podsećam na to da mnoge od ugroženih zemalja, čiji su se predstavnici u OUN saglasili sa potrebom vazdušne NATO intervencije na Jugoslaviju i Irak, moraju biti svesne mogućnosti da će ta ista avijacija, danas-sutra, bombardovati i njihov narod. Isto važi za izglasavanje odluka o sankcijama, nasilnoj secesiji državne teritorije, stacioniranju *mirotvoračkih* NATO trupa i tako dalje;
- b) Jednostrano ignorisanje odluka i rezolucija na koje su Rusija i Kina stavile veto. Zaista je neodrživo da se „voljom Međunarodne zajednice“ proglašavaju stavovi sa kojima se nisu saglasile dve najveće svetske zemlje koje po teritoriji i populaciji čine tri puta veći deo od svih globalističkih država zajedno;

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

- c) Kvalitetnija kontraobaveštajna zaštita sopstvenih predstavnika u Ujedinjenim nacijama. Iskustva su pokazala da su ti ljudi pod permanentnim i intenzivnim pritiskom zapadnih Službi, što je doprinelo da se dobar deo njih preorientiše na propagiranje globalističkih interesa, nasuprot zvaničnim stavovima svojih vlada. Sramna je činjenica da su se u jugoslovenskom i iračkom slučaju njihovi predstavnici pri OUN među prvima priklonili neprijateljskoj strani;
- d) Suzbijanje ili bar ograničavanje aktivnosti globalističkih institucija i *nevladinih organizacija* koje deluju pod pokroviteljstvom i legitimitetom Ujedinjenih nacija, jer je njihovo neprijateljsko delovanje na štetu zemalja domaćina evidentno i nebrojeno puta dokazano.

DOPUNSKO PRILAGOĐAVANJE ZAKONODAVSTVA

Posebno polje, na kome se države ugrožene „Novim svetskim poretkom“ u domenu svoje isključive nadležnosti moraju ozbiljno angažovati, jeste zakonska regulativa delovanja mnoštva globalističkih institucija, plasiranih pod nazivom *nevladine organizacije*. To je preduslov bez kojeg se ne može očekivati i zahtevati efikasno reagovanje ostalih zaštitnih mehanizama iz sastava državnog aparata. Imajući u vidu to da se radi o relativno novom obliku, po državu opasnog, neprijateljskog delovanja, zakoni većine zemalja taj problem ili tretiraju neprecizno ili ga uopšte ne poznaju. Ovu činjenicu, zapadni pravni eksperti, inače temeljno upoznati sa lokalnim zakonodavstvima, do maksimuma zloupotrebljavaju, koristeći regulativno neuređen prostor za pronalaženje *rupa u zakonu* koje će *nevladinim organizacijama* dati adekvatnu širinu nastupa, uključujući i legalizaciju nelegalnog. Na primer, u Jugoslaviji

slaviji, a koliko znam i u Iraku, nije postojao zakon koji se precizno odnosio na nadzor i sankcionisanje *nevladinih organizacija*, već su paušalno obuhvaćene kao benigna predstavnštva međunarodnih institucija i udruženja građana, što je formalno-pravno bilo tačno, ali ni iz daleka nije ukazivalo na njihovu potencijalnu neprijateljsku suštinu. Najverovatniji razlog je okolnost da većina *nevladinih organizacija* uživa fiktivni patronat Ujedinjenih nacija, što stvara prepreku da se njihov rad generalno okarakteriše kao antidržavni. Ipak, preventivno suzbijanje neprijateljskog delovanja ovih organizacija efikasno se može ostvariti adekvatnim zakonskim ograničenjima i nadgradnjom nekih od ranije važećih propisa.

Postupak prilikom registracije *nevladinih organizacija*

Nacionalna zakonodavstva uglavnom poznaju instituciju građanskih udruženja u različitim formama, računajući naravno i ona sa elementima inostranosti, tako da eksplicitno izdvajanje *nevladinih organizacija* može, ali ne mora biti naglašeno. Ako se naglašavanje izbegne, zadržava se okvir opšte definicije, što ima svojih i prednosti i rizika, dok se u slučaju njihovog izdvajanja pod tim imenom nameće potreba preciznijeg opisa delatnosti, ali i preciznijih zabrana. U svakom slučaju, odredbe koje se odnose na registraciju udruženja tog tipa moraju obavezno, između ostalog, sadržati sledeće stavke:

1. Ne može se dozvoliti registracija privatnih udruženja građana ili *nevladinih organizacija*, kao i drugih sličnih organizacija sa elementima inostranosti, u vezi sa kojima postoji osnovana sumnja da su u prošlosti, one ili neka od njihovih ekspozitura, bilo gde u svetu, uzimale učešće u rušenju Ustavom utvrđenog

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

poretka zemlje domaćina ili su se u tim zemljama bavile drugim protivustavnim i protivzakonitim delatnostima.

Pod pretpostavkom da se ilegalno delovanje takvih organizacija od ranije tretira kao inkriminisano, što je inače uobičajena praksa, na ovaj način eliminiše se mogućnost zakonske registracije najekstremnijih nevladinih organizacija, jer su dokazi o njihovom delovanju u prošlosti veoma lako dostupni. Istovremeno se otvara prostor za primenu istog člana u slučaju pokušaja tih organizacija da se registruju pod drugim imenom, jer će figurirati kao ekspozitura onih na koje se zabrana odnosila.

2. Izričito se naglašava da će u slučajevima zaticanja jednog ili više članova neke od registrovanih privatnih organizacija građana, *nevladinih organizacija* i sličnih organizacija sa elementima inostranosti u izvršenju krivičnih dela iz oblasti ugrožavanja Ustavom utvrđenog poretka, krivično-pravnim progonom biti obavezno obuhvaćeno i rukovodstvo organizacije kojoj pripadaju.

Ovom odredbom sprečava se mogućnost pravnog ogradijanja lidera nevladinih organizacija u slučaju otkrivanja neprijateljskog delovanja njihovog članstva, što se u praksi uobičajeno dešava. Primera radi, kod izazivanja masovnih građanskih nereda, lideri nevladinih organizacija pojavljuju se u svojstvu organizatora i podstrelkača, ali u neredima najčešće lično ne uzimaju učešće, što ih u krivično-pravnom smislu čini nedostupnim, posebno kada su u pitanju stranci.

3. Zakonom se zabranjuje da se privatne organizacije građana, *nevladine organizacije* ili druge slične organizacije tog nivoa, sa elementom inostranosti, promovišu u status partnera državnih i političkih institucija, po bilo kom osnovu.

Ovo je izuzetno značajna odredba. Sa jedne strane, sprečava *nevladine organizacije* da se formalno postave u isti rang sa držav-

nim organima i institucijama, što im je jedan o prioritetnih ciljeva u nastupu. Sa druge strane, zakonski se ograničavaju mogućnosti za delovanja korumpiranih državnih činovnika preko kojih se, u najvećem broju slučajeva, ovakvi ciljevi nevladinih organizacija u praksi ostvaruju.¹⁵⁹

Nadgradnja Krivičnog zakonodavstva

Sagledavanjem karakterističnih oblika neprijateljskog delovanja globalističkih *nevladinih organizacija*, pre svega u okolnostima kada su pojedini slučajevi bili presecani i procesuirani, uočeni su, bar kada su u pitanju jugoslovenska iskustva, ozbiljni propusti Krivičnog zakona, zbog kojih je ili potpuno izostajala mogućnost krivično-pravnog progona ili su kazne koje je sud izričao bile neznatne, gotovo zanemarljive.

Prvi primer odnosi se na izazivanje masovnih nereda. Iniciranje građanskog bunta već je postala uobičajena praksa *nevladinih organizacija*, koja po intenzitetu i broju učesnika varira od protestnog skupa nekolicine istomišljenika do nemira širih razmera. U najvećem broju drastičnih slučajeva sa masovnim učešćem građana, pa i onih propraćenih uništavanjem imovine i smrtnim posledicama među demonstrantima i policijom, organizatori i učesnici nisu zakonski gonjeni, a ukoliko jesu, najeksponiraniji izgrednici kažnjavani su prekršajno, neznatnom novčanom kaznom ili kratkotrajnom kaznom zatvora u trajanju od jednog do tri meseca.

Naime, države koje sebe, osnovano ili neosnovano, smatraju moćnim i stabilnim, u aktivnostima te vrste ne sagledavaju neku

---

¹⁵⁹ Primera radi, svojevremeno je bivši ruski predsednik Boris Jelcinc zvaničnim državnim aktom proglašio globalističku *nevladinu organizaciju* – *Malteški vitezovi* strateškim partnerom Ruske Federacije, čime je, osim međunarodnog skandala na štetu svoje zemlje, ozbiljno ugrozio aktuelni Vladin ekonomski program.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

posebnu društvenu opasnost koja bi eventualno iziskivala drastičniju zakonsku zaštitu. Pored toga, usklađivanjem internog zakonodavstva sa međunarodnim pravnim normama koje se odnose na područje ljudskih prava i sloboda, data je mogućnost građanima za ispoljavanje organizovanog javnog nezadovoljstva, bez adekvatnih, preciznih klauzula koje bi se odnosile na eventualne zloupotrebe. Tako je, veoma blag zakonski tretman, ponajviše doprineo da organizovanje demonstracija postane osnovno sredstvo *nevladnih organizacija* za obaranje nacionalnih režima, jer se ispostavilo da dugoročna, dobro osmišljena manipulacija nezadovoljstvom lokalnog stanovništva, lako i bez posebnih rizika, može dovesti do okupljanja kritične mase, nezavisno od stvarnog broja njihovih registrovanih sledbenika. Imajući to u vidu, nameće se potreba za preciziranjem i pooštravanjem pravnih odredbi u smislu donošenja posebnog „Zakona o zabrani podstrekivanja na masovne demonstracije i nerede“, sa otežavajućom okolnošću ako delo sadrži elemente inostranosti, kao najadekvatnije mere usmerene na zaštitu države od pomenutog oblika globalističkog ugrožavanja.

Drugi primer odnosi se na krivično delo špijunaže. Kvalifikacije tog oblika ugrožavanja države obično su definisane na zastareli, prevaziđen način, bazirajući se na zaštiti osetljivih, po državne interesu značajnih podataka i dokumentacije, sa obaveznom konkretnom kategorizacijom stepena poverljivosti. Pri tome, neprijateljsko delovanje pojedinaca iz kategorije stranih „agenata od uticaja“, koji državu ugrožavaju na strateškom političkom nivou, nije obuhvaćeno zakonskim odredbama iz ovog člana. Kontraobaveštajna praksa mnogih zemalja Evroazije neosporno je potvrdila da zapadne službe i globalističke *nevladine organizacije* pomenuti propust maksimalno koriste u ostvarivanju svojih ciljeva, svesni pogodnosti da u slučaju otkrivanja i presecanja, akteri neće moći biti procesuirani iz razloga što za to ne postoji pravna podloga.

Treći deo – Suzbijanje smrada

Da bi se ove pojave ubuduće efikasnije suzbijale, nameće se potreba proširenog definisanja kvalifikacije krivičnog dela špijunaže u smislu zaštite države i od osmišljene, dugoročno usmeravane izdaje na strateškom političkom nivou.

INSTITUCIONALNO REAGOVANJE

Najveći teret suprotstavljanja delovanju globalističkih nevladinih organizacija svakako će pasti na specijalizovane zaštitne mehanizme državnog aparata, nacionalnu kontraobaveštajnu Službu, policiju i vladine informativno propagandne institucije. U praksi, svi oni funkcionišu otežano zbog niza teškoća, prevashodno na unutrašnjem planu, među kojima se izdvajaju: neprecizno definisan stav državnog rukovodstva i vlade po pitanju *nevladinih organizacija* sa neprincipijelnim oscilacijama u zahtevima koji često znaju biti kontradiktorni; nesposobnost državnog rukovodstva da se odupre Zapadnim pritiscima, što se odražava kroz uspostavljanje neadekvatnih odnosa sa *nevladinim organizacijama*, suprotno savetima i procenama stručnih službi; pojave korupcije na najvišim nivoima državne vlasti što se projektuje i kroz favorizovanje interesa *nevladinih organizacija*; nespremnost državnog vrha da objektivno prihvati dobromamerne procene obaveštajno-bezbednosnih organa i institucija kada se one odnose na predocavanje političkih propusta na unutrašnjem i spoljnom planu; kašnjenje sa donošenjem političkih odluka o neophodnosti delovanja; neadekvatni državni nalozi stručnim službama da primenjuju pogrešne mere u pogrešno vreme; neprilagođenost zakonodavstva uslovima i vremenu; i tako dalje. Nezavisno od navedenog, stručne službe i institucije uglavnom uspešno odraduju deo obaveza iz svojih nadležnosti, održavajući dr-

žavni sistem stabilnim, pa i pod kritičnim okolnostima. Drastičan primer predstavlja jugoslovenska situacija, u kojoj su nacionalne državne institucije opstale još dugo posle kolapsa političkog vrha.

PRAVCI DELOVANJA KONTRAOBAVEŠTAJNIH SLUŽBI

Suzbijanje neprijateljske delatnosti koja se odvija preko *nevladinih organizacija*, kao institucija sa dominantnim elementom inostranosti, primarno spada u redovnu nadležnost kontraobaveštajne Službe. Kao uskospecijalizovani deo državnog aparata, Služba ima adekvatnu metodologiju rada kojom se ovde neće baviti, niz raspoloživih mera i sredstava specifičnih za tu vrstu delatnosti i posebna državna ovlašćenja, tako da kvalitetno pokrivanje *nevladinih organizacija* i njihovih lidera ne predstavlja problem, niti neki poseban profesionalni izazov. Sa kvalitetnom Službom, državni vrh se može osećati potpuno bezbednim od ovog oblika ugrožavanja i samo od političkih naloga zavisi da li će delovanje *nevladinih organizacija* biti praćeno, kanalisano ili potpuno presečeno. Zbog toga će se u ovom kontekstu osvrnuti samo na nekoliko smernica operativnog nastupa prema posebno osetljivim tačkama vezanim za pomenute globalističke institucije, za koje, prema ličnom iskustvu, smatram da mogu još više pospešiti efikasnost na planu iskorenjivanja tog zla.

Nastup prema liderima lokalnih *nevladinih organizacija*

Zapadni centri globalističke moći suočeni su sa vrlo ozbiljnim problemima prilikom izbora lokalnih lidera koji će predstavljati i zastupati interese njihovih *nevladinih organizacija*. Osnovni problem

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

je izbor ličnosti, jer u oskudnoj ponudi domaćih izdajnika na raspolaganju im stoje pretežno ljudi sa karakternim osobinama koje i oni sami lično preziru. Posebne teškoće nastaju u opredeljivanju za kandidate sa kojima se planira dugoročno političko kombinovanje u pravcu plasiranja na samo čelo političke opozicije jedne države. U obzir se, po mogućnosti, uzimaju sve osobenosti: objektivne – da pripadaju nacionalnosti većinskog dela stanovništva, da potiču iz porodica sa tradicijom lokalne religije, da nisu u prošlosti kriminalno kompromitovani, da po obrazovanju i stručnim kvalifikacijama uživaju visok društveni ugled; kao i subjektivne – da su motivisani da dosledno istraju u zastupanju zapadnih interesa i ideja, da nisu skloni nekontrolisanim strastima i porocima koje njihova sredina posebno osuđuje, da poseduju osobenosti vođe i sposobnost za animiranje širokih masa, visok nivo kulture u ophođenju i javnim nastupima, da elokventno govore engleski jezik i još dosta toga. U odabране ljude sistematski se nesebično ulaže, od nadgradnje njihovog obrazovanja, afirmacije u inostranstvu, povezivanja sa širokim krugom u svetu uticajnih ljudi, upućivanja na specijalizovane kurseve za obuku visokih političkih ličnosti, do organizovanja i finansiranja čitave kampanje za njihov plasman u lokalnim sredinama u kojima će delovati. Takvih ljudi jedva da ima po nekoliko u svakoj zemlji za koju su globalistički moćnici zainteresovani. Naravno da sve važne službenike i eksponirane sledbenike *nevladinih organizacija* treba kontrabolaveštajno pokrivati, ali pojedince koji su iz tih struktura odabrani kao nosioci dugoročne političke perspektive, treba tretirati po apsolutnom prioritetu, kao najosetljivije tačke ovog sistema, jer, posle desetina godina ulaganja, obuke i usmeravanja, oni za svoje zapadne mentore postaju „ljudi bez kojih se ne može“.

a) Pristup obradi lica – Kada je u pitanju operativni pristup obradi lidera *nevladinih organizacija*, koji istovremeno figuriraju kao perspektivni opozicioni lideri na širem nacionalnom planu,

uočljivo je da većina bezbednosnih sistema, oslonjenih na metodologiju rada „stare komunističke škole“, postupa po jednom prevaziđenom šablonu. Opštom, nepreciznom definicijom antidržavnog delovanja, ta lica se podvode pod kategoriju „unutrašnji neprijatelj“ i tretiraju se isključivo kao politički oponenti aktuelnoj vlasti sa potiskivanjem, čak i negiranjem kontraobaveštajne suštine. To se već dvadeset i više godina unazad pokazalo kao neadekvatno, jer su se realizovani i krivično tretirani slučajevi svedili na skandalozne ispolitizovane procese „protiv ljudi koji su se našli u državnoj nemilosti samo zato što drugačije misle“. Efekti su bili poražavajući: vrlo loš prijem u domaćoj javnosti, davanje povoda zapadnim medijima za pokretanje opsežnih propagandnih kampanja, porast političkog ugleda i popularnosti osuđenog lica u zemlji i иностранству, povećano interesovanje za organizaciju kojoj to lice pripada, a po pravilu, niske kazne ili oslobođajuće presude koje su izricane odavale su utisak da „država ne zna šta radi“.

Zbog toga se zalažem za potpuno napuštanje takvog klišea i preporučujem pristup koncipiranju obrade visokokotiranih lidera *nevladinih organizacija* koji će se primarno zasnivati na isticanju kontraobaveštajne komponente slučaja, nezavisno od političke konotacije. Naime, u teoriji i praksi bezbednosnih sistema, takva lica se apostrofiraju kao klasični primeri „agenata od uticaja“ čije je delovanje, direktno ili indirektno, koordinirano iz centara stranih obaveštajnih Službi, sa ciljem rušenja Ustavom utvrđenog poretku zemalja u kojima deluju. Mada se ne radi o klasičnoj špijunazi na način kako je formalno kvalifikuje Zakon, oni neosporno čine deo strane obaveštajne mreže, pa je u definiciji antidržavne delatnosti primerenije i mnogo preciznije svrstati ih pod kategoriju špijuna nego pod maglovite strukture „unutrašnjih neprijatelja“. Neosporno je da će i tada dokazivanje i eventualno procesuiranje slučajeva biti vrlo složeno i teško, ali konkretizacija kontraobaveštajnog usmerenja daće bolje izglede za realizaciju. Tvrdim: nema lica iz neprijateljske grupacije tog nivoa koje neće odoleti

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

da se upozna sa podacima klasifikovanim kao „državna tajna“ samo ako mu se ukaže prilika, i da isto tako neće odoleti a da te tajne ne saopšti svojim zapadnim mentorima. To je sasvim dovoljan manevarski prostor za kontraobaveštajno pariranje, tako da će i rezultati obrade uglavnom zavisiti od sposobnosti, upornosti, strpljenja i visprenosti operativnog sastava angažovanog na slučaju. Na kraju, kod eventualnog pokretanja krivičnog postupka, bez obzira na konačni ishod, lica optužena za špijunažu u svesti ljudi generalno se doživljavaju kao izdajnici, što otklanja rizik od negativnih propratnih političkih i propagandnih efekata. Objekat obrade, tretiran na navedeni način, kao „skupa globalistička kadrovska investicija“ sigurno će nastaviti karijeru u *nevladinim organizacijama*, ali će mu mogućnosti za političko delovanje na širem nacionalnom planu biti ograničene, ako ne i uskraćene.

b) Kompromitacija lica. Drugi način udaljavanja lidera *nevladinih organizacija* iz javnog političkog života je njihova kompromitacija, pa i to treba imati u vidu prilikom planiranja kontraobaveštajnog nastupa. Svakoj Službi na raspolaganju stoje brojna sredstva i metodi za pribavljanje i plasiranje adekvatnih materijala samo se postavlja pitanje šta se u odnosu na konkretnu društvenu sredinu, lice prema kome su takve aktivnosti usmerene ili njegove zapadne mentore, može tretirati kao kompromitujuće. U jugoslovenskim uslovima, na društvenom planu, to su bili podaci o sklonosti ka narkomaniji ili homoseksualizmu, na ličnom planu dokazi o bračnom neverstvu, a u odnosu na zapadne mentore dokumentacija o okolnostima potkradanja fondova.

U zahvatima te vrste uobičajeno se pojavljuju dva problema. Prvi je dilema da li odustati od realizacije kompromitacije i raspoložive materijale eventualno iskoristiti da bi se lice ucenilo i prinudilo na saradnju sa Službom. Izgledi za operativno kombinovanje na takvom nivou zaista spadaju u profesionalne izazove, ali odluku treba donositi obazrivo, jer se radi o dugoročnom za-

hvatu za koji svako kompromitovano lice neće biti podobno. Drugi, neuporedivo veći problem, predstavljaju zahtevi državnog vrha da im se kompromitujući materijali Službe stave na raspolaganje u cilju ostvarivanja interesa njihove „dnevne politike“. Preporučujem: ako je akcija kompromitacije planirana i započeta sa ciljem udaljavanja pojedinih lica iz sfera aktuelne politike, tako je treba i okončati. U slučaju obrađivanih lidera *nevladinih organizacija*, to će proizvesti lančanu reakciju dodatnih pozitivnih efekata: raskol i trvanja unutar lokalnih globalističkih struktura, nepovereњe članstva, odbojnost građana prema njihovim institucijama itd.

c) Eliminacija lica. Mada se radi o veoma nepopularnom, nehumanom i drastičnom obliku državne represije, fizička likvidacija, kao način razračunavanja sa političkim protivnicima, najviše je prisutna u praksi službi vodećih zapadnih globalističkih zemalja, pa ne vidim razlog, zašto bi se službe globalizmom ugroženih država libile da u ekstremnim političkim uslovima postupaju po ugledu na *napredni* zapadni svet. Nezavisno od mog ličnog mišljenja o tom pitanju, činjenica je da je u jugoslovenskom slučaju, nekoliko likvidacija najperspektivnijih nosilaca globalističkih ideja temeljno poremetila ukupnu koncepciju zapadnog političkog nastupa, jer su bili prinuđeni da se na prečac opredeljuju za, po njih, nepouzdane kadrovske opcije. Kako reče jedan od doajena jugoslovenske Službe bezbednosti, čiji su mi saveti neizmerno pomogli prilikom izrade ove studije: „U domenu visoke politike snajper je najefikasnija zaštita nacionalnih interesa“.

Nastup prema resursima lokalnih *nevladinih organizacija*

Neospornu moć *nevladinih organizacija* čine njihovi materijalni resursi koje im zapadni mentori neograničeno stavljuju na

raspolaganje. Bez toga, predstavljale bi marginalne eksponente opozicionih ideja, nesposobne da se ozbiljnije organizuju, nametnu kao faktor preusmeravanja lokalne politike i ostvare manipulaciju širokim narodnim masama. Zato materijalni resursi istovremeno predstavljaju i bitnu, posebno osetljivu tačku *nevladinih organizacija*, prema kojoj neizostavno treba delovati na planu suzbijanja njihove neprijateljske aktivnosti.

a) Sabotaža informacionog sistema. Prvi postupak *nevladinih organizacija* prilikom formiranja njihovih kancelarija i ekspozitura na terenu je instaliranje kompjutera i informaciono povezivanje u široku globalističku mrežu. Od toga im zavisi koordinacija sa centralom u inostranstvu, usklađivanje delovanja sa ostalim sličnim institucijama u zemlji domaćina i širem regionu, kontakt sa snagama podrške ili snagama kojima pružaju podršku, pristup značajnim datotekama iz užih oblasti za koje su specijalizovane, evidencija aktivnog i potencijalnog članstva, nalozi, planovi, analize, procene, izveštaji o rezultatima i problemima sa kojima se susreću.

Permanentnim praćenjem njihovih, uslovno otvorenih sistema, a naročito akcijama hakerskih upada u takve sisteme zatvorenog tipa, nadležne kontraobaveštajne službe dolaze do veoma kvalitetnih saznanja, vrlo bitnih za operativno i političko pariranje. Međutim, iskustvo je pokazalo da su neuporedivo veći efekti postizani osmišljenim, planskim zahvatima razaranja mreže, putem ubacivanja novih, njima nepoznatih oblika kompjuterskih virusa.

Primera radi, akcija te vrste, koju je svojevremeno preduzela SDB Republike Srpske, odnosila se na „inficiranje“ zatvorenog kompjuterskog sistema lokalne globalističke ekspoziture zadužene za koordinaciju sa muslimanskim paravojnim formacijama i terorističkim grupama. Pristup objektu ostvaren je nasilno, tako da je zatvoreni informacioni sistem zatečen u funkcionalnom sta-

nju, što je omogućilo stručnom delu ekipe optimalne uslove za ubacivanje razornog *virusa*, tada nepoznatog tipa, koji je za tu svrhu stavljen na raspolaganje od strane Instituta za elektroniku jedne prijateljske zemlje. Efekti su prevazišli sva očekivanja. Osim kolapsa informacionih sistema mreže globalističkih organizacija na lokalnom i regionalnom nivou, prema kojoj je akcija bila usmerena, došlo je do pada centralnog sistema Ujedinjenih nacija sa, kako se navodilo u njihovim zvaničnim saopštenjima tim povodom, nesagledivim posledicama. Na stranu to što je pomenuto saopštenje predstavljalo direktnu potvrdu o umešanosti OUN u međunarodni terorizam, panika koja je nastala među *nevladinim organizacijama* nedvosmisleno je davala do znanja da je napadnuta tačka u kojoj su najranjiviji. Slične akcije kasnije su ponavljane još nekoliko puta, posebno za vreme NATO agresije na Jugoslaviju 1999. godine.

b) Elektronsko ometanje globalističkih medija. U prethodnim delovima ove studije na više mesta je istaknuto da je propaganda osnovno oružje globalizma. Šta takozvani *nezavisni mediji* predstavljaju za *nevladine organizacije* može se zaključiti iz činjenice da je najveći procenat zapadnih donacija usmeren u tom pravcu. Nažalost, u propagandnom ratu obično pobeduje onaj koji je u mogućnosti da izdvoji ogromna finansijska sredstva za uspostavljanje i održavanje veoma skupe propagandne mašinerije, što je siromašnim i srednjerasvijenim zemljama, kakve su uglavnom one na meti globalističke ekspanzije, nedostupno, pa su primorane na iznalaženje jeftinijih alternativa za pariranje. Jedno od optimalnih rešenja je: radio-ometanje medija globalističkih institucija i *nevladinih organizacija* na lokalnom nivou.

Na tom planu, jugoslovenska Služba je bila neprevazidena. Uz, za državu, neznatna ulaganja u adekvatna tehnička sredstva, ometala je šta je htela i kad je htela. Organizacija ometačkog sistema osmišljena je tako da ni danas ne bi postojali konkretni

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

dokazi da se Služba time ikada bavila, osim neobrazloženih pretpostavki i zlonamernih insinuacija, da izdajnici iz bivšeg državnog vrha nisu obelodanili jedan strogo poverljivi dokument *Saveta za nacionalnu bezbednost*. Operativni šablon i dalje je generalno primenljiv na sve uslove, tako da nije na odmet da ga spomenem. U uslovima radio-difuznog haosa, kakav je uobičajen za države zahvaćene društvenim previranjima, a aktuelna vlast zbog zapadnih pritisaka nije u mogućnosti da stane iza naloga za fizičko zaposedanje globalističkih radio i TV stanica, elektronsko ometanje treba vršiti angažovanjem neformalnih grupa iz redova patriotskih snaga:

- lokalne patriotske radio i TV stanice kojima se, samo za tu priliku, stavljaju na raspolaganje snažni predajnici, uz instrukcije da svoje redovne programe emituju isključivo na frekvencijama koje će im biti dostavljane iz tajnog centra za koordinaciju omotačkih aktivnosti.
- patriotski orijentisani radio-amateri sa, za tu svrhu, posebno adaptiranim predajnicima i antenskim sistemima, koji će vršiti individualna ometanja po pravcima i frekvencijama dostavljenim iz koordinacionog centra.
- specijalizovane omotačke grupe, snabdevene adekvatnom sofisticiranom opremom, tajno stacionirane u blizini repetitora i radio-linkova.

Koordinacioni omotački centar vrši stalna radio-izviđanja i merenja frekvencija na kojima se odvijaju nepoželjni programi, kao i frekvencija na koje se takvi programi prebacuju da bi izbegli ometanje, i te podatke dostavlja omotačkim punktovima. Najlakši način ometanja je povremeno ili stalno puštanje takozvanog „belog šuma“ na njihovim frekvencijama, što potpuno neutralizuje program, ali nedvosmisleno daje do znanja da je u pitanju sistematsko ometanje. Neuporedivo bolje solucije, koje posebno iritiraju globalističke medije, a ostavljaju prostor prepos-

tavci da je u pitanju njihova tehnička greška ili *slučajno* mešanje programa su:

- puštanje protoka TV-slike sa povremenim, ali dugim intervalima isključivanja tona;
- pokrivanje programa sadržajima suprotnog karaktera (patriotske pesme koje ometaju globalističku informativnu emisiju);
- puštanje TV-slike sa ubacivanjem prethodno montiranog tonskog dela suprotnog sadržaja (televizijski intervju opozicionog lidera sa montiranim govornim tekstrom koji je kontradiktoran njegovim uobičajenim stavovima).

c) Ometanje dotoka finansijskih sredstava. Novac je moć svake organizacije. *Nevladinih organizacija* naročito. Zbog činjenice da zakonodavstva svih država ograničavaju načine finansiranja lokalnih političkih organizacija, sprečavajući pod pretnjom sankcija dotoke sredstava iz inostranstva, globalističke institucije, koje od dotoka te vrste absolutno zavise, dovijaju se na raznorazne načine, uglavnom ilegalne. Orijentišu se na zakamuflirane fondove, fiktivne bankovne transfere, i akcije tajnog unošenja velikih količina gotovog novca u zemlju, što se ponajviše odnosi na područja gde je delovanje pojedinih *nevladinih organizacija* zabranjeno. Svakako da faktor *ilegalnosti* spontano inicira pojavu kriminalizacije dela njihovog članstva, tako da su afere oko zloupotrebe donacija i fondova svakodnevna pojava.

Nadležni organi i stručne službe od države do države na to reaguju različito. Po pravilu, što zbog pritisaka zapadnih i *međunarodnih* institucija, što zbog korupcije unutar sopstvenog činovništva, finansijske malverzacije ovih organizacija najčešće se zataškavaju i prikrivaju. Ni Jugoslavija nije bila izuzetak. Od brojnih informacija koje je Služba dostavljala državnom vrhu i

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

drugim nadležnim subjektima, koliko se sećam, nije se reagovalo ni u jednom slučaju. Sve u svemu, proizilazi da zakonska ograničenja i specijalizovani državni organi po pitanju sprečavanja ilegalnog finansiranja domaćih globalističkih struktura nisu dovoljno efikasna zaštitna mera, pa u ovom kontekstu, kao jedan od eventualnih načina na koji se kontraobaveštajna Služba može izboriti sa dotičnom pojavom, preporučujem sledeći, u praksi isprobani metod: Operativne podatke o licima iz globalističkih krugova koja su direktno angažovana na ilegalnom transferu novčanih sredstava, podatke o mestu i načinu na koji će transfer biti izvršen, *diskretno*, bez eksponiranja Službe, dostaviti lokalnim kriminalnim grupama, uz pretpostavku da one neće odoleti da se ustreme na relativno lak plen, pa će operativnim navođenjem klasičnih kriminalaca na sukob sa globalističkim kriminalcima problem bar delimično biti otklonjen. Naknadno je moguće pohapsiti i jedne i druge.

Kontraobaveštajna zaštita od nasrtaja *nevladinih organizacija* prema strukturama vlasti

Lokalne strukture na kojima *nevladine organizacije* uobičajeno zasnivaju svoja uporišta po državu ne bi bile ni približno zabrinjavajuće da u njih nisu uključeni pojedinci bliski vrhu vlasti. To je „siva zona nedodirljivih“, koji nacionalnim kontraobaveštajnim Službama predstavljaju veći problem nego cela opozicija i svi neprijateljski potencijali zajedno. Zapadne obaveštajne institucije i drugi vodeći nosioci globalističkog nastupa svoju strategiju pretežno zasnivaju na pronalaženju upravo takvih pojedinaca, stvarajući od njih mrežu koju smo u prethodnom tekstu formulisali kao „agenti od uticaja“. Posebno problematične zone koje je teško štititi i još teže kontrolisati su: deca državnih rukovodilaca i korumpirani funkcioneri.

a) Deca državnih rukovodilaca. Problem ponašanja dece (i najbližih srodnika) visokih državnih, političkih i vojnih funkcionera, jedna je od udarnih tema kojom su se bavili sociolozi, psihologzi, psihopatolozi i ostali stručnjaci vodećih globalističkih naučnih instituta (*Tavistok, Aspen, Stanford* i dr.). Njihove procene bile su apsolutno usaglašene: to je prioritetna ciljna grupa prema kojoj treba usmeriti nastup na planu dugoročnog stvaranja uslova za realizaciju vitalnih zapadnih interesa širom sveta. Međutim, Zapad nije imao *monopol* na tu ideju, jer su i ruske naučne institucije, još mnogo ranije, razvile istovetan program, poznat pod popularnim nazivom „obaveštajni start na duge staze“. Na kraju je problematika izučavanja porodica stranih državnih zvaničnika, kao potencijalni objekat operativnog prodora, uvršćena u obavezni program stručnog usavršavanja kadrova svih postojećih obaveštajno-bezbednosnih sistema.

Primeri koji se izučavaju na specijalizovanim kursevima brojni su, što samo ukazuje da realizacija takvih zahvata nije bila posebno teška. Želja da se bude u *svetskoj društvenoj eliti* po svaku cenu, primamljiv raskošan život o tuđem trošku, neodoljiva podsvesna potreba za prevazilaženjem autoriteta moćnog i uspešnog oca, pritajena patološka vlastoljubivost, samo su neke od osobina koje su tu populaciju činile podobnom za spoljašnje isplanirano manipulisanje. Pri tome, nigde se ne može zapaziti prisustvo lošeg vaspitanja, još manje negativnog nacionalnog usmerenja, već samo naglašeno nekritičan odnos prema ponašanju dece, po pravilu karakterističan za sve roditelje prezauzete svojim poslom, ali i kardinalni propusti kontraobaveštajne Službe.

Kod izvršavanja zadataka kontraobaveštajne zaštite državnih, političkih i vojnih rukovodilaca, po uobičajenom postupku pažnja je usmerena na fizičku bezbednost, neposredno i po dubini, protivprislušne mere, operativne provere lica iz šireg i užeg okruženja, po mestu rada, mestu stanovanja i pravcima kretanja, kao i nizu drugih uskoprofesionalnih kontraobaveštajnih postupaka. Po istom

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

kriterijumu, obezbeđuju se i najbliži članovi njihovih porodica. Ti ljudi, praktično, pred Službom i nemaju svoju privatnost, te je apsolutno nemoguće, pored svih primenjenih mera i radnji, blagovremeno ne konstatovati bezbednosno indikativne, ugrožavajuće i druge patološke pojave u njihovoј blizini. Svakako da se Služba nalazi u delikatnoj situaciji kada dođe do saznanja o problematičnim, po državu negativnim pojavama unutar porodičnog kruga obezbeđivanih lica, posebno kada su u pitanju njihova deca. Problemi obično nastaju zbog sledećih razloga: iz straha od reakcije štićenog lidera Služba smišljeno minimalizuje problem, izbegavajući da mu predoči sve detalje negativne pojave; pritisak kojem je Služba izložena od strane drugih visokih političkih funkcionera da lidera „ne treba opterećivati tim stvarima“ tako da mu se informacija i ne saopštava; preterano zbljižavanje štićenog lica i njegove porodice sa pripadnicima obezbeđenja, pa se problematično saznanje prikrijava kao njihova interna tajna; arogantan odnos štićenog lidera prema primljenoj informaciji; pritisak kojem je štićeni lider izložen od strane članova porodice da na informaciju ne reaguje, jer se radi o „ličnim stvarima“ u koje Služba ne bi trebalo da se meša; nesposobnost lidera da izvrši uticaj na problematičnog člana svoje porodice. U svakom slučaju, adekvatna reakcija izostaje.

Imajući u vidu to da najkarakterističnije ugrožavajuće pojave u svom začetku nastaju zbog nesmotrenog prihvatanja i održavanja bezbednosno nepoželjnih kontakata, optimalni način preventivnog delovanja je postupak udaljavanja tako indicirane osobe iz okruženja štićenog lidera i njegove porodice, bez njihovog znanja. Najveću pažnju treba obratiti na *dobronamerne* usluge i pogodnosti koje stranci i njihovi emisari nude ili pružaju deci lidera pod kontraobaveštajnom zaštitom, posebno kada je u pitanju nešto što je *skupo a besplatno*. Srpski obaveštajci kažu: „Besplatnog sira ima samo u mišolovci“. A, verujte, ono što su u stanju da im ponude globalističke *nevladine organizacije* zaista može biti veoma, veoma primamljivo.

Uslova za naknadnu reakciju nema. Ulaganja koja zapadni centri moći na ovaj način preduzimaju prema licima bliskim vrhu vlasti, vremenom sve više poprimaju karakter posredne korupcije. Da bi se zaštitio ugled lidera, aktivnosti njihove dece, ma koliko bile po državu štetne, moraju da se tolerišu, pa čak i službeno za-taškavaju. Pošto se radi o dugoročnim procesima, vremenom će i lideri i njihovo okruženje sa tim početi da se mire, pronalazeći niz opravdanja za postupke potomstva. Služba će morati da čuti.

b) Korumpirani funkcioneri i državni činovnici. Korupcija je široko rasprostranjena negativna pojавa, podjednako prisutna u svim državama, nezavisno od njihovog društveno-političkog uređenja. Mada je pozadina korupcije, kao jednog od oblika protivpravnog pribavljanja materijalne koristi, čisto kriminogenog karaktera, okolnost da u njoj obavezno uzimaju učešće funkcioneri i činovnici iz struktura vlasti, daje joj političku težinu do nivoa delatnosti ugrožavajuće po opstanak države. U ovom kontekstu, značajno je napomenuti da nosioci globalističke ekspanzije često pribegavaju korupciji kao metodu ostvarivanja prodora u vrh državnog aparata zemlje za čije su pokoravanje zainteresovani, ostvarujući višestruki operativni efekat: korumpirani funkcioner stoji im na raspolaganju za činjenje neophodnih usluga, može se koristiti na planu preusmeravanja unutrašnjih političkih tokova u funkciji „agenta od uticaja“, a pri tome, istovremeno se stvara efikasan kompromitujući materijal, kojim se korumpirano lice dugoročno može ucenjivati i držati pod kontrolom.

Slučajevi korupcije sa dominantnim elementom inostranosti spadaju u nadležnost kontraobaveštajnih Službi, sa nezahvalnim i po svaku Službu opasnim zadatkom – operativne kontrole sopstvenog političkog rukovodstva. U praksi, zahvati u pomenu-tim okolnostima mogu se kretati samo do nivoa sa kojim se, u svakom pojedinačnom slučaju, saglasi državni vrh, što znači da će izvestan broj indiciranih slučajeva zauvek ostati u „sivoj zoni

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

nedodirljivih“. Preporučujem da se kod podnošenja predloga za zavođenje obrada prema funkcionerima za koje postoje osnovi za sumnju da su korumpirani od strane globalističkih institucija i *nevladinih organizacija*, u formulaciji neprijateljske delatnosti potpuno izbegne spominjanje pojma *korupcije* kao kriminalnog akta, i akcenat stavi na špijunažu – kao antidržavni akt, što sa profesionalnog stanovišta nije teško obrazložiti. Takav predlog imaće isključivo kontraobaveštajnu konotaciju, pa će i „zona nedodirljivih“ biti znatno sužena.

PRAVCI DELOVANJA POLICIJE

U redovnim uslovima, institucije Javne bezbednosti – uniformisana policija i kriminalistička služba, nemaju problematičnih odnosa sa *nevladinim organizacijama* iz jednostavnog razloga što lica iz globalističkih krugova vode računa o tome da se u sredinama u kojima deluju ponašaju kao lojalni građani. Redovne kontakte sa njima policija ostvaruje pretežno u okviru upravnih nadležnosti: registracija organizacija i ekspozitura, prijava boravka i kretanja stranaca, registracija vozila i tome slično, prema čemu se ovi odnose zaista disciplinovano. Problemi nastaju tek kada dođe do izbijanja građanskih nemira pod njihovim otvorenim ili prikrivenim vođstvom, imajući u vidu da se policija tada pojavljuje u svojstvu osnovne zaštitne državne institucije nadležne za sprečavanje i suzbijanje pomenutog oblika društvene opasnosti.

Nema tih demonstracija i nemira koje policija neće razbiti samo ako za to postoji volja. Jasna naređenja, korektna oprema, profesionalno postupanje i iskustva iz mnogih akcija suzbijanja masovnih incidenata na fudbalskim utakmicama,¹⁶⁰ absolutna su

---

¹⁶⁰ Masovni nemiri na fudbalskim utakmicama uobičajena su pojava u evroazijskim gradovima. Ti incidenti, po pravilu, nemaju političku pozadinu, a po ispoljenoj agresivnosti neuporedivo su žešći od većine političkih protesta.

garancija njene efikasnosti. Međutim, kao što se moglo videti iz jugoslovenskog primera, to važi samo dok država ima punu kontrolu nad društvenim procesima, jer se u suprotnom na policiju ne može osloniti. Koliko se policija prva istura na planu očuvanja stabilne vlasti, tako je prva i u pasivnom sabotiranju labilne.¹⁶¹ A policija ima nepogrešiv „njuh“ da to proceni. Prema istraživanjima dugogodišnjeg psihologa Ministarstva unutrašnjih poslova Republike Srbije mr Radomira Stolice, ponašanje i reagovanje policije veoma je lako unapred predvideti jer u indirektnoj formi, ali nedvosmisleno, blagovremeno daju do znanja kakav je njihov kolektivni stav. Njegova uporedna analiza o različitom kolektivnom reagovanju u tri istovetne situacije ide tome u prilog, a spominjem je jer se konkretno odnosi na suzbijanje građanskih nemira iniciranih od strane *nevladinih organizacija*:

„Pred građanske nemire u Beogradu, 1991. godine, kod policije je dominirao stav da je njihovo angažovanje usmereno na ’zaštitu državnih institucija od pobesnelih demonstranata koji ni sami ne znaju šta hoće’. Njihov odnos prema, tada, stabilnoj vlasti, i rešenost da ne ustuknu pred demonstrantima, bili su neosporni. Tako su se i poneli, mada su protiv sebe imali masu od oko 400 000 – 600 000 ljudi, što je znatno prevazilazilo postojeće policijske kapacitete. Ni po okončanju događaja kod pripadnika policije nisu postojale dileme da su postupili ispravno.

Prilikom suzbijanja slično organizovanih demonstracija, 1996. godine, preovladavalо je drugačije mišljenje, uz kolebanje policije oko izvršavanja obaveza iz svoje nadležnosti. Osnovni parametar po kome je izgrađen njihov kolektivni stav svodio se na činjenicu da je planom akcije bilo predviđeno da glavnina policijskih snaga bude angažovana na obezbeđenju elitnog kvarta, gde su se nalazile luksuzne privatne rezidencije političara, dok je zaštita državnih institucija obuhvaćena sekundarno. Stav je glasio: ’Odbranićemo

---

¹⁶¹ Labilna vlast održava se armijom, a ne policijom.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

imovinu ljudi koji drže vlast jer nam je to posao, ali odbijamo da to nazovemo zaštitom državnih i nacionalnih interesa'. Na demonstracijama se okupilo oko 200 000 ljudi, među njima mnoštvo nezadovoljnih penzionera, prosvetnih radnika i nezbrinutih izbeglica iz ratom zahvaćenih područja. Do incidentnih situacija nije došlo, jer demonstranti za to nisu bili zainteresovani, a ni organizatori demonstracija na tako nešto nisu uspeli da ih privole. Komandant policijskih snaga, koji je zaustavio demonstrante na planiranoj liniji, nije krio šta o tome svemu misli jer im se preko megafona obratio rečima: 'Preklinjem vas ljudi nemojte ići dalje, mi smo ovde po naređenju i nemojte nas prisiljavati da koristimo silu, jer ni mi to najiskrenije ne želimo'. Po okončanju događaja polovina ispitanih policajaca je bila izričita da ne bi primenjivala sredstva prinude prema demonstrantima.¹⁶²

Treći analizirani slučaj odnosio se na petooktobarske demonstracije 2000. godine. Nekoliko dana ranije policija je imala čvrst spontan kolektivni stav 'da se radi o nedefinisanom razračunavanju oko pozicije vlasti u čemu oni ne vide svoje mesto i ulogu'. Neznatan broj od oko 80 000 demonstranata nisu ni pokušali da rasteraju. Po okončanju događaja svi policajci obuhvaćeni ispitivanjem delovali su rezignirano, izjavljujući – da im je sasvim svejedno šta se dešava i šta će se nadalje u državi dešavati.“

Na osnovu jugoslovenskog iskustva, mogu samo da preporučim komandnom sastavu policijskih snaga zemalja u kojima se očekuju masovna politička previranja propraćena građanskim nemirima, da realno sagledaju stanje i raspoloženje u sopstvenim redovima i o tome objektivno izveste državni vrh. Od pretnji i političkih ubeđivanja bezbednosnog kadra neće biti vajde, jer u istoriji nema primera da je policija nekoga pod prisilom sačuvala.

---

¹⁶² Služba je blagovremeno raspolagala takvim procenama, pa su tokom ponutnih demonstracija naručili državni vrh i po dubini obezbeđivale naše specijalne snage.

Ukoliko je nalaz negativan, državnom vrhu ostaće još dovoljno vremena da se za pomoć obrati armiji, a ako ni tu ne najde na razumevanje znači da ta vlast, praktično više i nije vlast.

Što se tiče policijskih snaga koje su dosledne u stavu da svoj državni i politički vrh treba odbraniti od globalistički nastrojene rulje, smatram da njima neki posebni saveti i nisu potrebni. Mogu eventualno, nakratko skrenuti pažnju na pariranje taktici koja se organizatorima demonstracija predaje na kursevima *nevladinih organizacija*:

– Tema kojoj zapadni predavači posvećuju znatan broj časova je komunikacija na relaciji: politička struktura koja predvodi demonstracije – zapadne ambasade – globalistički mediji – neposredni koordinatori demonstracija na terenu. U tu svrhu, demonstrantima se blagovremeno stavljuju na raspolaganje radio-uređaji, satelitski i standardni mobilni telefoni i druga elektronska sredstva čija se upotreba na tim kursevima dodatno usavršava. Imajući to u vidu, kod suzbijanja demonstracija, posebno angažovanje treba usmeriti na elektronsko ometanje njihovih sredstava veze, uključujući i lokalne linkove mobilne telefonije. Skrećem pažnju na to da u cilju izbegavanja ometanja demonstranti praktikuju prebacivanje na rezervne kanale, najčešće upadom u frekvencije taksi službe, hitne medicinske pomoći, kontrole letenja i sl. Stoga, ako se radi o ustanovama čije bi permanentno ometanje moglo izazvati opštu društvenu opasnost (na primer, hitne pomoći ili kontrolе leta) ometače uključivati povremeno samo kada se na njima pojave ilegalni učesnici;

– Organizatori demonstracija prolaze i obuku za optimalne načine ilegalnog ubacivanja na policijske frekvencije da bi izdavanjem lažnih naloga dezavuisali snage za uspostavljanje reda. Adekvatna tehnička sredstva takođe im se stavljuju na raspolaganje od strane zapadnih mentora čije su zemlje, inače, glavni proizvodači

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

i distributeri te vrste sofisticirane policijske opreme, pa im dekodiranje uređaja ne predstavlja poseban problem. Nije redak slučaj da se ovakve aktivnosti sprovode iz komunikacionih centara zapadnih ambasada koje uglavnom i stoje iza globalističkih demonstracija. Zato, preventivnu pažnju treba obratiti na dodatno poboljšanje nivoa konspirativnosti sopstvenih komunikacionih sistema, ne uzdajući se previše u garancije zaštite koje daje proizvođač uređaja, naročito ako se radi o zapadnim kompanijama;

– Prisustvo stranih medijskih izveštača iz globalističkih TV stanica, koje prate nerede i šalju direktnе priloge svojim agencijama preko kojih će se formirati stav javnog mnjenja širom sveta, za organizatore demonstracija je od presudnog značaja. Na globalističkim kursevima detaljno se izučava kakav treba da bude najpoželjniji nastup demonstranata kada se u njihovoј blizini nalaze strane TV ekipe, koji će ostaviti delotvoran utisak na najširi auditorijum gledalaca. Uz to, strani instruktori sugerišu da u neposrednoj blizini TV izveštača policija neće smeti da primenjuje sve mere koje im stoje na raspolaganju.

Jedan od efikasnih načina sklanjanja nepoželjnih novinara i snimatelja je taktički manevr povlačenja ili naglog potiskivanja demonstranata prema njihovim reportažnim kolima, sa ciljem da se uvuku u poziciju između policijskog kordona i agresivne masse. Može se slobodno računati na činjenicu da reportažne ekipe poseduju veoma skupocenu opremu koju duže lično i nisu sklone da se izlože riziku da takva oprema bude oštećena ili uništena. Svakako će pokušati da se izvuku na bezbednu udaljenost. Ako ostanu, za bezbednost opreme više niko ne može da im garantuje, pa je treba diskretno uništiti, a članove ekipe tretirati kao sve ostale demonstrante.

Nikako ne preduzimati eventualno javno, zakonsko oduzimanje snimatelske opreme, jer se to uvek pokazalo kao kontraproduktivno. Sa njima se treba razračunavati ili pre ili posle demon-

stracija, na primer, prepuštajući ih u *nadležnost* grupama spontano organizovanih ogorčenih patriota;

– Najagresivniji pojedinci koji predvode udarne talase demonstrantskih masa, takozvani *frontmeni*, na globalističkim kursevima uživaju status junaka *mirnih revolucija*. Predavači su najviše usmereni na problem kako obezbediti i zadržati njihovu motivaciju, jer je broj ljudi sa takvim predispozicijama ograničen. Obezčava im se slava, visoka mesta u državnoj administraciji u slučaju pobjede *demokratskih snaga* i, naravno, novac, jer bez njihovog neposrednog učešća poželjni intenzitet demonstracija nemoguće je ostvariti.

Operativnim pokrivanjam takvih lica, Služba je došla do saznanja da kod svakog od njih postoji panični strah od situacije da se zadeset unutar policijskog kordona koji razbija demonstracije. Prema tome, snage reda treba instruisati da kod lociranja ili neposrednog kontakta sa *frontmenima* i izrazito agresivnim grupama, osmišljeno omoguće njihovo *propuštanje* kroz kordon, a kada se uvedu u usko okruženje iskusni policajci znaju šta im je činiti. Nikako gubiti vreme na hapšenje, jer će morati da budu pušteni već narednog dana;

– Specijalna taktika koja se izučava na kursevima je izbacivanje na čelo demonstrantskih masa mladih devojaka, žena sa bebašima ili male dece, kao uvod u agresivni nastup. U praksi suzbijanja demonstracija to su bile posebno delikatne situacije za policijske snage. Na primer, nijedne demonstracije šiptarskih secesionista na Kosovu nisu mogle da prođu bez gomile dece koja su trčala u susret policijskom kordonu. Pošto je upotreba sredstava prinude u takvim situacijama isključena, preporučujem pasivnost frontalnog kordona, uz istovremeni žestok udar po bokovima demonstrantskih masa, bez obzira da li su one u tom trenutku mirne ili ne;

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

– Kod osmišljavanja plana demonstracija insistira se na tome da mase budu animirane na način koji će demonstracijama omogućiti višednevni kontinuitet. Unapred se određuju gradski parkovi u kojima će se učesnici demonstracija preko noći odmarati, organizuje se dopremanje vode, hrane i čebadi, kao i improvizovani zabavni program sa nastupom neke popularne estradne grupe. Policijske snage na to najčešće ne reaguju. Demonstrantima se eventualno uputi poziv da se razidu, što oni odbiju i na tome se završi. Efikasan, proveren način razbijanja masa u takvim uslovima je diskretno ubacivanje gasa *smrdljivca* (po taktici *smradu-smrad*, kako je to nazivano u jugoslovenskoj policijskoj praksi). Naime, pomenuta vrsta gasa, čije je prisustvo nemoguće izdržati ili se od njega zaštитiti, po zdravlje je bezopasna, a širi se polako i upija u garderobu, pa su demonstranti prinuđeni ne samo da napuste to mesto, već i da odu kućama da se presvuku. Dobar deo njih, koji su se protestu priključili iz doklice i zabave, sutradan se i ne pojavljuje na demonstracijama;

– Međutim, ono što posebno treba imati na umu je završna instrukcija globalističkih predavača: „Ako vidite da su policijske snage odlučne u postupanju nemojte rizikovati, već se povucite“. Znači, bez obzira na taktiku koja će biti primenjena u suzbijanju demonstracija, brojnost snaga i kvalitet opreme, *presudno je da policija nastupi odlučno*.

DELOVANJE PROPAGANDNIH INSTITUCIJA I DRŽAVNIH MEDIJA

Dominacija, nezavisno da li se radi o političkoj, ekonomskoj ili vojnoj, na kraju se svodi na informaciju, koja u svesnoj ili nesvesnoj formi, spontano ili nametnuto, mora biti masovno prihvadena kao relevantna istina. Upravo takav: „Koncept informativne

dominacije, prema kome je moguće preuzeti upravljanje državama putem kontrole informacija i po potrebi ovo kombinovati sa ekonomskim, diplomatskim, obaveštajnim pa i vojnim intervencijama, doživeo je na Balkanu punu afirmaciju.^{“¹⁶³}

Razradom tema – plasmana informacija i dezinformacija u kontekstu uspostavljanja dominacije „Novog svetskog poretku“ i informativnom ulogom globalističkih *nevladinih organizacija*, kojima je subverzivna propaganda jedan od osnovnih vidova neprijateljskog delovanja, bavio sam se u prethodnim poglavlјjima, međutim, da bi se utvrdile smernice kako se tome adekvatno suprotstaviti neophodno je ponovo se vratiti na pomenuti problem i dodatno ga sagledati sa jednog drugačijeg aspekta.

Svaka od država, ugroženih „Novim svetskim poretkom“, raspolaze bar u nekoj meri zaštitnim institucionalnim mehanizmima za suprotstavljanje neprijateljskoj propagandi, kao što su resorna ministarstva, vladine agencije, odbori, komisije i sl. Njihova efikasnost uglavnom je ograničena budžetom, tehničkim kapacitetima, nedostatkom kadrovskih potencijala i što je najizraženije, neadekvatnom programskom orijentacijom.

Ograničenja budžetskim sredstvima i tehničkim kapacitetima najčešće se navode kao opravdanje za neuspehe kod suprotstavljanja globalističkoj informativnoj dominaciji, što obično rezultira pojavom da mnoge zemlje u neke ozbiljnije zaštitne propagandne zahvate uopšte i ne ulaze. To se može prihvati kada su u pitanju one najsiromašnije, koje nisu u mogućnosti ni da prehrane stanovništvo, pa zbog zavisnosti od *međunarodne* ekonomske pomoći na tako nešto i ne pomišljaju, ali za srednje razvijene ili zemlje koje priliv nacionalnog dohotka ostvaruju po osnovu plasmana prirodnih bogatstava, takvo opravdanje ne može da se uvaži. Spomenući jugoslovenski primer kao dovoljno ilustrativan: Zaklanjujući

---

¹⁶³ Goran Matić – *U milosti andela*, Beograd 2005. godine.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

se iza spomenutog izgovora, Vlada Slobodana Miloševića, u periodu 1991–1998. godine, bila je poznata po veoma lošem propagandnom nastupu prema inostranstvu, da bi 1999. godine, promenom propagandnog nastupa i kadrova koji su se time bavili, uz neuporedivo manje materijalne resurse od onih koji su bili na raspolaganju ranije, u uslovima opštег ratnog stanja, ostvarila propagandnu nadmoć nad zapadnim agresorom.¹⁶⁴ Znači, minimalno ulaganje u propagandne resurse je neophodno, ali primarni efekat ne zavisi toliko od resursa koliko od drugih faktora.

Nedostatak adekvatnih kadrovskih potencijala još manje može da se uvaži kao opravdanje. Naime, svaka zemlja raspolaže sa dovoljno umnih, sposobnih, stručnih, patriotski orientisanih ljudi, ali se njihovo animiranje i angažovanje ignoriše ako nisu miljenici vlasti. Pri tome, intelektualci bliski vlasti uglavnom za sebe traže bolja mesta u državnoj administraciji, zbog čega se polje propagande, kao nižekotirano, prepušta podobnim individualcima profesionalno vezanim za tu oblast, što nije dovoljno da bi se uspostavio kvalitetan precizno usmeren kontrapropagandni sistem. I po tom pitanju jugoslovenski primer je karakterističan, jer je državna propagandna aktivnost unapređena tek onog trenutka kada je posao poveren ljudima izvan Miloševićevog partijskog kruga.¹⁶⁵

---

¹⁶⁴ Ocene o uspehu srpske propagande pojavljuju se u mnogim analizama neprijateljske strane. Džejmi Šej, portparol NATO-a u vreme agresije na Jugoslaviju, na pres-konferenciji u Briselu, maja 1999. godine, tim povodom je izjavio: „Ne želim da sada procenjujem propagandni rat sa Beogradom, ali mislim da mi to nikada nećemo tako dobro raditi kao oni.“

¹⁶⁵ Kreator propagandnog nastupa Goran Matić, jugoslovenski savezni ministar za informisanje u vreme NATO agresije, pre imenovanja na ministarski položaj nije bio član Miloševićeve stranke, niti njegov obožavalac. U vladajuće partijske strukture formalno se učlanio tek u međuvremenu. Takođe, ni prof. dr Petar Bokun, koji je postavio temelj propagandne strategije suprotstavljanja zapadnim uticajima, ne samo da nije bio učlanjen u vladajuće partije, već je važio za otvorenog kritizera Miloševićevog režima.

Treći faktor neefikasnosti, neadekvatna programska orijentacija propagandnog nastupa, ubedljivo je najbitniji. Problem nastaje zbog toga što državni vrh poistovećuje propagandni nastup prema globalističkoj neprijateljskoj strani sa propagandnom afirmacijom sopstvenih političkih stavova. Aktivnost postojećih specijalizovanih zaštitnih državnih institucija tako se svode na neselektivne kritičke napade aktuelnih stavova protivnika, uz istovremeno neumereno veličanje zahteva i interesa lokalne vladajuće partijske političke opcije. Kod najšireg dela populacije, čak i kod političkih istomišljenika, to izaziva informativno prezasićenje i permanentni osećaj dosade. Obično je takav nastup propraćen paušalnom cenzurom¹⁶⁶ stranih programa, kao standardnim oblikom informativne zaštite, što obavezno proizvodi dodatne kontraefekte, inicirajući nepotrebnu znatiželju auditorijuma.¹⁶⁷ Problem se prevazilazi striktnim funkcionalnim razdvajanjem segmenata zaštitnih državnih informativnih institucija po programskoj orientaciji, na one koje će se prevashodno baviti, za vlast veoma bitnom, unutrašnjom političkom propagandom i one koji će biti usmereni isključivo na propagandno pariranje nastupima globalističkih medija. Podrazumeva se da će im kadrovska struktura i metodologija rada biti potpuno različite, ali zato je obaveza države da centralizovanom institucionalnom koordinacijom obezbedi njihovu usaglašenost, kako po pitanju nastupa tako i po prioritetu kod raspodele minima neophodnih sredstava.

---

¹⁶⁶ Cenzura – zvanična kontrola medija uticanjem na sadržaj i distribuciju, sa ciljem da obezbedi izveštavanje naklonjeno cenzorskoj organizaciji. Nameđa je da se ograniči izražavanje ideja pre nego što su objavljene. U načelu, pod cenzurom se podrazumeva funkcija Vlade kada zvaničnici zahtevaju da kontrolišu sadržaje i eliminisu objektivne elemente kritike vezane za vojsku, politiku ili moral. (Preuzeto iz: G. Matić, *U milosti anđela*).

¹⁶⁷ Cenzura kao javni akt vlasti po pitanju ograničavanja plasmana neke informacije, ako se ne sprovodi obazrivo, gotovo uvek izaziva neželjene efekte, jer zabranjeni sadržaj, kada do auditorijuma stigne nekim poprečnim kanalom, zadobija neuporedivo veći značaj i interesovanje.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Što se tiče metodologije rada, segment specijalizovan za suprotstavljanje zapadnoj propagandi nema drugog izbora već da se potpuno orijentiše na preuzimanje i kopiranje metodološkog koncepta koji je u neprijateljskim naučnim ustanovama decenijama usavršavan za potrebe globalističkih centara moći, prilagođavajući njihova iskustva sopstvenim mogućnostima i ciljevima.

Timovi antiglobalističkog propagandnog nastupa

Na planu efikasnog delovanja zaštitnih državnih institucija zaduženih za informativno suprotstavljanje medijima *nevlastinih organizacija* i drugim medijima iz mreže globalističke subverzivne propagande, neophodno je pristupiti formiranju sopstvenih specijalizovanih timova. Posebno je važno da kandidati, budući članovi timova, osim iskazane lojalnosti prema naciji i državi, budu odabirani po kriterijumima visoke stručnosti iz oblasti kojima se bave, bez insistiranja na ličnoj privrženosti političkim liderima i partijama koje participiraju u vlasti. Patriotizam i stručnost moraju biti ključ njihovog profesionalnog angažovanja.

Pored rukovodioca tima, koga postavlja nadležno državno ministarstvo, u timu bi bili zastupljeni: sposobni iskusni novinari – politički analitičari i komentatori, analitičari kontraobaveštajne Službe, analitičari obaveštajne Službe, armijski stručnjaci za geostrateška istraživanja, psiholozi, sociolozi, stručnjaci za organizaciju i informatiku. Svi oni, kao stalni članovi tima, dok su angažovani u tom svojstvu, moraju delovati nezavisno od matičnih organa i institucija iz kojih su preuzeti, podređujući se isključivo subordinaciji rukovodioca tima i interesu realizacije planiranih ciljeva. Naglašavam da lokalnim političkim ideolozima, glasnogovornicima stranaka i partija na vlasti u takvom timu

ne sme biti mesta, jer će se to veoma loše odraziti na njegovo optimalno funkcionisanje¹⁶⁸.

Kao povremeni članovi, timu se mogu priključiti eksperti iz raznih društvenih oblasti: istoričari, prognostičari, prevodioci, posebno naučnici sa univerziteta i instituta koji su se u prošlosti bavili istraživanjima metodologije zapadne propagande, jer njihova iskustva, sugestije i zapažanja mogu biti od neprocenjivog značaja. „Mnogim civilima bi poziv u takav tim u vreme krize i u uslovima rata, bio častan izazov, pružena mogućnost da realizuju svoj patriotizam i budućnost države učine izvesnjom.“¹⁶⁹ Ne treba odbacivati mogućnost da se, u svojstvu spoljnih saradnika, za potrebe tima angažuju i strani državljeni, eksperti iz prijateljskih zemalja.

Analizirajući brojne planove i zadatke takvih timova, između ostalih, dokumentaciju o organizaciji i metodologiji delovanja globalističkih subverzivnih centara koja mi je bila dostupna, predloge koje su u svojim stručnim radovima iznosili puk. S. Radišić i dr Petar Bokun, i prisecajući se planova ove vrste na čijoj sam izradi svojevremeno lično bio angažovan, u nastavku teksta osvrnuću se na parametre koje smatram posebno preporučljivim.

Principi rada – Rad tima treba da se zasniva na sledećim principima:

Pravovremenost: Tim mora funkcionisati neprekidno da bi blago vremenu mogao reagovati na svaku informaciju, bez obzira na njen trenutni značaj, razmotrio njene eventualne posledice i u skladu sa ocenom ili reagovao ili informaciju odbacivao kao nebitnu.

---

¹⁶⁸ Partijsko političko propagandno delovanje na unutrašnjem planu zasniva se na potpuno drugaćijim principima rada. Što je još važnije, prisustvo takvih ljudi u timovima drugaćijeg strateškog usmerenja obavezno dovodi do sukoba ličnog autoriteta i sličnih bespotrebnih problema.

¹⁶⁹ S. Radišić – *Rat svih protiv svih*.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Zbog toga tim mora imati otvoren svetski informativni sistem i celokupan informativni prostor svoje zemlje.

Svršishodnost: Tim je usko usmeren na pariranje globalističkim propagandnim nasrtajima i svako njegovo delovanje izvan tog konteksta mora se tretirati kao neprihvatljivo. Od strane vrha države i državne institucije koja je njegovo formiranje inicirala, tim mora biti zaštićen od eventualnih pritisaka da se njegovi kapaciteti rasipaju i kompromituju korišćenjem u dnevno-političkim unutrašnjim prepucavanjima, lokalnim izbornim kampanjama i tome slično. Naime, da bi se efikasno suprotstavio institucijama tipa *nevladinih organizacija* tim se formalno mora eksponirati baš kao one – „politički nepristrasno i objektivno“. Nikako se ne sme dopustiti da u domaćoj, ponajmanje u svetskoj javnosti, tim bude okvalifovan kao „ispolitizovani eksponent stranke na vlasti“.

Realnost: Činjenično stanje u državi i u svetu tim mora sa sledavati realno da bi se optimalno mogle usaglasiti objektivne mogućnosti sa planski zacrtanim ciljevima. To je jedina garancija da se vreme i dragocena sredstva neće upropastiti usmeravanjem na preambiciozne ili u datom trenutku neadekvatne projekte. Sa druge strane, striktno poštovanje navedenog principa pri procenjivanju informacija, članove tima će često dovoditi u situaciju da njihovi stručni nalazi budu suprotni očekivanju, nadama i stavovima zvaničnih političkih organa. Od toga ne treba zazirati. Državni vrh sa ovakvim nalazima svakako mora biti upoznat u formi argumentovano obrazloženih preciznih izveštaja i stručnih predloga šta preduzeti kako bi se problematično stanje prevazišlo. Izveštaj ne sme imati prizvuk kritike, već kompetentnog stava iza koga stoje respektivni fondovi saznanja i stručnjaci visokog kredibiliteta.

Elastičnost: Princip elastičnosti u sebi sadrži višestruko značenje. Najvažnije je obratiti pažnju na: taktičko prilagođavanje kon-

kretnim objektima propagandnog nastupa, uz stvaranje solucija da im se pristupi iz više nezavisnih pravaca; obezbeđivanje manevarskog prostora prilikom odbrambenog reagovanja, posebno kada su u pitanju inostrani informativni napadi bazirani na egzaktnim otkrićima o kardinalnim političkim promašajima domaćeg državnog vrha; fleksibilnost kod plasmana osetljivih informacija i dezinformacija i dr. Poseban vid ispoljavanja principa elastičnosti vezan je za odnose prema sopstvenom političkom vrhu čiji autoritet ne sme biti narušen, čak i onda kada treba stati u zaštitu pojedinaca iz vlasti koji nastupaju sa politički neodrživih pozicija.

Planovi i zadaci – Planovima i zadacima timova treba da budu obuhvaćena dva polja rada: propagandno i obaveštajno-informativno.

Pod propagandnim podrazumevaju se: a) Defanzivne propagandne aktivnosti – usmerene na raskrinkavanje subverzivnih akcija, centara, timova, eksponenata, ciljeva i ideja protivnika; b) Ofanzivne propagandne aktivnosti – usmerene na zastrašivanje, zbuđivanje i izazivanje dezorientacije i konfuzije unutar protivničke strane i njihovih pristalica.

Za razliku od propagandne, obaveštajno-informativna aktivnost je usmerena na pružanje adekvatnih savetodavnih usluga državnom rukovodstvu. Naime, temeljnim i stručnim izučavanjem opsežne medijske dokumentacije i drugih javnih izvora objavljenih širom sveta, kao obavezne uvodne pripreme za preduzimanje antiglobalističkih propagandnih odgovora, timovi dolaze do mase podataka i značajnih informacija koje ostale nadležne institucije nemaju. Zadatak timova je da takve informacije stručno obrade i uz adekvatne sugestije dostave na korišćenje nadležnim resornim ministarstvima. Zato postoji potreba za održavanjem stalnih dvosmernih veza prema donosiocima odluka u ostalim državnim institucijama, što se u praksi poverava rukovodiocu tima

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

koji, po pravilu, istovremeno zauzima neku od čelnih funkcija u Ministarstvu informisanja ili Ministarstvu propagande. Informativna pomoć koju takav tim može pružiti državnim organima odvija se u sledećim pravcima: upoznavanje državnih organa i institucija sa podacima o okolnostima jačanja protivničke strane u određenoj oblasti, kao i o konkretnim aktivnostima protivnika, od kojih nadležnim državnim institucijama preti opasnost da budu dovedene u nepovoljan politički, ekonomski, odbrambeno-strateški ili vojno-tehnički položaj; predlaganje sadržaja za nastupe državnih organa u odnosima sa javnošću; sugerisanje sadržaja po pitanju nastupa državnih delegacija u razgovorima sa stranim političkim, ekonomskim i vojnim predstavnicima, kao i predstavnicima međunarodnih organizacija.

Modaliteti antiglobalističkog propagandnog nastupa

Prema mišljenju dokazanog poznavaoца оve problematike, ranije spominjanog, Gorana Matića: „Propaganda se neutralno definiše kao sistematična forma – ciljnog ubedivanja, koja teži da utiče na emocije, ponašanje, mišljenje i aktivnosti ili na posebne ciljne grupe sa ideološkim, političkim ili komercijalnim motivima, kroz kontrolisano prenošenje jednostranih poruka – koje mogu ali ne moraju biti zasnovane na činjenicama – kroz masovne medije i direktne medijske kanale.“ Vremenom je ova jednostrana informativna poruka počela da zadobija sve veću ulogu u funkcionisanju političkih, ekonomskih i bezbednosnih sistema, pretvarajući se u „nematerijalnu stratešku sirovину“ čijim je kontrolisanjem i manipulisanjem uspostavljen poseban vid rata – informativno-propagandni rat.

U tom *ratu* podjednako su zastupljena dva modaliteta propagandnog nastupa: plasiranje istine o činjeničnom stanju kroz

informaciju – u formi ponuđenog obaveštenja, i plasiranje delimične ili potpune neistine kroz **dezinformaciju** – u formi dobro osmišljenog lažnog saopštenja. Bez obzira na izbor modaliteta, da bi se ostvario optimalni efekat, propagandni nastup u svakom konkretnom slučaju mora biti precizno isplaniran po sledećim stawkama:

1. Definisanje cilja koji pojedinačni propagandni nastup u svojoj defanzivnoj ili ofanzivnoj formi treba da ostvari.
2. Precizno definisanje ciljne grupe prema kojoj će konkretni nastup biti primarno usmeren.
3. Opredeljivanje za informaciju ili dezinformaciju koja će u tom cilju biti plasirana – izbor, obrada, prilagođavanje i nadopunjavanje odabranog podatka.
4. Ocena o mogućim neželjenim efektima koji iz planirane propagandne akcije eventualno mogu proizaći po sopstvenu stranu, uz predlog preventivnih mera na njihovom neutralisanju.
5. Način plasiranja konkretne informacije ili dezinformacije – da li će biti regularno saopštена, prezentirana iz trećeg nezavisnog izvora ili *poturena* medijima.
6. Paralelna propagandna podrška plasiranoj informaciji ili dezinformaciji.
7. Način praćenja i kontrole dinamike efekata koje plasirana informacija ili dezinformacija postiže u strukturama ciljne grupe.
8. Definisanje konkretne posledice koja će se uzeti za parametar ocene da li je i u kom trenutku preduzeta propagandna akcija ispunila svoj cilj.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

9. Definisanje mogućnosti i pravaca eksploatacije postignutog propagandnog rezultata na političkom, ekonomskom ili vojnom planu.
10. Finansijski predračun troškova i spisak materijalnih sredstava neophodnih za izvršenje akcije.

Plasiranje propagandnih informacija – Plansko, osmišljeno, javno saopštavanje istinitih, argumentovanih podataka, najbolji je način ostvarivanja medijskog uticaja na najširi auditorijum. Ovde dolazi do izražaja drevna mudrost: „Istina je najbolje oružje“. Međutim, da bi težina plasirane informacije postigla pun efekat mora biti ispunjeno nekoliko osnovnih preduslova:

- a) Mora biti objektivna, neosporna i lako proverljiva. Čak i minimalna sumnja u njenu autentičnost u javnom mnjenju će izazvati suprotne efekte. Takođe, ni neprijateljskoj strani se ne sme pružiti prilika da na nekom nerazjašnjrenom detalju izgradi demant;
- b) Najbolje efekte postiže kada se plasira u formi jednostrane izjave za široku javnost, bez dodatnih komentara i obrazloženja, prepustajući auditorijumu da samostalno izvlači zaključke;
- c) Istinite informacije koje se procene kao veoma značajne, javnosti se mogu prezentovati na dva načina. Prvi je postupno, sistematsko uvođenje u informaciju iz nekoliko osmišljenih etapa, što izaziva nesvesnu, pojačanu znatiželju auditorijuma, čak do nivoa protesta i masovnih zahteva da im se ta istina saopšti. Drugi je saopštavanje informacije iznenadno, bez medijskog uvoda, što treba da rezultira kao masovni emocionalni šok;

- d) Takva informacija mora se plasirati pravovremeno. Ocena o optimalnom trenutku saopštavanja je od velikog značaja, jer se preuranjena istina podjednako loše može odraziti na auditorijim, kao i ona saopštena sa zakašnjenjem. Posebno treba voditi računa o tome da se plasirana informacija ne zadesi u medijskoj senci neke druge, podjednako značajne ili za auditorijum još važnije informacije;
- e) Ubedljivo najsnažnije efekte postižu istinite informacije koje u sebi sadrže elemente tajnosti, kao što su *strog po-verljivi* podaci iz arhiva tajnih službi ili drugih državnih institucija, koji na nerazjašnjen način *procure u javnost*, što svakako treba imati u vidu. (Na primer: *slučajno iz-gubljeni* transkript tajno snimljenog telefonskog razgovora lidera lokalne *nevladine organizacije* u kojem ovaj sagogorniku saopštava da svoje najodanije sledbenike smatra maloumnicima i primitivcima).

Plasiranje dezinformacija – Osmišljeno dovodenje protivničke strane u zabludu po pitanju nekih bitnih okolnosti u vezi sa tekućim ili očekivanim društvenim procesima u praksi se realizuje propagandnim postupcima koji treba da ga zbune, dezorijentisu i navedu da reaguje ili se ponaša na način na koji mi želimo. Izreka drevnog kineskog ratnog teoretičara, Sun Cua – „rat je veština obmanjivanja“, danas se neuporedivo više odnosi na sferu politike i ekonomije, ponajviše na sferu moderne propagande, koja se uglavnom svela na sistematsku obmanu najšire javnosti.

Naime, informativna praksa zapadnog sveta globalno je nametnula kriterijume po kojima se u velikoj meri izgubila razlika između pojmove informacije i dezinformacije, dajući ovoj drugoj legitimitet etički opravdanog čina. Ono, za šta smo kao deca od svojih roditelja disciplinski kažnjavani, danas se na univerzitetima

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

izučava kao poželjna strategija žurnalizma i marketinga. Evo, šta o tome kaže Goran Matić: „Medijske kuće ističu da se informacija smatra objektivnom ako je potvrđena iz više različitih i nezavisnih izvora. Sadržaj informacije i njena autentičnost su često drugorazredno pitanje. Umesto proveravanja i utvrđivanja istinitosti, razvijene su formalne procedure potvrđivanja verodostojnosti sadržaja informacija, bez obzira na njihovu objektivnu zasnovanost, po čistom automatizmu, bez skrupula i odgovornoštiti. Dovoljno je napraviti – trougao uzajamnog poverenja. Jedna medijska kuća potvrđuje informaciju druge medijske kuće, druga povratno potvrđuje informaciju prve, a zatim se javlja treća koja potvrđuje obe. Za uspešnu manipulaciju i za potvrdu montiranih informacija bez odgovornosti, dovoljno je obezbediti umnožavanje izvora. Kada tri medijske kuće potvrde istinitost informacije, ona se tretira kao istina i svaka polemika postaje suvišna.“¹⁷⁰

Delotvornost dobro osmišljene i plasirane dezinformacije je neosporna, pa je njen korишћenje u „*propagandnom ratu*“ nezaobilazno za svaku od suprotstavljenih strana. Međutim, kao modalitet antiglobalističkog propagandnog nastupa, neuporedivo je teža za realizaciju jer, za razliku od plasmana prave informacije, dezinformacija zahteva znatno veća materijalna ulaganja, prateće tehničke resurse i široku propagandnu mrežu podrške. Propagandni timovi koji sve to nemaju na raspolaganju prinuđeni su da se oslanjaju na individualnu kreativnost svojih članova, što se ipak u praksi pokazalo kao dovoljno, pod uslovom da su do maksimuma poštovani osnovni parametri koji garantuju održivost dezinformacije:

- Dezinformacija mora biti sačinjena tako da sadrži minimum tri četvrtine istinitih, lako proverljivih podataka. Kod plasmana, akcenat se stavlja na činjenični, dokazivi deo, u koga se iskon-

---

¹⁷⁰ G. Matić – *U milosti anđela.*

struisani podatak umeće kao nešto što se iz konteksta *podrazumeva*. Takav uvod ponavlja se nekoliko puta, a zatim sačeka izvestan protok vremena u toku koga se izučava kako je iskonstruisani podatak prihvaćen u ciljnoj grupi, pa se, uz pozivanje na prethodne, plasira nova dezinformacija, u kojoj se podmetnuta laž aprofirala kao „od ranije poznata“ istina.

– Drugi vid je plasiranje dezinformacije čija je konstatacija objektivno nedokaziva, što samim tim isključuje mogućnost kvalitetnog demanta. U ovom slučaju, tvrdnja, mada neistinita, mora biti realna i objektivno održiva, a plasira se u obliku žurnalističkog senzacionalizma. (Na primer, svaki tekst koji započinje: „Iz intervjua sa bivšim agentom američke obaveštajne službe CIA saznali smo...“ – lako se može nadgraditi bilo kakvom dezinformacijom koja ne podleže proveri. Čak i pod uslovom da CIA tim povodom saopšti demant, u njega niko neće poverovati).

– Specifičan oblik dezinformacija, izuzetno pogodan za kompromitaciju ličnosti je takozvani „napad komplimentom“. Plasira se tako što se objavi afirmativna biografija ciljane ličnosti, koju će i ta ličnost doživeti kao kompliment. Zatim se biografija dopuni brojnim, još afirmativnim detaljima uz ubacivanje neznatnih pojedinosti koje ne podležu proveri, što ciljana ličnost, po inerciji, paušalno potvrđuje kao tačno. Nezavisno od toga, u potpuno drugim medijima objavljuje se serija reportaža sa negativnim osvrtom na vreme i događaje u kojima se ciljana ličnost objektivno zaticala, bez spominjanja njenog imena. Tada na scenu stupaju novinski istraživači-analitičari i povezujući prethodno objavljene informacije, ciljanu ličnost sagledavaju u negativnoj konotaciji. Ta, iskonstruisana negativna konotacija, nadalje se ponavlja kao egzaktna činjenica. (Na primer: 1) početna konstatacija: „Uvaženi gospodin, čija se poseta očekuje narednog meseca, više puta je

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

odlikovan zbog herojskih podviga u Vijetnamskom ratu“. Konstatacija, kao tačna, nailazi na odobravanje ciljane ličnosti; 2) razrada konstatacije: „Posebno se istakao u bitkama kod Dan-Nanga, kada je jula meseca, godine te i te, komandovao zaustavljanjem prodora snaga Vijetkonga“. Konstatacija nailazi na paušalnu potvrdu, jer se ni ciljana ličnost ne seća preciznog datuma koji se u tekstu spominje; 3) nezavisna konstatacija: „Uvidom u arhivsku građu o Vijetnamskom ratu došlo se do brojnih podataka o masakrima koje su američke snage sprovodile nad nedužnim civilima, između ostalih, u bici kod Dan-Nanga, 20. jula godine te i te, masakrirano je više desetina žena i dece“. Konstatacija, kao informacija preuzeta iz dostupne arhivske građe ne nailazi na sumnju auditorijuma; 4) konstatacija istraživača-analitičara: „Analizirajući javno dostupne izvore podataka sasvim je izvesno da je uvaženi gospodin, čija se poseta očekuje narednog meseca, učestvovao u ratnim zločinima“. Konstatacija nailazi na zbuljeni demant ciljane ličnosti, jer je teško objasniti njegovu paušalnu saglasnost u odnosu na tekst iz faze razrade. Demant posebno optereće potvrda da je učestvovao u bici kod Dan-Nanga, ali se spornog datuma ne seća; 5) završna konstatacija: „Sledećeg meseca u našu zemlju će doputovati jedan američki ratni zločinac“. Konstatacija se u javnosti prihvata kao činjenica. Na mogućnost da je sporni datum u biografiji ciljanog lica plasiran kao dezinformacija niko i ne pomišlja).

– Posebno kvalitetan oblik dezinformacija su poluinformacije. Ovde se tačan podatak koristi kao pokriće za propagandni nastup, ali se plasira kao dezinformacija zasnovana na *zameni teza*, na izvlačenju spornih detalja iz konteksta ili formulacijama koje ne sadrže potpunu istinu. Po pravilu ima produženi efekat, jer se ciljana strana inicira na pravdanje i na beskonačne demantije, koji još više doprinose njenoj diskreditaciji. (Klasičan primer je dezinformacija o navodnim „postrojenjima za proizvodnju oružja za

masovno uništenje“ u Iraku, što je poslužilo kao povod za NATO intervenciju na tu zemlju 2003. godine. Tačna je informacija da je Irak raspolažao resursima pogodnim za proizvodnju pomenute vrste oružja, što inače ima svaka zemlja sa iole razvijenom hemijskom industrijom, ali je netačno da su aktivnosti u tom planu preduzimane).

– Planski plasirana dezinformacija unapred mora imati razrađen scenario kako postupiti u slučaju da neprijateljska strana takav propagandni potez razotkrije. Najvažnije je prikriti organizaciju koja je dezinformaciju kreirala. Zbog toga se dezinformacije, u svom početnom obliku, u praksi najčešće puštaju posredstvom trećeg, nezavisnog izvora, koji u akciju može biti uključen svesno ili nesvesno. Pod svesnim uključivanjem podrazumeva se ili usluga prijateljske medijske kuće, koja će se u slučaju izbjijanja skandala pravdati da joj je takva dezinformacija zlonamerno *poturen*, ili preko privatnih plaćenih medija angažovanih od strane *fiktivnog poručioca*, koji se u tako nešto upuštaju na sopstveni rizik.

Nesvesno uključivanje izvora plasmana dezinformacija je najpreporučljivije, ali zahteva opsežne i složene pripreme. Tu se radi o poturanju dezinformacije neopreznim, najčešće stranim novinarima, koji će se prvi oglasiti, a zatim se kampanja nastavlja po sopstvenom planu, pozivajući se na njih kao na *nezavisni* izvor. (Dobar primer ovakvog plasmana dezinformacija organizovan je u Republici Srpskoj Krajini 1992/93. godine. Posle jednog susreta sa ruskim zvaničnicima, krajiski lider Milan Martić, prilikom obraćanja okupljenom narodu izjavio je da je od ruske strane tražio da mu isporuče raketno naoružanje srednjeg dometa, kao preventivnu meru za pariranje NATO snagama stacioniranim u bazama na italijanskoj obali. U roku od mesec dana Krajina je bila pretrpana stranim novinarima koji su došli da traže ruske rakete. Na inicijativu tadašnjeg načelnika krajinske Državne bezbednosti Dušana

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Orlovića, u okviru jednog vojnog objekta, u blizini Knina, tajno je napravljena, dobro zamaskirana, drvena maketa ruskog raketnog sistema, koja je sa udaljenosti od par stotina metara zaista delovala uverljivo. Nekolicini stranih novinara učinjena je *prijateljska usluga* i omogućeno im je da to izdaleka fotografišu. Dezinformacija je iz njihovih izvora otišla u svet. Rezultat su bile masovne demonstracije italijanskih pacifista oko NATO baza u Vićenci i Avijanu, što je, prema američkim izvorima, uticalo na usporavanje njihovih aktivnosti na Balkanu).

– Dezinformacija, neposredno po plasiranju, mora biti potvrđena iz nekoliko nezavisnih izvora i permanentno ponavljanja, jer: „Samo silina udara i učestalost ponavljanja interesno oblikovanih i odabranih informacija, mogu da eliminišu svaku sumnju u njihovu verodostojnost.“¹⁷¹

Sredstva antiglobalističkog propagandnog nastupa

Informacije i dezinformacije distribuiraju se preko raspoloživih medija, za koje se tvrdi da su u vremenu u kojem živimo preuzeli funkciju osnovnog kreatora ljudskog poimanja. Oni definišu stvarnost i uspostavljaju smisao, dajući takvu viziju sveta koja će biti prihvatljiva bez obzira na to da li je autentična ili fiktivna. Na tome je zasnovana neprikosnovena moć propagande, pa: „Ako je oružje sračunato na uništavanje strateških ciljeva i zauzimanje povoljnih geopolitičkih pozicija, mediji imaju zadatak ne samo da menjaju mišljenje ljudi, nego i njihov mentalni sklop, odnosno, da dobiju bitku sa svešću. U pozadini koncepta masovnih medija, kakva je na primer televizija, jeste da nam stvori virtuelni

---

¹⁷¹ G. Matić – *U milosti anđela.*

svet i privid da u njemu stvarno učestvujemo, udaljavajući nas zapravo sve više od stvarnog sveta. U tome i jeste suština upotrebe i, naročito, zloupotrebe medija za postizanje određenih političkih ciljeva, što su inače zapadni mediji, pogotovo američki, razvili do savršenstva.^{“¹⁷²}

Ovde već zalazimo u polje na kojem antiglobalistički timovi moraju računati na neravnopravan položaj u odnosu na protivničku stranu. Presudni faktor, finansijske pozadine propagandne mašinerije, koji je globalistima omogućio planetarnu informativnu dominaciju, najteže je prevazići. Po pravilu, nacionalni medijski resursi nisu dovoljni za adekvatno pariranje, tako da državi preostaje ili da iznađe dodatna sredstva za unapređivanje tehničkog nivoa zaštitnih informativnih institucija ili da se osloni na medijsku podršku razvijenijih prijateljskih zemalja. Značaj specijalnih propagandnih timova je, između ostalog, i u tome što je njihov zadatak da državni vrh posavetuju koje medije treba prioritetno unaprediti i na koji način.

Televizija – Medij koji zaslužuje najveću pažnju je televizija. Imajući u vidu da je globalističkom TV mrežom pokrivena svaka tačka planete, ulaganja u sopstvene televizijske kapacitete osnovni je preduslov odbrambenog informativnog reagovanja. Nivo kojim raspolaže Zapad sigurno neće biti dostignut, ali im se zato vrlo efikasno može parirati sadržajem. Ako program koji emitujete na lokalnom nivou bude bio ocenjen kao ekskluzivan za najširi auditorijum, što zavisi isključivo od sposobnosti vašeg tima, budite sigurni da će ga mnoge strane TV stanice, računajući i one neprijateljske, reemitovati u okviru svojih priloga. Naime, oštra konkurenca između stranih medijskih kuća i njihovo neprestano nadmetanje za primat po kriterijumima aktuelnosti i procenta gledanosti, nametnuli su specifičnu logiku „informativne inercije“,

---

¹⁷² Citirano prema jednom komentaru beogradskog publiciste Anđelke Mihić.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

po kojoj će vaša informacija, pod uslovom da je dovoljno atraktivna, o tuđem trošku obići ceo svet, nezavisno od njene antiglobalističke političke poruke i pozadine. (Primer: Tokom NATO intervencije na Jugoslaviju, 1999. godine, jugoslovenska protivvazdušna odbrana oborila je najsavršeniji američki avion tipa *Stelt*, za koji se u zapadnim stručnim vojnim krugovima tvrdilo da ga je nemoguće locirati i pogoditi.¹⁷³ Zbog ocene da se radi o strateški opasnoj diskreditaciji zapadne vojno-tehnološke premoći u svetu, američka strana preduzela je hitne mere na zataškavanju slučaja, pa su uspostavljeni kontakti sa jugoslovenskim Generalštabom ne bi li se ucenama, pretnjama ili obećanjima iznašao način da se podaci o pomenutim okolnostima ne objavljuju. Međutim, na mesto pada oborenog aviona prva je stigla dežurna ekipa beogradske ART televizije i sačinila atraktivan filmski materijal, koji je odmah dostavljen propagandnom timu Gorana Matića. Za nepun sat, materijal je obrađen u nekoliko verzija sa ubacivanjem adekvatnih političkih informativnih poruka i tako pušten u javnost. Preuzele su ga i reemitovale sve vodeće svetske medijske agencije, na prvom mestu američke, i pored zalaganja njihovih zvaničnih organa da se na tu informaciju stavi embargo).

Radio – Mada se po efektima na javno mnjenje ni iz daleka ne može porebiti sa televizijom, alternativu korišćenja radija u propagandnom suprotstavljanju ne treba zapostavljati. Kao prvo, radi se o veoma jeftinom masovnom mediju, velikog dometa, finansijski dostupnom svakoj državnoj instituciji informativno-propagandnog tipa. Činjenica je da se u regularnim mirnodopskim uslovima ne može tretirati kao respektivna tehnička baza informativne strategije (radio preuzima strateški informativni primat samo u uslovima katastrofalnih ratnih razaranja ili velikih elementarnih nepogoda, jer je funkcionalno mnogo otporniji od te-

---

¹⁷³ Interesantno je da se i dan-danas u reklamnim prospektima za *Stelt* avione tvrdi da su neoborivi.

levizije), ali je zato nezamenljiv kao paralelno, dopunsko propagandno sredstvo. Sa druge strane, odnos auditorijuma prema ovom mediju je takav da se govorna informacija puštena u etar doživljava sa izvesnom dozom *neobaveznosti*, što ga čini veoma podobnim za propagandno manipulisanje. U kontekstu ove teme, upotreba radija posebno se preporučuje:

– Kod objavljivanja problematičnih, neosnovanih ili nedovoljno obrazloženih demantija, negativnih po državni kredibilitet. Nadležni organ, tim povodom, preko radio-talasa izdaje šturo saopštenje, koje javno mnjenje u najvećem procentu i ne konstatiše, naročito ako je saopštenje upućeno u vreme emitovanja nekog popularnog TV programa (utakmice, nastupi omiljenih estradnih zvezda i sl.). Odmah zatim, u prvoj narednoj informativnoj TV emisiji, kao udarna vest, saopštava se informacija o „oštrom demantu koji je predstavnik nadležnih organa izneo u ekskluzivnom intervjuu lokalnoj radio-stanici“. U svesti auditorijuma spontano se usvaja demant bez sadržaja i informacija se u tom obliku prosleđuje i reemituje dalje.

– Kod početne, najosetljivije faze plasiranja dezinformacija. Po istom principu, ali sada ukomponovana u sadržaj neke dugačke, izrazito dosadne političke emisije, pripremljena dezinformacija formalno izlazi u javnost. Planski, dezinformaciju preuzima neutralna medijska kuća zadužena za njenu razradu, puštajući je da nenametljivo kruži medijskim prostorom. Posle izvesnog vremena, u unapred planiranom trenutku, pozivajući se na neutralni izvor, dezinformacija se *preuzima* i saopštava kao udarna vest.

Štampa – Kao fizički opipljiv medij, štampa je oduvek imala izrazitu informativnu težinu. Potpisani tekst, sa čijom se sadržinom auditorijum po volji može upoznati nebrojeno puta, doživljava se kao neka vrsta garancije verodostojnosti iskaza. Koliko su gluposti izrečene preko televizije ili radija podložne masovnoj toleranciji, toliko će, ako su saopštene i objavljene u pisanoj formi,

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

biti izložene javnoj osudi. Činjenicu da po popularnosti neosporno zaostaje za televizijom i radijom, štampa nadoknađuje svojom ozbiljnošću. Nije slučajno što se u većini država štamparski roto-papir tretira kao sirovina od strateškog značaja i drži pod kontrolom vlasti.

Prilozi za štampu moraju se pripremati ozbiljno, jer je izvesno da će tako biti shvaćeni i tumačeni. Plasman strateški presudnih propagandnih informacija prema domaćoj i stranoj javnosti treba uglavnom bazirati na ovoj vrsti medija, uz obavezno korišćenje pogodnosti zakupljivanja prostora u vodećim svetskim časopisima. Što se dezinformacija tiče, štampani mediji mogu se koristiti samo u fazama razrade, gde se manipuliše egzaktnim podacima, eventualno i u fazi eksploracije, ali samo kada se proceni da je *nezavisni* formalni izvor u javnosti „prošao kao definisan“.

Elektronski kompjuterski mediji – Ova, potpuno nova vrsta medijske komunikacije sa javnošću, poslednjih nekoliko godina sve više zadobija na značaju. Danas se pojavljuje kao nezaobilazna dopuna osnovnih medija, jer pruža tehničku mogućnost posrednog plasmana njihovog sadržaja u područja, gde to inače, na uobičajeni način, ne bi bilo izvodljivo. Naime, uvođenjem sistema Interneta, pruženi su ograničeni uslovi prenosa televizijskog i radio-programa, kao i novinskih izveštaja, širom sveta. Uz to, sve je popularnija jednostrana prezentacija različitih programskih sadržaja preko takozvanih veb-stranica, sa praktično neograničenim mogućnostima plasiranja informacija. Broj korisnika još uvek je relativno nizak (uslovljen posedovanjem kompjutera, priključaka za Internet i minimumom tehničke kulture), ali zасlužuje pažnju, jer se pretežno radi o licima iz ciljnih grupa prema kojima su mnogi od propagandnih zahvata prevashodno usmereni. Kao medij, posebno je pogodan za informativne kampanje dezinformisanja i zastrašivanja.

Pravci antiglobalističkog propagandnog nastupa

Sociolozi, psiholozi, psihiatri, filozofi i drugi mudraci, još će se dugo mučiti da odgovore na pitanje: „Zašto većina građana nekritički prihvata proizvode medijskog sistema kao istinite, uključujući i situacije u kojima je sadržaj informacije u suprotnosti sa sugerisanom porukom?“¹⁷⁴ Za antiglobalističke propagandne timove taj odgovor je nebitan, neuporedivo je važnija konstatacija da zapažanje o nekritičkom odnosu prema medijima podjednako važi i za sopstveni i za neprijateljski auditorijum. Ciljne grupe su praktično iste, samo je uslovno izmenjen redosled prioriteta:

Nastup prema sopstvenoj populaciji – Sociološke škole razlikuju dve vrste javnog mnjenja, dugoročno – zasnovano na tekovinama nacionalne tradicije imuno na tuđinske uticaje, i kratkoročno – takozvano „narodno mišljenje“, koje je prevrtljivo i podložno svim oblicima manipulacije. Antiglobalističkim propagandnim nastupom moraju biti obuhvaćena oba, prvo da bi se podržalo, drugo da bi se dovelo u red. U zavisnosti od toga koliko je prodor globalističkih uticaja u nekoj sredini uzeo maha informativni kontrazahvati usmeravaju se prema sledećim populacionim podgrupama:

a) Patriotski i nacionalno orijentisani deo stanovništva. To je prva, na sreću, najbrojnija ciljna podgrupa, koja zaslužuje najveću pažnju, jer će od nje uglavnom zavisiti politička soubina zemlje. Nastup prema njoj mora biti osmišljen kao mešavina veličanja nacionalne tradicije i slikovite, upečatljive kritike elementarnih globalističkih parola. Plasirana informacija ne sme sadržati direktnе poruke tipa – „ono što nameće zapadni svet po nas je loše“,

---

¹⁷⁴ Citirano prema G. Matiću.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

već tom delu auditorijuma treba prepustiti da ovakvu konstataciju izvedu sami. Sa permanentnom identifikacijom nosilaca globalističkih težnji u njihovoј sredini, treba objašnjavati: Šta to oni podrazumevaju pod proklamacijom borbe za *ljudska prava* – uz propratne filmske materijale o brutalnosti policije prilikom razbijanja demonstracija obespravljenog stanovništva kao svakodnevnoj pojavi u zapadnim prestonicama. Šta podrazumevaju pod *liberalizacijom rada* – uz propratne snimke mrcvarenja miliona nezaposlenih bednika sateranih u siromašne četvrti veleleptnih metropola. Šta to podrazumevaju pod *civilnom kontrolom oružanih snaga* – uz propratne filmske priloge o srpskim i iračkim izdajnicima koji u paradnom maršu salutiraju pred američkom zastavom, povremeno ispresecane snimcima NATO agresije na te zemlje. I tako dalje. Cilj je inicirati društvenu reakciju, a onda tu reakciju držati pod kontrolom. Nijedna konstatacija nikako ne sme imati dnevнополитичку ili bilo kakvu drugu ideološku pozadinu, jer za patriote globalisti nisu politički protivnici nego nacionalni neprijatelji.

b) Globalistički eksponirani pojedinci i kolebljivi deo stanovništva. Ova podgrupa mora biti izložena svim oblicima propagandnog pritiska preko kvalitetno koncipiranih informacija i dezinformacija plasiranih sa ciljem: preciznog razobljeđivanja njihove neprijateljske delatnosti, obaveštajnih, subverzivnih i finansijskih centara moći koji stoje u njihovoј pozadini, lične i grupne kompromitacije njihovih lidera i sledbenika na najširem društvenom planu, do indirektnog i direktnog zastrašivanja.

Nastup prema prijateljskim zemljama – Najmanje što od prijateljske zemlje možete dobiti ili joj pružiti je – propagandna podrška. Kada su u pitanju pouzdani saveznici, dobar deo anti-globalističkih nastupa može se preduzimati kao zajednička akcija, što povećava izglede za uspeh, imajući u vidu da će planirane

informacije i dezinformacije u startu biti plasirane iz više *nezavisnih* izvora. Jaki prijatelji, medijski moćniji od vas, mogu vam nadomestiti nedostatak materijalno-tehničkih sredstava, redovno reemitujući vaše programe po pravcima koje samostalno ne biste mogli da pokrijete. Oni slabiji, tu su da pripomognu u pojedinačnim, posebno osetljivim informativnim zahvatima, dajući vam priliku da kod reemitovanja njihovih priloga, po potrebi, dopunite sadržaj informacija potvrde *iz druge ruke*. Nažalost, česta je situacija da mnoge zemlje ugrožene „Novim svetskim poretkom“ nisu u prijateljskim odnosima zbog političkih, verskih ili nacionalnih razmirica iz prošlosti. Međutim, specijalizovani antiglobalistički propagandni timovi moraju biti spremni da i prema takvim zemljama nastupe sa pozicije dobronamerne tolerancije, pa i u situacijama kada su aktuelni međudržavni odnosi zategnuti, plasirajući kritičke informativne osvrte na temu zapadnih nasrtaja kojima su i one permanentno izložene.

Nastup prema neprijateljskoj strani – Nadmoćni protivnik, naviknut da pobjede ostvaruje zastrašujućom demonstracijom sile, vremenom postaje neoprezan po pitanjima sopstvene odbrane i zatiče se u veoma neugodnoj poziciji ako mu se desi da negde nađe na organizovan, dobro isplaniran otpor. Sama pojava da neka mala zemlja raspolaže stručnim timom za propagandno suprotstavljanje, čim se prisustvo takvog tima konstatiše na informativnom prostoru, izazvaće zbumjenost suprotne strane i naterati će na trapavu defanzivu. Iskustva potvrđuju da timovi antiglobalističkog propagandnog nastupa nisu ni bili toliko efikasni koliko se protivnička strana, u direktnom sučeljavanju, pokazala kao loša.¹⁷⁵

---

¹⁷⁵ Na primer, po pitanju ukupnih efekata „propagandnog rata“ vođenog u vreme NATO agresije na Jugoslaviju, Goran Matić konstatiše: „Bliže je istini ocena o fijasku dezorientisane NATO propagande, nego o nekom velikom uspehu srpske strane.“

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Globalistički centri moći, idejni tvorci i izumitelji metodologije subverzivne propagande, kao da i ne računaju na mogućnost izlaganja primeni te iste metodologije, što se da zaključiti na osnovu brojnih nebuloznih demantija i pravdanja kojima su reagovali na svaku stručno plasiranu informaciju ili dezinformaciju. Demanti se, po pravilu, svode na: arogantna saopštenja tipa – „Bez komentara!“, glupave izjave tipa „Ne sećam se!“, ili poricanje istinitosti bez obrazloženja kao – „Tačno je da je osnivač naše ‘nevladine organizacije’ funkcioner američke obaveštajne službe CIA, ali se mi ne bavimo špijunažom!“ Još su besmisleniji primjeri prebacivanja odgovornosti na napadnutu stranu kao: „Tačna je informacija da smo raketirali autobus sa srpskim civilima, ali to je zato što je njihov predsednik Milošević neprijatelj naprednog čovečanstva!“ ili „Tačna je informacija da smo greškom bombardovali i pobili šiptarske izbeglice, ali da se srpski predsednik Milošević na vreme predao toga ne bi bilo!“ Dovođenjem protivničke strane dotle da na ovakav način opravdava svoje postupke, njen kredibilitet na najširem planu biće ozbiljno narušen, a ciljevi propagandnog nastupa prema globalističkim centrima moći time su ispunjeni.

Informativni nastup prema stanovništvu zemalja globalističkog bloka neuporedivo je lakši. Njihovo *demokratsko mišljenje* polazi od tvrdnje da „mišljenje većine određuje istinitost nekog stava“, a većinski stav u tim zemljama uglavnom je zasnovan na propagandnoj manipulaciji globalističkih centara moći. Oni su na manipulacije te vrste mentalno naviknuti, pa će bez otpora prihvatići i svaku informaciju ili dezinformaciju koja je plasirana sa strane, samo ako bude lepo *upakovana i servirana*. U propagandnom nastupu treba obratiti pažnju na sledeće:

– Nikako u informacijama ne napadati njihov politički sistem, već isključivo konkretnе pojedince i grupacije bliske vrhu globalističkih vlasti. „Naime, u uslovima vladavine nekritičke prijem-

čivosti za manipulativno-propagandne poruke, izražavanje oponentskog stava se po pravilu svodi na politički incident. Utvrđivanje i javno saopštavanje tako obojene istine poprima karakter političkog i ideološkog svrstavanja, i to protiv vodeće ideologije.¹⁷⁶ Narod globalističkih zemalja političko presvrstavanje niti želi niti je na tako nešto spreman, ali se zato napad na pojedince i grupacije iz državnih struktura doživljava izvan ideološkog konteksta, kao lični odnos, što je savršen međuprostor za informativno *ubacivanje*. Brzo se pokaže da mnogi od zapadnih lidera i interesnih grupa prema kojima se planiraju i preuzimaju propagandni zahvati nisu omiljeni u svojim sredinama.

– Propagandni nastup ne sme biti orijentisan na traženje „moralne podrške za svoje ideje“ ili „pomoći od ugrožavajućeg delovanja njihovih vlada“. U svojoj otuđenosti, narodi razvijenih zapadnih zemalja opterećeni su samo svojim ličnim interesima. Morate im dati informaciju koja će ih: zabaviti, iznenaditi, uplašiti ili nasmejati. U tom kontekstu možete *upakovati* šta god želite.

– Strah je ključ zapadnog sveta. Ne novac, kako mnogi misle. Osvetničko raspoloženje većinskog dela čovečanstva zbog zla koje im preti, ili su ga već podneli od globalističke najezde, prouzrokovalo je opštu paniku na Zapadu. Iz ranijeg teksta se moglo videti da masovnoj psihozi straha najviše doprinose stavovi vlada vodećih zapadnih zemalja, koje iz toga izvlače svoj interes. Na-glašavam da se sa dugoročnog strateškog aspekta zapadnim vladama nikako ne sme dopustiti da preuzmu monopol na zastrašivanja svojih naroda. U to se aktivno moraju uključiti vaši propagandni timovi, što, prepostavljam, neće biti teško. Strah je fenomen sa kojim se može neograničeno manipulisati, jer zastrašujuća informacija ne zahteva upotpunjavanje detalja, naprotiv, što više

---

¹⁷⁶ Parafrazirano prema G. Matiću.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

neizvesnosti i nedorečenosti, efekti na mase biće veći. Na primer, bezazlena turistička poseta anonimnog ruskog činovnika zaposlenog u Institutu za nuklearnu energiju nekoj nesvrstanoj zemlji da se *začiniti* tako da će i sami poverovati da je on tamo otisao da im napravi atomsku bombu. A ljudi na Zapadu u takve gluposti ozbiljno veruju i još ih se ozbiljnije plaše.

– Učestale razmirice unutar globalističkog bloka pružaju neiscrpne propagandne mogućnosti. Informacijama i dezinformacijama na teme: suprotstavljenih stavova, sukoba oko primata, uvlačenja u ratne sukobe mimo nacionalnih interesa, podređenosti u globalističkoj hijerarhiji i slično, permanentno treba zasipati i irritirati njihovo stanovništvo.

– Najzad, treba se ozbiljno angažovati na propagandnoj podršci antiglobalističkim krugovima i pojedincima koji deluju u vodećim zapadnim zemljama, do nivoa uspostavljanja stalne dvosmerne komunikacije. Tu se radi o razočaranim, odbačenim, prevarenim, često i progonjenim intelektualcima kojima će, u obostranom interesu, vaša podrška puno značiti.

OPŠTEDRUŠTVENO REAGOVANJE

Kolektivna otpornost naroda jedne države na propagandne, ekonomske, političke i druge uticaje koji dolaze sa Zapada, ima svoje granice. Kontinuitet i intenzitet spoljašnjih pritisaka, i pored zaštitnih mera koje preuzimaju država i njene institucije, kad-tad će proizvesti učinke, od naizgled neznatnih, pa do sve izraženijih i izraženijih, dok ukupna populacija ne bude dovedena do stanja kolebanja i dezorientacije. Temelji društva – državni i nacionalni identitet, biće uzdrmani, sa perspektivom da dotični narod izgubi i jedno i drugo.

U međuvremenu, gotovo neprimetno, u narod se uvlače *nevladine organizacije*, prvo u najosetljivije sredine, postepeno se šireći na one kolebljive i dalje. Te *političke hijene* dosledno podražavaju taktiku lešinara: Čuče negde sa strane, povremeno se oglase lavežom i čekaju društveni kolaps. Oprezne su, pa ni kada žrtva pokaže prve znake slabosti ne prilaze, jer znaju da će prepoznatljivi smrad koji nose sa sobom delovati kao upozorenje. Tek kada žrtva potpuno klone, kada smrad njenog organizma u raspadanju nadjača sve druge, eto ih, u ogromnom broju. Ustremljuju se uglavnom na unutrašnje organe, jer meso ne smeju da diraju – ono pripada *lavovima* koji sa distance kontrolišu situaciju. Naime, u globalističkoj podeli plena i zapadni lavovi su se sveli na lešinare.

Uobičajeni simptomi društva sa narušenim identitetom: apatija, umrtnljjenost javnog mnjenja, izborna apstinencija, ravnodušnost

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

u odnosu na sopstvenu državu i politiku uopšte – spontano izazivaju nesvesnu potrebu pojedinaca da se okreću ka drugim ciljevima za koje im se čini da nude više nade i sunovrat se nastavlja. „Što veći broj građana gubi iz vida jedinstveni i objektivni zadatak države i počinje da sledi, ne opšti cilj, već mnoštvo posebnih ciljeva, tim jače politika počinje da se izrođava i raspara, država postaje slabija, i tim lakše će se srušiti i raspasti jednog, ne baš lepog dana.“¹⁷⁷ Narušeni nacionalni identitet, kao postojaniji od državnog, stihjski će se održavati još dugo posle toga, sa problematičnom perspektivom, jer ni on, ma koliko čvrsto bio ukorenjen u destabilizovanom društvu, neće opstatи sam od sebe. Gubitkom države i njenih zaštitnih mehanizama, nosiocima spoljašnjih uticaja ostavljen je otvoren prostor za neometani proces unifikacije stanovništva, socijalnom preduslovu uspostavljanja globalističke dominacije, što podrazumeva brisanje i poslednjih tragova lokalnog istorijskog i kulturnog nasleđa.

PROBLEM POLARIZACIJE NACIONALNOG STAVA

Nije lako priznati činjenicu da su uzroci nacionalnog kolebanja u siromašnim i srednjerasvijenim zemljama zasnovani isključivo na (ljudski sasvim razumljivim) nerealnim željama stanovništva za dostizanjem standarda i materijalnog blagostanja kakve uživaju građani zapadnih zemalja. Nerealne želje tako postaju okosnica spoljašnje manipulacije masama, jer ih je lako nadgraditi još nerealnijom nadom da je to zaista moguće postići na brzinu, pod uslovima, za naciju, *neznatnih* ideoloških promena.¹⁷⁸ Pri tome: „Neosporni su rezultati materijalnog i društvenog raz-

¹⁷⁷ Ivan Iljin, ruski filozof – citirano prema: S. Radišić – *Rat svih protiv svih*.

¹⁷⁸ Odatile potiče poznati slogan lokalnih pobornika globalizacije: „Promene po svaku cenu!“

voja u najrazvijenijim zemljama. Sporna je njihova generalizacija u odnosu na interesne sfere Zapada, zasnovana na ideološkom proglašavanju vrednosti zapadnih demokratija za savršene, univerzalne i konačne.¹⁷⁹ Kolebljivi, po pravilu manjinski deo nacije, sklon je da na spolja diktiranim, imaginarno postavljenim osnovama, izgradi opciju svoje budućnosti¹⁸⁰, a što je još gore, da takav stav jednostrano proglaši „opštenarodnom voljom“ i nacionalno samoosujećeće stupa na stazu bez povratka.

Od države se očekuje da inicira zaštitne mере koje će u skladu sa svojim nadležnostima preuzeti njene specijalizovane institucije na planu razotkrivanja i neutralisanja globalističkih eksponenta, da skrene pažnju naciji na perfidne načine delovanja takvih organizacija i permanentno preventivno upozorava na evidentne pogubne posledice kakve trpe drugi narodi koji su pasivnim i neopreznim stavom u svojim sredinama omogućili realizaciju velike zapadne prevare. Međutim, najdelikatniji bezbednosni problemi, ugrožavajuće pojave idejne polarizacije koje, inicirane spolja, društvo razaraju iznutra, niti mogu, niti smeju biti tretirane kao isključiva nadležnost državnih organa. Sa jedne strane, ingerencije vlasti tu su ograničene, jer je politički neodrživo zakonom i represijom uskraćivati delu svog građanstva veru i nadu u nedostizno. Sa druge strane, očekivati da će država silom svog autoriteta sačuvati naciju i kada ona počne da ugrožava samu sebe u praksi se uvek ispostavljalo kao štetno i obostrano opasno. Odgovornost po tom pitanju mora da bude podeljena između svih patriotski orijentisanih snaga, bez obzira na njihov individualni

¹⁷⁹ G. Matić – *U milosti anđela*.

¹⁸⁰ Najčešće se radi o ponudi ekonomskog programa, zasnovanoj na lažnim obećanjima *ogromnih* investicija zapadnog kapitala u domaću privredu. U praksi, „globalistička privredna tranzicija“ pod pojmom *investicije* podrazumeva isključivo strano preuzimanje vlasništva nad lokalnim nacionalnim dobrima, a ne njihovo unapređenje u interesu građana dotične zemlje.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

odnos prema aktuelnom državnom rukovodstvu. Ovo se posebno odnosi na uslove drastičnih društvenih kriza i previranja, kada je samosvesni deo nacije neizostavno prinuđen na samoorganizovanje, nezavisno od državne inicijative, jer će samo tako uspeti da se nametne kao merodavni faktor za donošenje sudbonosne odluke: Da li će kao većinski deo populacije pristati da pojedinci i grupacije koje zagovaraju interes globalističkih institucija i *nevladinih organizacija* postanu drugo lice vlasti i preuzmu primat u kreiranju javnog mnjenja do konačnog obaranja i preuzimanja ingerencija legitimnih nacionalnih državnih organa?

NACIONALNO SUPROTSTAVLJANJE

Nosioci nacionalne političke opcije najveća su snaga otpora globalističkim tendencijama. „Kreatori globalističkog društva, kao sistema, imaju velike probleme sa onima čiji je identitet definisan u dawnoj prošlosti i učvršćivan vekovima, sve do današnjih dana.“¹⁸¹ Nije ni čudo što se u proklamacijama „Novog svetskog poretka“ nacionalna svest ističe kao najveći „neprijatelj naprednog čovečanstva“. Sopstvene snage i strah protivnika treba iskoristiti do maksimuma.

Osećaj za potrebom suprotstavljanja mora se razvijati među sopstvenim stanovništvom na sve moguće načine. Naime, pored nesebične materijalne i druge podrške koju Zapad pruža globalističkim ekspoziturama širom sveta, njihova osnovna strategija zasniva se na delovanju na mase, pa se globalizmu na nacionalnom nivou treba i suprotstavljati masovno. To, između ostalog, podrazumeva potpuno preslikavanje organizacione šeme neprijateljske strane, njihove metode propagande i animacije javnosti, s tim što će, naravno, motivacija i ciljevi biti potpuno suprotni: uskraćivanje podrške i prostora njihovom delovanju. Nacionalni

---

¹⁸¹ Ivan M. Jagodić.

otpor globalizmu mora biti beskompromisran i istrajan, čak i u onim sredinama u kojima se odrođena ili pod spoljašnjim učenama prisiljena država delimično ili potpuno stavila u funkciju zapadnih interesa. Organizovanje stanovništva moguće je sproveсти na više načina, među kojima su najefikasniji sledeći:

Prva grupa antiglobalističkih organizacija (političke, omladinske, sportske, kulturne i dr.) su one pod pokroviteljstvom države, vlade ili lokalne političke oligarhije. To je i do sada bio uobičajeni način animiranja domaćeg stanovništva, uveliko prisutan u mnogim zemljama. Međutim, njihov osnovni nedostatak je ograničenje članova i simpatizera po kriterijumima vodeće ideoološke opcije, zbog čega se ne mogu smatrati opštenacionalnim bez obzira na nivo masovnosti. Mudro vođena država, ako je na meti zapadnih interesa, mora se potruditi da pod svoje okrilje prihvati i sve druge nezavisne grupacije i organizacije antiglobalističkih opredeljenja, čak i kada je to u suprotnosti sa uskopaljanskim interesima njenih vođa. Njihovom koordinacijom, bez uplitanja u ideoološke razlike, može se stvoriti veoma širok nacionalni front, preko potreban svakoj ugroženoj državi.

Druga grupa su antiglobalističke organizacije pod pokroviteljstvom armije. Mada se i to može tretirati kao državno pokroviteljstvo u širem smislu, izvesne razlike ipak postoje. Osnovna od njih je znatno fleksibilniji pristup individualnim ideoološkim afinitetima članstva. Masovnost ovih organizacija je respektivna, jer članstvo obavezno čine, uz celokupnu armiju, članovi porodica stareinskog kadra, vojni penzioneri, ratni veterani i rezervni sastav. Po pravilu, bar jedno od najmasovnijih sportskih društava u svakoj zemlji funkcioniše pod armijskim pokroviteljstvom, što se odnosi i na dobar broj klubova u kojima se neguju specifični sportovi i veština (padobranstvo, ronjenje, borilačke veštine, strelnjaštvo, izviđači, radioamateri i dr.). Patriotizam i nacionalana opredeljenost

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

članstva takvih organizacija su neosporni. Njihov značaj najviše dolazi do izražaja u uslovima rata, jer predstavljaju sigurnu regrutnu bazu. Međutim, velika mana im je nedostatak društvene inicijative i gotovo neverovatna sporost u reagovanjima na unutrašnje antinacionalne političke procese. Na primer, u nekoliko zemalja, u kojima su globalistički eksponenti nasilno preuzeli vlast, članstvo nacionalnih organizacija pod vojnim patronatom odigralo je ulogu pasivnih posmatrača, mada su svi od reda čvrsto stajali na antiglobalističkim pozicijama. Razlog je najverovatnije u tome što se članstvo spomenutih organizacija povelo za stavom armijskog vrha da u unutrašnja previranja u zemlji vojsku ne treba uključivati. Za nauk: Ogomnom broju civila, koji predstavljaju članstvo društvenih organizacija čiji je pokrovitelj armija, treba da bude jasno da je nastupilo vreme kada se nacionalni interesi u borbi protiv „Novog svetskog poretka“ češće moraju braniti na *ulici* nego na bojnom polju.

Treća vrsta antiglobalističkih društvenih organizacija su one iza čijeg osnivanja i sponzorisanja stoje nacionalne bezbednosne institucije. Ova društva se dele na javna, za koja važi sve ono što je rečeno u prethodnom pasusu po pitanju organizacija koje funkcionišu pod sponzorstvom armije, i tajna, kao društvene organizacije zatvorenog ili prikrivenog tipa, čije osnivanje inicira i finansira nacionalna kontraobaveštajna Služba. Ove druge već predstavljaju ozbiljnu okosnicu antiglobalističkog civilnog otpora na lokalnom terenu. Njihov način organizovanja i delovanja spada u klasičnu metodologiju kontraobaveštajnog nastupa, tako da se na tome ovde neću zadržavati, osim što će dati preporuku da bar neko od tih društava obavezno mora biti registrovano i deklarisano u formi uobičajenih globalističkih *nevladinih organizacija*.

Četvrta vrsta antiglobalističkih organizacija su one pod pokroviteljstvom nacionalističkih političkih stranaka i partija. Prave

nacionaliste teško je i zamisliti pod strateškom i upravljačkom kontrolom stranaca, pa se njihova patriotska opcija s pravom smatra najtvrdom. Nezavisno od toga da li participiraju u vlasti ili nastupaju kao opozicija, figuriraju kao okosnica očuvanja državnog integriteta. Kritike koje se obično upućuju na njihov račun, posebno u državama pod vođstvom komunista, odnose se na, nacionalistima svojstvenu, bahatost u nastupu i preterane političke ambicije, ali se sve češće zapaža pojавa da im čelnici aktuelnih režima, iako pripadaju drugaćijim ideološkim opcijama, ukazuju puno poverenje. Društvene organizacije koje nacionalisti formiraju brojne su i masovne, sa različitim intenzitetom eksponiranja, od umerenih tradicionalista do militantnih, paravojnih i profašističkih grupacija. U svakom slučaju, kao snaga otpora globalizaciji, veoma su dobrodošle. Istini za volju, u praksi su se samo one pokazale sposobnim da opstanu i u sredinama u kojima su globalistički eksponenti uspostavili marionetske režime.

Peta vrsta antiglobalističkih organizacija funkcioniše pod pokroviteljstvom lokalnih religijskih institucija. Činjenica je da lokalne religije, kao najistaknutiji čuvari tekovina nacionalne tradicije, imaju viševekovno iskustvo u pružanju otpora stranim uticajima. Ovde, pre svega, mislim na neagresivne religije, kao što su pravoslavno hrišćanstvo, taoizam, budizam i animistički afrički kultovi, a koje su više od hiljadu petsto godina izložene napadima katoličanstva i, u novijoj istoriji, brojnih verskih sekti sa Zapada. Značaj lokalne vere i njenih brojnih sledbenika nikako se ne sme potceniti, jer za državu ugroženu globalizacijskom najezdom predstavljaju korisnog prirodnog saveznika. Konkretno, na planu suprotstavljanja prodorima zapadnih verskih sekti, koje često figuriraju kao okosnica formiranja globalističkih *nevladinih organizacija*, nacionalne religijske institucije su po efikasnosti nezamenjive.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Šestu grupu čine antiglobalističke organizacije koje formiraju nacionalne akademije nauka i umetnosti, univerziteti, fakulteti i drugi nastavno-obrazovni centri. Imajući u vidu da je studentska i srednjoškolska omladina najviše izložena udaru globalističkih uticaja, formiranje nacionalnih patriotskih organizacija u tim sredinama je od strateškog značaja. Državni fondovi ne smeju oklevati kada je u pitanju njihovo sponzorisanje. Posebno treba voditi računa o tome da se tim mladim ljudima pristupi na adekvatan način. Naime, vodeće lokalne političke stranke, koje su inače zainteresovane za podmlađivanje članstva i stvaranje uporišta u univerzitskim centrima, preterano insistiraju na uskoideološkom osnovu grupisanja, što izaziva odbojnost. Nezavisnih, čisto patriotskih studentskih i omladinskih organizacija, predvođenih autoritativnim liderima bez političkih ambicija, gotovo da nema, a upravo to treba da bude osnovna preventivna snaga koja će se suprotstaviti neželjenim pojавама plasiranim iz inostranstva.

Sedma grupa antiglobalističkih organizacija odnosi se na one koje treba formirati u okviru fabrika, velikih privrednih postrojenja, strukovnih i radničkih sindikata. Ovde se radi o masovnoj populaciji, za čiju se podršku državne i nacionalne strukture konstantno moraju boriti. Mnogi iz ove kategorije, nezadovoljni vladinim privredno-ekonomskim programima, među prvima će se staviti u funkciju globalističkih *nevladinih organizacija* i koliko sutra postati udarna snaga za nasilno obaranje nacionalnih režima ukoliko im se na vreme ne skrene pažnja kakva ih sudbina čeka ako stranci preuzmu vlasništvo nad postrojenjima u kojima su zaposleni. Informativne kampanje, osmišljene sa tim ciljem, moraju imati karakter istinske masovne edukacije, sa konkretnim primjerima izneverenih očekivanja radničke klase u zemljama gde su globalistički eksponenti preuzeli vlast. Cilj je da što veći broj radničkih organizacija ostane čvrsto vezan za patriotske interese u najširem smislu, nezavisno od njihovih dobrih ili loših odnosa

prema lokalnim organima upravljanja. Na sve one koji shvate da antiglobalizam nije politička opcija već borba za nacionalni opstanak, bez obzira na modalitet njihovog okupljanja i organizovanja dugoročno se može računati.

Osma grupa su ostale masovne društvene grupacije koje se mogu svrstati među antiglobalističke organizacije. Od brojnih izostavljenih formalnih i neformalnih skupina lokalnog stanovništva posebnu pažnju treba obratiti na navijače vodećih sportskih klubova. Sociološki fenomen političke upotrebe i zloupotrebe navijača, pre svega fudbalskih, prisutan je u svetu poslednjih pedesetak godina. Radi se o stotinama hiljada mladih, često napredvidivih, agresivnih ljudi, koje je veoma teško artikulisati. Međutim, pored mentalne identifikacije sa nekim od klubova za čija su obeležja fanatično vezani, kod njih je ekstremno izražen osećaj nacionalne pripadnosti. Uz malo dobre volje državnih organa i sitnih pažnji prema tim ljudima, od njih se da stvoriti prava antiglobalistička armija. U praksi se pokazalo da je najcelishodnije prepustiti društveno usmeravanje navijača vojnim i bezbednosnim institucijama.

Generalno, antiglobalističke organizacije treba postaviti kao najširi nacionalni preventivni odbrambeni front. Obavezno dopusiti da se njihovo delovanje odvija individualno, uz povremenu, nenametnutu državnu koordinaciju u formi javnih apela patriotskim snagama. Izbegavanje problema rivaliteta po pitanju nacionalnog prestiža, što je inače kod takvih organizacija veoma uočljivo, postiže se relativno lako: Kod svake konkretnе akcije, liderска pozicija prepušta se organizaciji koja je tu akciju inicirala, a ostalima se daje status uvaženih učesnika koji su se odazvali na njen poziv. Najvažnije je da odziv bude masovan i medijski dobro propraćen. Vremenom će, sasvim spontano, u prvi plan izbiti organizacije sa najboljim organizacionim sposobnostima, za šta im svakako treba priuštiti adekvatne državne počasti i priznanja.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Osim masovnosti, veoma je važan formalan broj takvih organizacija. Dobro bi bilo da delovanje svake prozapadne *nevladine organizacije* bude pokriveno bar sa jednom do dve patriotske organizacije na lokalnom nivou. Koliko je moguće, patriotske organizacije treba preusmeravati tako da se svaka od njih oseti pozvanom za pokrivanje neke od odabranih globalističkih grupacija.

Akcije patriotskih organizacija treba da budu spontane i delotvorne na ostali deo populacije. Osim kontinuiranog, otvorenog bojkota nevladinih organizacija, njihovih članova i simpatizera, uz argumentovane pozive stanovništvu da im se uskrati gostonimstvo i podrška, svaka globalistička manifestacija mora biti propraćena kontra-manifestacijom, svaki miting kontra-mitingom, njihove masovne ulične demonstracije kontra-demonstracijama. Da budem precizniji: Patriotske nacionalne organizacije, ako su zaista to za šta se predstavljaju, ne smeju dopustiti da im se desi ono što se dogodilo u Jugoslaviji i još nekim zemljama, da u situacijama teških društvenih kriza, u okolnostima kolapsa države, neodlučnosti armije i konfuzije policije, pasivno posmatraju kako zaluđena masa njihovih sunarodnika, predvođena grupicom stranih plaćenika, preuzima vlast nad nacionalnim institucijama. Izadite i suprotstavite se, jer je ulog preveliki da biste ga tako olako izgubili. Potpuno je nevažno da li ćete odbraniti staru vlast ili uspostaviti neku novu – važno je da ta vlast ostane vaša, i samo vaša. Priče, da tako nešto može uvesti naciju u građanski rat su propagandna laž¹⁸² – lokalni globalisti su previše sebični da bi se upuštali u bilo kakvu vrstu ličnih rizika, ponajmanje u građanski rat. Drevni mudraci rekoše: „Svaki narod ima onaku vlast kakvu zaslužuje“. Izbor je na vama.

---

¹⁸² U jugoslovenskom slučaju, takva propagandna laž se manifestovala kao presudna bezbednosna samoobmana.

4

ANTIGLOBALISTIČKA INTERNACIONALA

Neskrivena težnja globalističke alijanse da zagospodari svetom, dovela je taj isti svet u stanje straha, pa i mržnje prema nosiocima „Novog svetskog poretka“, na čijem je čelu SAD, što takođe zadobija globalne dimenzije. Kako komentarišu srpski seljaci: „To što je svet proglašen za ‘globalno selo’ ne znači da su ljudi postali stoka, a još manje da su Amerikanci Bogom dani da nam budu čobani.“ U gotovo svim ugroženim nacionalnim državama, nezavisno od njihovog unutrašnjeg društvenog uređenja (kapitalizam, socijalizam ili njihova kombinacija)¹⁸³, sve više sazrevaju ideje o neophodnosti pokretanja internacionalne antiglobalističke inicijative.

Za samosvesne, slobodoljubive narode, nacionalni identitet ne samo da nije prepreka procesu međunacionalnog povezivanja, nego je neophodan preduslov za ulazak u te procese. Naime, samo

---

¹⁸³ Prema S. Radišiću (*Rat svih protiv svih*) državnu organizaciju u odnosu na nacionalne kriterijume moguće je uslovno definisati kao: 1. Nacionalnu državu, koja je samostalna i najčešće usamljena država nekog naroda, katkad neutralna i nedirana, a češće napadana od svih anacionalnih i nadnacionalnih država. 2. Anacionalnu državu, koja je ničija država, koju ne podnose ni nacionalne ni nadnacionalne države. 3. Nadnacionalnu državu, koja je nesamostalna, sa umanjenim suverenitetom, uklopljena u aktuelne svetske poretke, sa mestom i ulogom koje zaslužuje, u neprekidnoj borbi unutar koalicije i u stalnoj konkurenciji.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

su nacionalne države sposobne da se u međunarodnim odnosima postave na pošten i višestранo koristan način, jer su u stanju da odrede veoma bitnu terminološku i suštinsku razliku između opštepoželjnog, dobrovoljnog – internacionalizma i ugrožavajućeg, silom nametnutog, neokolonijalnog – globalizma. Osnov za bilateralno i multilateralno povezivanje takvih naroda kvalitativno je potpuno drugačiji, jer isključuje nadnacionalnu ili bilo koju drugu hegemoniju.

Začeci nove planetarne polarizacije postaju sve uočljiviji: ekspanziji evro-američkog globalizma sve se uspešnije suprotstavlja evro-azijski internacionalizam. Mada se još uvek ne može reći da se radi o nekom čvrsto uspostavljenom sistemu međunarodnih organizacija, nastupa vreme kada će oficijelno definisana antiglobalistička internacionala morati da preuzme istorijsku ulogu spašioca nepokorenog dela čovečanstva. Do daljeg, svim ugroženim narodima data je alternativa da se, u skladu sa svojim nacionalnim interesima, aktivno priključe tekućim akcijama antiglobalističkog delovanja, bar u nekoj od četiri najvažnije sfere: propagandnoj, ekonomskoj, političkoj i vojnoj.

ANTIGLOBALISTIČKA MEĐUNACIONALNA SARADNJA NA PROPAGANDNOM PLANU

Suprotstavljanje globalističkoj propagandnoj mašineriji predstavlja najlakši oblik međunacionalnog povezivanja, jer ga je moguće realizovati na mnogo formalnih i neformalnih načina. Pri tome, od sekundarnog je značaja tekući nivo bilateralnih odnosa, pa čak i eventualni međudržavni problemi na političkom planu, imajući u vidu da se propagandni aspekt uvek da prilagoditi tako da bude obostrano koristan.

Jednostrana propagandna podrška

Nacionalni mediji moraju pomno pratiti aktuelna zbivanja u svim državama koje su ugrožene globalizacijom i, sa kritičkim osvrtima, o tome izveštavati svoju javnost. Tako će sopstvenom narodu omogućiti da se na tuđim primerima uveri u negativne posledice koje donosi „Novi svetski poredak“ i istovremeno dati priliku ugrozenim narodima da njihovi problemi bar negde izađu na videlo. Nedopustiva je pojava da se u nacionalnim medijima više prostora daje političkim izjavama američkih i evropskih zvaničnika nego liderima zemalja koje su takvim izjavama oštećene. Još je nedopustivije da se tumačenje društvenih potresa i previranja u problematičnim delovima sveta potpuno prepušta globalističkim medijskim kućama neselektivnim reemitovanjem njihovih priloga. Uređivačka politika nacionalnih medijskih kuća mora biti dosledna u antiglobalističkom stavu, pa i pristrasna kada je u pitanju odbrana interesa ugrozenih strana.

Konkretan primer aktuelnih kardinalnih propusta je medijsko ograđivanje od sudskih procesa koji se pred nelegalnim globalističkim pravnim institucijama vode protiv bivših jugoslovenskih i iračkih zvaničnika. Izbegava se čak i spominjanje činjenice da su ovi ljudi uhapšeni i optuženi mimo svih važećih međunarodnih pravnih normi, samovoljnim aktom zapadne alijanse, koja je za sebe uzurpirala pravo da se predstavlja kao Međunarodna zajednica. Pri tome, kao da se previđa propagandni značaj okolnosti da je u svakom pojedinačnom slučaju, njihova odbrana bazirana isključivo na argumentovanim antiglobalističkim stavovima, uz mnoštvo detalja sa kojima bi bilo više nego korisno upoznati javno mnjenje svake države kojoj je, od strane Zapada, namenjena sADBINA Jugoslavije ili Iraka.

Bilateralna međunacionalna saradnja na antiglobalističkom propagandnom planu

Nezavisno od toga da li se propagandna saradnja dve zemlje odvija na nivou državnih ili privatnih informativnih kuća, osnovni cilj je eliminacija tumačenja aktuelnih događaja onako kako ih predstavljaju globalistički mediji. Kod izuzetno značajnih vesti, po bilo koju od prijateljskih država, vrlo je važno usaglasiti propagandne stavove, što u široj javnosti poprima karakter „nezavisnih izvora“ i informaciji daje dodatnu težinu. Poželjno je favorizovati medijskog partnera kod plasmana ekskluzivnih priloga, što direktno dovodi suparničku stranu do toga da zaostaje po aktuelnosti. Takođe, kod reemitovanja globalističkih programa obavezno izbegavati delove teksta ili slike koji povređuju integritet prijateljske strane.

Internacionalni antiglobalistički skupovi i simpozijumi

Ovde se radi o veoma značajnim multinacionalnim propagandnim nastupima koji imaju za cilj da ostvare širi odjek u svetu. Naime, u naučnoj, kulturnoj, verskoj, istorijskoj, ekološkoj ili nekoj sličnoj društvenoj, vanpolitičkoj sferi, veoma je lako pronaći dodirne tačke koje se poklapaju sa interesima većeg broja nacionalnih država nekog regiona. Ako se na simpozijumima, organizovanim tim povodom, potencira bar jedna od tema međunarodnih vrednosti koje su najizrazitije ugrožene globalizacijom i na toj temi planski insistirati, biće dovoljno da skup zadobije karakter antiglobalističkog internacionalnog otpora.

Dobar primer je Kongres slovenskih naroda – *Slovenstvo u 21. veku*, održan u Beogradu novembra 2005. godine, na inicijativu srpskih i ruskih intelektualaca. Pod sloganom – *Svetski haos ruši*

*narode koji su najviše dali čovečanstvu – razmatrana su pitanja veoma lošeg položaja 300 miliona Slovena nastanjenih u 15 evroazijskih država, koji su se, kao jedna od vodećih skupina naroda, prvi našli na udaru globalizacije. Zaključci kongresa uglavnom su se svodili na apel za sveslovensko jedinstvo u cilju masovnog suprotstavljanja „Novom svetskom poretku“. Od konkretnih usvojenih inicijativa posebno se izdvajaju dve: osnivanje „Tribunala za pravdu“, kao glavnog međunarodnog sudskog organa slovenskih naroda koji treba da bude postavljen kao protivteža globalističkom „Haškom tribunalu“ i uspostavljanje zajedničkog jezika međuslovenske komunikacije, nazvanog *interslav*, koji u potpunosti treba da istisne engleski, kao nametnuti oblik internacionalnog sporazumevanja. Da li će zaključci kongresa ikada biti sprovedeni u delo tek treba da se vidi, ali je neosporno da je propagandni efekat skupa ispunio očekivanja organizatora.*

Model opisanog simpozijuma moguće je preslikavati u nedogled. Samo bi, na primer, tema – *Kontinuitet prethrišćanskih religija istočne Azije* (računajući brahmanizam, budizam i taoizam) obuhvatila populaciju od preko 3 milijarde ljudi, dok bi, recimo – *Mistični kultovi afričkih plemena* pokrili gotovo sve države ovog kontinenta. Posebna pogodnost ovakvih inicijativa je mogućnost da se za istim stolom nađu i one antiglobalističke zemlje koje inače nisu u izrazito dobrim političkim odnosima.

ANTIGLOBALISTIČKA MEĐUNACIONALNA SARADNJA NA EKONOMSKOM PLANU

Ekonomski pritisci, kao jedan od osnovnih vidova globalističkog nastupa, već se toliko dugo u svetu primenjuju da se većina ugroženih zemalja uglavnom adaptirala na privredno funkcionisanje u uslovima blokade. Naravno da ekonomska situacija u evroazijskim, a posebno u afričkim zemljama, ni iz daleka nije sjajna, ali

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

narodi opstaju. Do daljeg, najoptimalnije rešenje koje im preostaje je da se u privrednoj sferi sve više oslanjaju jedne na druge, kako na bilateralnom (Rusija–Belorusija, Kina–Severna Koreja), tako i na multilateralnom nivou (o čemu će više reći biti u nastavku teksta). Retke su zemlje koje u bilateralnim odnosima nemaju da po-nude baš ništa, a činjenica da su za njihove articke zapadna tržišta zatvorena, samim uspostavljanjem takvih veza postaje prevaziđen problem. Ako nešto može da poremeti trend antiglobalističkog ekonomskog povezivanja pre je sklonost pojedinih vladajućih oligarhija da se, povedene sopstvenim interesima, prema dobromernim nacionalnim partnerima postave neprincipijelno, po rezonu: Kada nabavljamo oružje ili novu tehnologiju obraćamo se prijateljima, jer su voljni da to ustupe po nižim cenama ili u obliku bespovratne pomoći, ali kada trgujemo nacionalnim blagom (zlato, rude, nafata) kupce tražimo među neprijateljima zato što nude više.

Sa druge strane, zbog žestoke međusobne konkurenциje u pogledu plasmana slobodnog kapitala, zapadni finansijski moćnici konstantno upadaju u zamku sopstvene gramzivosti. Preseljavanjem „prljavih tehnologija“ u nerazvijene zemlje i otvaranjem ogromnih proizvodnih pogona širom Azije zbog veoma jeftine radne snage, nosioci zapadnog kapitala ostvarili su pozamašan profit,¹⁸⁴ ali su istovremeno ograničili sopstvenu globalističku oligarhiju na planu primene ekonomskih ucena. To se posebno odnosi na Kinu. Zapretiti danas Kinezima ekonomskim sankcijama, automatski bi za sobom povlačilo konfiskaciju imovine nekoliko stotina hiljada zapadnih fabričkih postrojenja na teritoriji te zemlje, pa je pitanje kome bi se šta isplatilo. Pored toga, američki ekonomski stručnjaci procenjuju da bi veliki broj zapadnih firmi, strateški orientisanih na ogromno kinesko tržište, preko noći propalo u slučaju da Kina zatvorí granice.

---

¹⁸⁴ Teza o dobromernom ulaganju zapadnog kapitala u nerazvijene zemlje kako bi se pomoglo oživljavanje njihovih privreda je propagandna izmišljotina. Isključivi motiv je profit.

Inače, primamljivo tržište, jeftina radna snaga, oslanjanje na sopstvene resurse i dirigovana državna ekonomija, omogućili su Kini ubrzani privredni razvoj do nivoa potpune ekonomski nezavisnosti, što je za antiglobalistički deo sveta od velikog značaja, jer od nedavno, Kina, u skladu sa dugoročnim opredeljenjem svoje spoljne politike, preuzima ulogu inicijatora privrednog povezivanja ostalih evroazijskih zemalja.

ANTIGLOBALISTIČKO MEĐUNACIONALNO POVEZIVANJE U SFERI POLITIKE

Procesi oficijelnog povezivanja antiglobalističkih nacionalnih zemalja na državnim nivoima odvijaju se veoma sporo. Uglavnom su zastupljeni bilateralni sporazumi, ređe regionalni, a o eventualnim antiglobalističkim političkim organizacijama u planetarnim razmerama, za sada, nažalost, nema ni naznaka. Pored nastojanja Zapadne alijanse da pomenute tendencije po svaku cenu spreči, brojni razlozi leže i u samim nacionalnim državama. Mnoge od njih opterećene su neprijateljstvom i nesuglasicama iz prošlosti, uzajamnim subverzivnim mešanjem u unutrašnje političke prilike, nepoverenjem zbog kolebljivog stava pojedinih nacionalnih oligarhija prema globalističkoj koaliciji, sumnjama u pouzdanost ponuđenog savezništva i dr.

U Južnoj Americi, gde su inače antiglobalistički pokreti veoma jaki, uključujući i gerilske oslobođilačke pokrete, nacionalne oligarhije su, uz nekoliko izuzetaka, uglavnom proamerički orijentisane i oslonjene na marionetske režime. Retke države tog regiona, koje se jedva odupiru globalizaciji, međunarodnu podršku nalaze u političkom savezništvu sa Kubom, Venecuelom i nepouzdanim vezama sa Rusijom.

Afrička situacija slična je, ako ne i gora. Države centralnoafričkog i južnoafričkog regiona, koje su se opredelile za otpor „Novom

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

svetskom poretku“ deluju svaka za sebe, kao na primer Zimbabve. Naime, međuafrički politički savezi poslovično su nepouzdani i pod potpunom su kontrolom zapadne špijunaže.

Arapski svet afroazijskog regiona, osim nekoliko najbogatijih zemalja oko Golfskog zaliva koje su se od ranije dokazale kao NATO saveznici, uglavnom je antiglobalistički nastrojen. Njihov jedinstveni stav po tom pitanju je neosporan, ali ozbiljno opterećen rivalitetom oko unutararapskog vođstva, prevrtljivom politikom državnih lidera i radikalnim islamom, koji im sputava šire oblike međunacionalnog povezivanja. Da nije toga, Arapi bi sigurno bili veoma ozbiljna planetarna antiglobalistička sila, ovako, možemo samo konstatovati zemlje koje se izdvajaju po svojim individualnim naporima, kao što su, Libija, Liban i Sirija.

Što se tiče evropskih nacija, one su definitivno pod kontrolom NATO-a, što milom, što silom. Do pre nekoliko godina, Jugoslavija je bila neprikosnoveni simbol evropskog antiglobalističkog otpora, ali je taj otpor slomljen, dobrim delom i pasivnim stavom Rusije, koja je u odsudnom trenutku izdala svog tradicionalnog srpskog saveznika. Sada je kao poslednja zemlja Evrope, koja se još uvek časno opire globalizaciji, Belorusija, takođe oslonjena na nacionalno savezništvo sa Rusijom. Ostaje nam samo da joj poželimo da istraje, uz nadu da je moćni saveznik neće napustiti kada joj bude bio najviše potreban.

Najperspektivnija politička antiglobalistička savezništva, suprotно mnogim procenama i prognozama, sklopljena su u Aziji. Poslednjih decenija XX veka, međunacionalna situacija u tom delu sveta bila je, najblaže rečeno, zategnuta. Politički odnosi Rusije, Irana, Indije i Kine, kao najuticajnijih, konkurentskeih sila Srednje Azije, kretali su se u okvirima otvorenog nepoverenja. Rusiju su opterećivali neraščišćeni problemi sa Kinom po pitanju njihove severoistočne granice, a sa Iranom direktno mešanje ove

islamske zemlje u separatističke težnje u nekoliko bivših republika SSSR-a, pod ruskom kontrolom. Kina, od krvavog pograđenog rata sa Rusijom, 1969. godine, permanentno je održavala stanje povišene borbene gotovosti po tom pravcu, s tim što su od ruskog približavanja NATO-u, u vreme Gorbačova, razlozi za oprez postali još konkretniji, dok je sa Iranom zahlađenje odnosa usledilo zbog podrške prodoru islamskog fundamentalizma prema kineskoj provinciji Sindan. Za sve to vreme, Iran se agresivno šepurio u svojoj fundamentalističkoj samoizolaciji, proglašavajući nacionalnim neprijateljima i jedne i druge. Indija, koja je svoje interese dugo sagledavala u kontekstu prilagođavanja Zapadu, na eventualnu saradnju sa susedima nije ni pomisljala. Mogućnost savezništva ovih zemalja нико nije ni slatio, a kako konstatiše ruski politički komentator Dmitri Kosirev: „Zbog tradicionalno slabih odnosa političkih elita Srednje Azije jednih prema drugima njihovi razgovori na tu temu činili su se nemogućim.“

Odlučujuću ulogu u pogledu potpunog preokreta situacije odigrao je američki hegemonizam. Koristeći kao izgovor avganistansku krizu i potrebe *zaštite* zapadnog sveta od terorizma koji preti iz tog regiona, Amerikanci dovlače velike NATO snage u Srednju Aziju i uključuju ih između Rusije, Kine i Irana. Preko takozvanih, „šarenih demokratskih revolucija“, koje su globalisti u međuvremenu organizovali u nekoliko manjih regionalnih država, na vlast su dovedeni marionetski režimi koji su se NATO-u rado ponudili kao domaćini. Intenzivni ekonomski, politički, a na kraju i vojni pritisak Zapadne alijanse, postao je previše ugrožavajući da bi vodeće nacije Srednje Azije to samo pasivno posmatrale. Kao odgovor, usledilo je (do tada nemoguće) njihovo međunacionalno pomirenje i usaglašavanje po svim nerazjašnjениm spornim okolnostima, što je bio politički preduslov za stvaranje jedne nove, moćne, regionalne antiglobalističke koalicije.

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

Začeci te koalicije datiraju iz 1996. godine, kada je formirana regionalna grupa pod imenom *Šangajska petorka*, sa idejom uspostavljanja bliže međunacionalne saradnje između Rusije, Kine, Tadžikistana, Kirgistana i Kazahstana, po pitanju razgraničenja i demilitarizacije graničnih oblasti, uz dodatno angažovanje članica na suzbijanju prodora radikalnog islama. Zacrtani planovi, realizovani su veoma uspešno, pa nekoliko godina kasnije, juna 2001. godine, Rusija i Kina sklapaju *Sporazum o dobrosusedskim odnosima, prijateljstvu i saradnji*, kojom započinje period najboljih međunacionalnih odnosa između te dve zemlje, kakav se ne pamti za protekla tri veka. Već sledeće, 2002. godine, održan je ponovni sastanak *Šangajske petorke*, ovoga puta u Rusiji, u Sankt Peterburgu. Grupi se priključio i šesti član, Uzbekistan, koji je svoju nacionalnu budućnost, u međuvremenu, primarno sagledao u regionalnoj saradnji. Tom prilikom potpisano je nekoliko međudržavnih dokumenata kojima je stvorena pravna osnova za uspostavljanje velike međunarodne asocijacija – *Šangajske organizacije za saradnju*, sa ciljem očuvanja mira, stabilnosti i ostvarivanja zajedničkog prosperiteta u regionu i šire.

U trenutno aktuelnom odnosu međunarodnih političkih faktora, *Šangajsku organizaciju za saradnju* možemo slobodno nazvati prvom evroazijskom antiglobalističkom internacionalom. Na njenom četvrtom sastanku, održanom u Moskvi, oktobra 2005. godine, osim Kine i Rusije kao nosećih političkih snaga, Kazahstana, Uzbekistana, Kirgistana i Tadžikistana kao stalnih zemalja članica, u svojstvu zvaničnih posmatrača, potencijalnih kandidata za prijem, pojavili su se Mongolija, Indija, Pakistan i Iran, a svoje delegate uputile su Belorusija i Demokratska Narodna Republika Koreja. Ovom prilikom, sastanak je prevashodno bio usmeren na pitanja od ekonomskog značaja, to jest, bilo je govora o merama jačanja privrednih veza zemalja članica, a te mere su obuhvatale: definisanje politike, rada institucija i informacionih infrastruk-

tura; poljoprivrednu saradnju; regionalnu i širu međunarodnu razmenu; jačanje sektora energetike, telekomunikacija i transporta. Ekonomski najstabilnija članica, Kina, uz opštu saglasnost, preuzeala je formalno liderstvo nad organizacijom.

Ono što je najviše privuklo pažnju stranih političkih i diplomatskih analitičara je završna odluka samita da se od Sjedinjenih Američkih Država zatraži da saopšte tačan datum povlačenja svojih oružanih snaga iz baza stacioniranih u bivšim sovjetskim republikama Centralne Azije, pre svega iz Kirgistana i Uzbekistana. Analitičari se razilaze u stavu da li je ta odluka inicirana od strane Rusije ili Kine, ali su svi saglasni da se radi o generalnom distanciranju svih srednjoazijskih država od Vašingtona, sa ciljem zaustavljanja širenja zapadnih uticaja. Nezahvalno je predviđati kako će se odvijati dalja situacija u tom delu sveta, ali „mnogi američki analitičari veruju da šta se god desilo u svetu bez učešća Amerike – radi se protiv Amerike“.¹⁸⁵ Sve ukazuje na to da Kina i Rusija, uz podršku regionalnih političkih istomišljenika, neće odustati od zaštite svojih nacionalnih geostrateških interesa ma kako Amerikanci reagovali.

Mada Šangajska organizacija za saradnju ne pokazuje političke aspiracije ka širenju na planetarnom nivou, antiglobalističkom delu čovečanstva pružena je nada da su možda na pomolu neke nove Ujedinjene nacije, koje će zaista biti spremne da stanu u odbranu nacionalnih i državnih suvereniteta svojih članica, uz mnogo objektivniju definiciju šta je to što se može smatrati istinskih interesima Međunarodne zajednice. Tekuća situacija, da tri najmnogoljudnije zemlje sveta – Indija, Kina i Rusija, uporno insistiraju na kredibilitetu aktuelne, amerikanizovane, globalističke institucije, koja pod tim imenom deluje iz centrale u Njujorku, ne može trajati večno.

---

¹⁸⁵ Izvod iz izjave za štampu Konstantina Kosačeva, predsedavajućeg Odbora za međunarodne odnose ruske Dume.

ANTIGLOBALISTIČKO MEĐUNACIONALNO POVEZIVANJE U SFERI ODBRANE

Pokrenuta globalističkim interesima Amerike, oružana sila Zapadne alijanse – NATO, do sada je unesrećila mnoge narode i države. Ozbiljna pretnja po suverenitet i nacionalnu bezbednost za zemlje većinskog dela čovečanstva postala je toliko realna da su te zemlje prinuđene na izdvajanje znatnih materijalnih sredstava iz svojih, više nego skromnih, nacionalnih dohodaka, da bi se premile za odbranu. Ono što naročito opterećuje odbrambene planove država opredeljenih za strategiju otpora ili održavanja vojno-strateškog balansa je činjenica da nijedna od njih ne raspolaze zadovoljavajućim resursima da bi samostalno mogla efikasno parirati NATO-u.

O potrebama stvaranja formalne vojne antiglobalističke internacionalne koalicije, razmišlja se već dosta godina unazad, praktično od raspada istočnog vojnog saveza, Varšavskog pakta, kada je globalni vojno-strateški balans narušen u korist Zapada. Prvu od takvih inicijativa poveo je kubanski lider Fidel Castro, insistirajući na objedinjavanju oružane sile levičarskih revolucionarnih organizacija Centralne i Južne Amerike, na planu efikasnijeg suprotstavljanja hegemoniji SAD-a u tom delu sveta. Nedugo затim, palestinski lider Jaser Arafat javno se obratio slobodarskom svetu sa molbom da se angažuje na objedinjavanju snaga u borbi protiv američko-izraelske okupacione politike na Bliskom istoku. Sličan apel, svojevremeno je uputio i libijski vođa Muamar el Gaddafi, ukazujući na neophodnost arapskog jedinstva u ratu protiv zapadnog neokolonijalizma. Svaka od pomenutih inicijativa ostvarila je bar delimične efekte, međutim, preduzete aktivnosti imale su upečatljiv regionalni karakter, bez ambicija širenja, pa ni čvršćeg povezivanja između učesnika. Uslovno rečeno, ako se danas nešto može nazvati antiglobalističkim oružanim otporom na planetarnom nivou, to je ekstremističko delovanje objedinjenih or-

ganizacija islamskih fundamentalista, ali i tu nailazimo na problem jednostranog globalnog interesa, diktiranog religijskim hege-monizmom, što suzbijja mogućnost šireg uključivanja zainteresovanih subjekata u pravcu stvaranja istinskog internacionalnog odbrambenog fronta.

Ozbiljna inicijativa za formiranje internacionalne antiglobalističke vojne formacije dobrovoljaca, koja bi se ubuduće stavljala na raspolažanje odbrambenim snagama svake zemlje neposredno ugrožene NATO intervencijom, pokrenuta je od strane *Organizacije srpskih ratnih veterana*, u Beogradu, 2002. godine. Ideja je začeta posle jednog mitinga podrške iračkom narodu, na kome se okupilo nekoliko hiljada ratnih veterana, Srba, iz svih krajeva bivše Jugoslavije. Odmah zatim, lokalna udruženja ratnika, bila su pretrpana zahtevima pojedinaca zainteresovanih za prijavljivanje u iračke odbrambene snage, pa je ubrzo formiran tajni regrutni centar, kome se odazvalo oko 800 dobrovoljaca. Tom spisku su kasnije priključeni jedan odred ruskih Kozaka i nekoliko grupa grčkih levičara, a uspostavljeni su kontakti i sa adekvatnim patriotskim krugovima u Zimbabveu i Demokratskoj Narodnoj Republici Koreji, što je ukazivalo na to da će srpska inicijativa sigurno poprimiti internacionalni karakter. Vezu prema iračkom rukovodstvu i BAAS partiji držali su, tada već *odmetnuti*, pripadnici Službe državne bezbednosti u čijoj je organizaciji u Bagdad upućen emisar. Nažalost, stav iračkog rukovodstva bio je „da izražavaju veliku zahvalnost na podršci, ali da za stranim dobrovoljcima nemaju potrebe“. Pokušaj objašnjenja da prisustvo inostranih dobrovoljaca u predstojećem iračkom antiglobalističkom ratu više treba sagledavati sa međunarodnog propagandnog aspekta nego njihove upotrebe u borbenim dejstvima, kao i to da će postojanje jedne takve formacije, bez obzira na sam ishod rata, značiti prekretnicu antiglobalističkog vojnog organizovanja u svetu, nije adekvatno shvaćen. Sagledavanjem redosleda političkih dogadaja

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

posle NATO okupacije Iraka, osnovano se postavlja pitanje da li je Sadam Husein uopšte i bio obavešten o srpskoj inicijativi. Nai-me, glavni čovek iz Sadamovog okruženja, zadužen za kontakt, bio je Tarik Aziz, koji je kasnije među prvima okrenuo leđa i Sadamu i iračkoj naciji. Akcija nije realizovana, ali je svakako ostala jedna ideja koja se uvek i veoma lako može reaktivirati ako se oko nje okupe zainteresovane nacionalne snage u bilo kom delu sveta. U nekoj sledećoj prilici, inicijatori će, najverovatnije, u staru moći dodatno da računaju na bar još nekoliko hiljada prežive-lih iračkih ratnih veteran-a.

Aktuelne inicijative antiglobalističkog organizovanja na vojnem planu po svoj prilici će, do daljeg, biti ograničene na bilateralne odnose potencijalno ugroženih zemalja. Veliki podstrek te zemlje dobile su u jugoslovenskom primeru iz 1999. godine, koji je pokazao da je sa nacionalno opredeljenom armijom, bez obzira na nesrazmeru u ratnim resursima, realno moguće suprotstaviti se zapadnoj agresiji. Podjednako je značajan i drugi nauk proistekao iz negativnih iskustava jugoslovenskog i iračkog otpora a odnosi se na činjenicu da je konačnu pobedu nemoguće ostvariti bez podrške pouzdanih saveznika.

U međuvremenu, u konstalaciji međunarodnih odnosa desio se istorijski pomak koji antiglobalističkom svetu uliva veliku nadu. To je neosporno političko zbližavanje Rusije i Kine. Potez pomenutih najmoćnijih azijskih zemalja, koje se u prošlosti baš nisu mogle pohvaliti kvalitetom međunacionalnih odnosa, iznudjen je u cilju obostranog državnog opstanka. Ruski pisac, filozof i sociolog Aleksandar Zinovjev, s tim u vezi, konstatuje: „Kakva nam je perspektiva? Rat je planiran na više decenija i presudnu bitku u njemu će, svakako, predstavljati rat sa azijskim komunizmom, sa Kinom. Amerikanci su došli u Irak, oni odatle neće otići, to im je u vojnem smislu, kao i Avganistan, pogodna baza za predstojeći rat u Kini. I ako nešto uspeju da učine sa Severnom Korejom, onda

će i tamo imati svoju bazu, a jasno je kuda će to biti upereno: to je pretnja Rusiji i direktna pretnja Kini. Ne treba biti veliki vojni stručnjak da bi se to shvatio, sve su to očigledne stvari. Zapanjujuće je što se ovo dešava skoro sasvim otvoreno. Amerikanci više i ne pribegavaju političkoj demagogiji. A otpor tome je neminovan.“ Zato ne treba da čudi što se rusko-kineski *Sporazum o dobrousredskim odnosima*, osim ugovora o učvršćivanju privredne saradnje, direktno odnosi i na saradnju u sferi nacionalne odbrane, pa je, između ostalog, predviđeno da se godišnje 2000 kineskih oficira školuje u Rusiji, dok je vrednost uzajamno distribuiranog oružja premašila 5 milijardi dolara godišnje. Zajednička rusko-kineska masovna vojna vežba, održana u letu 2005. godine, jasno je pokazala da su obe zemlje već spremne na respektivan antiglobalistički geostrateški odgovor.

Ne računajući višedecenijske vojne saveze Rusije i Belorusije, Kine i Demokratske Narodne Republike Koreje, bilateralna saradnja mnogih azijskih zemalja, zainteresovanih za očuvanje suvereniteta, sada se odvija u tom pravcu. Indija se sve više na ekonomsko-političkom planu okreće prema Kini, a po pitanju kupovine oružja prema Rusiji, što je velika promena u njenom spoljnopoličkom nastupu, jer su do nedavno indijske samostalne inicijative te vrste obavezno bile prilagođavane kako ne bi bile u suprotnosti sa voljom Vašingtona. Iran takođe pokazuje otvorenu tendenciju da podrži Kinu kao budućeg azijskog lidera, dok sa Rusijom održava posrednu vojno-stratešku komunikaciju preko intenzivne naučne saradnje sa Belorusijom. Posebno su interesantna spoljnopolička preusmeravanja bivših sovjetskih republika iz centralnoazijskog regiona, kao što su Kirgistan i Uzbekistan, koje su se, posle decenije približavanja zapadnoj vojnoj alijansi, na planu vojno-strateške saradnje ponovo okrenule prema Rusiji.

Sve gorespomenute države aktivne su ili pridružene članice *Šangajske organizacije za saradnju*, pa se u zapadnim krugovima pojavila strepnja da je na pomolu stvaranje novog vojnog saveza

ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

koji bi bio apsolutno sposoban da osujeti njihove neokolonijalne aspiracije. Mada se *Šangajska organizacija* decidirano izjašnjava da joj nije namera formiranje vojnog bloka, činjenica je da će to isključivo zavisi od budućih potreba, volje i odluke njenih zemalja članica, što objektivno znači da su se stekli svi uslovi da ona u XXI veku preraste u nepričekanu, čvrstu regionalnu bezbednosnu silu, od koje će presudno zavisi ravnoteža snaga, kako u tom delu sveta, tako i šire.

Neosporna je činjenica da samo nacije koje ne pokazuju osvajačke aspiracije prema drugim narodima imaju moralno pravo da sebe promovišu u garanta svetskog mira, ali da bi bile iole ozbiljno shvaćene, biće prinuđene na odlučujući korak u pravcu formiranja respektivnih internacionalnih antiglobalističkih oružanih snaga, jer nema strateškog balansa bez strateškog zastrašivanja. Ako se nekome slučajno učini da ovakvim stavom prizivam novi svetski rat, moraću da ga podsetim da je Treći svetski rat već odavno započeo: američkom invazijom na Grenadu (1983. godine), vazdušnim NATO napadom na Libiju (1986. godine), američkom invazijom na Panamu (1989. godine), NATO intervencijom u Somaliji (1992. godine), zauzimanjem Haitija od strane NATO-a (1994. godine), nasilnim stacioniranjem NATO snaga u Bosni (1995. godine), NATO agresijom na Jugoslaviju (1999. godine), nasilnim stacioniranjem NATO trupa na jugu Republike Srbije (1999. i 2000. godine), NATO okupacijom Afganistana (2001. godine), ratnom NATO okupacijom Iraka (2003. godine) i NATO bombardovanjem Libije (2011. godine). Osvajački pohod Zapadne alijanse svakako će se nastaviti nesmanjenim intenzitetom. Samo se postavlja pitanje: Koja će zemlja biti sledeća na udaru? Možda baš tvoja?

SADRŽAJ

PREDGOVOR – Momo Kapor	5
UVOD	7
PRVI DEO	
GENEZA SMRADA	15
1 – ZAČECI NEPRIJATELJSKOG DELOVANJA	
<i>NEVLADINIH ORGANIZACIJA U</i>	
TITOVOJ JUGOSLAVIJI	17
PRISEĆANJE PRVO	21
2 – EKSPANZIJA NEVLADINIH ORGANIZACIJA	
<i>U POSLEDNJOJ FAZI REALNOG SOCIJALIZMA. . . 26</i>	
PRISEĆANJE DRUGO	27
ANALIZA POLITIČKOG PRESTRUKTUIRANJA	
PO REPUBLIKAMA.	31
Socijalistička Republika Slovenija	31
Socijalistička Republika Hrvatska	33
Socijalistička Republika Bosna i Hercegovina. . . 34	
Socijalistička Republika Srbija.	37
PRISEĆANJE TREĆE	43
Socijalističke Republike Crna Gora i Makedonija .	46
	491

3 – GRAĐANSKI RAT I RASPAD JUGOSLOVENSKE DRŽAVE	48
POKUŠAJ IZAZIVANJA	
GRAĐANSKOG RATA U SRBIJI	50
PRISEĆANJE ČETVRTO	52
PRISEĆANJE PETO	61
RAT U SLOVENIJI	64
PRISEĆANJE ŠESTO	67
RAT U HRVATSKOJ	71
PRISEĆANJE SEDMO	72
SPREČAVANJE RATA U BOSNI	86
PRISEĆANJE OSMO	86
MEĐUNARODNA VERIFIKACIJA SECESIJE	89
4 – OKRNJENA JUGOSLAVIJA	
ALI IPAK JUGOSLAVIJA	93
INICIJATIVE NA PLANU	
AMERIKANIZACIJE	
JUGOSLOVENSKE POLITIKE	95
PRISEĆANJE DEVETO	97
IZAZIVANJE RATA U BOSNI	98
PRISEĆANJE DESETO	100
GLOBALISTIČKA ANTISRPSKA	
KAMPANJA KAO UVOD U AMERIČKO	
UVLAČENJE U BOSNU	102
PRISEĆANJE JEDANAESTO	103
OKUPACIJA ZAPADNIH SRPSKIH REPUBLIKA	108

PRISEĆANJE DVANAESTO	111
5 – NATO AGRESIJA NA JUGOSLAVIJU	114
PRISEĆANJE TRINAESTO	119
PRISEĆANJE ČETRNAESTO	121
PRISEĆANJE PETNAESTO	130
6 – GLOBALISTIČKI UDAR I USPOSTAVLJANJE MARIONETSKOG REŽIMA U SRBIJI	136
PRISEĆANJE ŠESNAESTO	142
 DRUGI DEO	
KAKO SMRDI SMRAD	153
 1 – GLOBALISTIČKA POZADINA	
<i>NEVLADINIH ORGANIZACIJA</i>	155
PRVI NIVO GLOBALISTIČKE DOMINACIJE: „JEDINSTVENA SVETSKA VLADA“	159
DRUGI NIVO GLOBALISTIČKE DOMINACIJE: VLADE VODEĆIH ZAPADNIH ZEMALJA	161
TREĆI NIVO GLOBALISTIČKE DOMINACIJE: NADNACIONALNE MEĐUNARODNE ORGANIZACIJE	164
ČETVRTI NIVO GLOBALISTIČKE DOMINACIJE: SVETSKA MREŽA <i>NEVLADINIH</i> ORGANIZACIJA	170
 2 – FUNKCIONALNO USTROJSTVO	
<i>NEVLADINIH ORGANIZACIJA</i>	182
PRISEĆANJE SEDAMNAESTO	196
	493

3 – KADROVSKA STRUKTURA <i>NEVLADINIH ORGANIZACIJA</i>	199
INTELEKTUALNA DRUŠTVENA KVAZIELITA	205
PRISEĆANJE OSAMNAESTO	209
PRISEĆANJE DEVETNAESTO	210
LICA IZ LOKALNIH OPOZICIONIH POLITIČKIH STRUKTURA	211
LICA IZ KRUGOVA LOKALNIH BIZNISMENA	215
PRISEĆANJE DVADESETO	217
PRIPADNICI NACIONALNIH MANJINA I MARGINALNIH ETNIČKIH GRUPA	219
SLEDJBENICI VODEĆIH RELIGIJA I MALIH VERSKIH ZAJEDNICA	223
NADNACIONALNA TAJNA DRUŠTVA I NEFORMALNE GRUPE ZATVORENOG TIPA	227
PRISEĆANJE DVADESET PRVO	228
OSTALE KATEGORIJE LOKALNOG STANOVNIŠTVA	233
4 – NEPRIJATELJSKO DELOVANJE <i>NEVLADINIH ORGANIZACIJA</i>	235
UMEŠANOST NEVLADINIH ORGANIZACIJA U ŠPIJUNAŽU	238
PRISEĆANJE DVADESET DRUGO	241
POVEZANOST NEVLADINIH ORGANIZACIJA SA MEĐUNARODNIM TERORIZMOM	252
PRISEĆANJE DVADESET TREĆE	261

ANGAŽOVANJE NEVLADINIH ORGANIZACIJA NA PRUŽANJU POMOĆI PARAVOJNIM FORMACIJAMA	264
UČEŠĆE NEVLADINIH ORGANIZACIJA U IZAZIVANJU GRAĐANSKIH NEMIRA	270
SUBVERZIVNO PROPAGANDNO DELOVANJE NEVLADINIH ORGANIZACIJA	277
PRISEĆANJE DVADESET ČETVRTO	285
OBLICI DRUŠTVENE SABOTAŽE KOJI SE SPROVODE PREKO NEVLADINIH ORGANIZACIJA	290
5 – DESTABILIZACIJA I RAZARANJE	
NACIONALNOG VOJNOODBRAMBENOG SISTEMA KAO PRIORITETNI ZADATAK <i>NEVLADINIH ORGANIZACIJA</i>	296
KONCEPCIJA NAORUŽANOG NARODA	297
PREVRAT	313
Poremećeni odnosi između Armije i jugoslovenskog političkog vrha na čelu sa Miloševićem	314
Tendencije ka zbližavanju Armije i opozicije .	315
Poremećeni odnosi Armije i civilnih struktura bezbednosti.	316
UVODENJE U ZONU RASPADA.	319
6 – DESTABILIZACIJA I RAZARANJE	
OBAVEŠTAJNO-BEZBEDNOSNOG SISTEMA KAO DRUGI PRIORITETNI ZADATAK <i>NEVLADINIH ORGANIZACIJA</i>	333
	495

SLUŽBA JAVNE BEZBEDNOSTI	334
SLUŽBA DRŽAVNE BEZBEDNOSTI	339
PRISEĆANJE DVADESET PETO	346
PRISEĆANJE DVADESET ŠESTO	350
SISTEMATSKA DESTRUKCIJA SLUŽBE.	352
PRISEĆANJE DVADESET SEDMO	354
PRISEĆANJE DVADESET OSMO	382
 TREĆI DEO	
SUZBIJANJE SMRADA.	393
 1 – O POTREBAMA, PRAVCIMA I OBЛИCIMA	
DRŽAVNOG REAGOVANJA	395
UTVRĐIVANJE DRŽAVNE STRATEGIJE.	396
Strategija suprotstavljanja.	397
Strategija balansiranja i odvraćanja	401
Strategija prilagođavanja i popuštanja	403
REDEFINISANJE ODNOSA PREMA	
MEĐUNARODNIM ORGANIZACIJAMA.	404
Revizija odnosa prema NATO-u	405
Revizija odnosa prema MMF-u	409
Revizija odnosa prema OUN	410
DOPUNSKO PRILAGOĐAVANJE	
ZAKONODAVSTVA.	412
Postupak prilikom registracije <i>nevladinih organizacija</i>	413

Nadgradnja Krivičnog zakonodavstva	415
2 – INSTITUCIONALNO REAGOVANJE	418
PRAVCI DELOVANJA	
KONTRAOBAVEŠTAJNIH SLUŽBI	419
Nastup prema liderima lokalnih <i>nevladinih organizacija</i>	419
Nastup prema resursima lokalnih <i>nevladinih organizacija</i>	423
Kontraobaveštajna zaštita od nasrtaja <i>nevladinih organizacija</i> prema strukturama vlasti	428
PRAVCI DELOVANJA POLICIJE	432
DELOVANJE PROPAGANDNIH INSTITUCIJA	
I DRŽAVNIH MEDIJA	438
Timovi antiglobalističkog propagandnog nastupa	442
Modaliteti antiglobalističkog propagandnog nastupa	446
Sredstva antiglobalističkog propagandnog nastupa	454
Pravci antiglobalističkog propagandnog nastupa	459
3 – OPŠTEDRUŠTVENO REAGOVANJE	465
PROBLEM POLARIZACIJE	
NACIONALNOG STAVA	466
NACIONALNO SUPROTSTAVLJANJE	468
4 – ANTIGLOBALISTIČKA INTERNACIONALA	475
	497

ANTIGLOBALISTIČKA MEĐUNACIONALNA SARADNJA NA PROPAGANDNOM PLANU . . .	476
Jednostrana propagandna podrška	477
Bilateralna međunacionalna saradnja na antiglobalističkom propagandnom planu .	478
Internacionalni antiglobalistički skupovi i simpozijumi.	478
ANTIGLOBALISTIČKA MEĐUNACIONALNA SARADNJA NA EKONOMSKOM PLANU	479
ANTIGLOBALISTIČKO MEĐUNACIONALNO POVEZIVANJE U SFERI POLITIKE	481
ANTIGLOBALISTIČKO MEĐUNACIONALNO POVEZIVANJE U SFERI ODBRANE	486

Mr Dragan M. Filipović
ANATOMIJA GLOBALISTIČKOG SMRADA

*Angažovanje nevladinih organizacija na razbijanju političkog,
vojnog i bezbednosnog sistema Srbije i Jugoslavije*

Izdavač:
Metaphysica, Beograd

Za izdavača:
Aleksandar Dramićanin

Predgovor:
Momo Kapor

Recenzenti:
pukovnik Dušan Orlović
pukovnik Svetozar Radišić
general Goran Radosavljević

Slog, prelom i likovno rešenje korica:
Mario Lampić, marlama@open.telekom.rs

Plasman:
011/292-0062, metaphysicster@gmail.com

Štampa:
Finegraf, Beograd

Tiraž:
1000 primeraka

ISBN 978-86-7884-

Drugo izdanje, Beograd, 2011

POTRAŽITE NAŠA IZDANJA

ДРАГАН М. ФИЛИПОВИЋ

ДОСИЈЕ
”ЛУНА“

POTRAŽITE NAŠA IZDANJA

ДРАГАН М. ФИЛИПОВИЋ

РАСКОРАК

POTRAŽITE NAŠA IZDANJA

ТАЈНИ РАТ ПРОТИВ РУСИЈЕ

POTRAŽITE NAŠA IZDANJA

АНОНИМ
СЕРБСКИ **БИТКА ЗА
СРБИЈУ**

Ућућсаво за ослобођење оштамбине

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd